istorie, crimă, religie

1291, Regatul Latin al Ierusalimului. Secolul XXI, Manhattan.
Ce legătură există între cele două momente
și ce caută un agent FBI în tenebrele istoriei?

ULTIMUL TEMPLIER

RAYMOND KHOURY

Ultimul mare mister, ultima speranță a umanității și secretul ultimilor cavaleri

NEW YORK TIMES #1 BESTSELLER
ROMAN TRADUS ÎN PESTE 30 DE LIMBI

nemira

TEZAURUL CAVALERILOR TEMPLIERI...

Un secret pe care Raymond Khoury îl dezvăluie într-un thriller palpitant ale cărui drepturi de ecranizare au fost deja cumpărate.

ORDINUL TEMPLIERILOR...

O cheie pentru porțile ferecate ale istoriei, o călătorie fără tihnă înapoi, de-a lungul secolelor, o goană fără oprire după ultimul mare mister al omenirii, după cea mai mare taină a cavalerilor templieri.

ISBN 973-569-832-3
ISBN 978-973-569-832-4
www.nemira.ro
nemira
21 radio

colecția
SUSPANS

Raymond Khoury, originar din Liban, s-a refugiat în timpul Războiului Civil, în anul 1975, la New York. Apoi s-a întors în Liban și a studiat arhitectura la Universitatea Americană din Beirut. La terminarea studiilor, în anul 1984, când a izbucnit din nou războiul, a fost evacuat din oraș la bordul unui elicopter și s-a stabilit la Londra, unde și-a deschis un birou de arhitectură.

Khoury a scris un scenariu de film, nominalizat la Fulbright Fellowship in Screenwriting. Apoi a obținut drepturile de ecranizare pentru romanul lui Melvin Bragg, *The Maid of Buttermere*, cu Robert De Niro în rolul principal.

În prezent lucrează în Los Angeles, la a cincea serie de succes produsă de BBC, *Spooks*, cunoscută ca *MI-5* în SUA și scrie adaptarea pentru marile ecrane a *Ultimului Templier*.

colecția
SUSPANS

apare cu sprijinul

Murfatlar România

RAYMOND KHOURY

ULTIMUL TEMPLIER

Traducere din limba engleză
MARIA AURELIA COTFAS

Stilizare
ADRIANA BĂDESCU

nemira

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KHOURY, RAYMOND
Ultimul templier / Raymond Khoury;
trad.: Maria Aurelia Cotfas
București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-832-3
ISBN (13) 978-973-569-832-4

I. Cotfas, Maria Aurelia (trad.)

821.111-31=135.1

Raymond Khoury
THE LAST TEMPLAR
© Raymond Khoury, 2005

© Editura Nemira & Co, 2006

Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (10) 973-569-832-3
ISBN (13) 978-973-569-832-4

părinților mei

fetelor mele
Mia, Gracie și
Suellen

și

amicului meu
Adam B. Wachtel
(1959–2005).
Te-ai fi distrat pe cinste citind rândurile care urmează.
Sunt recunoscător că Victoria și Elizabeth ți-au împărtășit prezența cu noi.
O să-ți ducem dorul.
Nici nu știi cât de mult.

Ne-a convenit de minune acest mit al lui Hristos.

Papa Leon al X-lea,
secolul al XVI-lea

Prolog

ACRA, REGATUL LATIN AL IERUSALIMULUI, 1291

Ţara Sfântă era pierdută.

Acest gând nu-i dădea pace lui Martin de Carmaux, căci fatalitatea sa îi părea acum mai crudă decât hoardele de războinici care năvăleau prin spărtura din zid. Încercă să nu se mai gândească la asta, să-şi alunge temerile sumbre.

Nu era vremea să-şi plângă de milă. Nu acum. Avea lucruri mult mai importante de făcut: să căsăpească duşmanii.

Cu sabia înălţată către cer, se avântă prin norii de praf şi fum înecăcios şi se năpusti printre rândurile compacte şi unduitoare ale armatei păgâne. Erau peste tot, cu securi şi topoare tăind în carne vie, în timp ce urletele lor războinice răzbăteau până dincolo de zidurile cetăţii, aproape acoperind ritmul cadenţat şi obsesiv al tobelor.

Adunându-şi forţele, îşi coborî sabia şi spintecă ţeasta unuia până-ntre ochi, trăgând apoi iute tăişul din strânsoarea cărnii ca să-l ajungă pe următorul.

Aruncându-şi privirea în dreapta, îl zări pe Aimard de Villiers care tocmai îşi împlânta spada în pieptul unui atacator, pentru ca apoi să se îndrepte către altul. Ameţit de ţipetele sfâşietoare de durere şi de urletele furibunde din jur, Martin simţi cum cineva îl apucă de mâna stângă şi, cu o mişcare iute, îl păli cu mânerul spadei înainte de a-l tăia cu lama ascuţită, care trecu uşor prin muşchi şi oase. Cu coada ochiului, văzu o umbră ameninţătoare mişcându-se undeva în dreapta, aşa că-şi îndreptă spada într-acolo fără să stea pe gânduri, simţind-o cum pătrunde şi despică braţul unui alt atacator, înainte de a-i brăzda obrazul şi de a-i tăia limba dintr-o singură lovitură.

Nici el şi nici tovarăşii săi de luptă nu apucaseră să-şi tragă sufletul de mai bine de câteva ore. Le ţinuseră piept musulmanilor fără răgaz, iar lupta fusese mult mai grea decât se aşteptaseră. Zile la rând, oraşul fusese asediat cu săgeţi aprinse şi proiectile cu smoală topită din pricina cărora izbucniseră deodată mai multe incendii, timp în care oamenii sultanului săpaseră gropi adânci pe sub zidurile groase, umplute apoi cu aşchii cărora le dăduseră foc. În mai multe locuri, aceste cuptoare improvizate reuşiseră să crape pereţii, care acum se fărâmiţau ca pâinea uscată sub ploaia bolovanilor catapultaţi din tabăra duşmană. Templierii şi ioaniţii[1] reuşiseră, cu ajutorul providenţei, să reziste atacului asupra Porţii Sf. Anton, înainte de a-i da foc şi de a se retrage. Turnul Blestemat n-a avut însă aceeaşi soartă, căci – demn de numele pe care-l purta – apărătorii

[1] În original, *Hospitallers*, de la latinul *hospitale/hospitallis*, cu varianta *domus hospitallis*, care înseamnă azil. Iniţial, aceştia munceau şi ajutau bolnavii de la Azilul Sfântul Ioan Botezătorul din Ierusalim, de unde li se şi trage numele de cavaleri ioaniţi (n. tr.).

acestuia capitulaseră în faţa invadatorilor sarazini, care pătrunseseră în cele din urmă în cetate, pecetluindu-i astfel soarta.

În toată acea învălmăşeală, abia mai puteai auzi ţipetele de agonie şi icnetele horcăite din gâtlejuri sângerânde, iar Martin, lăsându-şi sabia jos, se uită disperat de jur-împrejur, în căutarea unei licăriri de speranţă, dar în sinea lui ştia prea bine că e-n van. Pierduseră Ţara Sfântă. Ăsta era cruntul adevăr. Când îşi dădu seama că toţi vor fi probabil morţi până în zori, spaima începu să-l cuprindă cu repeziciune. Nu se mai confruntaseră până atunci cu o armată atât de numeroasă şi, în ciuda furiei şi patimii ce-i clocoteau în vene, atât el, cât şi ceilalţi fraţi erau sortiţi pierzaniei.

Nu mai trecu mult până ce şi comandanţii săi ajunseră la aceeaşi concluzie. Cu inima strânsă, auzi sunetul vechiului corn îndemnând cavalerii supravieţuitori să părăsească Templul şi să se retragă de pe meterezele cetăţii. Uitându-se febril şi dezorientat când la stânga, când la dreapta, întâlni privirea lui Aimard de Villiers, în ochii căruia citi aceeaşi agonie şi aceeaşi umilire care mocneau într-ai săi. Unul lângă celălalt, îşi croiră drum cu săbiile prin gloata ostilă şi astfel reuşiră să ajungă înapoi între zidurile Templului – un adăpost relativ sigur.

Martin mergea imediat în urma celuilalt cavaler, care trecea ca fulgerul printre cetele îngrozite de locuitori ai cetăţii, adăpostite în spatele zidurilor masive ale oraşului-fortăreaţă. Ce le-a fost dat să vadă în momentul în care au intrat în marea sală de mese întrecea cu mult măcelul la care Martin tocmai luase parte pe câmpul de luptă. William de Beaujeu, Marele Maestru al Ordinului Cavalerilor Templieri, era întins pe una dintre mesele simple de lemn masiv, iar mareşalul

Pierre de Sevrey stătea în picioare lângă el, alături de doi călugări. Feţele lor îndurerate lăsau să se înţeleagă foarte clar ce se întâmplase. Când cei doi cavaleri ajunseră în dreptul mesei, Beaujeu deschise ochii şi încercă să-şi ridice uşor capul, dar efortul îi smulse un icnet de durere. Martin îl privi năuc.

Bătrânul era livid, iar ochii-i erau injectaţi. Privirile lui Martin alunecară spre trunchiul rănitului, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. Zări în sfârşit capătul ornat cu pene al unei săgeţi înfipte în lateralul platoşei lui Beaujeu. Ţinându-i coada subţire într-o mână, Marele Maestru îi făcu un semn discret cu cealaltă lui Aimard, care se apropie de masă, îngenunche şi-i cuprinse degetele într-ale sale.

– A venit vremea, murmură el cu o voce şoptită ce-i trăda durerea. Plecaţi cu toţii. Domnul fie cu voi!

Martin nici nu auzi aceste cuvinte, căci atenţia îi fusese atrasă de ceva ce observase la Beaujeu atunci când acesta deschisese gura să vorbească. Era vorba de limba bătrânului, care deja se înnegrise. Simţi cum i se pune un nod în gât de furie când îşi dădu seama că otrava săgeţii începuse să-şi facă efectul. Acest om care-i îndrumase pe toţi ceilalţi cavaleri, figura cea mai însemnată care-i modelase viaţa în cele mai mici detalii încă din copilărie, era acum pe moarte.

Surprinse privirea pierdută a bătrânului către Sevrey, precum şi uşoara înclinare a capului, ca şi cum ar fi aprobat ceva. Mareşalul se îndreptă către celălalt capăt al mesei şi dădu la o parte cuvertura de catifea, scoţând la iveală un mic cufăr încrustat, nu mai mare de trei palme în lăţime. Martin nu-l mai văzuse până atunci. Cufundat într-o tăcere mormântală, îl observă pe Aimard ridicându-se şi privind îndelung la cufăr, cu un aer solemn, apoi îndreptându-şi ochii din nou spre

Beaujeu. Bătrânul se uită şi el câteva clipe la cavaler, după care închise iarăşi pleoapele, începând să respire din ce în ce mai greu, cu un şuierat ce nu prevestea nimic bun. Aimard se duse lângă Sevrey şi-l îmbrăţişă, apoi luă cufărul şi păşi către ieşire fără să se uite înapoi. Trecând prin dreptul lui Martin, spuse simplu:

– Urmează-mă.

Martin avu un moment de ezitare şi privi spre Beaujeu şi mareşal. Ultimul dădu din cap în semn de încuviinţare. Îl urmă aşadar în grabă pe Aimard şi nu trecu mult până să-şi dea seama că nu se îndreptau spre tabăra duşmană, ci spre cheiul cetăţii.

– Încotro mergem? întrebă Martin.

Dar Aimard nu încetini pasul.

– *Templul Şoimului* ne aşteaptă. Grăbeşte-te!

Martin se opri brusc, nemaiînţelegând nimic.

– Vrei să spui că *plecăm?*

Îl cunoscuse pe Aimard de Villiers când îi murise tatăl, la rându-i cavaler, în urmă cu cincisprezece ani, când el abia împlinise cinci. De atunci, Aimard îi purtase de grijă şi-i fusese mentor. Pentru Martin, el era un erou. Luptaseră în multe bătălii împreună şi Martin considera că acum, când sfârşitul era atât de aproape, se cădea să mai lupte pentru o ultimă dată unul alături de celălalt şi să moară împreună. Dar la asta nu se aşteptase. Era o nesăbuinţă. Era... *dezertare.*

Aimard se opri în cele din urmă, însă doar pentru a-l apuca pe Martin de umăr şi a-l îndemna să meargă mai departe.

– Hai, n-avem timp de zăbavă, îi zise cu o voce poruncitoare.

– Nu vreau! ţipă Martin, împingându-i mâna cu dispreţ.

– Trebuie.

Martin simți că-i vine rău și fața i se întunecă în vreme ce-și căuta cuvintele.

– Eu n-am de gând să le întorc spatele fraților noștri! Nici acum... și niciodată! bălmăji el.

Aimard oftă adânc și întoarse capul să mai privească o dată orașul asediat. Pe cerul neguros al nopții se conturau arcurile luminoase ale proiectilelor în flăcări ce loveau cetatea din toate părțile. Strângând cuțarul la piept, se întoarse furios și făcu câțiva pași hotărâți către Martin, astfel că acum se priveau în față, de la o distanță de numai câțiva centimetri, și abia atunci văzu tânărul cavaler că ochii prietenului său licăreau umezi din pricina lacrimilor pe care se chinuia să le țină în frâu.

– Crezi că eu vreau să-i părăsesc? șuieră el și vocea-i ascuțită parcă spintecă aerul. Crezi că mi-e ușor să-l părăsesc pe maestrul nostru și să nu-i fiu alături în ultimul lui ceas? Mă cunoști doar și știi că nu-i așa.

Cu toate astea, Martin tot nu-și găsea liniștea sufletească.

– Atunci... *de ce* plecăm?

– Ceea ce avem noi de înfăptuit e cu mult mai important decât uciderea acelor câini turbați, răspunse Aimard solemn. E esențial pentru ca ordinul nostru să dăinuie și de aici încolo. E vital pentru a ne asigura că nu se va alege praful de toată truda noastră. Acum, hai, grăbește pasul.

Martin vru să mai zică ceva în semn de protest, dar expresia fermă de pe fața lui Aimard era de neclintit, așa că-și plecă fruntea resemnat, deși nu convins, dând a înțelege că îi va face voia, și-l urmă îndeaproape.

Toate celelalte galere reușiseră să plece înainte ca sarazinii să pună stăpânire pe portul principal în urmă cu o săptămână, astfel încât nu mai rămăsese decât *Templul Șoimului*. Vasul era supraîncărcat, dar încă mai urcau la

bord fie sclavi, fie sergenți sau cavaleri ai ordinului. Martin era frământat de o sumedenie de nedumeriri și întrebări, dar n-avea timp acum să caute răspunsuri. Când se apropiară de chei, îl văzu pe căpitanul vasului, un bărbat despre care nu știa nimic altceva decât că-l cheamă Hugh, dar pe care, după știința lui, Marele Maestru îl aprecia în mod deosebit. Acesta observa de pe punte cu atenție toată forfota și-nvălmășeala dimprejur. Martin scrută mica ambarcațiune de la pupa la prova, trecând cu vederea peste catarg, și-și opri privirea la etravă, din a cărei lemnărie se contura capul sculptat al unei păsări de pradă care aproape că părea vie, atât de crâncenă îi era căutătura. Bucata de lemn care întruchipa penajul păsării lucea în licăriri șovăielnice, când aurii, când de culoarea carminului, dar privind spre înaltul cerului, Martin își dădu seama că acele culori vii se datorau de fapt vâlvătaiei care cuprinsese deja cetatea și care se reflecta pe luciul unduios al apei, scăldând vasul în culori de foc.

Fără a-și încetini pasul, Aimard îl strigă de departe pe căpitan, care stătea calm pe punte.

– Ați încărcat apa și proviziile?

– Le-am încărcat.

– Atunci lăsați deoparte ce mai aveți de luat și ridicați imediat ancora.

În câteva minute estacada era deja ridicată și odgoanele desfăcute, iar *Templul Șoimului* se pregătea să părăsească docul cu ajutorul vâslașilor din barcaz. Nu trecu mult și supraveghetorul se făcu auzit, dând semnalul sclavilor din galeră, care imediat își cufundară vâslele în apele negre. Martin se uită apoi la vâslașii din barcaz chinuindu-se să se cațere pe punte, după care traseră barcazul sus și-l fixară pe punte. În ritmul monoton și greoi al gongului, acompaniat de murmurul

celor mai bine de o sută cincizeci de vâslaşi ţintuiţi în lanţuri, vasul prinse treptat viteză şi se îndepărtă de zidul masiv ce înconjura Templul.

Odată ajuns în larg, o ploaie de săgeţi se abătu asupra lui, în vreme ce marea se-nvolbură şi ea, vuind şi-mproşcând cu spumă asemenea unui vulcan din pricina arbaletelor şi catapultelor duşmane, pe care sultanul le aţintise asupra vasului fugar. Curând ieşi din raza lor de acţiune, aşa că Martin se ridică şi privi înapoi către cetatea aflată în depărtare. Păgânii stăteau aliniaţi pe bastioanele oraşului, urlând şi hulind ca turbaţii vasul ce tocmai le scăpase. În urma lor domnea infernul, din care răsunau ţipete de bărbaţi, femei şi copii, însoţite în fundal de răpăitul necontenit al tobelor.

Încetul cu încetul, vasul prinse viteză, ajutat şi de vântul de la pupa, iar vâslele ce-l conturau pe ambele părţi se ridicau ritmic şi apoi muşcau scurt din apă cu o mişcare ageră, aidoma zborului unei păsări. La orizont, cerul se înnegurase şi părea greu şi ameninţător.

Nu mai era nimic de făcut.

Cu mâinile încă tremurânde şi inima grea, Martin de Carmaux se întoarse încet şi şovăielnic cu spatele spre ţinutul său de baştină, privind cu ochi goi înainte, la furtuna care-i aştepta în faţă.

1

La început nimeni nu-i observă pe cei patru călăreți care ieșiră brusc de pe aleile întunecate din Central Park.

Toți ochii erau îndreptați spre sud, la patru străzi distanță de parc, unde sub luminile orbitoare ale reflectoarelor și ale blițurilor aparatelor de fotografiat, un șir sinuos de limuzine oprise la bordură și celebrități elegante sau simpli muritori coborau în fața Muzeului Metropolitan.

Era unul dintre acele evenimente grandioase și somptuoase pe care niciun alt oraș n-ar fi putut să le organizeze la fel de bine ca New York-ul, cu atât mai mult cu cât gazda era chiar Muzeul Metropolitan. Iluminată într-o manieră într-adevăr spectaculoasă și prevăzută cu proiectoare ale căror conuri de lumină se roteau pe cerul negru de aprilie, impunătoarea clădire semăna cu un imens far călăuzitor ridicat chiar în inima orașului, și care lumina calea invitaților printre coloanele austere ce-i flancau fațada neoclasică, străjuită de un banner pe care era scris:

COMORILE VATICANULUI

Se purtaseră nenumărate discuţii în legătură cu amânarea evenimentului sau chiar anularea sa. Din nou, în urma unor rapoarte recente primite de la serviciile secrete, guvernul hotărâse să ridice nivelul de alertă la portocaliu. Pe tot cuprinsul ţării autorităţile locale şi cele federale fuseseră avertizate să ia măsurile de precauţie necesare. Astfel, trupele Gărzii Naţionale supravegheau staţiile de metrou şi podurile, în timp ce poliţia lucra în schimburi de câte douăsprezece ore.

Exista posibilitatea ca expoziţia – având în vedere tematica abordată – să fie expusă unui mare pericol. În ciuda acestui fapt, voinţa de fier a unora avusese până la urmă câştig de cauză şi consiliul director al muzeului votase în favoarea planului iniţial. Spectacolul avea aşadar să se deruleze conform programului, demonstrând astfel încă o dată că metropola nu vroia să se teamă.

O femeie tânără cu coafură impecabilă şi dinţi albi, strălucitori, stătea cu spatele la muzeu, pregătindu-se pentru a treia oară să-şi spună fraza de început. Primele două încercări nu-i reuşiseră, dar se pricepuse de minune să pară stăpână pe situaţie şi uşor blazată, iar acum îşi lua meseria de reporter în serios, fixând obiectivul hotărâtă.

– Nu-mi amintesc când a găzduit muzeul ultima dată o petrecere la care să fi fost invitate atât de multe celebrităţi. Fără-ndoială că un astfel de eveniment n-a mai avut loc de la expoziţia de artă maiaşă, de acum câţiva ani, anunţă ea către cameră în timp ce un bărbat solid, de vârstă mijlocie, coborî dintr-o limuzină la braţul unei femei osoase, îmbrăcate într-o rochie de seară albastră cu o mărime mai mică decât i-ar fi trebuit şi cu un model cam îndrăzneţ pentru vârsta ei.

– Şi iată-l şi pe primar, alături de frumoasa lui soţie, spuse reportera dintr-o suflare, propria noastră familie regală, care bineînţeles că s-a lăsat aşteptată, aşa cum se obişnuieşte în cercurile mondene.

La fel de încrezătoare în propriile-i afirmaţii, femeia luă o mină mai serioasă şi adăugă:

– Publicul nu a văzut niciodată multe dintre artefactele expuse aici în această seară. Au fost păstrate sub cheie timp de sute de ani, în galeriile subterane ale Vaticanului, şi...

În acel moment, oamenii deja adunaţi începură să fluiere şi să aplaude din ce în ce mai tare, întrerupând-o în mijlocul propoziţiei. Cu vocea pierită, îşi luă ochii de la obiectiv şi privi către zarva din mulţime.

Şi-atunci îi văzu pe cei patru bărbaţi călare.

Caii erau superbi, cu o ţinută dintre cele mai alese: falnici şi aroganţi parcă, suri sau murgi, cu coame bogate şi cozi negre şi lungi. Dar nu ei, ci călăreţii atrăseseră de fapt atenţia şi interesul publicului.

Cei patru înaintau pe aceeaşi linie şi purtau armuri medievale identice, coifuri cu viziera lăsată, cămăşi de zale şi carâmbi cu bride metalice trase peste pantalonii vătuiţi. Arătau de parcă tocmai se teleportaseră dintr-o cu totul altă epocă. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, efectul era sporit de săbiile lungi care le atârnau la brâu, în teaca lor latră. Însă cel mai neobişnuit lucru era că peste armură fiecare purta o mantie lungă şi albă, pe care era desenată o cruce de un roşu-sângeriu.

Caii mergeau acum la pas.

Pe măsură ce cavalerii înaintau agale, ignorând cu desăvârşire agitaţia din jur, mulţimea se înfierbânta din ce în ce mai tare, sorbindu-i din priviri.

– Ei, dar ce-avem aici? Se pare că Vaticanul şi conducerea muzeului au scos toţi aşii din mânecă astă-seară,

şi trebuie să recunoaştem că sunt extraordinari, nu-i aşa? se entuziasmă reportera, mulţumindu-se acum să treacă de la observaţiile culturale de mai devreme la comentarii uşoare. Ce rumoare s-a iscat în mulţime!

Caii ajunseseră între timp în faţa muzeului, unde se întâmplă ceva bizar. În loc să se oprească acolo, se întoarseră încet până ce se aliniară cu faţa spre intrare. Cu un semn uşor din pinteni, călăreţii îşi îndemnară caii să urce pe trotuarul înalt. Continuându-şi apoi drumul nestingheriţi, înaintară până în dreptul arcadelor.

Stând mereu alături unul de celălalt, urcară ceremonios treptele abrupte, îndreptându-se hotărâţi către intrarea principală.

2

– Mamă, nu mai pot să mă ţin, exclamă Kim cu o voce plângăcioasă.

Tess Chaykin îi aruncă fiicei sale o privire încruntată. De-abia apucaseră să intre toate trei în incinta muzeului – ea împreună cu mama ei, Eileen, şi cu Kim – şi Tess sperase să poată arunca în fugă o privire la numeroasele exponate dinăuntru înainte să-nceapă discursurile pompoase, flecăreala fără rost şi toate celelalte formalităţi inevitabile într-o astfel de ocazie. Dar trebuia să mai aştepte, după câte se părea. Kim se comporta ca orice copil normal de nouă ani, care se abţine bine mersi, aşteptând parcă dinadins momentul cel mai nepotrivit pentru a-şi anunţa nevoia disperată de a merge la toaletă.

– Zău aşa, Kim!

Holul gemea de lume, iar perspectiva de a-şi croi drum prin mulţime ca s-o ducă pe Kim la toaletă nu-i surâdea deloc lui Tess. Mama ei, care nu făcea niciun efort să-şi ascundă satisfacţia, zise într-un sfârşit:

– O duc eu, tu ia-o înainte. Deşi trebuie să recunosc că o meriţi din plin, adăugă ea cu un zâmbet superior.

În loc de răspuns, Tess se strâmbă scurt la maică-sa, după care o privi pe Kim şi-i zâmbi, clătinând din cap. Ca de fiecare dată când era rost de supărare, mutrişoara aceea de copil cu ochii ei strălucitori şi verzi reuşi din nou s-o înduioşeze.

– Ne vedem în sala mare, zise ea vânturându-şi ameninţător arătătorul pe sub nasul lui Kim. Să nu care cumva să te pierzi de buni. Nu vreau să-ncep să te caut în circul ăsta.

Kim mormăi ceva şi-şi dădu ochii peste cap, uşor exasperată. Tess le privi dispărând în îmbulzeală, apoi se întoarse şi porni prin mulţime.

Sala mare, de fapt imensul foaier al muzeului, era deja înţesată de bărbaţi cu păr grizonat şi femei strălucitoare. Costumele negre şi rochiile elegante de seară dădeau tonul petrecerii şi oriunde te uitai vedeai numai invitaţi puşi la patru ace, aşa încât Tess ştia prea bine că face notă discordantă. Se simţea nelalocul ei nu numai din cauza vestimentaţiei, care în contextul dat lăsa mult de dorit, ci şi a disconfortului pe care-l încerca ştiindu-se inclusă în aceeaşi categorie cu cei care se aflau în jurul ei, oameni cu care nu avea absolut nimic în comun.

Ceea ce nu ştia însă Tess era că toţi acei oameni care o priveau nu-i analizau nici rochia neagră şi prea puţin elegantă, cu pliseuri perfecte ce se terminau cu câţiva centimetri mai sus de linia genunchilor, nici stânjeneala ce-o cuprindea ori de câte ori lua parte la astfel de evenimente mondene plicticoase. Oamenii se uitau la ea şi-atât. Întotdeauna se făcea remarcată, ceea ce nu era deloc de mirare. Părul ei ondulat, care-i încadra faţa şi ochii ageri de-un verde-cald, dându-i un aer seducător, avea darul de-a atrage privirile. Nici silueta fermă şi

sănătoasă a femeii de treizeci şi şase de ani, cu alura ei nonşalantă şi mersul sinuos, nu era cu nimic mai prejos, dar cel mai atrăgător la Tess era faptul că nu părea câtuşi de puţin conştientă de farmecul ei. Din nefericire însă pentru ea, întotdeauna se îndrăgostise de cei mai nepotriviţi bărbaţi. Ajunsese chiar să se şi mărite cu unul – ultimul pe care-l cunoscuse – o greşeală pe care reuşise totuşi de curând s-o remedieze.

Înaintă în sală, unde se trezi înconjurată de frânturi de conversaţie şi de un murmur şters de voci al căror ecou răsuna surd între pereţii încăperii, fiindu-i astfel imposibil să dea un sens anume sunetelor ce-o bombardau din toate părţile. După câte se părea, acustica nu fusese pe lista priorităţilor în planurile de construcţie a muzeului. Auzi la un moment dat frânturi dintr-un recital de muzică de cameră şi, ghidându-se după sunet, ajunse în faţa unui cvartet de coarde compus exclusiv din femei care, vârâte într-un colţ al sălii, cântau energic la instrumentele lor, fără însă a se face auzite pe cât ar fi trebuit, din cauza zgomotului. Salutându-i discret cu o simplă înclinare a capului pe cei ce-i zâmbeau din mulţime, Tess îşi continuă drumul trecând pe lângă nelipsitele aranjamente florale – mereu cu flori proaspete – marca Lila Wallace, precum şi prin faţa separeului special amenajat unde era expusă superba piesă a lui Andrea della Robbia, care-i reprezenta pe Madona cu Pruncul în nuanţe de alb şi albastru, şi care trona maiestuoasă deasupra tuturor celor prezenţi. Nu era însă singurul exponat cu temă religioasă din cadrul expoziţiei, alăturându-se multor altor opere în care Iisus era reprezentat alături de Fecioara Maria şi care împodobeau galeriile muzeului în acea seară.

Majoritatea obiectelor expuse erau închise în casete de sticlă şi nu era nevoie să le priveşti de două ori ca

să-ţi dai seama de valoarea lor inestimabilă. Chiar şi pentru cineva ca Tess, care nu era o persoană religioasă, erau într-adevăr impresionante, ba chiar o descumpăneau întrucâtva, şi pe măsură ce urca grăbită scările ce duceau către sala exponatelor, inima începu să-i bată cu putere şi o nerăbdare crescândă o cuprinse.

Înăuntru se aflau piese de altar din Burgundia, din alabastru, frumos împodobite şi reprezentând scene din viaţa Sfântului Martin, precum şi sute de crucifixe, majoritatea din aur şi bătute din belşug cu pietre preţioase. Unul dintre acestea, datând din secolul al XII-lea, era de fapt o defensă de morsă pe care fuseseră sculptate mai bine de o sută de figuri. Mai erau statuete de marmură şi racle din lemn care, deşi lipsite acum de bogăţiile pe care le adăpostiseră odinioară, rămâneau mărturia vie a îndemânării şi priceperii meşteşugarilor medievali. Un pupitru de muzică în formă de vultur se înălţa demn lângă un superb sfeşnic pascal de proveniență spaniolă, înalt de aproape doi metri, care fusese adus chiar din apartamentele papei.

În vreme ce se uita cu nesaţ la diversele minunăţii expuse, o cuprinse un uşor sentiment de dezamăgire. Niciodată în toţi acei ani de muncă şi cercetări pe teren nu îndrăznise să viseze că într-o bună zi va găsi obiecte de o valoare comparabilă cu a celor peste care tocmai îşi plimbase privirile. Desigur că avusese şansa să călătorească prin lume şi să cunoască diferite culturi, una mai fascinantă decât cealaltă. Reuşise chiar să descopere câteva obiecte inedite care acum erau şi ele expuse în câteva muzee de pe glob, însă niciuna dintre săpăturile ei nu scosese la lumină ceva destul de important încât să fie pus la loc de cinste, în Galeria de Artă Egipteană, de exemplu, sau în cea de Artă Primitivă.

Cine ştie... poate dacă n-aş fi renunţat atunci... Dac-aş mai fi rezistat încă puţin... Dar îşi alungă repede gândul din minte. Ştia foarte bine că acea perioadă din viaţa ei se încheiase, cel puţin pentru viitorul apropiat. Deocamdată trebuia să fie mulţumită cu ce avea şi să încerce să se bucure de aceste minunate mărturii ale trecutului din poziţia resemnată a spectatorului satisfăcut de ceea ce vede.

Iar priveliştea ce i se înfăţişa era într-adevăr uluitoare. Găzduirea unui astfel de eveniment fusese un privilegiu excepţional pentru Muzeul Metropolitan, întrucât aproape niciunul dintre obiectele trimise de la Roma nu mai fusese prezentat publicului larg până atunci.

Dar asta nu însemna că toate exponatele erau din aur sau ornate cu nestemate ce-ţi luau ochii.

Într-o vitrină din faţa ei, Tess observă un obiect aparent banal. Părea a fi un soi de dispozitiv mecanic, cam de mărimea unei maşini de scris, dar care aducea mai degrabă cu o cutie de aramă. Avea o sumedenie de butoane pe partea din faţă, în timp ce din lateral ieşeau mai multe pârghii şi pinioane legate între ele. Nu prea se încadra în peisaj, înconjurat fiind de-atâta opulenţă.

Dându-şi pe spate părul lung, se aplecă să-l studieze mai bine. Tocmai îşi căuta catalogul când, deasupra siluetei ei reflectate pieziş în geamul vitrinei se contură o alta.

– Dacă încă mai eşti în căutarea Sfântului Graal, va trebui să te dezamăgesc. Nu-i aici, îi zise o voce mormântală.

Şi cu toate că trecuseră ani de când n-o mai auzise, o recunoscu imediat, înainte chiar să vadă faţa persoanei care vorbise.

– Clive! exclamă ea întorcându-se către fostul ei coleg. Ce mai faci? Arăţi trăsnet.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Deşi nu avea cu mult peste cincizeci de ani, Clive Edmondson arăta mult mai bătrân.

– Mersi. Dar zi-mi de tine. Tu ce mai faci?

– Sunt bine, îi răspunse ea dând uşor din cap. Şi cum mai merge treaba cu scotocirea mormintelor?

Edmondson îi arătă mâinile.

– Ce să zic... Notele de plată pentru manichiură mă termină, dar în rest toate-s vechi. La propriu, chicoti el. Am auzit că te-ai angajat la Institutul Manoukian.

– Mda.

– Şi? Cum e?

– A, e foarte bine, răspunse Tess.

Dar asta era o altă minciună. Faptul că reuşise să se angajeze la prestigiosul institut fusese o mare realizare pentru ea, dar lucrurile nu-i mai păreau la fel de încurajatoare după ce apucase să vadă ce înseamnă să lucrezi acolo. Dar asemenea lucruri nu se spun, ele trebuie să rămână secrete, mai ales în cercul relativ restrâns al arheologilor, în care bârfa şi duplicitatea sunt la ordinea zilei. Încercând să schimbe subiectul spre lucruri mai puţin personale, zise:

– Ştii, chiar mi-e dor de vremea când lucram cu voi pe teren.

Îşi dădu seama că Edmondson nu crede o iotă din ce-i spune, după zâmbetul pe care acesta îl avea în colţul gurii.

– Ei, nu-ţi face griji, că n-ai pierdut nimic. N-am ajuns încă pe prima pagină a ziarelor.

– Nu-i vorba de asta, doar că... băigui ea, întorcându-se să arunce o privire fugară la obiectele care-i înconjurau. Dac-am fi găsit şi noi măcar unul dintre obiectele de-aici! Oricare, nu contează! îşi continuă ea ideea privindu-l cu un aer melancolic. Cum se face că noi n-am descoperit niciodată nimic de o asemenea valoare?

– Nu știu, dar eu unul nu mi-am pierdut încă speranța. Tu ești cea care a schimbat șaua cămilei cu un scaun confortabil la birou, spuse el sarcastic. Ca să nu mai vorbim de muște, căldura infernală, nisipul fierbinte și mâncarea – asta dacă poți s-o numești așa.

– Doamne-Dumnezeule, mâncarea aia oribilă! râse Tess. Dacă stau să mă gândesc bine, parcă nu-mi mai e chiar așa dor.

– Dacă te hotărăști să te întorci, să știi că te așteptăm cu brațele deschise.

Tess avu o ușoară tresărire nervoasă. Se gândise și ea de nenumărate ori la asta.

– Nu, nu cred c-o voi face. Cel puțin, nu deocamdată.

Edmondson afișă un rânjet forțat.

– O să avem mereu pe aproape o lopată cu numele tău scrijelit pe ea, așa să știi, îi spuse cu o voce plată, care numai entuziastă nu părea. Apoi, pentru câteva momente, se așternu între ei o liniște stânjenitoare. Auzi, reluă el, am înțeles că au deschis un bar drăguț în Sala Egipteană și zice-se că au pe cineva care se pricepe să prepare un cocktail ca lumea. Hai să-ți fac cinste.

– Ia-o tu înainte și te ajung din urmă, eu trebuie să le aștept pe mama și pe Kim.

– A, sunt și ele cu tine?

– Da.

– O, i-auzi! Trei generații Chaykin în aceeași încăpere! Asta trebuie să fie tare interesant!

– Să nu zici că nu ți-am zis.

– Am luat la cunoștință, zise Edmondson dând din cap amuzat și depărtându-se încetișor. Hai că ne vedem mai târziu. Să nu cumva să te-ascunzi de mine.

Afară, sub arcadele de la intrare, atmosfera era electrică. Cameramanul se chinuia să prindă unghiul

propice din care să poată filma fără a fi îmbrâncit de mulţimea ce aplauda frenetic şi exclama la unison, zădărnicind orice efort al reporterei de a se face auzită în timpul transmisiei în direct. Rumoarea crescu brusc în momentul în care un bărbat scund, dar bine făcut, îmbrăcat în uniforma cafenie a paznicilor de la forţele de securitate îşi părăsi postul şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către cei patru călăreţi care, după toate aparenţele, aveau intenţia de a pătrunde în muzeu.

Deşi nu se uita decât cu coada ochiului, cameramanul îşi dădu seama că lucrurile nu decurgeau conform planului. Mersul hotărât al ofiţerului şi gesturile sale sigure şi precise arătau că acesta nu era deloc de aceeaşi părere cu cei patru cavaleri.

Odată ajuns în dreptul lor, agentul îşi ridică mâna dreaptă cu o mişcare fermă pentru a le semnala să se oprească, blocându-le calea. Cavalerii îşi struniră caii, dar animalele începură să sforăie şi să dea nervos din copite, vădit nemulţumite că erau ţinute în frâu pe scări.

Se anunţa deci o dispută. De fapt, după câte observa operatorul, bărbatul în uniformă vorbea cam de unul singur, căci niciunul dintre cavaleri nu reacţiona în vreun fel la cuvintele sale.

Într-un final însă, unul dintre ei luă atitudine. Cu gesturi domoale, studiate, aidoma unui actor de teatru, cavalerul care se afla în imediata vecinătate a ofiţerului, un munte de om, îşi scoase sabia din teacă şi o ridică deasupra capului, generând un nou ropot de aplauze şi blitzuri incandescente. Ţinea sabia nemişcată, cu amândouă mâinile, cu privirea aţintită înainte şi fără să se clintească.

Deşi atent la obiectiv, cameramanul se uita cu coada ochiului şi la ce se mai întâmpla în jur, aşa încât zări un amănunt interesant. Grăbit, mută imaginea pe chipul ofiţerului.

Ce i se citea omului pe față? Jenă? Sau poate consternare? Abia mai apoi își dădu seama că acea expresie nu trăda altceva decât *teamă*.

Mulțimea era în delir, aplaudând și ovaționând febril. Instinctiv, cameramanul mări ușor planul, ca să-l includă în cadru și pe călăreț.

Exact în acel moment cavalerul își coborî brusc sabia, al cărei tăiș străluci cu licăriri amenințătoare în lumina artificială înainte de a izbi țeasta bărbatului puțin mai jos de ureche dintr-o singură mișcare perfect arcuită, cu o forță și o viteză suficiente pentru a spinteca oasele și carnea.

În secunda imediat următoare din mulțime se auzi un murmur general de uimire, care în curând se transformă în urlete isterice de groază ce răsunau adânc în negura nopții. Cel mai tare dintre toți însă zbiera colega sa, reportera, care-l apucase strâns de braț și nu-i mai dădea drumul, motiv pentru care imaginea începu să-i joace în obiectiv, până când cameramanul îi făcu vânt cu cotul ca să poată filma mai departe.

Capul ofițerului căzu greoi la pământ și-ncepu să se rostogolească hidos pe scările de la intrare, lăsând în urma lui o dâră roșiatică de sânge. Și după un răstimp ce păru o eternitate, trupul decapitat se prăbuși inert într-o parte, împroșcând cu sânge de jur-împrejur, ca o arteziană.

Tinerii din primele rânduri țipau și ei cât îi ținea gura, îmbulzindu-se să fugă cât mai departe și călcându-se în picioare, în timp ce alții, aflați mai în spate, nu înțelegeau prea bine ce se întâmplă și-n loc să fugă se încăpățânau să înainteze, convinși fiind că ratau ceva nemaivăzut. Curând se iscară o-nvălmășeală și-o busculadă din care nu mai răzbătea nimic altceva decât urlete îngrozite de durere și spaimă.

Ceilalți trei cai începură să dea semne de nerăbdare, dând nărăvaș din copite și trăgând de hățuri într-o parte. Atunci unul dintre cavaleri strigă:

– Înainte, înainte!

Călăul ofițerului dădu primul pinteni calului, care porni în galop către ușile larg deschise ale intrării principale. Ceilalți trei porniră la fel de iute, urmându-l îndeaproape.

3

Din sala mare a muzeului, Tess auzi țipetele de afară și-și dădu imediat seama că se-ntâmplă ceva extrem de grav. Nici nu apucă bine să se întoarcă spre intrare că zări primul cal năvălind pe ușă, printre bucăți de sticlă spartă și așchii ce săreau în toate părțile, aducând în urma lui tot haosul de-afară. În curând, mulțimea așezată și calmă a invitaților eleganți se transformă într-o gloată atavică, în al cărei vârtej ametitor bărbați și femei deopotrivă se îmbrânceau și se împingeau care mai de care, țipând și-ncercând să fugă din calea cailor în galop.

Trei dintre călăreți dădură iama prin mulțime fără să se uite în stânga și-n dreapta, lovind vitrinele cu sabia până ce le făcură țăndări și călcând nestingheriți sub copitele cailor atât cioburile, cât și exponatele sparte sau distruse în totalitate.

Tess se trezi luată pe sus în momentul în care zeci de oaspeți încercară să-și croiască drum spre ieșire. Împinsă într-o parte, își aruncă privirea prin sală, căutându-le pe mama ei și pe Kim. *Unde-or fi?* Nu le vedea nicăieri. La dreapta, la o distanță apreciabilă, caii se-nvârteau și se

roteau întruna, distrugând tot ce le stătea în cale, fie exponate, fie invitaţi, pe care îi izbeau de pereţi sau îi proiectau direct în vitrine, şi ale căror urlete şi gemete de durere răsunau în sala spaţioasă. Printre victime, Tess îl zări şi pe Clive Edmondson, pe care unul dintre cai îl izbi violent în momentul în care făcu un pas înapoi, aruncându-l într-o parte.

Caii sforăiau nervoşi, cu spume la bot, cu nările umflate, iar călăreţii se aplecau şi, iuţi de mână, apucau diverse obiecte strălucitoare de pe rafturile sparte, îndesându-le în sacii agăţaţi de şei. În dreptul intrării, mulţimea înnebunită ce încerca să iasă împiedica eforturile poliţiştilor de a pătrunde în incintă, forţele de ordine văzându-se neputincioase în faţa gloatei disperate.

La un moment dat, unul dintre cai se întoarse brusc, lovind din lateral o statuie a Fecioarei Maria, care căzu pe podea şi se făcu ţăndări. Copitele calului tropăiră peste rămăşiţe, zdrobind în cele din urmă şi bucata care mai păstra intacte mâinile Fecioarei, împreunate pentru rugăciune. Îi veni apoi rândul unei frumoase tapiserii, care fu smulsă din perete şi călcată în picioare nu numai de cei patru cai, ci şi de oameni. Mii şi mii de ochiuri lucrate cu o strădanie minuţioasă, rupte şi deşirate în doar câteva clipe. Urmă apoi o altă vitrină, din care în momentul prăbuşirii ţâşni o mitră episcopală în nuanţe de alb şi auriu, alături de cioburi de sticlă, şi se pierdu şi ea în îmbulzeală, însoţită la doar câteva secunde de o togă în culori asortate, care pluti un timp uşoară prin aer, asemenea unui covor fermecat, până să-şi găsească sfârşitul tot sub tălpile necruţătoare ale mulţimii.

Trăgându-se grăbită din calea călăreţilor, Tess privi spre capătul coridorului, pe la jumătatea căruia îl văzu pe cel de-al patrulea cavaler, iar undeva mai în spate, tocmai la celălalt capăt, zări o altă grămadă de oameni

– parcă şi mai mare – care fugeau care-ncotro, refugiindu-se pe unde puteau. Le căută din nou cu privirea pe fiica şi pe mama ei. *Unde-or fi? Au păţit oare ceva?* Se chinuia să se uite cât mai atent la feţele din mulţime, doar-doar le va putea deslusi figurile cunoscute, dar degeaba. Nu erau acolo.

Auzind undeva în spate o voce autoritară, Tess se întoarse brusc şi observă că forţele de ordine reuşiseră până la urmă să răzbească prin mulţimea bezmetică ce se-nghesuia să iasă. Cu armele scoase şi strigând unul la celălalt ca să acopere vacarmul dinăuntru, poliţiştii erau pe punctul de a-l încercui pe unul dintre cei trei călăreţi, care însă scoase iute de sub mantia albă o armă de mici dimensiuni. Din instinct, Tess se ghemui la podea şi-şi acoperi capul cu mâinile, dar nu înainte de a-l vedea pe cavaler rotindu-şi arma dintr-o parte într-alta şi slobozind un prim ropot de gloanţe al căror zgomot sec umplu încăperea. În secunda următoare vreo zece oameni căzură la podea, inclusiv poliţiştii, bucăţile de sticlă şi vitrinele sparte din jurul lor fiind acum împroşcate cu sânge.

Încă chircită pe jos şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Tess încercă din răsputeri să stea nemişcată, deşi ceva dinlăuntrul ei o îmboldea să se ridice şi s-o ia la fugă. Observă că doi dintre cavaleri ţineau acum şi ei în mână arme automate asemănătoare cu cea pe care tovarăşul lor tocmai o folosise. Gloanţele se loveau de pereţi şi apoi ricoşau, sporind haosul, panica şi nebunia dinăuntru. Unul dintre cai făcu pe neaşteptate un pas înapoi, dezechilibrându-şi călăreţul, ale cărui braţe fluturară nesigure prin aer în timp ce automatul se descărcă într-o ploaie de gloanţe care nimeriră mai întâi partea de sus a peretelui, apoi tavanul, distrugând modelele ornamentale şi muşcând

din tencuiala ce cădea bucăţele-bucăţele peste capetele invitaţilor care fie se fereau, ascunzându-se pe unde puteau, fie urlau speriaţi.

Pitită în spatele unei vitrine, Tess trase cu ochiul să vadă ce se întâmplă, în vreme ce mintea îi lucra febril analizând posibilele căi de scăpare. La dreapta ei, după trei rânduri de exponate, zări o uşă ce dădea într-o altă galerie, aşa încât se forţă să-şi urnească picioarele amorţite şi se-ndreptă într-acolo cu paşi mărunţi şi repezi.

Tocmai când era în dreptul celui de-al doilea rând, îl văzu pe al patrulea cavaler venind direct către ea. Se feri din calea lui lăsându-se în jos, dar urmărindu-l cu privirii furişe cum se avânta nestingherit printre rândurile de exponate încă intacte, de parcă n-ar fi avut nicio legătură cu dezastrul şi isteria provocate de ceilalţi trei.

La mai puţin de doi metri distanţă, călăreţul îşi struni calul şi se opri brusc, şi Tess aproape că simţi respiraţia sacadată a animalului scăldându-i tâmplele. Se lăsă atunci la pământ, lipindu-se de vitrina din faţa ei, de care îşi încleştase mâinile de parc-ar fi fost ultima ei salvare, încercând să-şi mai domolească bătăile iuţi ale inimii. Nu-şi ridică privirea decât atunci când zări silueta cavalerului reflectată în vitrinele din jur, drept şi neclintit în şa, cu zalele şi cu mantia lui albă. Părea preocupat de o vitrină anume, pe care o privea cu interes.

Era cea pe care o studiase şi Tess când se întâlnise cu Clive Edmondson.

Amuţită şi îngrozită, îl privi pe cavaler cum îşi scoate sabia din teacă, o ridică deasupra capului, izbeşte vitrina cu putere, făcând-o ţăndări şi umplând podeaua cu un covor de cioburi fine. Apoi, vârând sabia înapoi în locaşul ei, călăreţul se aplecă uşor în şa, luă cutia aceea ciudată cu butoane şi pârghii şi o ţinu în mâini pentru câteva momente, contemplând-o parcă.

Deşi abia mai respira, în ciuda instinctului de conservare pe care credea să-l posedă, Tess simţea că trebuie să vadă ce se petrece. Neputându-şi înfrânge curiozitatea, se aplecă într-o parte a vitrinei şi-şi scoase capul doar atât cât să poată trage cu coada ochiului.

Bărbatul se uită captivat la bizarul mecanism încă vreo câteva secunde, cu veneraţie parcă, după care murmură câteva cuvinte, abia audibile.

– *Veritas vos libera...*

Tess îl privi fascinată şi parcă era în transă luând parte la acest ritual tainic, dar atât ea, cât şi cavalerul fură brusc treziţi din reveria lor de un nou ropot de gloanţe.

Călăreţul îşi trase calul de căpăstru, întorcându-l spre Tess, şi ochii săi, deşi umbriţi de viziera coifului, îi întâlniră pentru o clipă pe ai ei. Ea simţi cum i se opreşte inima în piept şi se ghemui şi mai mult, paralizată de spaimă. Calul începu apoi să tropăie către ea, îndreptându-se direct spre ascunzătoarea ei, exact spre ea...

O depăşi însă scurt şi, chiar în momentul în care trecea prin dreptul ei, îl auzi pe călăreţ strigându-le celorlalţi:

– Haideţi! Plecăm!

Ridicându-se în picioare, Tess îl văzu pe cavalerul solid care trăsese primul gonindu-i de la spate pe câţiva oameni pe care-i izolă într-un colţ al sălii, în dreptul scărilor. Printre ei, Tess îi recunoscu pe arhiepiscopul de New York, pe primar şi pe soţia acestuia. Căpetenia făcu un semn discret din cap şi-atunci cavalerul dădu pinteni calului şi se avântă în mica mulţime înspăimântată, o apucă pe femeia care încerca în van să se împotrivească şi o ridică în şa fără efort. Îi ţintui apoi pistolul la tâmplă, moment în care ea amuţi, cu gura încă deschisă într-un ţipăt fără glas.

Speriată şi înfuriată, dar fără nicio putere, Tess îi privi pe cei patru îndreptându-se spre ieşire. Cavalerul care se afla în frunte, singurul care nu avea armă, era totodată singurul care nu avea legat de şa un sac umplut cu exponate. Şi-n vreme ce călăreţii galopau prin galeriile muzeului, Tess se ridică în picioare şi-şi croi drum printre cioburi, în căutarea mamei şi a fiicei ei.

Cavalerii năvăliră pe uşile muzeului, în lumina vie a reflectoarelor. În ciuda ţipetelor celor speriaţi şi a gemetelor răniţilor, brusc se lăsă o tăcere spartă doar de câteva strigăte – voci de bărbaţi, ale poliţiştilor mai cu seamă, lansând ordine scurte: „Nu mai trageţi!"... „ostatică"... „Nu mai trageţi!"

Cei patru cavaleri coborâră treptele, cel cu ostatica protejat în spatele celorlalţi trei. Înaintau cu mişcări rapide, dar nu grăbite, impasibili la auzul sirenelor de poliţie care se apropiau, şi în câteva clipe dispărură în întunericul din Central Park.

4

Sean Reilly stătea în capul scărilor de la intrarea în muzeu, atent să nu treacă dincolo de zona marcată de poliție cu banda specifică galben cu negru. Își trecu mâna prin părul scurt și castaniu în timp ce studia conturul trasat cu cretă pe pavaj, acolo unde zăcuse corpul decapitat al paznicului. Urmă apoi cu privirea dâra de sânge întreruptă, care se-ntindea în jos pe scări până într-un punct unde un marcaj oval de dimensiunile unei mingi de baschet semnala locul până unde se rostogolise capul.

Nick Aparo veni și el lângă colegul său și privi desenele de după umărul acestuia. Avea o față rotundă, un început de chelie, și era cu zece ani mai în vârstă decât Reilly, care avea treizeci și opt de ani. Era un bărbat cu o înfățișare comună, de statură potrivită și nu foarte solid. Avea acel tip de trăsături pe care le puteai uita cu ușurință chiar în timp ce discutai cu el, un lucru extrem de util pentru un agent și de care se folosise cu mare succes în toți acei ani de când se cunoșteau. Întocmai ca Reilly, peste costumul elegant și negru purta un pardesiu bleumarin larg, pe spatele căruia erau imprimate cu

alb trei litere de-o şchioapă: FBI. Privind marcajele disparate gura i se schimonosi într-o grimasă de dezgust.

– Nu cred că-i va fi foarte greu medicului legist să-şi dea seama ce s-a petrecut aici, zise el.

Reilly îl aprobă dând uşor din cap. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe conturul oval unde fusese capul paznicului, în dreptul căruia nu se mai vedea acum decât o băltoacă de sânge negru şi închegat. De ce oare, se întrebă el, să mori împuşcat sau înjunghiat pare mult mai puţin înfricoşător decât să ţi se reteze capul? Îi trecu apoi prin minte că, de fapt, în unele părţi ale lumii decapitarea reprezintă încă procedura standard de execuţie oficială. Mai precis, în acele ţări din care proveneau teroriştii ale căror intenţii puseseră forţele de ordine americane pe jar, pregătite să intervină în caz de nevoie; terorişti în căutarea cărora Reilly îşi petrecea zilele şi nopţile deopotrivă.

Se întoarse către Aparo.

– Ce se mai aude în legătură cu soţia primarului?

După ultimele informaţii, aceasta fusese abandonată în parc, împreună cu cei patru cai.

– A, e doar în stare de şoc. Cred că egoul ei e mult mai rănit decât dosul.

– Numai bine s-a nimerit şi cu alegerile care bat la uşă. Ar fi păcat să nu se speculeze pe seama rănilor ăstora! Păi, degeaba să fi suferit femeia? zise Reilly uitându-se de jur-împrejur, încă zguduit de ceea ce se petrecuse cu ceva timp înainte exact în locul unde stătea el acum.

– Tot n-avem nicio veste de la filtrele rutiere?

Pe o rază cam de zece străzi de jur-împrejurul muzeului fuseseră instalate bariere şi filtre în trafic, iar accesul în şi din Manhattan pe poduri sau prin tuneluri fusese şi el oprit.

– Nimic. Tipii ăştia ştiau foarte bine ce fac. N-au venit aici să aştepte taxiul.

Reilly încuviinţă. Da. Profesionişti. Au lucrat ca la carte.

Nemaipomenit!

De parcă în ziua de azi trebuie să fii profesionist ca să distrugi! Amatorii se pricep la fel de bine să facă prăpăd. Nu-ţi trebuie decât câteva lecţii de zbor sau un camion plin de îngrăşământ chimic, la care mai adaugi o doză de nebunie sau de tendinţe sinucigaşe – de care lumea nu duce deloc lipsă, după câte se pare.

În timp ce-şi plimba ochii în tăcere peste scena devastată, simţi cum îl cuprinde un sentiment crescând de frustrare şi furie. Caracterul întâmplător al acestor acte nesăbuite şi mortale şi mai ales tendinţa lor aparentă de a se produce atunci când victimele se aşteaptă cel mai puţin nu încetau să-l revolte şi totodată să-l uimească. Cu toate astea, era ceva ciudat în legătură cu scena din faţa lui, ceva ce-l nedumerea. Îşi dădu seama că era straniu de detaşat, stând acolo şi tot întorcând lucrurile pe-o parte şi pe alta. Parcă totul era dintr-o dată mult prea extrem, prea venit din altă lume ca să fie adevărat şi credibil, mai ales după scenariile negre şi dezastruoase pe care le tot discutase cu colegii săi în ultimii ani. Se simţea ca un copil ţintuit locului fără voia lui undeva în afara arenei circului, şi a cărui atenţie la principala atracţie a spectacolului era constant distrasă de o altă reprezentaţie neînţeleasă şi confuză. Dar, deşi această senzaţie îl deranja, îi era şi recunoscător întrucâtva, ceea ce îl enerva într-o mare măsură.

Lucrând ca agent special şi coordonator zonal al Unităţii pe Probleme de Terorism Intern din cadrul FBI, bănuise că departamentul său va fi însărcinat cu rezolvarea cazului din momentul în care răspunsese la

telefonul primit de la sediu. Lua ca pe o provocare și un exercițiu al minții munca minuțioasă de a coordona activitatea zecilor de agenți și ofițeri de poliție pe care-i avea în subordine, alături de criminaliști, tehnicieni de laborator, psihologi, fotografi și mulți alții. Făcea ceea ce-și dorise dintotdeauna să facă.

Și dintotdeauna simțise că munca lui ar putea lăsa ceva în urmă. Mai bine spus, era convins că strădaniile sale servesc la ceva, că nu se zbate în zadar.

Această încredere în sine i se dezvoltase pe vremea când era student la drept. Simțise încă de pe-atunci că lumea e plină de nedreptăți – iar moartea tatălui său, pe când el avea doar zece ani, fusese o dureroasă dovadă în acest sens – și vroia s-o poată transforma într-un loc mai bun, dacă nu pentru el, măcar pentru ceilalți. Dorința i se întipărise definitiv în suflet într-o zi când, în timp ce studia și se pregătea să scrie o lucrare despre o crimă pe motive rasiale, participase la o adunare a susținătorilor supremației rasei albe. Evenimentul avusese un impact major asupra lui Reilly, care simțise că în acea zi privise răul în față; începând de atunci îl mânase nevoia de a înțelege fenomenul mult mai în profunzime, pentru ca mai apoi să poată lupta împotriva lui cu eficacitate.

Planurile sale inițiale nu se-mpliniseră însă așa cum își dorise. Sub influența idealismului tinereții, luase hotărârea să devină pilot. Ideea de a lupta împotriva răului din cabina unui Tomcat metalizat îi păruse la început genială. Din fericire, Reilly era exact tipul de recrut de care Marina americană avea nevoie. Din nefericire însă, ei aveau cu totul alte planuri pentru el. Marina era plină de tineri piloți care de-abia așteptau să manevreze un Top Gun, și deci nu de piloți duceau ei lipsă, ci de

avocaţi. Superiorii săi încercară în fel şi chip să-l convingă să se înscrie în Corpul Judecătoresc şi într-o primă fază ideea chiar îi surâsese lui Reilly, dar până la urmă renunţase şi îşi concentrase în schimb atenţia asupra examenului de barou în urma căruia ar fi obţinut dreptul de practică în Indiana.

Însă încă o dată destinul îi deschisese o nouă poartă, de data aceasta fără cale de întoarcere, atunci când în incinta unui butic cu cărţi la mâna a doua se întâlnise din întâmplare cu un agent FBI pensionat, care de-abia aştepta să-i povestească despre munca lui. Omul îl încurajase să-şi caute de lucru în cadrul FBI şi, îndată ce trecuse examenul de barou, Reilly se dusese să-şi depună dosarul. Ştia că şi-a găsit menirea, deşi mama lui nu era prea încântată de faptul că fiul ei îşi tocise coatele timp de şapte ani pe băncile universităţii pentru ca acum să se mulţumească cu o slujbă pe care ei îi plăcea s-o descrie ca „tot un fel de poliţist, dar de un rang mai înalt".

Nu trecuse nici măcar un an de când lucra în biroul său din Chicago, înghesuit ca orice începător într-un cotlon strâmt şi întunecos, făcând de pază şi patrulând străzile în urmărirea vreunui hoţ sau a vreunei bande de traficanţi de droguri, când într-o zi, mai precis pe data de 26 februarie 1993, lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată. Era ziua când în parcarea de la World Trade Center avusese loc un atentat cu bombă, în urma căruia şase oameni muriseră şi peste o mie fuseseră răniţi. Atentatorii plănuiseră de fapt să prăbuşească unul dintre turnuri peste celălalt şi totodată să declanşeze un nor de cianură. Singurul lucru care le încurcase planurile a fost de ordin financiar, căci nu mai avuseseră bani suficienţi pentru a-şi duce intenţiile la bun sfârşit. Nu avuseseră suficiente canistre pentru a detona bomba

care, în afara faptului că nu ar fi avut oricum puterea necesară pentru scopul menit, fusese fixată și pe coloana nepotrivită, și anume una care nu făcea parte din structura de rezistență a turnului.

Atacul, deși eșuat, a constituit un puternic semnal de alarmă pentru forțele de securitate. Fusese dovada vie a faptului că un grup de teroriști de joasă speță și nu foarte dotați din punct de vedere tehnic putea, chiar cu resurse financiare limitate, să producă pagube însemnate. Din acea zi, toate agențiile de informații și securitate începuseră să ia măsuri administrative de realocare a fondurilor în vederea prevenirii acestui nou tip de amenințare.

Așa se face că, la mai puțin de un an de când Reilly intrase în rândurile Biroului, devenise coordonator zonal la sucursala din New York, care avea o veche reputație de cel mai nepotrivit loc de muncă, din pricina nivelului de trai foarte ridicat, a frecventelor blocaje în trafic, precum și din cauză că, dacă vroiai să stai într-un apartament ceva mai mare decât o debara, erai obligat să-ți cauți o locuință în afara orașului. Dar având în vedere că New York oferise dintotdeauna mult mai multă agitație și acțiune decât oricare alt oraș, a fi detașat la filiala newyorkeză era visul oricărui tânăr și naiv agent special. Așa fusese și Reilly când Biroul îl trimise să lucreze aici, dar acum el nu mai era nici tânăr și nici naiv.

Privind în jur, Reilly știa prea bine că tot acel haos ce-l înconjura îi va acapara timpul și mintea pentru o bună bucată de timp de-acum înainte. Își aduse aminte să-l sune pe părintele Bragg a doua zi dimineață, să-i spună că nu ajunge la antrenamentul de softball[1]. Îi părea rău că nu

[1] Joc similar cu baseball-ul, dar jucat pe un teren mai mic și cu o minge mai moale, de unde și numele (*soft* = moale) (n. tr.).

se putea duce, mai ales că n-ar fi vrut să-i dezamăgească pe copii. Dacă existau anumite momente în viaţa sa când nu se lăsa copleşit de problemele de la muncă, acestea erau nelipsitele dimineţi de duminică petrecute în parc. Probabil că şi duminica asta va fi tot în parc, dar din cu totul alte motive, mult mai puţin plăcute.

– Vrei să vezi şi ce e înăuntru ? îl întrebă Aparo.

– Da, îi răspunse Reilly ridicând din umeri şi aruncând o ultimă privire la imaginea de coşmar ce i se înfăţişa înaintea ochilor.

5

Păşind cu grijă alături de Aparo peste cioburile şi molozul dinăuntru, Reilly începea să-nţeleagă adevărata dimensiune a dezastrului.

Peste tot pe podea zăceau împrăştiate exponate rare şi relicve de mare preţ, majoritatea distruse iremediabil. Poliţia nu sigilase încă sala mare a muzeului, care era de fapt în întregimea sa aşa-numitul „loc al crimei", în care accesul civililor era interzis. Podelele semănau cu un tablou reprezentând o scenă apocaliptică în natură moartă: bucăţi de marmură, cioburi de sticlă, pete de sânge, toate constituindu-se în posibile preţioase indicii în care anchetatorii se puteau cufunda în voie pentru a emite apoi diverse teorii, dar care la fel de bine ar fi putut să nu le ofere nimic relevant pentru rezolvarea misterului.

Uitându-se rapid la cei zece-doisprezece agenţi anchetatori care se căzneau în halatele lor albe să catalogheze şi să verifice sistematic starea exponatelor mai mult sau mai puţin distruse şi cărora li se alăturaseră pe parcursul investigaţiei şi agenţii din EED – Echipa de Evaluare a Dovezilor din cadrul Biroului – Reilly îşi

făcu în minte o listă cu toate punctele stabilite până acum referitor la caz şi le trecu în revistă pe fiecare în parte. Aşadar, au fost patru bărbaţi călare. Asta ştim sigur. Cinci morţi, din care trei poliţişti, un paznic şi un civil. Alţi patru ofiţeri de poliţie şi mai mult de zece civili cu răni provocate de gloanţe, două dintre cazuri fiind grave. Încă vreo douăzeci şi patru de persoane cu tăieturi de la vitrinele sparte, şi de două ori mai multe cu vânătăi sau lovituri minore. Şi bineînţeles că mai erau şi persoanele aflate încă în stare de şoc, din cauza cărora psihologii aveau ce face mai multe luni de-acum înainte.

De cealaltă parte a holului, Tom Jansson, directorul adjunct, discuta cu căpitanul detectivilor de la Secţia 19 de Poliţie, un lungan slab ca o scândură. Cei doi vorbeau aprins despre aspectul jurisdicţional al cazului, care iscase dispute încă de la început. Legătura evidentă cu Vaticanul, precum şi probabilitatea din ce în ce mai mare ca incidentul să fi fost plănuit de anumite grupări teroriste aveau drept urmare preluarea cazului – care în prezent aparţinea poliţiei newyorkeze – de către FBI. Partea bună a lucrurilor era că în urmă cu mai mulţi ani cele două instituţii încheiaseră un acord în baza căruia poliţia din New York îşi asuma public toate meritele pentru orice arestare, indiferent de autoritatea care o efectuase în fapt. Înţelegerea era ca FBI-ul să iasă la rampă doar în momentul în care cazul ajungea în faţa instanţei de judecată, chipurile ca să se asigure că inculpatul va fi condamnat. Doar atunci aveau să-şi primească şi ei binemeritatele laude. Cu toate astea, deseori mândria şi orgoliul rănit al unora stăteau în calea bunei cooperări dintre Birou şi forţele poliţieneşti, ceea ce părea că se-ntâmplă şi-n seara asta.

Aparo îi strigă unui bărbat pe care Reilly nu-l cunoştea să se apropie şi i-l prezentă drept detectivul Steve Buchinski.

– O să ne-ajute Steve până ce masculii ăştia îşi termină de disputat teritoriul! îl înştiinţă Aparo, arătând cu o mişcare a capului către superiorii lor care încă se mai certau.

– Să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva, zise Buchinski. Şi eu vreau la fel de mult ca voi să pun mâna pe nenorociţii ăştia!

Lui Reilly îi plăcu această frază de început, şi-i zâmbi mulţumit poliţistului a cărui faţă avea trăsături ferme, dure.

– Cercetaţi bine strada. Va trebui să vedem ce găsim acolo. Iar voi aveţi atât resursele umane, cât şi relaţiile necesare pentru asta.

– Deja am început. Dacă e nevoie, o să mai fac rost de nişte scuturi de la cei din Central Park. N-o să fie o problemă, promise Buchinski. În imediata vecinătate a Secţiei 19 de Poliţie era cea din Central Park, ai cărei ofiţeri călări patrulau pe străzile adiacente. Gândindu-se mai bine, Reilly se întrebă dacă nu cumva exista o legătură între ei şi cei patru cavaleri misterioşi şi-şi propuse să verifice mai târziu.

– Ne-ar prinde bine şi câţiva oameni în plus pentru anchetă şi interogatorii, îi spuse Reilly poliţistului.

– Mda... Se pare că de martori nu ducem lipsă. Or să ne dea gata, adăugă Aparo, arătând scările impunătoare ce duceau la etajul întâi, unde sălile de expoziţie şi birourile fuseseră transformate în camere de interogatorii.

Uitându-se în jur, Reilly o zări pe Amelia Gaines, unul dintre agenţi, care cobora scările dinspre galerie. Frumoasa şi ambiţioasa roşcată fusese desemnată de

Jansson să se ocupe de interogarea martorilor. O decizie foarte înţeleaptă de altfel, din moment ce tuturor le făcea plăcere să vorbească cu Amelia Gaines. În spatele ei era o blondă care ducea în braţe o fetiţă ce-i semăna leit. Fiica ei, fără-ndoială, îşi zise Reilly. Micuţa părea că doarme dusă.

Reilly se uită mai atent la faţa femeii blonde. De obicei prezenţa Ameliei era atât de fascinantă, încât orice altă femeie era inevitabil eclipsată în preajma ei.

Dar nu şi aceasta.

Chiar şi în prezenţa Ameliei şi cu un copil în braţe, avea ceva misterios şi captivant, şi nu puteai să n-o observi. Ochii lor se întâlniră scurt înainte ca ea să privească în jos, către harababura de pe podea. Indiferent cine era femeia asta, se vedea clar că e bulversată şi speriată.

Reilly o privi îndreptându-se către uşă, înaintând cu greu printre molozul şi cioburile de pe jos. Era urmată îndeaproape de o altă femeie, ceva mai în vârstă, dar care semăna puţin cu ea. Ieşiră împreună din muzeu.

Adunându-şi gândurile, Reilly se întoarse către cei doi bărbaţi.

– Prima fază a anchetei e oricum o mare pierdere de timp, dar tot va trebui să respectăm procedura şi să vorbim cu toţi martorii. De data asta nu ne putem permite să fim expeditivi.

– Mda, în cazul de faţă, pierdere de timp e puţin spus. La urma urmei, toată drăcovenia e oricum pe casetă, răspunse Buchinski arătând către o cameră video şi apoi către alta, într-un alt colţ al camerei, ambele făcând parte din sistemul de securitate al muzeului. Ca să nu mai vorbim despre materialele filmate de-afară de echipele de televiziune.

Reilly ştia şi el foarte bine din propria-i experienţă că sistemele de securitate pot fi extrem de folositoare în cazul crimelor comise de profesionişti, dar ce te faci când ai de-a face cu cavaleri în zale pe post de principali suspecţi ?

– Nemaipomenit ! oftă el clătinând din cap. Aduc eu floricelele.

6

Cardinalul Mauro Brugnone îşi plimba privirile de-a lungul camerei cu tavan înalt care se găsea aproape de inima Vaticanului, studiindu-şi în taină colegii de la masa masivă de mahon la care stătea aşezat. Deşi le era superior tuturor celorlalţi, fiind singurul episcop-cardinal prezent, evita de obicei să se aşeze în capul mesei, preferând să întreţină o atmosferă democratică în cadrul acestor întruniri, deşi ştia că toţi se aşteptau ca el să dea tonul discuţiilor şi să le ghideze după bunul lui plac. Era conştient de acest lucru şi-l lua ca pe un dat, dar nu din orgoliu, ci dintr-un pur simţ practic al lucrurilor. Un comitet fără lider nu realiza niciodată nimic.

Însă de astă dată niciun comitet şi niciun lider n-ar fi rezolvat situaţia delicată cu care se confruntau. Brugnone ştia că va trebui să se ocupe de caz personal. Ştiuse acest lucru din momentul în care urmărise la ştiri materialele transmise de toate televiziunile din lume.

Îşi opri în cele din urmă privirea asupra cardinalului Pasquale Rienzi. Deşi era cel mai tânăr dintre toţi şi deocamdată doar diacon, Rienzi era confidentul său cel mai de încredere. Ca toţi ceilalţi de la masă, citea în

tăcere raportul pe care-l avea în față și care părea să-i fi absorbit întreaga atenție. La un moment dat își ridică ochii de pe foaie și privirile li se întâlniră. Cu aceeași față palidă și sinceră ca-ntotdeauna, tânărul tuși scurt, întrerupând astfel tăcerea apăsătoare.

– Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? întrebă unul dintre prelați. Tocmai în inima New York-ului, la Muzeul Metropolitan, mai adăugă el, clătinându-și capul ca și cum nu-i venea să creadă.

Nici lui Brugnone nu-i venea să creadă că așa ceva s-a întâmplat cu adevărat. Părea un episod desprins dintr-o altă lume. Dar până la urmă, orice e posibil în New York. Nu fusese oare distrugerea turnurilor gemene ale World Trade Center o dovadă grăitoare în acest sens?

– Slavă Domnului că măcar arhiepiscopul n-a fost rănit, începu solemn un alt cardinal.

– După câte se pare, hoții au scăpat. Poliția chiar nu știe încă cine se face responsabil de... de actul ăsta absolut abominabil? întrebă o altă voce.

– Vorbim despre o țară de criminali. La tot pasul nu vezi decât nebuni care se iau după ce văd la televizor sau imită violența din jocurile video de care sunt obsedați, răspunse altul. Nu mai au unde să-i țină, închisorile sunt de mult pline.

– Dar de ce s-au îmbrăcat așa? Mantii albe cu o cruce roșie. Să fi vrut să se dea drept cavaleri templieri? întrebă cardinalul care vorbise primul.

Exact! gândi Brugnone. Același detaliu îl nedumerise și pe el de la bun început. Într-adevăr, de ce să se fi îmbrăcat niște simpli hoți în hainele Ordinului Templierilor? Or fi vrut să se deghizeze pur și simplu și, negăsind altceva mai bun, au luat și ei ce le-a picat în mână, grăbiți fiind? Sau avea costumația lor o semnificație ascunsă, încă neînțeleasă de el?

– Ştie cineva ce-i acela un codificator rotor cu angrenaj multiplu?

Întrebarea îl făcu pe Brugnone să-şi ridice brusc privirea către cel care o formulase, cardinalul cel mai vârstnic dintre cei prezenţi.

– Un... ce? păru el nelămurit.

Bătrânul se uita de aproape la documentul care trecuse din mână în mână.

– Exponatul nr. 129, citi el din foaia pe care o avea în faţă. Secolul al XVI-lea. Codificator rotor cu angrenaj multiplu. Număr de înregistrare VNS 1098. N-am mai auzit de aşa ceva. Ce-o mai fi şi asta?

Brugnone îşi plecă ochii peste hârtia pe care o ţinea în mâini, prefăcându-se că o studiază cu atenţie. Era copia unui e-mail ce conţinea o primă listă a tuturor obiectelor furate în timpul atacului. Simţi din nou un fior rece – acelaşi pe care-l simţise imediat ce văzuse ciudatul obiect pe lista primită. Însă faţa lui rămase la fel de impasibilă. Fără să-şi ridice capul, aruncă o privire fugară celorlalţi colegi, dar observă că niciunul nu părea intrigat de observaţia bătrânului. La urma urmei, era de aşteptat. Nu era un amănunt cunoscut de mulţi. Împingând hârtia într-o parte, se lăsă pe spate în scaun.

– Oricare ar fi povestea mecanismului ăstuia, zise el cu o voce plată, gangsterii ăia l-au luat, e clar.

Uitându-se către Rienzi, îşi plecă uşor capul într-o parte.

– Ce-ar fi să lăsăm pe seama dumitale cercetarea acestui aspect? Va trebui, bineînţeles, să ne aduci la cunoştinţă toate detaliile importante. Ia, rogu-te, legătura cu poliţia şi spune-le să ne ţină şi pe noi la curent cu evoluţia investigaţiei.

– Cu FBI-ul, îl corectă Rienzi, nu cu poliţia. Ei se ocupă de caz.

Brugnone ridică mirat din sprâncene.

– După câte se pare, guvernul american e hotărât să acorde foarte mare atenţie acestui incident, mai zise Rienzi.

– Aşa şi trebuie, reacţionă scurt şi venerabilul cardinal din celălalt capăt al mesei.

Brugnone îi mulţumi în gând bătrânului, care părea să fi uitat cu desăvârşire de codificator.

– Întocmai, continuă Rienzi. Am fost asigurat că vor face tot ce le stă în putinţă pentru rezolvarea cazului.

Aprobând cu o mişcare uşoară a capului, Brugnone îi făcu un semn discret lui Rienzi să treacă mai departe, gestul lui vrând parcă să spună: *Încheie odată discuţia.*

Oamenii se bazaseră dintotdeauna pe Mauro Brugnone. Era mereu lăsat să conducă şi să ia decizii. Probabil datorită corpolenţei sale, credea el, care-ţi lăsa impresia unui om vânjos şi puternic. Era conştient că, fără straiele bisericeşti, arăta ca orice fermier de prin părţile Calabriei, lat în umeri şi cu mâini noduroase, ceea ce ar fi şi ajuns dacă n-ar fi simţit chemarea Bisericii, acum mai bine de jumătate de secol. Aspectul necizelat, de om dintr-o bucată, precum şi felul de a fi pe care-l cultivase de-a lungul tuturor acestor ani – cu nimic mai prejos decât fizicul impunător – aveau darul de a-i dezarma imediat pe cei ce-l cunoşteau, făcându-i să creadă că e un simplu slujitor al Domnului. Aflându-i însă apoi rangul în ierarhia bisericească, mulţi erau tentaţi să creadă că se pricepe de minune să unelteasc şi să-i manipuleze pe alţii, ceea ce nu era câtuşi de puţin adevărat, cu toate că nu se obosise niciodată să-i contrazică. Îi plăcea uneori să-i ţină pe oameni în şah, să nu ştie la ce să se aştepte din partea lui, deşi până la urmă asta era tot o formă de manipulare.

Zece minute mai târziu, Rienzi făcu ce-i ceruse, adică puse capăt întrunirii.

În timp ce toţi ceilalţi părăseau încăperea, Brugnone ieşi pe o altă uşă şi merse de-a lungul unui coridor până în dreptul unor scări care dădeau într-o curte dosnică. Înaintă pe cărarea pavată cu cărămizi a curţii Belvedere, traversând-o şi trecând pe lângă faimoasa statuie a lui Apolo, şi intră în clădirile care găzduiau o parte din enorma bibliotecă a Vaticanului, respectiv arhivele secrete – *Archivio Segreto Vaticano*.

De fapt, aceste arhive nu erau întru totul secrete. În 1998, Vaticanul a permis oficial accesul la o mare parte din documente pentru cercetătorii aflaţi în vizită aici. Aceasta însemna că, teoretic, ei puteau consulta dosare şi manuscrise ce conţineau date şi informaţii atent ţinute sub control de papalitate. Printre faimoasele documente aflate pe unul dintre zecile de kilometri de rafturi se numărau şi transcrierile de mână ale procesului intentat lui Galilei, precum şi o petiţie din partea regelui Henric al VIII-lea al Angliei prin care cerea anularea căsătoriei.

Dar acolo unde mergea Brugnone nu putea pătrunde nimeni din afară. Fără să se uite sau măcar să-i salute pe funcţionarii care munceau de zor în camerele prăfuite ale marii biblioteci, trecu mai departe la fel de tăcut, afundându-se în întunecimea din partea opusă a aulei. Coborî nişte scări înguste în spirală şi ajunse în sfârşit într-o anticameră unde un ofiţer din gărzile elveţiene păzea solemn o uşă de stejar cu incrustaţii minuţioase. N-a fost nevoie decât de o simplă mişcare a capului din partea bătrânului cardinal, şi vajnicul paznic tastă codul de acces ca să-i deschidă uşa. Zăvorul se deschise imediat cu o pocnitură scurtă al cărei ecou

răsună prelung de-a lungul scărilor circulare. Fără niciun alt gest, Brugnone se strecură cu paşi uşori în încăperea cu acoperiş boltit, trăgând după el uşa care scârţâi prelung în ţâţânile ei de stejar.

După ce se asigură că e singur în răcoarea cavernoasă a criptei şi după ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă dinăuntru, se îndreptă către zona arhivelor. În cameră domnea o tăcere mormântală, deşi dacă ciuleai bine urechea se auzea un zumzăit depărtat abia perceptibil. La început acest murmur monoton şi-nfundat îl nedumerise pe Brugnone, până când aflase că provenea de la un sistem de climatizare sofisticat, cu ajutorul căruia temperatura şi umiditatea erau menţinute la un nivel optim şi constant. Conştient că până şi aerul acela uscat era controlat aici, deschise unul dintre fişiere. Nu-i făcea deloc plăcere să vină în arhivele subterane, dar de data asta vizita nu mai suferise amânare. Cercetă fiecare fişă cu degete tremurânde, verificând numărul de înregistrare. Ceea ce căuta el nu se afla însă pe niciuna dintre numeroasele liste indexate sau fişe de inventar cu ajutorul cărora se ţinea evidenţa colecţiilor din arhivă. Nici măcar *Schedario Garampi* nu-i fu de niciun ajutor, voluminosul dulap ce conţinea aproape un milion de fişe pe care erau catalogate toate documentele şi manuscrisele până-n secolul al XVIII-lea. Dar Brugnone ştia unde trebuie să caute. Mentorul său avusese grijă să-l înveţe ce şi cum cu puţin timp înainte să moară.

Îşi opri dintr-o dată privirea asupra fişei căutate, după care o scoase din sertar. Având o presimţire parcă din ce în ce mai puternică, se puse pe treabă, răscolind asiduu prin teancurile de dosare şi cărţi. Majoritatea panglicilor roşii cu care erau legate diverse documente oficiale, şi de la care probabil că provine

termenul de hârţogăraie sau birocraţie[1], atârnau pe toate rafturile, legănându-se uşor în tăcerea mormântală. Când în sfârşit zări compendiul pe care-l căuta, mâinile parcă-i anchilozară dintr-o dată. Ridică anevoie volumul masiv şi vechi îmbrăcat în piele, punându-l apoi pe o masă simplă din lemn de pin, la care apoi se aşeză şi el. Începu să răsfoiască paginile groase cu numeroase ilustraţii, care foşneau sub degetele sale parcă prea tare în liniştea dimprejur. Chiar şi-n acest mediu atent ţinut sub control, timpul îşi lăsase amprenta. Pergamentul subţire începuse să se deterioreze pe alocuri, iar fierul din cerneală se oxidase formând mici crestături în hârtie care acum estompau pe ici, pe colo, înfloriturile artistice pe care scribul de odinioară le făcuse din condei.

Brugnone simţi cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare. Ştia că momentul adevărului e aproape. Dând pagina, i se puse dintr-o dată un nod în gât în momentul în care văzu dinaintea ochilor datele pe care le căutase.

Se aplecă şi privi desenul mai atent. Reprezenta un mecanism destul de complicat, cu mai multe pinioane şi angrenaje legate între ele. Comparându-l cu ilustraţia pe care o primise pe e-mail, a cărui copie o adusese cu el, dădu uşor din cap constatând asemănarea izbitoare.

Brugnone simţi cum o durere îi cuprinde fruntea. Se frecă scurt la ochi şi privi din nou schema pe care o avea

[1] În original, *red tape*, expresie care tradusă mot-à-mot ar însemna fundă/panglică/bandă roşie, desemnând, aşa cum explică şi textul, felul în care erau sigilate sau păstrate diferite documente oficiale. În engleză însă termenul nu mai e de mult folosit la sensul propriu, ci a căpătat un sens figurat care trimite la ideea de muncă obositoare şi plictisitoare ce implică sortarea unor acte sau completarea a numeroase formulare etc. (n. tr.).

în față. Era din ce în ce mai furios. *Cum de se-ntâmplase una ca asta?* Știa prea bine că Vaticanul n-ar fi trebuit sub nicio formă să aprobe trimiterea codificatorului la expoziția de la New York și-acum îi era ciudă pe el. De obicei era foarte expeditiv în ceea ce spunea sau gândea, dorind să rezolve problemele cât mai eficient, aceasta fiind grija lui și-n situația de față. Însă „grijă" nu era poate cuvântul cel mai potrivit pentru a-i descrie starea în acele momente de tensiune. Descoperirea dispariției aparatului îl șocase. O asemenea veste ar fi șocat în fond pe orice om care îi cunoștea adevărata semnificație. Din fericire, cei care știau menirea legendară a codificatorului erau foarte puțini chiar și aici, la Vatican.

Noi suntem singurii vinovați. Ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat deoarece ne-am străduit mai mult decât a trebuit să nu atragem atenția asupra lui.

Sleit de puteri, se ridică greoi din scaun. Înainte de a pune cartea înapoi pe raftul de unde o luase, se duse la sertarul de unde scosese fișa de înregistrare și o puse la întâmplare între celelalte. N-ar fi fost indicat s-o mai vadă și altcineva.

Oftă adânc, simțind povara celor șaptezeci de ani pe care-i ducea în spate. Știa că nu de colecționari sau profesori universitari curioși din fire trebuie să se teamă. Nu astfel de oameni se aflau în spatele atacului de la muzeu. Cine pusese la cale furtul știa foarte bine ce caută și trebuia oprit înainte ca secretul misteriosului dispozitiv să fie dezvăluit lumii întregi.

7

La mai bine de şase mii cinci sute de kilometri distanţă, un alt bărbat era de cu totul altă părere. După ce încuie uşa în urma sa, ridică bizarul mecanism de pe treapta de sus a scărilor, unde-l lăsase, şi-ncepu să coboare încetişor şi atent în pivniţă. Maşinăria nu era foarte grea, însă n-ar fi vrut s-o scape cumva din braţe.

Nu acum. Nu după ce trecuse prin atâtea ca să pună mâna pe ea şi după ce soarta îi surâsese, dându-i şansa să o aibă în sfârşit aproape.

Camera de la subsol, deşi scăldată în lumina oscilantă a douăzeci de lumânări, era prea mare ca să poţi vedea în fiece cotlon, aşa că era tot atât de întunecată pe cât era de rece şi umedă. Dar bărbatul deja nu mai băga în seamă asemenea detalii. Petrecuse atât timp aici, încât ajunsese să se obişnuiască pe deplin cu ea, astfel că întunericul şi umezeala nu-l mai deranjau. Încăperea subterană aproape că-i devenise o a doua casă.

Acasă.

Ce cuvânt străin, care-i trezea amintiri din vremuri de mult trecute. Se întâmplase parcă într-o altă viaţă.

Lăsă codificatorul pe o masă de lemn într-o rână şi se duse într-un colţ, unde începu să răscolească printr-un maldăr de cutii vechi de carton. Când o găsi în sfârşit pe cea pe care-o căuta, o puse pe masă, o deschise şi scoase din ea un dosar din care extrase câteva foi groase de hârtie pe care le aranjă frumos lângă dispozitiv. Se aşezâ apoi la masă, privind concentrat când la documente, când la complexul mecanism, cu o vădită satisfacţie.

– În sfârşit! murmură el pentru sine. Avea o voce moale, dar uşor răguşită din cauză că nu prea vorbea.

Cu un creion în mână, îşi concentră atenţia asupra primei foi, al cărei scris abia se mai vedea. Analizând cu atenţie primul rând, începu să apese butoanele de pe tastatura codificatorului, trecând astfel la următoarea etapă în împlinirea propriului destin, pe care şi-l închipuia aidoma unei odisei grandioase, al cărei deznodământ va zgudui lumea din temelii.

8

După ce abia reuşise să adoarmă cu cinci ore în urmă, Tess era acum din nou trează şi nerăbdătoare să-nceapă investigaţiile în legătură cu ceva ce nu-i dădea pace. Era vorba de acele câteva minute petrecute în faţa vitrinei din sala de expoziţie de la etaj, înainte să-l întâlnească pe Clive Edmondson şi să se declanşeze nebunia generală. Era hotărâtă să-i dea de capăt poveştii ăsteia, de-ndată ce mama ei şi Kim plecau de acasă.

Curând după moartea soţului ei, arheologul Oliver Chaykin, în urmă cu trei ani, mama lui Tess, Eileen, se mutase cu fiica şi nepoata sa în casa cu două etaje de pe strada Mamaroneck, o stradă liniştită, mărginită de copaci. Deşi chiar ea îi propusese acest lucru, Tess avusese îndoieli încă de la-nceput. Casa avea însă trei dormitoare şi era suficient de mare pentru toate trei, spaţiul considerabil făcându-le astfel mai uşor traiul în comun. Până la urmă lucrurile se aranjaseră de la sine, chiar dacă – după cum Tess însăşi nu se sfia să recunoască adesea cu un uşor sentiment de vinovăţie – avantajele erau mai degrabă de partea ei decât a mamei sale. De exemplu, Eileen era cea care stătea cu Kim când Tess

ieşea seara în oraş, tot ea îşi ducea nepoata la şcoală când era nevoie sau o scotea în oraş la o gogoaşă, ca acum, sperând ca astfel să mai uite de grozăvia petrecută cu o seară înainte.

– Plecăm! îi strigă Eileen. Sigur nu vrei să-ţi aducem nimic?

Tess coborî în hol să le conducă.

– Să nu le mâncaţi pe toate. Păstraţi-mi şi mie vreo două, le zise ea, şi chiar atunci începu să sune telefonul.

Tess nu părea grăbită să răspundă, aşa că Eileen o privi nedumerită şi o întrebă:

– N-ai de gând să ridici receptorul?

– Nu, o să răspundă robotul, replică Tess ridicând din umeri nepăsătoare.

– Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vorbeşti cu el.

– Da, mă rog, prefer mai târziu. Nu mor de nerăbdare să vorbesc cu Doug, zise ea strâmbându-se.

Nu era greu să-ţi dai seama de ce fostul ei soţ o tot sunase şi-i lăsase numeroase mesaje pe robot. Doug Merritt era prezentator de ştiri la un canal de televiziune din Los Angeles şi nu ştia altceva decât muncă şi iar muncă. Mintea lui ascuţită de reporter făcuse imediat legătura între incidentul de la Muzeul Metropolitan şi faptul că Tess îşi petrecuse o mare parte din timp acolo şi că avea probabil relaţii de care el s-ar fi putut folosi pentru a afla mai multe detalii despre ceea ce devenise cea mai de senzaţie ştire a anului.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Tess era ca el să afle nu numai că fusese acolo în momentul atacului, dar că o luase şi pe Kim cu ea, o informaţie care-ar fi fost extrem de folositoare pentru el şi pe care nu s-ar fi jenat s-o utilizeze împotriva ei cu prima ocazie.

Kim, draga de ea.

Tess începu iar să se gândească la fiica ei şi la spaima prin care trecuse seara trecută, chiar dacă în momentul atacului fusese la toaletă, fiind deci cât de cât ferită de primejdie. Copila nu reacţionase deocamdată în niciun fel, şi această întârziere de altfel de aşteptat îi oferea lui Tess timpul necesar pentru a hotărî cum să procedeze. Nu putea spune că aştepta cu nerăbdare momentul când va trebui să aibă o discuţie cu Kim. Se detesta pentru că o luase cu ea la recepţie, deşi ştia foarte bine că autoînvinuirea n-o va ajuta să rezolve problema.

O privi cu un aer protector, recunoscătoare că e vie şi nevătămată acolo, în faţa ei. Drept răspuns, Kim se strâmbă la ea, protestând împotriva atenţiei exagerate a mamei.

– Mamă, termină odată!

– Ce să termin?

– Nu te mai uita aşa la mine! N-am nimic, e bine? Ce mare scofală? De altfel, parcă tu eşti cea care îşi pune mâna la ochi la filmele de groază, nu eu!

– Bine, bine, gata, zise Tess clătinând din cap. Ne vedem mai încolo.

Rămase în prag până pierdu maşina din ochi în capătul străzii, după care se întoarse în bucătărie, unde ledul telefonului de pe bufet o anunţă că primise încă patru mesaje. Se strâmbă exasperată către aparat, de parcă el avea vreo vină. *Nu-mi vine să cred ce tupeu are, nenorocitul!* Doug se recăsătorise cu şase luni în urmă cu una dintre colegele sale, o asistentă de platou de vreo douăzeci şi ceva de ani şi care printre altele beneficiase şi de minunile chirurgiei plastice. Această recentă modificare a stării sale civile avea să atragă după sine – aşa cum Tess deja bănuia – dorinţa lui de a revizui condiţiile înţelegerii asupra dreptului de vizită. Şi asta nu din cauză că i-ar fi păsat de Kim, pe care nici n-o

iubea şi nici nu-i ducea lipsa, ci pur şi simplu fiindcă pentru el era o chestiune de orgoliu şi poate chiar o dovadă de răutate. Era un ticălos fără pereche, şi Tess ştia că trebuie să se ţină tare pe poziţie ori de câte ori îl apuca câte un acces pasager de iubire părintească, cel puţin până ce tânăra şi proaspăta sa soţie va rămâne însărcinată şi, cu puţin noroc, îi va distrage atenţia de la ele.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea fără zahăr şi se duse în birou. Porni laptopul, după care se-ntinse după mobil, cu ajutorul căruia după numai câteva minute aflase deja că Clive Edmondson era internat la Spitalul Presbiterian din New York, de pe strada East 68. Sună apoi la recepţie, de unde află că starea lui nu e critică, dar că va mai rămâne în spital încă două-trei zile.

Bietul Clive. Îşi notă orele de vizită, cu intenţia de a se duce să-l vadă.

Deschizând apoi catalogul fatidicei expoziţii, îl răsfoi un timp, până ce dădu peste descrierea acelui ciudat dispozitiv pe care-l luase cel de-al patrulea cavaler. Conform broşurii, era denumit codificator rotor cu angrenaj multiplu. Descrierea menţiona că era vorba despre un mecanism criptografic care data din secolul al XVI-lea. Vechi şi în acelaşi timp interesant deşi probabil un obiect pe care nu te-ai fi aşteptat să-l găseşti printre „comorile" Vaticanului.

Computerul îşi terminase rutina de deschidere, aşa că Tess accesă o bază de date şi tastă cuvintele „criptografie" şi „criptologie". Legăturile găsite o trimiteau către site-uri tehnice sau care conţineau informaţii despre criptografia modernă, care avea de-a face cu coduri computaţionale şi transmisii electronice criptate. Trecându-le repede în revistă, dădu în cele din urmă peste un site care prezenta istoria criptografiei. Accesându-l şi aruncând o privire fugitivă asupra conţinutului, găsi

pe una dintre pagini niște ilustrații cu sisteme primitive de codificare. Primul era dispozitivul de cifrare Wheatstone, care data din secolul al XIX-lea și era format din două cercuri concentrice; pe cel exterior erau încrustate cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului plus un spațiu liber, iar pe cel interior era scrijelit doar alfabetul. Două limbi – asemănătoare acelor de ceasornic – erau folosite pentru a substitui anumite litere de pe cercul exterior cu alte litere de pe cel interior. Persoana care primea mesajul codat trebuia să aibă un dispozitiv identic și să știe poziția celor două limbi. La câțiva ani după ce cifrul Wheatstone începuse să se răspândească, francezii inventaseră un criptograf cilindric, prevăzut cu douăzeci de discuri pe a căror margine erau scrise litere și care erau străpunse la mijloc de o tijă centrală care le susținea, complicând astfel și mai mult orice încercare de a decoda mesajul ascuns.

Trecând la paginile următoare, zări poza unui mecanism care semăna într-o oarecare măsură cu cel care-i atrăsese atenția în vitrinele muzeului. Citind explicația de sub poză, simți cum i se face părul măciucă. Era descris drept „Convertor", strămoșul codificatorului rotor, și fusese folosit de forțele armate americane în anii '40.

Preț de o secundă simți cum i se oprește inima în piept. Citi încă o dată scurta explicație a fotografiei.

Stai puțin! Cum adică sisteme „primitive"? În 1940?

Intrigată, citi întregul articol. Codificatoarele rotoare erau, după câte se părea, o invenție a secolului XX. Lăsându-se pe spate în scaun, Tess își frecă fruntea, apoi se întoarse la paginile precedente, la prima ilustrație pe care o văzuse, și reciti descrierea. Sigur că nu putea fi vorba despre același sistem, dar existau și asemănări demne de luat în seamă. Fapt este că ultimul era mult mai avansat decât aparatele de cifrare cu un singur disc.

Dacă guvernul Statelor Unite era de părere că dispozitivul lor e „primitiv", atunci era de înțeles de ce Vaticanul fusese atât de nerăbdător să se laude cu vechimea mult mai impresionantă a propriului mecanism de codificare, care avea un avans de aproximativ șase sute de ani în fața mașinăriei de peste ocean.

Totuși, era ceva ce nu se potrivea. Un gând nu-i dădea pace. De ce, când ar fi putut lua orice tablou, statuie sau veșmânt neprețuit, cel de-al patrulea călăreț se încăpățânase să pună mâna pe misteriosul dispozitiv? De ce? Sigur, unora le place să colecționeze piese dintre cele mai ciudate, dar puțin probabil ca hoțul să fi vrut să-și diversifice colecția excentrică. Se gândi apoi dacă nu cumva acesta făcuse o greșeală alegând tocmai codificatorul. Dar nu, n-avea cum – prea îl ochise de la bun început. Nu era nicio îndoială că era exact ceea ce căutase.

Mai mult decât atât, nu mai luase din muzeu nimic altceva.

Își aminti apoi de Amelia Gaines, femeia care arăta mai degrabă desprinsă dintr-o reclamă la șampon decât a agent FBI. Tess era convinsă că anchetatorii vroiau dovezi solide, nu doar supoziții, dar după ce stătu o clipă pe gânduri, se duse în dormitor și, găsind geanta pe care o avusese seara trecută, scotoci până ce dădu de cartea de vizită a Ameliei.

În secunda următoare avu o străfulgerare și se văzu iarăși în sala de expoziție, exact în momentul în care cel de-al patrulea cavaler lua codificatorul din vitrina în care fusese expus. Felul în care îl ridicase, ținându-l câteva momente și murmurând acele cuvinte neînțelese... fusese aproape solemn, *reverențios*.

Oare ce spusese? În acele clipe de coșmar, Tess fusese mult prea zăpăcită ca să mai dea atenție acelui

detaliu, dar dintr-o dată parcă nu se mai putea gândi la nimic altceva. Îşi adună forţele şi-ncercă să se concentreze asupra acelui unic moment, îndepărtându-şi din minte orice alt gând, hotărâtă să retrăiască episodul în care cavalerul se aplecase în şa ca să ia codificatorul şi rostise... Ce Dumnezeu spusese? Gândeşte-te, fir-ar să fie! Trebuie să-ţi aminteşti!

Precum îi spusese şi Ameliei Gaines, era aproape sigură că primul cuvânt a fost *Veritas. Veritas...* şi apoi mai ce? Veritas şi încă *ceva.*

Veritas vos? Asta să fi fost? Formula îi părea oarecum familiară. Răscoli prin tenebrele memoriei, dar în zadar. Cuvintele se-ncăpăţânau să rămână ascunse, mai cu seamă că atunci când cavalerul le rostise fuseseră acoperite de zgomotul pistolului automat ce se descărcase undeva în spatele lui.

Tess hotărî că trebuie să se mulţumească doar cu ce ştia sigur. Reveni în faţa calculatorului şi selectă cel mai puternic motor de căutare din lista de legături din meniu. Tastă *Veritas Vos* în căsuţa pentru cuvinte-cheie de căutare şi obţinu peste 22 000 de rezultate. Din fericire, nu trebui să le treacă în revistă pe toate, primul fu de-ajuns.

Asta era. Asta căutase. Cuvintele de pe ecran îi răsunau parcă în urechi:

Veritas vos liberabit.
Adevărul vă va mântui.

Se uita pierdută la pagina pe care o deschisese. Adevărul vă va mântui.

Grozav!

Intuiţia ei de detectiv o ajutase să descopere unul dintre cele mai folosite clişee ale vremurilor moderne.

9

Gus Waldron ieşi din staţia de metrou de pe strada West 23 şi o luă spre sud. Ura partea asta a oraşului. Nu se prea dădea în vânt după zonele rezidenţiale, care te făceau să te simţi ca un sărăntoc dacă nu te încadrai în peisaj. În cartier la el, pe teritoriu familiar, faptul că era la fel de mare ca dugheana de la colţul străzii era garanţia deplinei siguranţe. Aici însă, statura impunătoare nu-l ajuta decât să iasă şi mai mult în evidenţă, transformându-l într-o adevărată apariţie printre toţi fanfaronii ăia spilcuiţi ce mişunau ca furnicile la promenadă în costumele lor de firmă şi cu frizuri fistichii care-i costaseră probabil cu mult peste două sute de dolari.

Se arcui puţin de spate şi-şi vârî capul între umeri, ca să nu mai pară chiar aşa de înalt. Cu toate astea, tot mare părea, şi nici haina lungă şi neagră pe care-o purta nu-l prea ajuta, mai ales că era lălâie şi-i atârna largă pe lângă corp. Oricum, la haină n-ar fi putut renunţa, căci îi era necesară pentru a ascunde obiectul pe care-l căra.

O coti pe strada 22, către vest. Trebuia să ajungă la o stradă distanţă de Empire Diner, care se afla în mijlocul unui mic şir de galerii de artă.

Trecând pe lângă vitrinele luminate observă că în majoritatea nu erau decât unul sau cel mult două tablouri expuse, iar unele nu aveau nici măcar rame, ca să nu mai vorbim de preţ.

Iisuse! Cum poate omu' să ştie dacă marfa-i bună când n-are habar cât dracu' costă?

Mai erau două uşi până la intrarea pe care-o căuta. Pentru un neavizat, magazinul lui Lucien Boussard avea aerul unei galerii de artă elegante. De fapt asta şi era, dacă nu chiar mai mult. Puţinele piese autentice împrăştiate pe ici, pe colo se pierdeau în marea de falsuri şi obiecte contrafăcute aduse de te miri unde. Cu toate astea, vecinii habar n-aveau cu ce se ocupă el, căci Lucien avea un stil aparte, maniere distinse şi un accent care se potrivea de minune cu ambientul artistic al micii lui afaceri.

Devenind deodată mult mai atent, cu ochii-n patru la orice şi oricine îi părea suspect, Gus trecu de vitrina galeriei, după care numără exact douăzeci şi cinci de paşi la capătul cărora se opri şi făcu stânga-mprejur. Se prefăcu că vrea să traverseze, dar rămase locului scrutând strada în sus şi-n jos. Toate păreau la locul lor, aşa că făcu cale-ntoarsă şi intră în magazin cu mişcări iuţi şi uşoare pentru un bărbat de statura lui. Şi de ce mă rog n-ar fi fost alert şi agil, în pofida trupului masiv? În toate cele treizeci de lupte la care luase parte, nimeni nu reuşise să-l lovească destul de tare ca să-l doboare la pământ. Cu excepţia cazurilor când căzuse el de bunăvoie, fiindcă aşa fusese înţelegerea.

Odată intrat, rămase cu mâna în buzunar, încleştată pe patul unui Beretta 92FS. Nu acesta era pistolul lui favorit, dar avusese nişte probleme de precizie cu ACP-ul 45, iar după seara cu pricina n-ar fi fost tocmai indicat să umbli cu un Cobray după tine. Îşi roti ochii

prin cameră. Nici urmă de turişti, nici măcar clienţi de prin partea locului. Singurul om din magazin era chiar proprietarul.

Erau foarte puţini cei pe care Gus îi plăcea, dar chiar dac-ar fi fost o persoană foarte sociabilă, tot nu l-ar fi înghiţit pe Lucien Boussard. Era un pupincurist nenorocit, cu o faţă alungită şi scurt în umeri, şi-şi purta părul lung strâns la spate într-o coadă de cal.

Pederast franţuz libidinos!

În timp ce Gus înainta încet, Lucien îşi ridică privirea de la mica masă la care lucra şi schiţă un zâmbet vesel, care însă nu prea reuşea să-i ascundă sudoarea rece şi nervozitatea care pusese brusc stăpânire pe el. Poate că ăsta era singurul lucru care-i plăcea lui Gus la Lucien: faptul că era mereu timorat şi încordat, temându-se tot timpul să nu păţească cine ştie ce. Şi nu era prea departe de adevăr, slinosul naibii!

– Aa, Gus! începu Lucien, dar cu accentul lui studiat cuvântul sună mai degrabă a „Gueusse", ceea ce avea darul să-l scoată din sărite de fiecare dată, ura sa pentru francez crescând proporţional cu fiecare nouă stâlcire a numelui său.

Întorcându-i spatele fără să răspundă, Gus trase zăvorul şi se apropie de masă.

– E careva în spate? întrebă el încruntat.

Lucien dădu grăbit din cap.

– *Mais non, mais non, voyons...* nu mai e nimeni în afară de mine, zise el cu enervantu-i obicei de a tot repeta obsesiv aceleaşi franţuzisme cu aer de băiat vesel. Poate că era o chestie specifică tuturor homosexualilor, mai ştii?

– Nu mi-ai zis că vii, aşa că nu te aşteptam...

– Taci dracului din gură! îl opri Gus. Ţi-am adus ceva, continuă el cu un rânjet satisfăcut. Ceva special.

Zicând acestea, scoase o pungă de hârtie de sub haină şi o puse pe masă. Aruncă o privire scurtă către uşă, ca să se asigure că nu se uită nimeni din stradă la ei, după care bägă mâna în pungă şi scoase ceva înfăşurat în ziare, pe care începu să le rupă privindu-l fix pe Lucien pe parcursul întregii operaţiuni.

În momentul în care Gus dezvălui în sfârşit obiectul misterios, Lucien rămase cu gura căscată de uimire şi făcu ochii mari. Era un crucifix de aur înalt cam de o jumătate de metru, minunat executat în cele mai mici detalii şi cu incrustaţii de pietre preţioase, care-ţi tăia pur şi simplu respiraţia.

Gus îl aşează cu grijă peste ziarele în care fusese ambalat, şi-l auzi pe Lucien înghiţind în sec şi respirând anevoie, aproape şuierat.

– *Mon dieu, mon dieu!* exclamă într-un sfârşit francezul ridicându-şi ochii către Gus, în timp ce broboane minuscule de sudoare începuseră deja să i se prelingă pe fruntea îngustă. Iisuse, Gus!

Cu asta chiar c-o nimerise. Îşi coborî din nou privirea lacomă asupra crucifixului şi Gus îi urmă exemplul: pe una dintre paginile ziarului trona o fotografie a muzeului.

– Ăsta-i de la... începu Lucien.

– Da, rânji Gus ostentativ. Ce mai bijuterie, nu? De toată frumuseţea! Fără pereche.

Buzele francezului începură să tremure.

– *Non mais, il est complètement taré, ce mec.* Stai aşa, Gus! Nu pot să pun mâna pe chestia asta.

De fapt, Gus nu ţinea morţiş ca Lucien să pună mâna pe el; vroia doar să-l vândă. Partea proastă era că nu-şi putea permite să se târguiască la preţ sau să apeleze la alţii în aşteptarea unei oferte mai bune, ţinând cont că în ultimele şase luni nu scosese mai nimic din

pariurile de la cursele de cai. Mai făcuse şi altădată datorii, dar parcă niciodată nu fusese atât de strâmtorat ca acum; mai mult, era pentru prima dată când datora sume frumuşele tocmai celor care-i pontau câştigurile. Toată viaţa lui nu făcuse altceva decât să bage frica-n ceilalţi, cel puţin începând din ziua în care – fiind deja un vlăjgan mult mai înalt şi mai solid decât taică-său – îl snopise din bătaie, aşa cum şi acesta la rându-i obişnuia să facă la beţie. Dar acum, pentru întâia oară după ce luase viaţa în piept la vârsta de paisprezece ani, ajunsese şi el să ştie ce-i aia frica. Cei care-i ţineau socoteala la datorii nu se comparau nici pe departe cu tovarăşii sau duşmanii cu care mai avusese de-a face. Aceşti oameni aparţineau unei lumi total diferite, şi-ar fi stat pe gânduri dacă să-i facă sau nu felul la fel de mult cât se gândea el înainte să strivească un gândac sub talpa papucului.

Paradoxal, tot pariurile îl scoseseră din impas. Aşa îl întâlnise pe cel care-l băgase în afacerea de la muzeu şi căruia îi datora prezenţa lui azi în magazinul lui Boussard, deşi instrucţiunile fuseseră mai mult decât clare: timp de şase luni n-avea voie să vândă nimic din partea care-i revenise în urma loviturii.

Ei, la dracu' cu instrucţiunile lor cu tot! Avea nevoie de bani acum, nu peste şase luni.

– Ascultă, nu te doare pe tine capu' de unde vine, bine? îi spuse el francezului pe un ton autoritar. Tu trebe să te-ngrijeşti cine-l cumpără şi cu cât.

Lucien era pe punctul de a face o criză de apoplexie.

– *Non, mais...* Ascultă-mă, *Gueusse*, nu se poate. E imposibil. E prea proaspăt ca să m-ating de el acum. Ar fi o nebunie...

Gus îl apucă de guler şi-l trase spre el peste masă, care începu să tremure pe picioarele-i nesigure. Îşi

apropie faţa la mai puţin de zece centimetri de a lui Lucien.

– Poa' să şi dea în pârg! Puţin îmi pasă mie! şuieră el printre dinţi. Sunt oameni care colecţionează chestii d-astea, şi tu ştii bine de unde să-i scoţi.

– Dar e mult prea devreme! reuşi celălalt să articuleze cu o voce piţigăiată din cauza strânsorii din jurul gâtului.

Gus îi dădu drumul şi francezul se prăbuşi în scaun.

– Nu fă pe deşteptu' cu mine, urlă Gus. Niciodată n-o să fie timpul potrivit pentru ăstea! Mereu o să fie prea devreme să le scoţi pe piaţă! Aşa că ori acu', ori mai târziu, tot aia. Orişicât, ştii şi tu foarte bine că unii or să vrea să-l cumpere tocmai pentru ceea ce este şi de unde vine. Sunt destui nebuni dintr-ăştia care-s dispuşi să dea o avere pe un obiect ca ăsta şi-apoi să-l pună bine-ntr-un seif, excitându-se numai la gândul că au o comoară ascunsă. Tot ce trebuie tu să faci este să vezi pe unde găseşti specimene d-astea. Şi repede. Şi nici să nu-ţi treacă prin cap să mă fraiereşti cu preţul. O să primeşti zece la sută, şi zece procente dintr-o sumă nepreţuită nu sunt tocmai de lepădat, nu?

Lucien înghiţi în gol, frecându-se la gât în locul de unde-l apucase Gus, apoi scoase din buzunar o batistă de mătase cu care îşi şterse fruntea. Îşi roti ochii prin cameră, vădit tensionat şi cu o altă idee în minte. Întoarse capul şi zise:

– Douăzeci.

Gus îl privi la rândul lui, uluit.

– Lucien, începu el calm. Întotdeauna îi pronunţa aşa numele – „Lu-*şin*", şi o făcea dinadins, doar ca să-l enerveze. Vezi că eşti pe teren minat. Nu te-ntinde, atâta-ţi zic!

– Vorbesc foarte serios. Pentru aşa o treabă, nici nu se pune problema de mai puţin. *Au moins*. Riscul pe care mi-l asum e enorm.

Gus dădu să-l apuce iar de guler, dar Lucien fu mai rapid de data asta, împingându-şi scaunul în spate în aşa fel încât să-şi ferească gâtul din calea mâinilor. Văzând că n-are altă soluţie, Gus scoase calm pistolul din buzunar şi se trase mai aproape, înfundându-i-l între picioare.

– Drăguţă, nu ştiu ce-ai mirosit tu, dar mie nu-mi arde de negociat. Mă cam grăbesc. Vezi cum eşti? Eu îţi fac o ofertă mai mult decât generoasă şi tu nu încerci decât să profiţi de situaţie. Sunt foarte, foarte dezamăgit.

– Gus, haide, omule, ce naiba!

Gus ridică mâna şi dădu din umeri nepăsător.

– Nu ştiu dacă-n seara aia ai prins la televizor partea cu paznicu' de-afară. Cea mai tare. N-ai mai văzut aşa ceva. Şi dacă vrei să ştii, încă mai am afurisita aia de sabie! Şi să-ţi mai spun ceva: parcă-ncepe să-mi placă toată chestia asta à la Conan Barsarul, mă-nţelegi?

Gus profită de-aceste câteva clipe în care Lucien tremura din toate mădularele, asudând abundent sub ameninţarea pistolului, ca să se gândească mai bine la ce avea să facă. Dac-ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, l-ar fi terorizat pe franţuz în voie şi până la urmă acesta ar fi căzut la învoială. Era însă cam presat de timp. Crucifixul valora o mică avere, se gândea chiar la o sumă cu şapte cifre, doar că acum trebuia să se mulţumească numai cu ce putea scoate într-un timp cât mai scurt. Cu banii primiţi odată intrat în afacerea cu jaful de la muzeu nu reuşise decât să mai obţină o mică amânare; acum însă trebuia neapărat să scape de secăturile alea, odată pentru totdeauna.

– Uite cum facem, îi zise el într-un sfârşit lui Lucien. Dacă te mişti repede, batem palma la cinşpe.

La auzul cifrei, ochii lui Lucien se luminară dintr-o dată. *Gata, l-am prins*, îşi zise Gus. Francezul deschise un sertar şi scoase un mic aparat de fotografiat digital.

– Trebuie să..., bâigui el, uitându-se la Gus.

– Foarte bine. N-ai decât să-i faci şi-o mie de poze!

Lucien fotografie crucifixul de câteva ori, în acelaşi timp trecând în revistă în minte lista posibililor clienţi interesaţi.

– Trebuie să dau nişte telefoane, îi zise. Dă-mi câteva zile.

Dar lui Gus nu-i convenea înţelegerea. Avea neapărată nevoie de bani şi de libertatea pe care aceştia i-o garantau. Trebuia de asemenea să plece din oraş pentru o vreme, măcar până mai trecea toată tevatura legată de atacul de la muzeu, până se mai linişteau apele.

– Bine, fie. Dar repede. Două-trei zile, nu mai mult.

Surprinse din nou acea licărire stranie în ochii lui Lucien, de parcă ascundea ceva. Probabil se gândea cum să aranjeze afacerea cu cumpărătorul sau cum să pună mâna pe un comision gras promiţându-i acestuia că va încerca să-l convingă pe vânzător să nu crească preţul – asta în condiţiile în care el căzuse deja de acord asupra preţului cu cel care vindea. Şi alte porcării de genul ăsta. Gus se hotărî ca peste câteva luni, la vremea potrivită, să mai treacă o dată să-l viziteze pe Lucien. Îi va face o mare plăcere.

– Vino mâine seară la şase, îi mai zise Lucien. Nu pot să-ţi promit nimic, dar o să fac tot posibilul.

– Normal c-o să faci, doar e şi-n interesul tău, îi răspunse Gus sec şi luă crucifixul, îl înfăşură grijuliu din nou în ziar şi-l vârî într-unul din buzunarele interioare ale hainei, în celălalt ascunzându-şi pistolul.

– Pe mâine, atunci, îi zise el lui Lucien cu un rânjet încruntat, după care ieşi în stradă.

Privindu-i silueta masivă trecând agale prin dreptul vitrinei şi dispărând după colţ, Lucien tot nu se putea opri din tremurat.

10

– Exact asta-mi mai lipsea acum! mormăi Jansson iritat în timp ce Reilly se aşeza într-un scaun de cealaltă parte a mesei la care stătea şeful său, în biroul acestuia din Federal Plaza. La aceeaşi masă mai erau Aparo şi Amelia Gaines, precum şi Roger Blackburn, care conducea forţa de reacţie în cazurile de crime cu violenţă, plus doi ofiţeri din subordinea lui Blackburn.

Complexul celor patru clădiri guvernamentale din sudul Manhattan-ului se afla la doar câteva străzi distanţă de Zona Zero[1]. Găzduia, nici mai mult, nici mai puţin, douăzeci şi cinci de mii de angajaţi, şi tot aici se afla şi sediul FBI, sucursala New York. Aici era singurul loc unde Reilly reuşea să mai scape de zgomotul necontenit şi forfota obositoare din birourile secţiei. De fapt, liniştea şi atmosfera relaxantă din biroul şefului său erau singurele lucruri pentru care îl invidia pe Jansson, dacă se putea vorbi de invidie.

---

[1] Zona unde au fost cele două turnuri gemene ale clădirii World Trade Center, distruse ca urmare a evenimentelor din 11 septembrie 2001 (n. tr.).

Ca director adjunct al Biroului din New York, Jansson trebuise să facă faţă multor probleme şi situaţii de criză în decursul ultimilor ani. Toate cele cinci sectoare de maxim interes pentru Birou – crimă organizată şi droguri, crimă cu violenţă şi fraude financiare, contraspionaj extern şi ultima oaie neagră a odioasei turme, terorismul intern – lucrau de zor, la capacitate maximă, în frunte cu Jansson, care părea croit pentru funcţia pe care-o ocupa. Era un bărbat bine făcut, cu o statură impozantă, demnă de un fost jucător de fotbal, însă în pofida tâmplelor încărunţite faţa sa avea o expresie detaşată, uşor distantă. Subalternilor săi nu le lua totuşi prea mult până să-şi dea seama că un lucru era sigur – în afară, bineînţeles, de moarte şi impozite, celelalte două certitudini pe care le are omul în viaţă – şi anume că, dacă-l aveai pe Jansson de partea ta, puteai fi sigur că va muta şi munţii din loc ca să te ajute. Dacă, pe de altă parte, făceai greşeala să-l calci pe bătături, puteai să-ncepi să te gândeşti serios la posibilitatea de a părăsi ţara.

Deoarece Jansson mai avea doar câteva luni până la pensie, Reilly putea înţelege foarte bine de ce şeful său nu era tocmai încântat de faptul că trebuia să-şi petreacă ultimele zile de muncă bătându-şi capul cu un caz de importanţă majoră, căruia i se spunea codificat METRAID[1]. Toţi reprezentanţii media se năpustiseră ca ulii asupra poveştii, şi pe bună dreptate, căci era clar că nu era vorba de un jaf obişnuit. Fusese un raid în toată regula, bine pus la punct în cele mai mici detalii. Mai multe celebrităţi şi persoane publice care se aflau pe lista invitaţilor fuseseră secerate de gloanţele armelor

[1] O combinaţie între cuvintele Metropolitan (numele muzeului din New York) şi *raid*, care s-ar traduce prin raid, atac (n. tr.).

automate, soţia primarului fusese luată ostatică, un om fusese executat în văzul tuturor, nu împuşcat, ci decapitat, şi – culmea! – nu în vreo curte dosnică din nu ştiu ce ţară cu regim dictatorial din Orientul Mijlociu, ci chiar aici, în Manhattan, pe Fifth Avenue.

În direct la televizor.

Reilly îşi mută privirea de la Jansson la peretele din spate, pe care tronau steagul Statelor Unite şi emblema Biroului, după care îl fixă iar, în timp ce acesta îşi sprijini coatele de masă şi trase adânc aer în piept.

– O să am eu grijă să le spun nenorociţilor ălora când îi prindem că n-a fost prea frumos din partea lor, se oferi Reilly în glumă.

– Aşa să faci, zise Jansson aplecându-se în faţă şi privindu-i intens pe ceilalţi colegi din echipă. Cred că nici nu mai e nevoie să vă spun câte telefoane am primit referitor la cazul ăsta, sau de la ce persoane sus-puse, una mai sus decât cealaltă. Aşa că spuneţi-mi în ce stadiu ne aflăm cu ancheta şi ce piste avem.

Uitându-se pe rând la ceilalţi, Reilly vorbi primul.

– Analizele preliminare ale legistului n-au fost concludente. Tipii ăia n-au lăsat prea multe în urmă, cu excepţia cartuşelor şi a cailor. Băieţii din EED, care se ocupă de analiza dovezilor, îşi smulg părul din cap fiindcă nu prea au ce să evalueze.

– Au şi ei noroc o dată-n viaţa lor, îl întrerupse Aparo.

– Oricum, cartuşele ne spun că au folosit pistoale Cobray MII/9 şi Micro Uzi. Rog, tu şi oamenii tăi verificaţi aspectul ăsta, da?

Blackburn tuşi scurt înainte să deschidă gura. Era o adevărată forţă a naturii omul ăsta, care nu demult reuşise să distrugă cea mai mare reţea de distribuţie de heroină din Harlem, descindere care se lăsase cu peste două sute de arestări.

– Nimic nou, după câte se pare. Noi analizăm oricum totul de-a fir-a păr, conform procedurilor, dar n-am speranţe prea mari, sincer să fiu. Mă îndoiesc că băieţii şi-au cumpărat armele de pe internet.

Jansson încuviinţă.

– Şi caii? întrebă el.

– Deocamdată nici aici nu ştim nimic sigur, răspunse Reilly. Patru cai castraţi, suri şi murgi, nimic ieşit din comun. Verificăm dacă nu cumva sunt pe lista cailor raportaţi dispăruţi şi încercăm să aflăm proveniența şeilor, dar nici aici...

– N-aţi identificat niciun semn particular şi n-aţi dat de urma niciunui cip?

Deoarece numărul cailor furaţi pe întreg teritoriul Americii creştea de la an la an, mai nou se foloseau tot felul de metode de identificare. Cea mai frecvent utilizată era marcajul la rece, un procedeu care presupunea însemnarea cailor cu ajutorul unui fier de marcat îngheţat şi care avea drept rezultat modificarea celulelor care produceau pigmentul, astfel încât în loc de nuanţa obişnuită, în zona marcajului părul animalului avea culoarea albă. O altă metodă, ce-i drept mai puţin utilizată, necesita un ac hipodermic cu ajutorul căruia se introducea sub pielea animalului un microcip minuscul căruia îi corespundea un anumit număr de identificare.

– Nu, n-am depistat niciun cip deocamdată, dar scanăm caii pentru a doua oară. Cipurile astea sunt atât de mici, încât dacă nu ştii exact unde să te uiţi, e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. Unde mai pui că de obicei le introduc unde nu te aştepţi, ca să fie siguri că le găsesc tot acolo dacă animalul dat dispărut e găsit. Mai mult, caii ăştia au fost iniţial însemnaţi, numai că peste marcajul originar s-au mai făcut şi altele, aşa că acum e imposibil să-i identificăm. Băieţii de la laborator

zic că s-ar putea să dea de urma semnului original dacă reuşesc să separe celelalte suprapuneri.

– Cum rămâne cu armurile şi toată recuzita medievală? întrebă Jansson întorcându-se către Amelia Gaines, care era însărcinată cu cercetarea costumaţiei pe care o purtaseră atacatorii.

– Mă tem că asta o să dureze ceva mai mult, zise ea. Furnizorii de astfel de echipamente sunt mici afacerişti risipiţi prin toată ţara, iar cei care comercializează săbii veritabile – nu doar imitaţii ieftine sau piese de recuzită pe care să le-nchiriezi la câte-o petrecere – sunt şi mai puţini. Sper să putem afla ceva concludent în această privinţă cât de curând.

– Să-nţeleg deci că tipii ăştia au dispărut pur şi simplu fără urmă? întrebă Jansson, pe cale să-şi piardă răbdarea.

– Probabil c-au avut maşini, spuse şi Aparo. Sunt două ieşiri din parc, nu foarte departe de locul unde au abandonat caii. Acum verificăm să vedem dac-au fost ceva martori, dar deocamdată... nimic. Gândiţi-vă. Patru bărbaţi, care după lovitură s-au despărţit şi-au şters-o din parc fiecare pe cont propriu, la ora aceea târzie. N-a fost greu să nu atragă atenţia.

Jansson se lăsă pe spate în scaun, dând aprobator din cap. Mintea sa aduna acum toate informaţiile primite şi le punea cap la cap, făcându-şi ordine în gânduri.

– Ceva suspecţi pân-acum?

Reilly privi rapid în jurul mesei înainte de a începe.

– Partea asta-i mai complicată un pic. Prima variantă la care m-am gândit a fost un jaf la comandă.

Furturile obiectelor de artă, mai ales când acestea din urmă erau arhicunoscute, erau de obicei fie urmarea unei anumite comenzi, fie capodoperele erau dinainte vândute unor colecţionari care ţineau neapărat să intre

în posesia lor chiar dacă nu-şi puteau permite să le arate şi altora şi să se laude cu ele. Dar după primele momente petrecute în incinta muzeului, Reilly eliminase ambele posibilităţi. Numai hoţii profesionişti aveau parte de astfel de comenzi elaborate, iar ideea de a defila călare pe Fifth Avenue şi de a da năvală aşa la locul faptei nu i se părea opera unor hoţi iscusiţi, precum nu erau nici haosul provocat de raid, şi cu atât mai puţin decapitarea paznicului de la intrare.

– Cred că din punctul ăsta de vedere suntem cu toţii de acord, continuă el. Rapoartele preliminare ale criminaliştilor privind profilul psihologic al atacatorilor ne confirmă şi ele bănuielile iniţiale, şi anume că în spatele jafului se ascund lucruri mult mai importante decât simplul furt al unor relicve extrem de valoroase. Dac-ar fi vrut cu adevărat să pună mâna pe obiectele astea, ar fi ales o dimineaţă calmă şi ploioasă de miercuri şi-ar fi pătruns înăuntru înainte să vină grosul vizitatorilor, după care, cu pistoalele Uzi la-ndemână, ar fi luat liniştiţi tot ce le poftea inima. Cu cât te expui mai puţin, cu atât rişti mai puţin, nu? Dar băieţii ăştia au făcut exact pe dos. Şi-au ales parcă dinadins momentul când sala era cel mai aglomerată, dar şi cel mai bine păzită, de parcă ar fi vrut ca toată lumea să le vadă isprava şi-n acelaşi timp să ne râdă-n nas. Şi-au luat obolul cu vârf şi-ndesat, fără-ndoială, dar cred că pe lângă asta au vrut să ne transmită ceva.

– Ce anume? Ce ar trebui noi să-nţelegem? întrebă Jansson nedumerit.

Reilly ridică din umeri amărât.

– Nu ştiu încă, dar îi dăm noi de cap.

Jansson se întoarse apoi spre Blackburn.

– Voi ce ziceţi despre asta? Sunteţi de acord?

Blackburn aprobă printr-o uşoară mişcare a capului.

– Hai să zicem doar că, oricine-ar fi băieţii ăştia, sunt nişte eroi ai străzii. Şi-au făcut rost de toate ustensilele şi accesoriile la care alţi pârliţi doar visează în timp ce se joacă pe Playstation, şi-au avut tupeul să-şi pună planul fantezist în aplicare şi să-l ducă la bun sfârşit. Nu pot decât să sper că n-o să se nască o nouă modă acum. Dar, da, şi eu cred că într-adevăr e mai mult la mijloc decât pare.

Jansson îşi întoarse privirea înapoi la Reilly.

– Aşadar... se pare că tot pe capul tău cade măgăreaţa.

Reilly se uită la el în tăcere şi clătină din cap aprobator. „Măgăreaţă" era totuşi cam puţin spus. Pentru el problema începea să capete dimensiunile unei gorile de vreo tonă şi ceva care avea să-i cam apese umerii, căci într-adevăr greul pe capul lui pica.

Întâlnirea fu întreruptă de sosirea unui bărbat slab, care purta un costum de tweed de culoare maro şi avea la gât un guler alb de preot. Jansson se ridică din scaun şi-i întinse mâna imensă în semn de salut.

– Monseniore, mă bucur c-aţi putut veni. Vă rog, luaţi loc. Stimaţi colegi, dânsul este monseniorul De Angelis. I-am promis arhiepiscopului că-l lăsăm să asiste la şedinţele noastre operative. În măsura în care poate, monseniorul va încerca să ne ajute.

Jansson îi făcu apoi cunoştinţă cu cei prezenţi. Nu se întâmpla foarte des ca unui străin de FBI să i se permită accesul la şedinţele agenţilor, cu atât mai mult dacă era vorba de cazuri speciale – cum era şi acesta – dar nunţiul apostolic, ambasadorul Vaticanului în Statele Unite, dăduse telefoanele necesare pentru a facilita acest lucru.

Să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani, se gândea Reilly. În orice caz, nu mai mult de cincizeci. Îşi

pieptănase cu grijă părul închis la culoare, care forma două curbe simetrice în zona tâmplelor, unde câteva şuviţe cărunte îi încadrau urechile. Pe lentilele ochelarilor săi cu rame argintii şi subţiri se puteau distinge uşoare urme de degete. Se dovedi afabil şi prevenitor în timp ce îi saluta pe fiecare în parte, repetându-le politicos numele şi titlul profesional.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt, spuse aşezându-se pe unul dintre scaunele din jurul mesei.

Jansson clătină uşor din cap, în semn că n-are de ce să-şi facă griji în această privinţă.

– Părinte, dovezile pe care le avem până acum nu ne duc pe nicio pistă clară. Fără să aduc niciun prejudiciu voit cazului de faţă – şi trebuie să subliniez că deocamdată facem doar presupuneri – treceam în revistă şi discutam o posibilă listă preliminară a suspecţilor.

– Înţeleg, replică De Angelis.

Jansson se întoarse apoi din nou către Reilly, care îşi reluă ideea, deşi nu era prea mulţumit de noua întorsătură a lucrurilor, căci îşi dădea seama că va trebui să-l pună şi pe monsenior la curent cu anumite aspecte deja discutate.

– Tocmai conveniserăm că nu e vorba de un simplu jaf, ci că incidentul are mult mai multe dedesubturi. Felul în care au acţionat, momentul ales, toate ne-au condus spre această concluzie.

– Aha, înţeleg, zise iar De Angelis ţuguindu-şi uşor buzele în semn că analiza informaţiile primite.

– În mod normal, continuă Reilly, pentru un atac de-o asemenea anvergură, prima reacţie ar fi să-i suspectăm pe fundamentaliştii musulmani, însă în cazul de faţă sunt aproape sigur că ipoteza asta nu ţine.

– De ce credeţi asta? Oricât de trist ar părea, acei oameni chiar ne urăsc. Vă amintiţi, fără-ndoială, ce

scandal s-a iscat când a fost jefuit muzeul din Bagdad. Acuzele care ne-au fost aduse, pretinsa părtinire a anchetatorilor față de presupușii vinovați americani, toată furia. Lucrurile n-au mers tocmai bine nici atunci.

– Credeți-mă, modul de operare nu-i incriminează deloc de data asta, nici pe departe. De regulă atacurile lor sunt deschise, în sensul că de cele mai multe ori revendică atacul, și de obicei adoptă stilul kamikaze. De altfel, ar fi un adevărat blestem pentru un fundamentalist musulman să poarte o mantie cu o cruce pe ea.

Reilly îl privi pe De Angelis, care păru că e de acord cu ce spusese.

– Bineînțeles că o să studiem și acest aspect, continuă el. Așa cere procedura. Eu unul însă aș paria pe un cu totul alt scenariu.

– Adică pe o gașcă de derbedei care s-au jucat cu focul, zise Jansson, în limbajul colorat care-l caracteriza de obicei. Se referea la acei teroriști zeloși, americani get-beget, cu puternice convingeri radicale.

– Mda, mai degrabă ei decât oricare alții, după părerea mea, confirmă Reilly oftând ușor. Alături de teroriștii străini, un alt tip de suspecți cu care-și mânca timpul într-o egală măsură erau extremiștii gen „lup singuratic".

– *Derbedei?* întrebă De Angelis cu o privire confuză.

– Adică teroriști autohtoni, părinte. De-ai noștri. Grupări cu nume caraghioase de genul Ordinul Tainicei Frății, care operează în numele unei ideologii a urii intitulate Identitatea Creștină – o denaturare perversă a termenului.

Monseniorul păru ușor stânjenit:

– Eu credeam că astfel de oameni sunt fanatici creștini.

– Păi asta şi sunt. Dar să nu uităm că vorbim aici despre Vatican – despre Biserica Catolică. Iar oamenii ăştia, părinte, nu sunt tocmai cei mai mari fani ai Romei. Vaticanul nu le recunoaşte niciuna dintre bisericile pe care şi le-au scornit şi care – în treacăt fie spus – n-au nicio treabă cu catolicismul. Oamenii dumneavoastră s-au exprimat destul de clar când au declarat că nu vor să aibă nimic de-a face cu ei, şi pe bună dreptate. O caracteristică a tuturor acestor organizaţii – în afară de faptul că pentru orice problemă dau imediat vina fie pe populaţia de culoare, fie pe evrei sau homosexuali – este ura lor pentru orice formă organizată de guvernământ, în special a noastră, dar prin extensie şi cea de la Vatican. Au impresia că noi suntem întruchiparea satanei, părere care, în mod ciudat, coincide cu termenul pe care şi Khomeini l-a folosit la adresa noastră şi care persistă şi azi în lumea musulmană. Aduceţi-vă aminte că astfel de indivizi se fac vinovaţi de atentatul cu bombă din Oklahoma City. Creştini. Americani. Şi nici nu vă puteţi închipui câţi sunt. Chiar zilele trecute am pus mâna pe unul din Philadelphia pe care-l urmăream de ceva vreme, şi care face parte dintr-o organizaţie denumită Biserica Fiilor lui Yahweh, o grupare care, după câte se pare, s-a desprins dintr-alta mai mare, Naţiunile Ariene. Potrivit datelor pe care le avem, înainte să intre în rândurile bisericii ăsteia nou formate, tipul a fost un fel de autoritate de legătură cu lumea islamică în cadrul Naţiunilor Ariene, şi a recunoscut că în această calitate a încercat să încheie alianţe cu extremişti musulmani antiamericani după atacurile din 11 septembrie.

– Inamicul inamicului, murmură De Angelis.

– Exact, se arătă Reilly de acord. Oamenii ăştia au o perspectivă distorsionată asupra lumii, părinte. Ce

trebuie noi să facem acum este să-ncercăm să descifrăm ce mesaj au vrut să ne trimită şi în ce misiune nebunească s-au avântat.

După ce Reilly termină ce avea de spus, urmară câteva clipe de tăcere pe care Jansson o întrerupse repede:

– Bine, atunci aşa rămâne, te ocupi tu şi mai departe, zise el privindu-l pe Reilly, care aprobă din cap, câtuşi de puţin mirat de hotărârea şefului.

– Da, zise el laconic.

Jansson se întoarse apoi către Blackburn.

– Rog, tu deocamdată o să investighezi povestea asta din punct de vedere al jafului simplu, nu?

– Sigur că da. Trebuie neapărat să verificăm cu atenţie şi posibilitatea asta, cel puţin până când vom avea altă pistă pe care să mergem.

– Bun, bun. Părinte, începu Jansson întorcându-se spre De Angelis, ne-ar fi de un real folos dacă aţi putea face rost de o listă cu obiectele furate, cât mai detaliată cu putinţă. Să conţină fotografii color, greutatea fiecăruia, dimensiunile, orice. Trebuie să le dăm în urmărire cât mai repede.

– Desigur.

– Şi fiindcă tot vorbim de obiectele furate, interveni Reilly, unul dintre cavaleri părea interesat de un singur exponat, şi anume acesta, mai zise el arătându-i părintelui o poză mărită făcută după un cadru video, o imagine pe care o găsiseră pe înregistrările camerelor de securitate şi în care cel de-al patrulea cavaler putea fi văzut ţinând în braţe codificatorul. Îi înmână poza monseniorului şi-şi continuă ideea:

– Conform catalogului expoziţiei, aparatul a fost înregistrat sub denumirea de codificator rotor cu angrenaj multiplu. Aveţi idee de ce ar vrea cineva să fure

un astfel de obiect în condiţiile în care era înconjurat de aur şi pietre preţioase?

De Angelis îşi împinse ochelarii pe nas în timp ce studia atent imaginea, apoi dădu din cap:

– Îmi pare rău. Nu ştiu prea multe despre această... maşinărie. Nu pot decât să-mi închipui că valoarea ei constă în faptul că e o adevărată curiozitate inginerească. Tuturor le place să se laude cu inteligenţa lor din când în când, şi se pare că aşa s-a întâmplat şi cu confraţii mei de la Vatican, care au considerat dispozitivul demn de a fi inclus pe lista exponatelor.

– Atunci poate luaţi legătura cu ei, să-i întrebaţi. Poate că au vreo idee, nu ştiu, colecţionari care să se fi arătat interesaţi şi să-i fi abordat pe tema asta...

– O să mă interesez, fiţi sigur.

Jansson privi de jur-împrejurul mesei şi văzu că toată lumea e gata de plecare.

– În regulă, oameni buni, zise el aranjându-şi hârtiile. Hai să le stricăm ploile scrântiţilor ălora!

În timp ce agenţii ieşeau din încăpere pe rând, De Angelis se apropie de Reilly şi-i strânse călduros mâna.

– Vă mulţumesc, agent Reilly. Suntem pe mâini bune dacă dumneavoastră vă ocupaţi de caz.

– O să-i prindem, părinte. Întotdeauna e aşa.

Monseniorul îl privea fix în ochi, studiindu-l.

– Puteţi să-mi spuneţi Michael.

– Dacă nu vă e cu supărare, o să rămân la „părinte". Mi-e mai comod aşa şi nu mă pot dezobişnui.

De Angelis păru surprins.

– Sunteţi catolic?

Reilly aprobă cu o mişcare uşoară a capului.

– Practicant? mai întrebă De Angelis, privind însă imediat în pământ, ruşinat. Iertaţi-mă, n-am vrut să

fiu indiscret. Se pare că nici eu nu pot renunța la anumite obiceiuri.

– Nu-i nicio problemă. Și ca să vă răspund la întrebare, da, sunt catolic practicant.

De Angelis păru mulțumit.

– Dacă stăm să ne gândim bine, munca noastră nu e chiar atât de diferită. Amândoi îi ajutăm pe alții să se confrunte cu propriile păcate.

Reilly zâmbi.

– Da, poate că aveți dreptate, însă... Nu cred că păcătoșii cu care avem noi de-a face se compară totuși cu cei care vin la dumneavoastră.

– Da, într-adevăr. E îngrijorător. Lucrurile sunt tare anapoda în lumea asta, spuse el, după care făcu o pauză. Și tocmai de-asta munca noastră e cu atât mai valoroasă, adăugă apoi privindu-l din nou pe Reilly.

Îl zări însă pe Jansson uitându-se în direcția lui, părând că-l cheamă.

– Am deplină încredere în dumneata, agent Reilly. Sunt convins că o să-i prindeți, mai spuse monseniorul.

Reilly îl privi îndepărtându-se, apoi ridică fotografia de pe masă. Dând s-o bage înapoi în dosar, își mai aruncă o dată ochii peste ea. Într-un colț, unde imaginea era ușor neclară din cauza proastei rezoluții a camerelor de supraveghere din incinta muzeului, observă destul de clar o siluetă ghemuită în spatele unei vitrine, care părea că trage cu ochiul la cavalerul din șa, cu mașinăria în brațe. Știa din înregistrarea video că femeia cu pricina era blonda pe care o zărise părăsind muzeul chiar în seara respectivă. Se gândi la teroarea prin care trecuse, la cât de înspăimântată trebuie să fie, și se simți oarecum legat de ea. Spera că acum era mai bine.

Introduse fotografia înapoi în dosar. Ieşind din birou, îşi aminti cuvântul folosit de Jansson în încheierea discuţiei.

Scrântiţi.

Deloc încurajator. Să încerci să înţelegi motivele unor criminali cu mintea întreagă era una, însă să te chinui să citeşti gândurile unor minţi bolnave era de cele mai multe ori imposibil.

11

Clive Edmondson era palid, dar în afară de asta nu părea foarte afectat, ceea ce o surprinse pe Tess, care-l privea cum stă întins pe patul de spital.

Din câte ştia, unul dintre cai îl trântise la pământ când se dăduse brusc înapoi, şi în urma căzăturii Clive îşi rupsese trei coaste. Date fiind atât zona fracturii, mult prea aproape de plămâni, cât şi vârsta lui Clive, starea generală de sănătate şi înclinaţia sa pentru activităţi fizice solicitante, doctorii Spitalului Presbiterian din New York hotărâseră să-l mai ţină câteva zile sub observaţie.

– M-au sedat de minune, mi-au făcut un cocktail de medicamente, îi zise el privind în sus către perfuzia de la marginea patului, al cărei săculeţ transparent şi plin de lichid atârna legănându-se uşor la capătul tubului. Nu simt absolut nimic.

– Nu e tocmai genul de cocktail la care visai, nu ? îl tachină ea.

– Să zicem c-am gustat unele şi mai bune, chicoti el.

Tess se uita la el, neştiind dacă să aducă sau nu în discuţie adevăratul motiv al vizitei sale.

– Poţi să-mi povesteşti ceva ?

– Sigur, atât timp cât nu e despre cele întâmplate la muzeu. Toată lumea numai despre asta mă întreabă, zise el oftând. Mă rog, înţeleg că-s curioşi, dar...

– Păi... Are legătură... oarecum, recunoscu Tess uşor stânjenită.

Clive o privi şi-i zâmbi.

– Ia spune, despre ce e vorba?

Tess ezită câteva clipe, după care se hotărî să-nceapă.

– Ai apucat cumva să vezi obiectul la care mă uitam când ne-am întâlnit la muzeu? Am stat de vorbă chiar în faţa vitrinei respective.

– Nu, n-am observat, dădu el din cap.

– Era un fel de maşinărie care semăna cu o cutie şi avea o mulţime de butoane şi de pinioane care îi ieşeau din lateral, legate între ele. În catalog e înregistrată cu denumirea de codificator rotor cu angrenaj multiplu.

Clive se gândi câteva momente, timp în care îi apărură câteva riduri abia vizibile pe frunte.

– Nu, nu l-am observat. Nici n-avea cum să-l observe, cu ea de faţă. De ce? o întrebă apoi.

– Unul dintre cavaleri l-a luat. Şi n-a mai luat nimic altceva. Doar maşinăria asta.

– Aşa, şi?

– Păi, nu ţi se pare ciudat? Să ia tocmai dispozitivul ăla, când erau atâtea alte exponate de valoare în jur. Mai mult decât atât, când l-a luat s-a comportat foarte reverenţios, de parcă oficia un ritual secret. Era foarte pătruns de importanţa momentului.

– Bine, atunci înseamnă că-i un colecţionar împătimit căruia îi place să adune dispozitive arhaice de codificare. Sună repede la Interpol, probabil că următoarea pe listă e Enigma, maşinăria de încifrare a naziştilor, îi zise el pe un ton ironic. Unii oameni mai colecţionează şi d-astea, să ştii.

– Clive, eu vorbesc serios, protestă ea. A şi spus ceva. Atunci când s-a aplecat şi l-a ridicat din stand. *Veritas vos liberabit.*

– *Veritas vos liberabit?* repetă Clive privind-o mirat.

– Da, aşa cred. De fapt, sunt sigură că aşa a zis.

Clive căzu pe gânduri câteva momente, apoi zâmbi.

– Asta e, zise el. Nu vorbim doar despre un colecţionar înrăit şi obsedat de maşinării cu cifru, ci de unul care a trecut şi pe la şcoală. La Johns Hopkins. Asta ar trebui să te ajute să restrângi cercul suspecţilor.

– Johns Hopkins?

– Da.

– Despre ce tot vorbeşti tu acolo? Nu înţelegea nimic.

– *Veritas vos liberabit.* E motoul universităţii. Adevărul vă va elibera. Ar fi şi cazul să ştiu, doar am fost student acolo. E un vers din imnul ăla nesuferit, Oda Universităţii Johns Hopkins. *Cunoaşterea mereu să sporească, iar învăţaţii ştiinţa să propovăduiască.*

Tess îl privea uimită, iar Clive jubila.

– Chiar crezi că?... Dar până să termine întrebarea, îi observă expresia mulţumită şi rânjetul superior.

– Tu mă iei peste picior, aşa-i?

Clive dădu din cap afirmativ, cu o privire vinovată.

– Mă rog, ori a absolvit Johns Hopkins, ori e un fost agent CIA care s-a supărat şi-a părăsit agenţia. Ştii doar că numai d-ăştia dai când intri în birourile lor din Langley. De la Tom Clancy ştiu. Ce să fac dacă sunt fan?

Tess clătină exasperată din cap, nervoasă că se lăsase păcălită atât de uşor, însă Clive o surprine din nou:

– Dar să ştii că nu eşti departe. Datele se potrivesc.

– Ce vrei să spui mai exact? îl întrebă ea, observând că de data asta părea serios.

– Ce purtau cavalerii?

– Cum ce purtau?

– Eu am întrebat primul.

Tess nu mai înțelegea nimic.

– Aveau niște costume cavalerești medievale. Armuri, coifuri, mantii lungi.

– Și, și? o tot tachina el. Nimic altceva? Ceva mai special?

Își dădea seama că Clive o ademenea, vroia să ajungă undeva cu toate astea. Încercă așadar să-și aducă aminte cu exactitate cum arătau călăreții care devastaseră muzeul.

– Nimic? Ce zici de mantii albe cu cruci roșii? Roșu-sângerii.

Tess se strâmbă pierdută, neînțelegând încă unde bate Clive.

– Cruciați, zise ea.

– Hai că ești pe-aproape. E fierbinte, Tess. Hai, gândește-te! Nu era nimic ciudat în legătură cu crucile alea? O cruce de culoarea sângelui pe umărul stâng, alta pe piept. Asta nu-ți spune chiar nimic?

Dintr-o dată avu o străfulgerare.

– Templieri, zise dintr-o suflare.

– Ăsta e răspunsul tău final? glumi el.

Însă mintea ei era în altă parte. Încă nu-și explica pe deplin semnificația hainelor.

– Ai perfectă dreptate, erau îmbrăcați ca niște cavaleri templieri, însă asta nu înseamnă nimic, de fapt. Așa se îmbrăcau cam toți cruciații, nu? Hoții s-ar fi putut foarte bine inspira după prima imagine a unui cavaler cruciat pe care s-a nimerit să le cadă privirea, iar șansa ca acesta să fi fost templier e una foarte mare, având în vedere că despre ordinul lor s-a scris și se vorbește mult mai mult decât despre celelalte.

– Da, și eu m-am gândit la chestia asta, deși la început nu i-am dat prea multă importanță. Templierii sunt

de departe cei mai faimoşi – sau mai degrabă infami – dintre cruciaţi. Pe de altă parte, mica incantaţie în latină... asta cam schimbă situaţia, spuse Clive pe un ton grav.

Tess îl privi nedumerită şi-n acelaşi timp extrem de curioasă să afle ce vrea să spună cu asta. Clive însă rămase tăcut în următoarele câteva secunde, fapt care o scoase pe Tess din sărite.

– De ce?! răbufni ea până la urmă.

– *Veritas vos liberabit* parcă era, nu? Ei, lozinca asta e scrijelită pe zidurile unui castel din Languedoc, în sudul Franţei, spuse el în cele din urmă, după care făcu iar o pauză. Un castel al templierilor.

12

– Ce castel? Despre ce vorbeşti? îl întrebă Tess cu sufletul la gură.

– Castelul Blanchefort, în Languedoc. Inscripţia e la vedere, gravată pe arcada de deasupra intrării. *Veritas vos liberabit*. Adevărul vă va elibera.

Misterioasa frază părea să-i trezească vechi amintiri. Tess se încruntă. Era ceva ce nu se lega.

– Dar Ordinul Templierilor n-a fost cumva dizolvat – se opri în mijlocul frazei, ruşinată de cuvântul folosit – mă rog, desfiinţat prin secolul al XIV-lea?

– În 1314.

– Atunci n-are nicio logică. Conform catalogului, codificatorul datează din secolul al XVI-lea.

Edmondson păru că se gândeşte la spusele ei.

– Presupun că se poate să fi încurcat datele. Secolul al XIV-lea nu a fost tocmai perioada de glorie a Vaticanului.

Dimpotrivă chiar. În 1305, papa Clement al V-lea, care aproape că devenise deja o marionetă în mâinile necruţătorului Filip cel Frumos, regele Franţei, a fost obligat să îndure umilinţa de a părăsi Vaticanul, forţat fiind să mute Sfântul Scaun la Avignon, unde regele a

avut grijă să-l ţină din scurt, mai cu seamă în uneltirile sale împotriva templierilor. De fapt, timp de şaptezeci de ani papalitatea s-a aflat sub suveranitate exclusiv franceză, perioadă cunoscută în istorie sub denumirea de *Captivitatea babiloniană*. Această situaţie a durat până când papa Grigore al XI-lea a avut curajul să se desprindă de dominaţia totalitară a regilor Franţei, readucând Scaunul Papal la Roma, ajutat şi de Caterina de Sienna.

– Dacă maşinăria e din secolul al XIV-lea, probabil că nici n-a fost concepută în Roma.

– Dacă aparţine templierilor, cu atât mai mult.

– Exact.

Tess ezită.

– Crezi că pot să merg pe pista asta sau vânez cai verzi pe pereţi?

– Nu, cred că pista e bună. Doar că... studiul templierilor nu face parte din domeniul tău de cercetare. Am dreptate sau nu?

– Mă rog, dac-aş mai adăuga vreo două sute de ani, plus-minus un continent, cred că m-aş descurca, zise ea cu un râs forţat. Se specializase în studiul istoriei asiriene, aşa că templierii şi povestea lor ieşeau categoric din calcul.

– Trebuie să vorbeşti cu cineva care le cunoaşte istoria. Singurii care se pricep şi cred că te-ar putea ajuta sunt Marty Falkner, William Vance sau Jeb Simmonds. Falkner cred că are vreo optzeci de ani, dacă nu mai mult, deci cred că o să fie cam greu să te descurci cu el. Pe Vance nu l-am mai văzut de nu ştiu când, dar cred că pot da de Simmonds şi...

– *Bill* Vance? Despre el e vorba?

– Da. Îl cunoşti?

William Vance îşi făcuse apariţia pe neaşteptate la unul dintre siturile la care lucrase tatăl ei. Se întâmplase

în urmă cu zece ani, în partea de nord-est a Turciei, în apropierea Muntelui Ararat – mă rog, pe cât de aproape îi lăsaseră soldaţii turci să-şi instaleze tabăra. Era şi ea acolo şi-l ajuta pe tatăl ei, şi-şi aduse aminte cum – contrar obiceiului său – Oliver Chaykin îl tratase pe Vance de la egal la egal. Parcă-l şi vedea: un bărbat înalt, atrăgător, cu vreo cincisprezece ani mai vârstnic decât ea.

Vance fusese foarte curtenitor, o ajutase şi o încurajase, însă pentru ea acele săptămâni fuseseră cu adevărat înfiorătoare, din cauza condiţiilor precare de pe teren, plus că mai era şi însărcinată. Şi cu toate că abia o cunoscuse, Vance păruse sensibil la nefericirea ei şi se purtase atât de frumos cu ea, încât o făcuse să se simtă bine, în vreme ce ea se simţea de fapt la pământ, şi atrăgătoare când ea ştia prea bine că arăta groaznic. Mai mult, niciodată nu-i dăduse de înţeles că are vreun motiv ascuns pentru amabilitatea lui. Se ruşină gândindu-se că atunci fusese întrucâtva dezamăgită de atitudinea lui vădit platonică, pentru că ea se simţise sincer atrasă de el. Totuşi, către sfârşitul scurtei sale vizite în tabăra lor arheologică, Tess simţise că parcă-parcă sentimentele lui faţă de ea începuseră să se mai schimbe, deşi în sinea ei nu putea să nu se întrebe cât de atrăgătoare poate fi totuşi o femeie însărcinată în luna a şaptea.

– Da, l-am întâlnit o dată, când eram cu tata, îi răspunse ea, după care căzu pe gânduri. Dar din câte îmi amintesc el s-a specializat în istoria fenicienilor.

– Aşa e, dar ştii şi tu cum stă treaba cu templierii. Oricine e interesat de subiectul ăsta e privit de parc-ar citi pe ascuns reviste pentru adulţi. E un fel de pornografie istorică, dacă vrei. S-a ajuns în stadiul în care nimeni nu vrea să se afle că-l interesează subiectul la modul serios, fiindcă sunt prea mulţi ţicniţi care vehiculează tot

felul de teorii ale conspirației legate de istoria ordinului. Știi ce-a zis Umberto Eco, nu?

– Nu, nu știu.

– „Un nebun e acela care mai devreme sau mai târziu va aduce vorba despre templieri."

– În condițiile date, o s-o iau ca pe un compliment.

– Tess, eu sunt de partea ta, să nu te îndoiești de asta. Este cu siguranță un subiect demn de atenție academică, îi zise Edmondson ridicând din umeri. Dar precum ți-am spus, n-am mai auzit nimic de Vance de ani de zile. Ultima dată când am vorbit era la Columbia, dar în locul tău eu l-aș alege pe Simmonds. Îți pot face legătura cu el cât ai clipi.

– Bine, atunci. Nemaipomenit! zâmbi Tess.

O asistentă își vârî capul pe ușă.

– Trebuie să vă mai facem niște analize în cinci minute, anunță ea.

– Minunat! mormăi Clive.

– Atunci, rămâne să mă anunți tu? îl întrebă Tess.

– S-a făcut. Și când scap de-aici, ce-ar fi să te invit la cină într-o seară și tu să-mi povestești cum merge treaba?

Își aduse aminte de ultima dată când cinase cu Edmondson. Erau în Egipt și-n ziua aceea se scufundaseră împreună să cerceteze o epavă de origine feniciană în largul Alexandriei. El se îmbătase de la arak, băutura locală, apoi îi făcuse avansuri, deși nu foarte convingător, iar ea îl refuzase politicos, după care el adormise la masă, în restaurant.

– Sigur, cum să nu, zise ea consolându-se cu gândul că mai are ceva timp la dispoziție ca să inventeze o scuză plauzibilă, dar imediat se simți vinovată că a putut fi atât de insensibilă față de bietul Clive.

13

Lucien Boussard se plimba de la un capăt la altul al galeriei sale, păşind cu grijă pe podeaua lucioasă. Când ajunse în dreptul vitrinei, îşi aruncă privirea în stradă de după un ceasornic Ormulu, un fals, bineînţeles. Rămase acolo câteva minute, gândindu-se şi-apoi răzgândindu-se. Părea foarte preocupat de ceva anume, dar o parte a minţii sale era încă atentă la ce se întâmpla în jur, aşa că observă că orologiul trebuia neapărat curăţat. Îl luă şi-l duse în spate, aşezându-l pe ziarul de pe masă.

Era ziarul cu pozele de la muzeu, din seara atacului, care parcă îl priveau şi ele, ca şi cum ar fi fost acolo numai ca el să le vadă. Îşi trecu absent degetele peste imaginile tipărite, încercând să netezească îndoiturile ziarului.

Trebuie să fiu nebun să mă bag în afacerea asta.

Dar n-avea încotro. Gus l-ar fi omorât oricum: fie că nu făcea nimic, fie că făcea o mişcare greşită. Exista o singură scăpare, la care se gândise şi se tot gândise, întorcând-o pe toate părţile, chiar şi atunci când Gus era încă acolo, în magazinul lui, şi-l ameninţa. Să-l denunţe,

mai ales acum că știa de implicarea lui directă în jaful de la Metropolitan, era destul de periculos. Pe de altă parte, având în vedere contribuția lui deloc neînsemnată de pe treptele muzeului, când își arătase măiestria într-ale săbiilor, Lucien era convins că Gus va primi destui ani cât să nu mai reprezinte o amenințare. Doar n-o să vină după el să se răzbune după nu știu câți zeci de ani la răcoare! Oricum, chiar dacă s-ar fi schimbat legislația actuală și Gus n-ar fi fost condamnat la moarte prin injecție letală, tot ar fi fost condamnat pe viață fără drept de apel. Nu se putea altfel, după ce făcuse.

Pe lângă asta însă, Lucien mai avea și alte probleme. Era urmărit de poliție, mai precis de un polițist anume, un *salopard* nenorocit care se ținea scai după el de ani de zile, și nu dădea deloc semne c-ar fi obosit sau că ar intenționa s-o ia mai ușor. Totul din cauza unei afurisite de statuete aduse din Mali, care se dovedise a fi mai puțin veche decât pretinsese el că e și, drept urmare, valora doar o mică parte din suma totală pe care o încasase deja pe ea. Din fericire pentru Lucien, cumpărătorul septuagenar al obiectului cu pricina murise în urma unui infarct înainte ca avocații lui să se dumirească ce era de făcut. Lucien reușise cum-necum să scape basma curată, însă detectivul Steve Buchinski nu se lăsase cu una, cu două, și-l urmărea în continuare în ceea ce părea să semene cu o cruciadă personală. Lucien încercase să-i astupe gura dându-i niște ponturi folositoare când și când, dar Buchinski nu se mulțumise doar cu atât. Nimic nu l-ar fi mulțumit, de fapt.

De data asta însă, lucrurile nu stăteau la fel. Oare l-ar fi lăsat în pace dacă i l-ar fi dat pe tavă pe Gus Waldron? Numai așa să poată oare scăpa de lipitoarea de Buchinski?

Se uită la ceasul de la mână. Era ora unu şi jumătate. Deschizând unul dintre sertarele mesei, Lucien cotrobăi grăbit printr-o cutie cu cărţi de vizită, şi, găsind-o pe cea pe care o căuta, se întinse după telefon şi formă numărul.

14

Postat în faţa uşii masive a unui apartament de la etajul cinci de pe Central Park West, şeful unităţii tactice din cadrul FBI ridică o mână răsfirându-şi cele cinci degete şi-şi privi atent ofiţerii. În acel moment, agentul cu numărul doi scoase arma precaut şi începu să aştepte. De cealaltă parte a culoarului, un altul ridică la umăr o armă cu aer comprimat în timp ce al patrulea trase cuiul unei grenade cu şoc electric, iar ultimii doi ridicară piedica pistolului automat Heckler & Koch MP5.

– Acum!

Agentul care se afla cel mai aproape bătu ferm cu pumnul în uşă şi strigă:

– FBI. Deschideţi!

După câteva fracţiuni de secundă avură şi răspunsul, sub forma unui răpăit de gloanţe care străpunseră lemnul de tek al uşii, făcându-l bucăţele-bucăţele care se izbiră puternic de peretele opus al coridorului.

Agentul cu arma cu aer comprimat îi răspunse pe măsură, rotind ţeava de la stânga la dreapta şi secerând totul în cale. Nu se opri decât atunci când făcu în uşă

nişte găuri de mărimea unui cap de om. În ciuda dopurilor pe care le purta în urechi, Amelia Gaines simţi vibraţia puternică a gloanţelor care se-nfigeau zgomotos în uşa şi în pereţii camerei, zguduindu-i parcă din temelii.

Dinăuntru se auziră alte împuşcături, gloanţele trecând prin placa de jos a uşii şi înfigându-se în tencuiala peretelui de vizavi. Agentul numărul patru înaintă şi aruncă iute grenada printr-una dintre găurile făcute în lemnul de tek. În minutele imediat următoare îi veni din nou rândul armei cu aer comprimat, cu ajutorul căreia distruseră şi ce mai rămăsese din uşă, adică partea din mijloc, apoi cei doi ofiţeri cu pistoale automate pătrunseră înăuntru.

Urmă un scurt moment de linişte, după care se auzi o împuşcătură. Una singură, şi iar o tăcere apăsătoare. O voce strigă:

– Liber!

După acest prim strigăt, mai urmară şi altele.

– Liber! E liber!

Într-un sfârşit se auzi o voce plată, inflexibilă:

– Gata, noi am terminat aici.

Amelia îi urmă pe ceilalţi în apartament, al cărui interior făcea cuvântul „luxos" să pară prea modest pentru a-l descrie cu exactitate. Totul te ducea cu gândul la bani, aproape că le puteai simţi mirosul. Însă pe măsură ce Amelia şi şeful unităţii de intervenţie cercetau locul mai atent, îşi dădură seama că nu a bani mirosea apartamentul, ci mai degrabă a droguri.

Nu le luă prea mult timp că să-i identifice pe locatari, patru la număr şi toţi bărbaţi: traficanţi de droguri columbieni. Unul dintre ei fusese grav rănit în zona pieptului. În rest, găsiră o cantitate însemnată de droguri, un vraf de bancnote şi suficient de multe indicii ca

să-i bucure şi să le dea de lucru timp de câteva luni bune celor de la Brigada Antidrog.

Pontul pe care-l primiseră şi-n urma căruia făcuseră descinderea – un telefon anonim – pomenise de sume uriaşe de bani, arme şi câţiva bărbaţi care vorbeau într-o limbă străină. Informaţia fusese corectă, după câte se părea. Dar nu avea legătură cu raidul de la muzeu.

Încă o pistă falsă. Încă o dezamăgire. Şi-or să mai fie şi-altele de-acum încolo, cu siguranţă.

Cu inima grea, Amelia mai aruncă o ultimă privire prin apartament în timp ce columbienii erau escortaţi afară cu cătuşe la mâini. Făcu în minte o comparaţie între apartamenul ăsta şi al ei, care era foarte drăguţ, decorat cu gust. Elegant chiar. Însă locuinţa asta era absolut uimitoare. Îţi lua pur şi simplu ochii, mai ales panorama extraordinară spre parc. Tot rotindu-şi privirile de jur-împrejur, hotărî totuşi că opulenţa exagerată nu e stilul ei şi că într-adevăr nu e cazul să fie invidioasă. Poate doar pentru privelişte.

Se opri în dreptul ferestrei pentru o clipă şi privi parcul de sus. Zări două persoane care călăreau pe o pistă special amenajată şi, în ciuda distanţei la care se afla, îşi putu da seama că e vorba despre două femei. Una dintre ele era destul de stângace în mişcări, iar calul părea nervos şi agitat, sau poate doar se speriase de cei doi tineri care trecuseră pe lângă el ca vântul, alunecând pe rolele lor.

Amelia se mai uită o dată în jurul ei, după care ieşi din apartament, lăsându-l pe şeful unităţii să se ocupe de restul şi se îndreptă către sediu, unde urma să-i prezinte lui Reilly un raport oficial.

În ultima vreme Reilly fusese ocupat cu organizarea câtorva vizite neoficiale la diferite moschei sau alte

locuri de întâlnire a musulmanilor din oraș. După o scurtă întrevedere preliminară cu Jansson, Reilly hotărâse ca aceste mici investigații să fie simple vizite informale efectuate de nu mai mult de doi agenți sau ofițeri de poliție dintre care unul să fie – dacă se putea – musulman, și care să nu atragă atenția asupra lor sau să facă prea mare tam-tam. Nu-și doreau decât ca oamenii să colaboreze, și așa se și întâmpla în general.

Pe lângă sutele și miile de rapoarte de informare primite de la Poliția din New York, de la Departamentul de Imigrări și Siguranță Națională, computerele FBI furnizau non-stop informații valoroase. Bazele de date alcătuite după atentatul de la Oklahoma erau pline de nume ale unor radicali sau extremiști autohtoni; pe de altă parte, cele de după atacurile din 11 septembrie menționau numele unor musulmani de diverse naționalități. Reilly era conștient că mulți se aflau pe liste nu pentru c-ar fi fost suspectați de acte teroriste sau criminale, nici măcar de tentative în acest sens, ci pur și simplu din cauza opțiunii lor religioase, ceea ce îl deranja într-o oarecare măsură. Mai mult, îi dădea de lucru în plus și inutil, căci trebuia să cerceteze și să ancheteze zeci și zeci de nevinovați – mai puțin în privința convingerilor lor religioase.

Rămăsese la convingerea că atacul de la muzeu fusese opera unor grupări extremiste americane, dar ceva nu se potrivea în scenariul ăsta. Care să fi fost legătura dintre un grup de fanatici și Biserica Catolică de la Roma? Tocmai pentru a descoperi veriga lipsă – care momentan îi scăpa – Reilly formase o echipă de agenți pe care-i puse să cerceteze orice dosar computerizat sau publicație-manifest care-ar fi putut ajuta la dezlegarea misterioasei legături.

Înainte să se-ndrepte spre biroul său, rămase câteva clipe în pragul ușii, respirând adânc și adulmecând

parcă haosul ordonat dinăuntru, unde agenţii fie vorbeau la telefon, fie lucrau de zor la calculator. Ajungând în cele din urmă în dreptul biroului, o zări pe Amelia Gaines, care se-ndrepta în direcţia lui din celălalt capăt al încăperii.

– Ai un minut la dispoziţie?

Toată lumea avea oricând un minut la dispoziţie, dacă era pentru Amelia Gaines.

– Ce s-a întâmplat?

– Ştii apartamentul pe care l-am cercetat azi-dimineaţă?

– Da, am auzit vorbindu-se despre el, zise el nu foarte entuziasmat. Totuşi, ne-am mai spălat şi noi de păcate faţă de cei de la Antidrog, ceea ce nu e tocmai rău.

Amelia dădu din umeri indiferentă.

– Când eram în apartament m-am uitat pe fereastră, în parc. Am văzut două persoane care călăreau. Una dintre ele, o femeie, avea ceva probleme cu calul şi asta m-a dus cu gândul la altceva.

Reilly îi împinse un scaun şi ea se aşeză. Era ca o gură de aer proaspăt într-un loc dominat în cea mai mare parte de bărbaţi, cum era cazul Biroului, unde doar în ultimii ani procentul de angajare a femeilor ajunsese la un însemnat 10%. Cei care se ocupau cu angajările nu ascundeau câtuşi de puţin faptul că ar fi vrut să aducă mai multe femei în cadrul Biroului, însă din nefericire nu erau foarte multe doritoare. De fapt, o singură femeie reuşise să avanseze de la rangul de simplu agent la cel de agent special şef, câştigându-şi astfel porecla de Regina stupului, cu care colegii o luau uneori peste picior.

Reilly lucrase mult cu Amelia în decursul ultimelor luni. Era un om extrem de valoros, cu precădere când venea vorba despre probleme legate de

Orientul Mijlociu sau de suspecți din această zonă. Acestora le plăceau în mod deosebit buclele roșcate și pistruii ei, iar un zâmbet fermecător oferit la momentul oportun, o fustă deasupra genunchiului sau un decolteu generos erau uneori mult mai eficiente decât săptămâni întregi de supraveghere sau interogatorii. Deși niciunul dintre bărbații cu care lucra nu se chinuia prea tare să-și ascundă atracția față de ea, Amelia nu acuzase pe nimeni de hărțuire sexuală. De altfel, era destul de greu să ți-o imaginezi în postura de victimă. Crescuse alături de alți patru frați într-o atmosferă militărească, prin natura meseriei tatălui ei, și la vârsta de șaisprezece ani câștigase deja centura neagră la karate, plus că era un țintaș desăvârșit. Nu rata aproape niciodată. În general, își putea purta singură de grijă, indiferent de situație.

Își aduse aminte ce se petrecuse în urmă cu mai puțin de un an, când, rămași singuri într-o cafenea, Reilly fusese cât pe ce s-o invite la cină, însă se răzgândise în ultimul moment, știind – sau sperând mai degrabă – că se putea ca seara să nu se încheie doar cu o cină. Relațiile cu colegii de muncă nu erau niciodată simple sau ușoare, iar când lucrai pentru FBI erau pur și simplu sortite eșecului de la bun început, și el știa asta mai bine ca oricine.

– Continuă, îi spuse.

– E vorba despre călăreții de la muzeu. După ce m-am uitat și m-am tot uitat la înregistrările video, mi-am dat seama că ei nu doar călăreau, ci controlau caii ca niște adevărați cunoscători. Cum altfel ar fi reușit să-i strunească să urce scările? O fi floare la ureche pentru cascadorii de la Hollywood, dar în viața de zi cu zi așa ceva e destul de greu de realizat.

Părea că ştie ce spune şi era foarte convinsă, însă vocea îi trăda îngrijorarea şi preocuparea. Amelia îi surprinse privirea şi zâmbi uşor stânjenită, după care explică:

– Da, ştiu să călăresc.

Reilly realiză atunci că spusele ei ar putea duce undeva. Legătura dintre furtul exponatelor şi caii folosiţi de hoţi îl nedumerise şi pe el de la început şi nu-i dădea pace nici acum. Îl încercase o vagă bănuială în primele ore ale anchetei, când aflase că ofiţerii de la secţia de poliţie din Central Park folosesc cai pentru a patrula pe aleile şi străzile adiacente, dar nu mersese mai departe nici cu gândul şi nici cu investigaţia. Poate că, dac-ar fi făcut-o, ar fi descoperit ceva mai devreme.

– Şi propui să cercetăm câţiva cascadori cu antecedente?

– Pentru început, de ce nu? Însă nu-i vorba numai de călăreţi, ci mai ales de cai, zise ea, trăgându-se mai aproape. Din ce ştim până acum şi din ce-am aflat din imaginile video, oamenii din mulţime erau îngroziţi şi ţipau cât îi ţinea gura, iar în tot haosul ăla şi în zgomotul infernal de gloanţe, caii n-au avut nimic. Nu păreau absolut deloc speriaţi.

Amelia se opri brusc, ca şi când n-ar fi vrut să-şi continue gândul cu voce tare, şi privi dincolo de biroul lui Reilly, unde Aparo tocmai ridica receptorul telefonului ca să răspundă.

Reilly îşi dădu imediat seama unde vrea să ajungă şi pronunţă el concluzia de care ea se ferea:

– Cai ai poliţiei, nu?

– Exact.

La naiba! Nu-i plăcea deloc treaba asta, la fel cum nici pe ea n-o încânta câtuşi de puţin. Dacă animalele folosite aparţineau poliţiei, atunci se putea presupune

că fusese mâna unor polițiști, și nimănui nu-i plăcea nici măcar să se gândească la ideea că forțele de ordine puteau fi implicate într-o lovitură de asemenea anvergură.

– Ocupă-te de treaba asta, atunci. Dar cu discreție.

Până s-apuce să-i răspundă, Aparo își făcu grăbit apariția în dreptul biroului lui Reilly.

– A sunat Steve. Se pare că are ceva să ne arate, și de data asta cică-i pe bune.

15

Cotind-o pe strada 22, Gus Waldron începu să se simtă din ce în ce mai nervos şi mai agitat. Se simţea aşa încă de sâmbătă seara, dar de data asta era altceva. Erau prea multe semne ca să le ignore cu desăvârşire. De cele mai multe ori acţiona din instinct, iar asta era valabil şi în cazul pariurilor de la cursele de cai. Dacă îi ieşea ceva? Da de unde! Mai nimic. Erau însă alte lucruri pe care le făcea fără să se gândească, şi care câteodată se potriveau de minune, astfel încât îşi asculta mai întotdeauna instinctele şi acţiona ca atare.

Acum mai mult ca oricând îi era clar că neliniştea sa era întemeiată. Zări în urma lui o maşină care mergea încet pe stradă, o maşină obişnuită, ca oricare alta. Parcă puţin prea comună, prea ştearsă. Înăuntru erau doi bărbaţi, la fel de obişnuiţi, care se uitau absent pe fereastră, aparent la nimic anume. *Da, da. Curcani. Ce altceva să fie, dacă nu curcani?*

Numără în gând câţiva paşi şi se opri să se uite într-o vitrină. Zări imediat imaginea reflectată a unei alte maşini care apăru de după colţ, la fel de discretă. Riscând

să le semnaleze că i-a reperat, își întoarse iute capul și cercetă rapid cea de-a doua mașină. Tot doi bărbați.

Era încolțit.

Primul gând îl duse la Lucien și-i trecură prin minte diverse moduri nu tocmai plăcute în care-l va omorî pe nenorocitul de franțuz. Ajungând în dreptul galeriei, se repezi la ușă, dădu năvală înăuntru și nu se opri decât în dreptul lui Lucien, care se ridică dintr-o dată în picioare ca ars, vădit înspăimântat. Gus răsturnă masa dintr-o singură mișcare, moment în care ceasul grosolan și greoi și tubul cu soluție de curățat se-mprăștiară pe podea, iar lui Lucien îi trase o palmă sănătoasă peste ureche.

– M-ai vândut curcanilor, nenorocitule!

– Nu, nu, *Gueusse*, eu...

În clipa în care ridică mâna să-i mai tragă una, observă că Lucien își întorsese capul și privea cu ochi bulbucați către capătul din fund al galeriei. *Așa deci... Erau și-n spate, vasăzică...* În secunda imediat următoare, Gus simți că-n cameră miroase a ceva ciudat, benzină parcă. Din canistra pe care-o răsturnase se scurgea un lichid care se-mprăștiase pe jos.

Înșfăcând cutia metalică, îl apucă și pe Lucien de guler și-i făcu vânt spre ușă, unde-l îmbrânci din nou pe nemernic, lovindu-l în partea din spate a genunchilor. Ținându-l la podea cu ajutorul bocancului, Gus îi vărsă în cap restul lichidului.

– Scârnăvie ce ești, fătălău îmbâcsit! Tot nu te-ai învățat minte că nu-i de glumit cu mine? urla el ca apucat, turnând în continuare.

– Te rog, nu! bolborosi francezul, ai cărui ochi erau roșii din cauza lichidului de curățat, și-l usturau cumplit.

Brusc, cu o mișcare mult prea rapidă pentru ca Lucien să apuce să riposteze, Gus deschise ușa de la

intrare, îl apucă de gulerul cămăşii, scoase iute din buzunar o brichetă Zippo a cărei flacără o apropie de gâtul acestuia, după care îi trase un şut scurt şi-l împinse în stradă aproape în patru labe.

Umerii şi capul francezului fură de-ndată cuprinse de flăcări galben-violacee, în timp ce se-nvârtea pe trotuar, pradă disperării. Urletele sale de spaimă şi durere se amestecară în curând cu cele ale trecătorilor îngroziţi la vederea unui om arzând şi nu trecu mult până să le ţină isonul şi claxoanele maşinilor de pe stradă. Gus profită de moment şi ieşi repede din magazin, privind când la stânga, când la dreapta, în susul şi-n josul străzii, urmărindu-i pe cei patru poliţişti cu ochii săi de vultur. Doi erau la un capăt al străzii, doi la celălalt, şi-i zări cum se dau grăbiţi jos din maşină, toţi cu armele la vedere, dar preocupaţi mai degrabă de soarta omului care ardea de viu în plină stradă decât de a lui. Îi reuşise planul şi de data asta.

Reilly ştia că-i văzuse din momentul în care bărbatul grăbise pasul şi apoi dăduse buzna în galeria francezului.

– Ne-a mirosit! Acţionăm! Repet, putem începe! ţipase atunci în microfonul pe care-l avea ataşat la manşetă, după care puse un încărcător în pistolul său marca Browning Hi-Power şi ieşi grăbit din maşina la volanul căreia se afla, în timp ce Aparo se repezi şi el afară de cealaltă parte a vehiculului.

Însă n-apucase să închidă uşa când îl zări pe bărbatul înalt şi deşirat care ţâşnise în stradă de pe uşa galeriei. La început crezu că vederea îi joacă feste, dar în curând se convinse că bărbatul ardea.

În timp ce Lucien se tot legăna în susul şi-n josul trotuarului urlând de durere şi chinuit de focul care-i cuprinsese cămaşa şi părul, Gus ieşi pe nesimţite în

urma sa, ţinându-se cât mai aproape, astfel încât poliţiştii să nu încerce să tragă. Cel puţin aşa spera el.

Şi ca să-i determine să stea la distanţă, începu să tragă focuri de avertisment în ambele direcţii. Beretta era o porcărie de armă, care nu era bună de nimic, însă ei n-aveau de unde să ştie asta, aşa că în momentul în care auziră focurile de armă se culcară la pământ sau se adăpostiră care pe unde putură, în timp ce parbrizele maşinilor erau ciuruite şi pietonii o luară la sănătoasa speriaţi.

Reilly observă în timp util că se pregăteşte să tragă, aşa că apucă să se ascundă în spatele uşii maşinii, în vreme ce gloanţele răpăiau încoace şi-ncolo, două înfigându-se chiar în zidul de cărămidă din spatele lui, alte câteva izbind farul din stânga faţă al Chrysler-ului său, într-o explozie de cioburi şi crom. Uitându-se cu coada ochiului la dreapta lui, Reilly zări patru trecători care se ghemuiseră după un Mercedes parcat pe alee, speriaţi de moarte. Îşi dădu seama imediat că aveau intenţia să o rupă la fugă cu prima ocazie, ceea ce n-ar fi fost tocmai indicat. Erau mai feriţi acolo, după maşină. Unul dintre ei privi în direcţia lui şi Reilly îi făcu semn să stea liniştit, strigându-i:

– Jos! Stai ghemuit! Nu te ridica şi nu te mişca de acolo!

Omul era în stare de şoc, dar dădu din cap supus şi se chirci la loc după caroserie.

Reilly se întoarse, îşi pregăti pistolul şi, aplecându-se un pic în afară, încercă să tragă şi el, dar bărbatul pe care – conform informaţiei primite – îl chema Gus era deja la adăpost în spatele proprietarului galeriei, de care era mult prea aproape pentru ca Reilly să fie sigur că, dacă trage, nu-l va nimeri cumva pe celălalt. Dar ceea ce era şi mai grav, nu putea să facă nimic să-l ajute

pe francez, care acum se prăbuşise deja în genunchi, biruit de flăcări, şi ale cărui urlete de agonie răsunau cu atât mai sfâşietor pe strada pustie.

Exact în acel moment, Gus se depărtă de Lucien şi trase câteva focuri de armă în cealaltă direcţie. Fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri, Reilly profită de situaţie. Totul se întâmpla acum, ca şi cum timpul îşi încetinise curgerea. Ţinându-şi respiraţia, se ridică dintr-o dată de după uşa maşinii, cu amândouă mâinile întinse înainte şi-mpreunate pe revolver şi, în mai puţin de o fracţiune de secundă, fixă ţinta şi apăsă pe trăgaci cu o mişcare lină, sigură, dar bine cântărită. Glonţul ţâşni nervos din ţeava Browning-ului, şi aproape în acelaşi timp, la doar câţiva metri distanţă, din coapsa lui Gus ţâşni cu aceeaşi intensitate câteva firicele roşiatice de sânge.

Reilly se ridică apoi în picioare şi se repezi către bărbatul care ardea, însă Gus avu norocul ca un camion de livrări să-şi aleagă tocmai acel moment ca să cotească hurducăit pe stradă, stricând astfel planul eroic al agentului.

Lucien se prăbuşise la pământ şi se rostogolea înnebunit, aruncându-şi braţele în aer în încercarea disperată de a stinge flăcările. Descoperit, Gus ştiu îndată că, dacă vrea să scape, trebuie s-o ia la fugă imediat, dar simţi o durere surdă în partea de sus a piciorului stâng, care-l săgetă adânc şi-l dezechilibră. Împleticindu-se, duse mâna în zona rănii şi o ridică apoi dinaintea ochilor, plină de sânge.

Ticăloşii dracului! Avuseseră noroc de data asta!

Zări apoi camionul şi, trăgând focuri încrucişate în ambele părţi, se ascunse în spatele remorcii încărcate, târându-se până după colţ. Era rândul lui să aibă noroc

acum. Văzu un taxi care tocmai trăsese pe dreapta şi din care cobora un japonez îmbrăcat într-un costum în culori pale, probabil un om de afaceri. Gus îl împinse cât colo, după care trase violent de uşa şoferului şi-l smuci, târându-l afară aproape pe brânci. Cu chiu, cu vai reuşi să se suie la volan şi-i dădu cheie, băgând-o în viteză, clipă în care simţi o lovitură puternică în tâmpla stângă. Nimeni altcineva decât idiotul de şofer, care probabil că-şi vroia maşina înapoi şi care tot ţipa la el într-o limbă de neînţeles. *Tâmpitu' dracului!* Enervat la culme, Gus întoarse ţeava Berettei şi, sprijinind-o de marginea geamului, apăsă scurt pe trăgaci şi-i făcu faţa zob. În secunda următoare demară şi se făcu nevăzut.

16

Apăsând până la podea acceleraţia Chrysler-ului negru şi lucios pe care-l avea de la departament, Reilly îl sui dintr-o mişcare pe trotuar, trecând în viteză pe lângă camionul de marfă, şi observă după colţ grămada de oameni care se adunaseră în jurul şoferului de taxi, mort acum.

La dreapta lui, Aparo vorbea cu Buchinski prin staţie şi-l asculta cum dă ordine să cheme şi alte unităţi la locul incidentului şi să blocheze drumurile. Păcat că lucrurile s-au precipitat. Ar fi trebuit poate să izoleze strada, dar atunci – după cum fusese de părere şi Buchinski – aleea neobişnuit de liniştită la acea oră a zilei i-ar fi dat suspectului de bănuit încă înainte de a ajunge în dreptul galeriei. Îi trecură apoi prin minte imaginea omului cuprins de flăcări care ieşise din magazin legănându-se pe picioare, precum şi cea a şoferului de taxi trântit la câţiva metri distanţă de maşină din pricina glonţului mortal. *Poate ar fi fost mai bine să-i fi dat de bănuit şi să riscăm, decât asta.*

Privi scurt în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu cumva Buchinski era în urma lor, însă nu-i zări maşina. Erau aşadar pe cont propriu.

– Ai grijă la drum! îi strigă Aparo, smulgându-l din reveria care-l cuprinsese.

Reilly se strecură abil printr-un şir de maşini şi camionete care mergeau încet în anticiparea curbei periculoase din faţă, şi ale căror şoferi începuseră deja să claxoneze, iritaţi de viteza celui care tocmai trecuse pe lângă ei. Taxiul o apucase acum pe o alee lăturalnică. Reilly coti şi el brusc, smucind Chrysler-ul şi trecând printr-o grămadă de gunoi pe care-l împrăştie de jur-împrejur, încercând fără succes să se orienteze pe unde s-o ia.

– Unde dracu' suntem? ţipă el exasperat către Aparo.

– Ne-ndreptăm către râu.

Ce să-ţi spun, o informaţie foarte utilă!

Taxiul ieşi de pe alee făcând brusc la dreapta, cu cauciucurile scârţâind asurzitor pe asfalt, şi Reilly îl urmă îndeaproape, cotind-o şi el în aceeaşi direcţie câteva clipe mai târziu. Ajungând iar în stradă, nici urmă de taxiul galben. Maşini de tot soiul treceau încolo şi-ncoace, dar cea pe care-o urmăreau ei nu se vedea pe nicăieri. Parcă intrase în pământ. Reilly scrută strada la stânga şi la dreapta, încercând să penetreze traficul greoi de la ora de vârf.

– Uite-o! zise într-un sfârşit Aparo, arătându-i cu degetul un loc anume.

Reilly îi urmări direcţia şi, fără să stea pe gânduri, coborî frâna de mână şi smuci brusc maşina la stânga, lăsând urme negre pe asfalt. Ajunse în câteva fracţiuni de secundă pe altă alee, unde zări taxiul cu pricina şi, apăsând acceleraţia până la refuz, porniră într-o adevărată cursă de viteză în timpul căreia trecură pe lângă numeroase tomberoane de gunoi de care luciul negru al Chrysler-ului se frecă, provocând scântei pe ambele laturi ale maşinii voluminoase.

Ajunseră din nou într-o stradă largă, de data asta plină de maşini parcate frumos pe margini, însă reperară din nou taxiul datorită hârjâitului ascuţit al barelor de protecţie pe care maşina urmărită le rupea sau le agăţa în calea ei. Şoferul era se pare abil, căci astfel de impacturi nu erau foarte numeroase, însă fură suficiente pentru a-i micşora uşor viteza.

O făcură iar la dreapta, unul în urma celuilalt, însă de data asta Reilly începu să-şi dea seama cam pe unde e. Ştia că au ajuns undeva în apropiere de Pasajul Lincoln, ceea ce însemna că exista şansa să-l încolţească. Se uită cu coada ochiului la Aparo, care-şi scosese arma şi o ţinea pe genunchi.

– Eu zic să nu încerci încă. S-ar putea să ai noroc şi să-l nimereşti.

Dacă şoferul ar fi pierdut controlul maşinii, traficul s-ar fi transformat într-un adevărat dezastru, la viteza pe care-o avea.

Dintr-o dată taxiul coti iar, dând aproape peste nişte pietoni care traversau regulamentar. În secunda următoare lui Reilly i se păru că de pe geamul maşinii iese ceva, o umbră. Nu putea fi o armă! Trebuie să fii nebun să conduci şi să tragi în acelaşi timp. Ori nebun, ori un ţintaş desăvârşit.

Nici nu-şi termină bine gândul, că se şi auzi o pocnitură scurtă, urmată de o uşoară dâră de fum.

– Ţine-te bine! îi zise lui Aparo.

Trăgând brusc de volan, mută anevoie Chrysler-ul de-a curmezişul străzii şi, zărind un loc viran unde fusese odinioară o clădire, demară în trombă, trecând prin gardul de sârmă şi ridicând un imens nor de praf în urma lui.

După numai câteva secunde ieşi iar în şosea, pe urmele taxiului. Din câte îşi putu da seama, şoferul nu mai avea de data asta arma scoasă pe geam.

– Ai grijă! îl atenţionă Aparo.

O femeie care ieşise la plimbare cu terrier-ul ei negru se împiedicase şi, dezechilibrându-se, căzuse peste un curier care trăgea după el un mic cărucior plin cu navete goale de bere care se împrăştiară exact în drumul Chrysler-ului. Reilly trase iute de volan într-o parte şi nu-i lipsi mult să-i lovească pe cei doi, însă nu putu evita navetele care, în momentul când le izbi, zburară în aer aterizând fie pe capotă, fie pe parbriz, pe care nu reuşiră să-l spargă, dar care semăna acum cu o pânză deasă de păianjen.

– Nu mai văd nimic! urlă Reilly.

Aparo luă arma şi-ncepu să lovească în parbrizul fisurat, care cedă în sfârşit la a treia lovitură zdravănă, dezlipindu-se compact şi plutind aşa prin aer câteva fracţiuni de secundă, până să se facă ţăndări pe capota unei maşini parcate în imediata apropiere.

Mijindu-şi ochii din pricina vântului tăios, Reilly zări la câţiva metri în faţa lui un semn de acces interzis chiar înainte de zona în care strada se îngusta vizibil. Oare o să îndrăznească? Dacă se va întâlni cu un vehicul venind din direcţia opusă, s-a zis cu el. Observă atunci o deschizătură undeva în dreapta, cam la cincizeci de metri distanţă de semnul cu intrarea interzisă, şi presupuse că taxiul o s-o apuce pe acolo. Apăsă şi mai tare pe acceleraţie, sperând să-l poată determina pe celălalt şofer să mărească şi el viteza şi să aibă astfel motorul foarte turat când ia curba. Chrysler-ul câştiga teren, apropiindu-se din ce în ce mai mult de taxiul galben, şi planul lui Reilly aproape că reuşi, căci în momentul în care Gus ajunse în dreptul căii de acces şi coti brusc la dreapta scrâşnind din roţi, viteza mult prea mare îi împinse fundul maşinii către stânga, şi taxiul derapă izbindu-se de clădirea de cărămidă din colţul străzii.

În clipa în care Reilly coti şi el pe străduţă, amândoi zăriră în acelaşi timp un puşti pe skateboard, undeva în faţa taxiului.

– Fir-aş al dracului să fiu! înjură Aparo.

Băiatul avea căşti la urechi şi era clar că nu ştia în ce pericol se află.

Reilly încetini din instinct, însă şoferul din taxi nu dădea semne de intenţii similare, căci rula cu aceeaşi viteză, îndreptându-se direct spre copil.

Asta e, o să-l lovească. O să-l facă una cu pământul, la naiba!

Reilly apăsă disperat pe claxon, doar-doar sunetul asurzitor va putea penetra concertul privat al micului pieton. Taxiul se apropia de el vertiginos. La un moment dat însă, băiatul întoarse capul nonşalant către stânga şi, văzând la doar câţiva metri distanţă maşina care se îndrepta înspre el cu viteză maximă, trecu pe celălalt trotuar exact la timp, în vreme ce taxiul îşi văzu mai departe de drum nestingherit, zdrobind între roţi skateboardul rămas în mijlocul străzii.

Trecură şi ei pe lângă puştiul care-i privea încă şocat de pe trotuar, şi Reilly observă că strada era relativ liniştită, fără vehicule în mişcare sau pietoni. Dacă vroia să încerce ceva, acum era momentul. *Înainte ca lucrurile să degenereze iar*, îşi zise el.

Apăsă acceleraţia până-n podea şi-n scurt timp ajunse taxiul din urmă. Observă că din roata de pe stânga spate ieşea fum şi trase concluzia că derapajul acela brusc în urma căruia maşina se lovise lateral de peretele de cărămidă turtise probabil capacul metalic al roţii, care găurise cauciucul.

– Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Aparo, constatând cât de mult se apropiaseră de maşina din faţă.

Fără să-i răspundă, Reilly izbi cu putere Chrysler-ul de fundul taxiului, simţind impactul loviturii în ceafă şi-n umeri.

Pac! O dată.

Şi încă o dată.

Se trase pe urmă înapoi, călcă iar acceleraţia până la refuz şi-l izbi pentru a treia oară. De data asta taxiul păru că-şi pierde direcţia, căci începu să meargă în zigzag şi-n cele din urmă se izbi de marginea trotuarului, răsturnându-se pe-o parte şi oprindu-se exact în vitrina unui magazin. Reilly apăsă atunci frâna aproape ridicându-se de pe scaun, şi Chrysler-ul se opri brusc cu un scârţâit ascuţit de cauciucuri pe asfaltul încins. Zări capota teşită şi galbenă ieşind pieziş din vitrina magazinului de instrumente muzicale.

Şi el şi Aparo se dădură grăbiţi jos din maşină şi se-ndreptară către locul accidentului. Aparo avea deja arma scoasă şi Reilly tocmai vroia s-o scoată şi el pe-a lui când îşi dădu seama că nu mai era cazul. În urma impactului, şoferul taxiului fusese azvârlit prin parbriz şi zăcea acum lat la pământ, cu faţa în jos, înconjurat de cioburi de sticlă şi instrumente îndoite şi încovoiate, în timp ce partituri întregi pline cu note muzicale pluteau încă lin prin aer până să se aşeze uşoare pe trupul său inert.

Precaut, Reilly îşi vârî vârful pantofului sub corpul nemişcat al şoferului şi-l întoarse cu faţa în sus. Era inconştient, dar nu murise. Încă respira şi avea faţa brăzdată de numeroase tăieturi care sângerau. Când îl întoarse pe spate, braţele bărbatului se prăbuşiră de-o parte şi de alta a corpului şi dintr-una din mâini îi alunecă o armă. Aplecându-se uşor să-i facă vânt cu piciorul, Reilly zări altceva sub haina largă a bărbatului leşinat: un crucifix de aur încrustat cu pietre preţioase.

17

Odată ajunsă în biroul ei, la Institutul Arheologic Manoukian de la intersecţia străzilor Lexington cu 79, Tess constată că nu o aşteptau decât câteva mesaje. Fără să-şi arunce nici măcar un ochi pe ele, bănui că jumătate trebuie să fie de la fostul ei soţ, Doug, iar cealaltă jumătate – la fel de previzibil – de la Leo Guiragossian, directorul Institutului Manoukian. Guiragossian nu făcuse niciodată un secret din faptul că o tolera pe Tess acolo din simplul motiv că era fiica lui Oliver Chaykin şi asta-i era de mare folos ori de câte ori dorea să strângă nişte fonduri. Nici ea nu se omora după cheliosul ei şef, care-i făcea mai întotdeauna zile negre, dar avea nevoie de slujba asta, şi acum, cu toate zvonurile care circulau legate de reduceri de personal din pricina micşorării bugetului, nu-şi permitea nici atât să se poarte faţă de el aşa cum ar fi meritat.

Luă copiile mesajelor şi le aruncă pe toate la coşul de gunoi, sub privirile îngrozite ale lui Lizzie Harding, secretara tăcută şi grijulie pe care o împărţea cu alţi trei cercetători. Cu siguranţă că Leo şi Doug vroiau amândoi acelaşi lucru: detalii cât mai picante privind evenimentele

de sâmbăta trecută. Cu toate astea, dorința șefului ei de a ști ce s-a întâmplat, generată doar de o curiozitate morbidă, i se părea mai puțin meschină decât motivele egoiste ale lui Doug.

Biroul lui Tess era astfel poziționat încât atunci când stătea la computer sau vorbea la telefon putea privi, doar întorcând ușor capul, grădina de dincolo de geamuri. Clădirea din piatră fusese restaurată remarcabil și cu foarte mult bun-gust de către fondatorul institutului, un armator de origine armeană, cu mulți ani înainte ca ea să lucreze aici. O imensă salcie plângătoare trona în grădină, adăpostind sub crengile ei sinuoase ce se prelingeau spre pământ aidoma unei cascade o bancă singuratică pe care mai poposeau din când în când numeroși porumbei și rândunele.

Întorcându-și atenția spre birou, Tess căută printre notițele înșirate peste tot hârtia pe care Clive Edmondson îi scrisese numărul de telefon al lui Jeb Simmons. Formă numărul, însă la celălalt capăt al firului îi răspunse robotul, așa că închise rapid și formă ce-l de-al doilea număr scris pe bilețel. Era telefonul Departamentului de Istorie din cadrul Universității Brown, și secretara care-i răspunse o informă că Simmons era plecat de trei luni la niște săpături în Deșertul Negev, dar că-l putea contacta dacă mesajul era cu adevărat urgent. Tess îi spuse că va reveni mai târziu cu un telefon și închise.

Aducându-și aminte de discuția cu Edmondson, se hotărî să încerce altceva. Se conectă la internet și intră pe site-ul celor de la Pagini Aurii, după care dădu click pe apelarea telefonică și fu imediat pusă în legătură cu centrala Universității Columbia.

– Cu profesorul William Vance, vă rog, îi zise ea vocii pițigăiate de la celălalt capăt.

– Un moment, vă rog, îi răspunse femeia. După o scurtă pauză, adăugă: Îmi pare extrem de rău, dar nu am pe liste pe nimeni cu numele ăsta.

Tess se aşteptase la un astfel de răspuns.

– Atunci îmi puteţi face legătura cu Departamentul de Istorie?

După câteva bâzâituri scurte şi declicuri sacadate, Tess auzi din nou în receptor o voce feminină care de data asta părea că-l cunoaşte pe bărbatul de care întrebase Tess.

– Sigur că da, mi-l aduc aminte foarte bine pe Bill Vance. Ne-a părăsit... ăăă... să tot fie cinci sau şase ani de atunci.

Tess simţi cum i se accelerează pulsul anticipând ceea ce avea să urmeze.

– Ştiţi cumva cum aş putea să dau de el?

– Mă tem că nu. Din câte ştiu eu, nu mai lucrează, s-a pensionat. Îmi pare rău.

Cu toate astea, Tess mai avea încă speranţe.

– Îmi puteţi face totuşi un mic serviciu? insistă ea. Trebuie neapărat să iau legătura cu el. Lucrez la Institutul Manoukian şi ne-am întâlnit cu ceva ani în urmă cu ocazia unor săpături arheologice. N-aţi putea, vă rog, să-i întrebaţi pe foştii lui colegi de la universitate, să vedeţi dacă nu cumva unii dintre ei ştiu unde poate fi găsit?

Femeia se dovedi foarte drăguţă şi dornică s-o ajute, aşa că Tess îi lăsă numele şi numerele de telefon unde putea fi găsită, după care îi mulţumi amabil şi închise. Stătu pe gânduri încă câteva minute, apoi se întoarse la computer şi căută pe internet informaţii de contact pentru William Vance. Începu căutarea cu zona New York-ului, dar nu găsi nimic. Ăsta era unul dintre dezavantajele răspândirii telefoanelor mobile,

majoritatea nefiind nici măcar listate. Încercă şi în Connecticut, dar tot degeaba. Lărgi aria de căutare pentru toată America, însă de data asta calculatorul găsi prea multe legături, şi i-ar fi fost imposibil să le verifice pe toate. Introduse apoi numele lui Vance în propriul ei motor de căutare şi primi sute de răspunsuri, prin care trecu repede şi constată cu regret că niciunul nu-i oferea informaţii cu privire la locul actual de muncă al lui Vance.

Rămase nemişcată în faţa calculatorului pentru alte câteva clipe, gândindu-se. În grădină porumbeii îşi luaseră deja zborul, însă numărul rândunelelor sporise considerabil, şi acum făceau gălăgie şi sporovăiau, certându-se parcă între ele. Îşi întoarse scaunul rotativ înapoi înspre birouri şi-şi plimbă pentru câteva momente privirile prin încăpere, peste rafturile ei pline de cărţi. Dintr-o dată îi veni o idee. Sună din nou la Universitatea Columbia, de data asta cerând legătura cu biblioteca. După ce se prezentă bărbatului care-i răspunse, îi spuse că e în căutarea unor articole sau publicaţii semnate de profesorul Vance. Îi spuse numele pe litere, subliniind totodată faptul că era mai ales interesată de orice articol pe tema cruciaţilor sau a cruciadelor, bănuind că Vance probabil n-a scris lucrări în care să trateze exclusiv tema templierilor.

– Sigur, aşteptaţi, vă rog, un moment, o rugă bibliotecarul, după care dispăru. După două-trei minute se întoarse şi-o anunţă:

– Am aici o evidenţă a tuturor lucrărilor domnului William Vance. Zicând acestea, se apucă se dea citire listei cu titlurile articolelor pe care Vance le scrisese şi care se încadrau în mare parte în criteriile cerute de Tess.

– Aţi putea să-mi trimiteţi copiile acestor lucrări?

– Sigur, nu-i nicio problemă, însă contra cost.

Tess acceptă şi-i dădu adresa institutului, insistând însă ca documentele să-i fie adresate ei personal şi ca tot ea să achite cheltuielile de expediere. Nu era momentul să-i zgândăre pe supraveghetorii vigilenţi ai bugetului institutului. După ce închise, se simţi dintr-o dată ciudat de mulţumită de sine. Era acel sentiment unic de emoţie şi anticipaţie pe care-l simţise şi pe teren, cu prilejul demarării unor săpături, atunci când totul era posibil şi-şi putea închipui că va descoperi mii de minunăţii.

Însă de data asta nu era vorba de nicio săpătură.

Ce tot faci? Vino-ţi în fire! Eşti arheolog, nu detectiv amator! Sună-i pe cei de la FBI, spune-le frumos la ce te gândeşti, şi lasă-i pe ei să vadă ce-i de făcut mai departe. Dar se întrebă pe urmă dacă nu cumva decizia de a le dezvălui teoria ei avea să le îngreuneze ancheta, în loc s-o uşureze. Apoi renunţă complet la idee. Probabil că se vor strica de râs când or s-audă ce are de zis. Şi totuşi... Meseriile astea de arheolog şi de detectiv... nu sunt la urma urmei aşa de diferite, dacă stai să te gândeşti mai bine. Ambele se ocupă cu descoperirea anumitor lucruri sau evenimente petrecute în trecut. Deşi... Un trecut nu mai îndepărtat de două zile în urmă n-ar fi fost demn de atenţie pentru niciun arheolog care se respectă.

Dar ce mai conta asta acum?

Nu se putea abţine să nu facă tot felul de scenarii, care mai de care mai fanteziste. Toată povestea asta o intriga mult prea tare. La urma urmei, fusese şi ea acolo, martoră a cumplitului eveniment. Şi tocmai prin prisma faptului că fusese de faţă putuse să facă legătura şi să pună lucrurile cap la cap. Dar principalul motiv – şi ea o ştia prea bine – era că într-adevăr ducea dorul

aventurii în viaţa ei de acum. Se întoarse iar la calculator şi se adânci în căutarea informaţiilor despre cavalerii templieri. Uitându-se la un moment dat pe deasupra monitorului, o observă pe Lizzie, secretara, privind-o iscoditoare. În loc de răspuns, Tess îi zâmbi cald. O plăcea pe Lizzie şi din când în când i se mai şi confesa în materie de probleme personale, dar din moment ce vorbise deja cu Edmondson, nu simţea nevoia să mai discute cu nimeni altcineva. În orice caz, nu despre asta. Despre problema asta nu trebuia să mai vorbească cu nimeni.

18

Nici Reilly şi nici Aparo nu fuseseră grav răniţi, cu excepţia câtorva vânătăi din pricina centurii de siguranţă şi a unor uşoare zgârieturi de la cioburile din parbriz. Urmaseră îndeaproape ambulanţa care rula cu viteză maximă pe autostrada F.D. Roosevelt şi care-l transporta pe Gus Waldron la Spitalul Presbiterian din New York. Odată ce Waldron fu dus în sala de operaţii, o asistentă medicală de culoare, foarte nervoasă, îi convinse să se lase şi ei examinaţi. Astfel, de-ndată ce acceptară, începu să le cureţe zgârieturile şi să-i bandajeze – puţin cam brusc şi cu mişcări cam ferme pentru gustul lor – după care le dădu în sfârşit pace şi-i lăsă să plece în treaba lor.

După spusele medicilor de la Urgenţă, condiţia precară a pacientului nu le permitea să-l interogheze, cel puţin nu pentru următoarele două zile, dacă nu şi mai mult. Avea răni destul de grave, şi nu puteau face altceva decât să aibă răbdare până ce Gus avea să fie în stare să le răspundă la întrebări, sperând ca între timp agenţii şi detectivii care se ocupau acum cu cercetarea trecutului lui Waldron să reuşească să descopere unde se ascunsese acesta după jaf.

Aparo îi spuse lui Reilly că ar vrea să se ducă acasă la nevastă-sa care, deşi avea vreo patruzeci şi cinci de ani, rămăsese însărcinată pentru a treia oară. În schimb, Reilly hotărî să mai rămână măcar până când suspectul va ieşi din operaţie. Deşi era extenuat atât fizic, cât şi psihic în urma evenimentelor de peste zi, nu-l prea trăgea aţa să se-ntoarcă la singurătatea dezolantă a apartamentului său. Aşa se întâmplă de obicei când trăieşti singur-cuc într-un oraş care debordează de viaţă şi energie.

Încercând să găsească un automat sau o cafenea de unde să-şi ia o cafea caldă, urcă la întâmplare într-unul dintre lifturi, unde nimeri aproape nas în nas cu o figură cunoscută care păru şi ea să-l recunoască. Nu-i trebui foarte mult să-şi aducă aminte unde mai văzuse acei ochi verzi. Era destul de greu să-i uiţi. În loc de salut, ea îşi plecă uşor capul într-un gest cordial, după care întoarse privirile în altă parte. Reilly îşi dădu seama că o preocupă ceva important, aşa că-şi fixă şi el privirea înainte, urmărind atent uşile liftului închizându-se silenţios.

Constată cu surprindere că apropierea de Tess în cabina înghesuită îl stânjenea întrucâtva. Nu se simţea tocmai în largul lui atât de aproape de ea. În timp ce liftul cobora lin şi uşor, cu bâzâitul lui caracteristic, îşi îndreptă iar ochii înspre ea şi observă că şi Tess îi întoarse privirea. Schiţă ceva ce vroia să semene cu un zâmbet şi-n acel moment văzu cum faţa femeii se luminează dintr-o dată, de parcă doar acum îşi dădea seama cine e.

– Aţi fost şi dumneavoastră acolo, nu-i aşa? La muzeu, în noaptea cu..., începu ea.

– Da, am fost. Într-un fel. Doar că eu am ajuns după, zise el şi făcu o pauză, părându-i-se că a început cam prea rezervat. Sunt de la FBI, adăugă apoi, regretându-şi

îndată spusele, sau felul în care probabil sunaseră, așa cum el nu intenționase de fapt. Dar nu putea s-o spună mai simplu și mai clar decât atât.

– Aha.

Se lăsă apoi o scurtă tăcere ușor stânjenitoare, după care amândoi începură să vorbească în același timp.

– Și cum merge..., bâigui ea.

– Și deci dumneavoastră sunteți...

Niciunul n-apucă să-și termine propoziția, oprindu-se amândoi amuzați și ușor rușinați.

– Îmi cer scuze, zise Reilly. Ce vroiați să spuneți?

– Vroiam doar să vă întreb cum merge investigația, dar presupun că nu puteți vorbi despre asta cu oricine.

– Mda, asta cam așa e. *Hai că asta chiar că a sunat cam pretențios și pompos*, își spuse Reilly, astfel încât adăugă repede: Dar, oricum, nu sunt prea multe de spus. Dumneavoastră ce faceți?

– Am fost în vizită la un prieten internat aici. De fapt, a fost rănit chiar în seara aceea.

– Și cum se simte? E bine?

– Da, o să se facă bine.

Ajungând la parter, liftul se opri cu un pocănit ușor și scurt. Tess ieși înaintea lui și Reilly o privi din spate cum se îndepărtează, când deodată ea se întoarse brusc, părând hotărâtă să-i spună ceva important.

– Am tot vrut să sun la birou la dumneavoastră. Agentul Gaines mi-a dat cartea sa de vizită.

– Ah, da, Amelia. Lucrăm împreună. Reilly mă numesc. Sean Reilly. Zicând acestea, îi întinse mâna.

Tess i-o strânse și se prezentă și ea.

– Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el mai familiar.

– Păi... nu, nu chiar. Amelia mi-a zis să sun dacă îmi mai vine ceva în minte sau dacă-mi aduc aminte ceva legat de noaptea aceea. Și e un lucru care nu-mi dă pace

şi la care mă tot gândesc. E un lucru despre care am discutat chiar cu prietenul meu de aici, din spital. Dar presupun că aţi investigat deja aspectul ăsta.

– Nu neapărat. Şi, sincer să fiu, suntem mereu deschişi la piste noi. Aşadar, despre ce e vorba?

– E chestia asta cu templierii... Nu ştiu ce să zic...

Reilly n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Ce chestie cu templierii?

– La ce te referi?

– Păi... la costumaţia pe care o purtau atacatorii, la decodorul pe care l-au luat şi pe care păreau că-l caută anume şi la zicala aceea în latină pe care unul dintre cavaleri a rostit-o în momentul în care l-a luat.

Reilly o privi perplex, evident luat pe nepregătite.

– Ai timp să bem o cafea?

19

Cafeneaua de la parterul spitalului era aproape goală. După ce-şi luară cafelele şi se aşezară la una dintre mese, primul lucru despre care Reilly o întrebă fu dacă fetiţa cu care o văzuse în seara atacului de la muzeu e fiica ei, ceea ce o luă întrucâtva prin surprindere pe Tess, care-i răspunse zâmbind:

– Da, e fiica mea. O cheamă Kim.

– Îţi seamănă foarte mult, zise el scurt.

Tess se simţi uşor dezamăgită, fără să-şi explice de ce. Deşi în acea seară de la muzeu nu-l văzuse decât în treacăt, şi cu toate că nu-l cunoştea decât de câteva minute, era ceva la acest bărbat care o liniştea şi-i dădea o senzaţie de calm. *Dumnezeule, trebuie neapărat să-mi recalibrez senzorii de detectare a bărbaţilor*, îşi zise în sinea ei. Aşteptă nerăbdătoare continuarea, inevitabilul compliment tipic masculin – acela cu care bărbaţii aveau impresia că pot da oricând gata o femeie, ceva de genul: „N-aş fi crezut că ai o fiică aşa de mare" sau „Şi eu care credeam că e sora mai mică!" sau alte baliverne de felul ăsta. Dar Reilly reuşi şi de data asta s-o surprindă cu următoarea întrebare:

– Unde era când s-a întâmplat nenorocirea?

– Kim? Mama mea se dusese cu ea la toaletă. Exact când erau acolo au auzit hărmălaia şi au hotărât că e mai înţelept să stea ascunse până ce se mai potolesc lucrurile.

– Aşadar, au fost la adăpost.

Tess confirmă dând uşor din cap, curioasă totuşi de ce-l interesa Kim atât de mult.

– Niciuna dintre ele n-a văzut nimic.

– Şi după aceea?

– Le-am căutat cu disperare şi după ce le-am găsit am stat toate trei acolo, până când au plecat toate ambulanţele, îi explică ea, neînţelegând unde vroia să ajungă cu toate întrebările astea.

– Aha. Deci n-a apucat să vadă răniţii sau...

– Nu, nu, doar dezastrul din sala mare.

– Bine, foarte bine, zise Reilly dând ferm din cap. Dar cu siguranţă că ştie ce s-a petrecut acolo.

– Are nouă ani, agent Reilly. Şi la şcoală a devenit brusc cea mai bună prietenă a tuturor, pentru că toată lumea vrea să afle cum a fost acolo în seara aia blestemată.

– Da, îmi închipui. Totuşi, trebuie să ai grijă cu ea, să n-o scapi din ochi. Chiar dacă n-a văzut nimic cu ochii ei, un incident de o asemenea amploare poate avea efecte în timp, mai cu seamă asupra unui copil. S-ar putea manifesta sub forma unor simple coşmaruri, dar ar putea avea şi efecte mai serioase. Să fii atentă, atâta tot. Nu se ştie niciodată.

Pe Tess o nedumerea de-a binelea interesul lui Reilly în legătură cu fiica sa, însă nu putu să zică nimic, şi dădu doar din cap uşor confuză, bâiguind un „Sigur" cu jumătate de gură.

Reilly se lăsă pe spătarul scaunului.

– Şi tu cum rezişti? Ştiu c-ai fost prinsă exact în mijlocul evenimentelor.

Tess era de-a dreptul intrigată.

– Cum se face că ştii atâtea?

– Datorită camerelor de securitate. Te-am urmărit pe una dintre înregistrări. Imediat ce-şi termină fraza se întrebă dacă nu cumva sunase uşor pervers, sperând din toată inima să nu fie aşa, deşi nu-şi putu da seama după expresia feţei ei cam ce efect avuseseră cuvintele lui. Te simţi bine?

– Da, da, îl asigură Tess, în a cărei minte tocmai se derulaseră încă o dată momentele în care misterioşii cavaleri răscoliseră muzeul şi trăseseră cu armele-n mulţime, şi mai ales clipa când cel de-al patrulea ridicase codificatorul din vitrina aflată la doar câţiva centimetri distanţă, în timp ce ea simţea în ceafă răsuflarea caldă a calului. Era un episod pe care nu-l va uita niciodată, cum nu va uita nici spaima intensă pe care-o simţise atunci. Încercă însă să nu se dea de gol şi să pară sigură de sine, adăugând:

– Au fost nişte clipe foarte... intense, dar au fost oarecum şi suprarealiste... încât... nu ştiu, poate că le-am îngropat undeva adânc în memorie, la secţiunea „ficţiune".

– Poate că e mai bine aşa, zise el, după care păru că mai vrea să adauge ceva, însă ezită. Îmi cer scuze, ştiu că nu mă priveşte, însă am trecut şi eu prin astfel de situaţii şi ştiu din proprie experienţă că nu e întotdeauna uşor să le depăşeşti.

Tess îl privi fix, luminându-se dintr-o dată la faţă.

– Da, înţeleg. Şi-ţi mulţumesc foarte mult pentru grijă, spuse ea, oarecum surprinsă să constate că, în ciuda poziţiei defensive pe care o lua ori de câte ori cineva deschidea discuţia despre Kim, de data asta lucrurile stăteau cu totul altfel. Reilly părea sincer preocupat de soarta ei şi a lui Kim.

– Aşadar..., reveni el la subiectul discuţiei. Care-i povestea cu templierii?

Surprinsă, Tess se trase un pic mai aproape.

– Vrei să spui că Biroul nu investighează aspectul ăsta?

– Din câte știu eu, nu.

Răspunsul o dezamăgi și-i mai tăie din entuziasm.

– Bănuiam eu că nu-i chiar așa de important...

– Nu, nu, spune-mi la ce te gândești.

– Cam ce știi despre cavalerii templieri?

– Sincer să fiu, nu prea multe, mărturisi el.

– Nu-i nimic, asta-nseamnă că ești un om perfect normal, zise ea zâmbind, dar regretă imediat comentariul, pe care el oricum nu-l înțelesese, și trecu repede mai departe: Păi hai să vedem... În 1099 ia sfârșit prima cruciadă, iar Țara Sfântă este scoasă de sub dominația musulmană. Ierusalimul populația întregii Europe se bucură și mii de pelerini fac călătorii la locurile sfinte ca să-și caute mântuirea. Însă ceea ce acești călători adesea nu știau este că pelerinajele lor îi obligau să treacă prin teritorii unde se expuneau multor pericole. Odată „eliberată" Țara Sfântă, cavalerii cruciați și-au considerat misiunea îndeplinită și s-au întors la casele lor în Europa, luând cu ei toate bogățiile prădate de la păgâni și lăsând în urmă un Ierusalim cu granițe nesigure, înconjurat din toate părțile de state islamice. Turcii selgiucizi, care pierduseră teritorii însemnate în urma conflictului cu armatele creștine, nu erau dispuși să uite sau să ierte asemenea fapte, și-așa se face că o mare parte dintre pelerinii care se îndreptau către Țara Sfântă de multe ori nu mai ajungeau la destinație. Erau atacați și jefuiți, și deseori chiar omorâți. O amenințare constantă pentru călătorii aflați în pelerinaj erau banditii arabi, fapt care într-un fel anula scopul inițial al cruciadei, dacă stai să te gândești.

Tess îi povesti apoi cum în anul 1118 o armată de prădători sarazini a organizat o ambuscadă şi a omorât trei sute de pelerini pe drumurile pline de primejdii dintre oraşul-port Jaffa, de pe coasta Palestinei, şi oraşul sfânt al Ierusalimului.

– De altfel, continuă ea, bandele de atacatori au devenit în scurt timp o obişnuinţă, mai ales în afara zidurilor oraşului. În vremea aceea şi-au făcut templierii pentru prima dată apariţia. Se zice că nouă cavaleri plini de credinţă, conduşi de Hugo de Payens, au sosit la palatul lui Balduin, regeleIerusalimului şi i-au oferit acestuia umilul lor ajutor, anunţând că au jurat solemn să păstreze cele trei legăminte ale castităţii, sărăciei şi supunerii, adăugând însă un al patrulea, şi anume nobilul angajament de a-i apăra pe toţi pelerinii creştini pe parcursul călătoriei lor de pe coasta Palestinei până în oraşul sfânt. Dată fiind situaţia cu care Ierusalimul şi regele se confruntau, sosirea lor a fost mai mult decât binevenită, căci statul cruciaţilor avea o nevoie disperată de luptători pricepuţi care să-i apere graniţele.

Regele Balduin se pare că a fost foarte impresionat de hotărârea şi devotamentul acestor cavaleri, şi astfel i-a primit să locuiască alături de el, oferindu-le apartamentele din aripa estică a palatului care fusese construit pe locul ocupat odinioară de Templul lui Solomon. Aşa se face că în curând au primit numele de *Ordinul Cavalerilor lui Hristos şi ai Templului lui Solomon* – sau, mai pe scurt, cavalerii templieri.

Tess se aplecă şi mai în faţă, continuând:

– Cheia întregii probleme e de fapt semnificaţia religioasă a locului pe care Balduin l-a încredinţat cavalerilor acestui ordin aflat la începuturile existenţei. Regele Solomon construise primul Templu în anul 950 î.Hr. Tatăl său, regele David, începuse construcţia în urma

îndemnului ceresc – după cum spune şi Biblia – cu intenţia de a ridica un templu care să găzduiască Chivotul Legământului, un altar portabil care conţinea tăbliţele pe care erau gravate cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise. Luminata domnie a lui Solomon s-a stins odată cu moartea sa, atunci când popoarele din est au cucerit teritoriile iudeilor. Templul a fost distrus în 586 î.Hr. de caldeeni, care au invadat pământurile şi pe urmă i-au dus pe iudei în sclavie în Babilon. Mai bine de cinci sute de ani mai târziu, Templul a fost reconstruit de Irod în încercarea de a se face iubit în rândurile supuşilor săi iudei, cărora vroia cu orice preţ să le demonstreze că regele lor, în ciuda originilor sale arabe, era un fidel păstrător al religiei pe care-o adoptase. Templul avea să fie creaţia sa cea mai de preţ, dominând falnic şi semeţ valea Kidronului, o construcţie impozantă şi minuţios executată, menită a fi cu mult mai grandioasă decât cea veche. Sanctuarul interior, în spatele unor uşi imense de aur masiv, adăpostea Sfânta Sfintelor, care nu putea fi văzută decât de marele preot. După moartea lui Irod, flacăra răzbunării s-a reaprins în sufletele iudeilor, astfel încât în anul 66 răzvrătiţii au recucerit Palestina. Împăratul roman Vespasian l-a trimis atunci pe fiul său, Titus, să înăbuşe revolta şi după lupte aprige care au durat mai bine de şase luni, Ierusalimul a capitulat în faţa legiunilor romane în anul 70. Titus a poruncit ca oraşul, a cărui populaţie fusese deja decimată, să fie ras de pe faţa pământului, astfel încât „edificiul cel mai minunat din câte s-au văzut sau auzit" – aşa cum istoricul Josephus descria templul la acea vreme – a fost distrus din nou.

O a doua revoltă a iudeilor, care a avut loc după aproape o sută de ani, a fost din nou înfrântă de trupele romane. De data asta, iudeilor li s-a interzis categoric să

pătrundă în Ierusalim, în timp ce pe colina unde odinioară fusese Templul au fost ridicate sanctuare şi altare care-l proslăveau pe Zeus sau chiar pe Hadrian, împăratul-zeu al romanilor. Şase sute de ani mai târziu, pe aceeaşi loc avea să fie ridicat un alt sanctuar, unul musulman, căci odată cu expansiunea Islamului şi cucerirea Ierusalimului de către popoarele arabe, pământul sfânt al evreilor a devenit locul de unde calul profetului Mahomed şi-a luat zborul spre ceruri. Aşa se face că în 691, califul Abd El-Malik a construit în acel loc Domul Stâncii, care a rămas de atunci un altar sfânt al Islamului, cu excepţia perioadei în care cruciaţii au controlat Ţara Sfântă, când Domul a fost transformat într-o biserică creştină numită Templum Domini, Templul Domnului, şi când Moscheea Al-Aqsa, aflată în apropiere, a devenit cartierul general al cavalerilor templieri, care tocmai îşi fondaseră ordinul.

Ideea eroică a celor nouă cavaleri de a-i apăra cu un curaj nețărmurit pe toţi pelerinii care veneau în Ţara Sfântă a stat la baza multor povestiri şi exagerări care au circulat prin Europa, hrănind din belşug imaginaţia oamenilor. Curând, mulţi au început să-i privească pe templieri cu o veneraţie romantică şi, în scurt timp, numeroşi tineri şi-au exprimat dorinţa de a se alătura ordinului. De asemenea, nobili şi bogătaşi de pe întreg cuprinsul continentului european se întreceau să-i sprijine, oferindu-le bani şi diverse proprietăţi. La baza acestei generozităţi a stat şi faptul deloc neglijabil că templierii se aflau sub protecţia papei, care le dăduse binecuvântarea sa, un lucru care nu se întâmpla foarte des şi care a cântărit extraordinar de mult în favoarea lor, căci pe vremea aceea papalitatea era privită de toţi regii lumii creştine şi de toate popoarele drept autoritatea supremă şi incontestabilă a

creştinătăţii. Cu timpul, ordinul a crescut şi s-a dezvoltat, la început mai încet, dar într-un ritm alert. Membrii săi erau foarte bine antrenaţi în arta războiului şi, pe măsură ce succesele lor în lupte se înmulţeau, şi-au extins şi aria de activităţi, astfel încât de la misiunea iniţială de a-i proteja pe pelerini în călătoriile lor primejdioase au ajuns să fie consideraţi apărătorii militari ai pământului sfânt.

În mai puţin de o sută de ani, templierii au devenit una dintre organizaţiile cele mai bogate şi mai influente din Europa, fiind întrecuţi doar de papalitate. Deţineau imense suprafeţe de teren în Anglia, Scoţia, Franţa, Spania, Portugalia, Germania şi Austria. Având la dispoziţie o reţea atât de vastă de pământuri şi castele, nu le-a trebuit mult până ce au iniţiat diverse tranzacţii internaţionale, fiind primii bancheri care au aranjat însemnate facilităţi de creditare în favoarea Curţilor regale şi a nobililor europeni, punând de asemenea la adăpost şi banii pelerinilor pe care-i protejau prin crearea unor fonduri substanţiale, echivalentul cecurilor de călătorie de azi. Cum pe vremea aceea nu existau bancnote, banii erau de fapt piese de aur sau argint, a căror valoare era calculată în funcţie de greutate. Decât să poarte aceste preţioase monede cu ei pe parcursul călătoriei, riscând astfel să fie jefuiţi şi să-şi piardă avuţiile, pelerinii aveau posibilitatea să-şi lase banii în siguranţă la orice domeniu sau castel deţinut de templieri în Europa, primind în schimb un bilet cu un cod secret. Odată ajunşi la destinaţie, se duceau la sediul templierilor din Ierusalim, unde arătau biletul cu codul respectiv, pe care cavalerii îl descifrau imediat cu ajutorul metodei lor strict secrete, după care călătorii puteau ridica de acolo exact suma de bani pe care o depuseseră în Europa.

Tess îl privi insistent pe Reilly, ca să se asigure că acesta o urmărea.

– Ceea ce a început de la bunele intenţii ale unui mic grup de nouă nobili dispuşi să-şi rişte viaţa pentru a apăra Ţara Sfântă de sarazini a devenit în scurt timp cea mai puternică şi totodată cea mai puţin cunoscută organizaţie din vremea ei, rivalizând cu Vaticanul atât în privinţa bogăţiei, cât şi a influenţei.

– Dar până la urmă tot au fost învinşi, nu-i aşa? o întrebă Reilly.

– Da. Au suferit o mare înfrângere în secolul al XIII-lea, când armatele musulmane au cucerit din nou Ierusalimul şi i-au gonit pe cruciaţi, de data aceasta pentru totdeauna. Creştinătatea nu a mai organizat alte cruciade, iar templierii au fost ultimii care au părăsit oraşul, după înfrângerea de la Acra, din 1291. Întorşi în Europa, şi-au pierdut raţiunea de fi. Nimic nu mai justifica existenţa ordinului: nu mai existau pelerini pe care să-i escorteze, pierduseră Ţara Sfântă, pentru ale cărei graniţe se luptaseră cu bande de musulmani ani de-a rândul, nu şi-au mai regăsit căminele de odinioară, nu mai aveau duşmani, devenind astfel inutili. Mai mult, prietenii lor erau tot mai puţini. Puterea şi bogăţia i-au schimbat, slujitorii Domnului care juraseră odată să rămână săraci nu mai erau acum chiar atât de săraci, devenind aroganţi şi lacomi. Şi să nu mai vorbim de faptul că multe capete încoronate – în special regele Franţei – le datorau sume însemnate de bani.

– Şi prăbuşirea lor a fost catastrofală, completă Reilly.

– Catastrofală şi incendiară. Vorbesc foarte serios. Majoritatea au sfârşit arşi pe rug.

Tess sorbi o gură de cafea, după care începu să-i povestească lui Reilly cum, curând după aceea, începuseră să circule numeroase zvonuri care au dat naştere unor

poveşti care mai de care mai înspăimântătoare. Fără-ndoială că astfel de scorneli mai mult sau mai puţin credibile aveau la bază ceremoniile bizare şi criptice pe care ordinul le practicase ani în şir la ritualurile iniţiatice. N-a trecut mult până când au fost învinuiţi de tot felul de fapte josnice şi abominabile, fiind în cele din urmă acuzaţi de erezie.

– Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

–Vineri, 13, răspunse Tess zâmbind sec. Versiunea originală.

20

PARIS, FRANȚA – MARTIE 1314

Jacques de Molay își recăpătă treptat cunoștința.

Oare de data asta cât durase? O oră? Două poate? Marele Maestru știa că e imposibil să fi trecut mai mult de două ceasuri. Câteva ore bune de inconștiență erau un lux pe care ei nu i l-ar fi oferit nici în ruptul capului.

Pe măsură ce își mai limpezi mintea, începu iar să simtă obișnuitele junghiuri de durere și, așa cum făcea întotdeauna, încercă să le ignore, izgonindu-le din simțiri. Ce mecanism ciudat și dătător de putere era mintea omenească! După atâția ani de încarcerare și tortură, învățase s-o folosească în avantajul său, ca pe o armă. O armă de apărare, desigur, dar o armă în toată puterea cuvântului, și cu ajutorul căreia putea să împiedice măcar unele dintre planurile dușmanului.

N-aveau decât să-i zdrobească trupul – ceea ce de altfel aproape că făcuseră deja – însă spiritul și mintea îi rămăseseră întregi, deși destul de șubrede.

La fel de ferme și de neclintit îi erau convingerile.

Deschizând în sfârşit ochii, observă că toate erau la locul lor, deşi era ceva ciudat în celulă, ceva ce nu observase de la început. Pereţii erau la fel, acoperiţi cu aceeaşi mâzgă verzuie care se prelingea alene pe podeaua pietruită, care devenise aproape netedă de la praful care se adunase în timp, amestecat cu sânge închegat sau cu excremente. Oare cât din toată acea mizerie provenea din propriu-i trup? Destul de mult, după câte bănuia, căci era acolo de... *Câţi ani să fie?* Făcu un efort să se concentreze. *Şase ani? Şapte?* Suficient cât să ajungi o epavă, aşa cum ajunsese el.

Îi rupseseră oasele, după care îl lăsaseră în pace cât să se refacă oarecum, pentru ca mai apoi să i le zdrobească din nou. Îi dislocaseră toate încheieturile, iar tendoanele i le tăiaseră. Ştia prea bine că nu va mai putea face mai nimic cu mâinile şi că probabil nu va mai putea merge niciodată. Dar şi mintea avea mişcările ei, iar pe acelea n-aveau cum să le oprească. Gândurile sale erau libere să circule în voie, ba puteau chiar să părăsească temniţele astea umede, întunecoase şi mizere de sub străzile Parisului şi să hoinărească *oriunde* voiau.

Aşadar, unde va călători astăzi? Către fermele întinse de pe colinele din centrul Franţei? Sau la poalele Alpilor? La ţărm de mare, sau mai departe, dincolo de ape, către îndrăgitul său *Outremer*[1]?

Mă întreb, îşi zise – şi nu era pentru prima dată când îl încercau astfel de gânduri – *mă întreb dacă nu cumva am înnebunit de-a binelea. Probabil că da*, hotărî el în cele din urmă. Cum ar putea cineva să nu-şi piardă minţile după toate suferinţele provocate de cei ce stăpâneau această gaură de şarpe, acest iad subteran?

---

[1] Orig. în franceză, în traducere „teritoriile de dincolo de mare", aici probabil făcând referire la teritoriile pierdute, din Ierusalim. (n.tr.).

Se strădui să-şi aducă mai bine aminte de toatele clipele groaznice petrecute aici. Da, da. Se afla în aceste pivniţe reci de şase ani şi jumătate, din acea noapte de pomină când oamenii regelui asediaseră templul lor din Paris. Templul *lui*, mai exact.

Se întâmplase într-o vineri, după câte îşi amintea. Vineri, 13 octombrie 1307. Dormea liniştit, la fel ca mulţi alţi cavaleri. Nici n-apucară să dea primii zori ai zilei, când zeci de seneşali dădură năvală pe neaşteptate. Ar fi trebuit să fie mai bine pregătiţi. Ar fi trebuit să prevadă ce avea să fie. Ştia de luni de zile că regele plănuia să se răzbune şi că împreună cu lacheii şi linguşitorii săi încerca să găsească o cale să le ia din drepturi şi astfel să le diminueze puterea. În acea dimineaţă sumbră de octombrie îşi luaseră în sfârşit inima în dinţi să vină să-i înfrunte şi găsiseră scuza necesară. Deşi cavalerii nu se lăsaseră învinşi cu una, cu două, dat fiind că ostaşii regelui îi depăşeau cu mult ca număr şi-i luaseră prin surprindere, nu trecu mult până când se văzură învinşi.

Cei rămaşi se dăduseră în lături, privind neputincioşi cum templul era răscolit chiar sub ochii lor. Tot ce-i mai rămăsese atunci Marelui Maestru fusese speranţa că regele şi acoliţii săi nu-şi vor da seama de însemnătatea enormă a prăzii pe care puseseră mâna, sau că vor fi atât de măcinaţi de lăcomia pentru aurul şi nestematele pe care nu le găsiseră, încât vor ignora acele obiecte aparent neinteresante, dar a căror valoare era inestimabilă. Se lăsase apoi o tăcere rece şi apăsătoare, după care de Molay şi tovarăşii săi fuseseră escortaţi încet şi curtenitor către căruţele care aveau să-i ducă spre soarta care-i aştepta.

Acum, când de Molay încerca să rememoreze acel moment prelung de tăcere grea care urmase înfrângerii,

îşi dădu seama că exact din acelaşi motiv i se păruse acum câteva minute că e ceva schimbat în celulă. Era într-adevăr ceva diferit astăzi. Era linişte.

De obicei celula era un loc zgomotos: lanţurile zornăiau greoi, porţile masive cu gratii şi roţile de la scripeţi scârţâiau, alămarele şuierau ameninţător, toate aceste sunete amestecându-se cu urletele neîncetate ale victimelor torturate.

Azi însă era linişte.

Apoi însă Marele Maestru auzi un zgomot. Crezu la început că e Gaspard Chaix, şeful torţionarilor, dar umblătura nu semăna cu a lui; paşii ticălosului erau grei, apăsaţi şi ameninţători. Nu păreau a fi însă nici ai vreunuia dintre acoliţii săi, nişte animale la fel de josnice şi lipsite de orice sentiment ca şi şeful lor. Nu, cu siguranţă erau mai mulţi oameni ai căror paşi grăbiţi îi auzea de-a lungul tunelului. Curând intrară în celula strâmtă unde de Molay zăcea încătuşat în lanţuri. Pentru că avea ochii injectaţi şi umflaţi de atâtea lovituri, îi zări anevoie pe cei şase bărbaţi frumos îmbrăcaţi care stăteau acum în faţa sa. În mijlocul lor nu era altul decât însuşi regele.

Subţirel, dar impozant, regele Filip al IV-lea era cu un cap mai înalt decât adunătura de fanfaroni sclifosiţi care se strânseseră în jurul său. În ciuda răutăţii de care-l ştia caracterizat, de Molay nu putu să nu admire – cum i se întâmplase de multe ori şi înainte – aspectul exterior al regelui Franţei. Cum era oare posibil ca un om atât de graţios şi de dichisit să fie în stare de asemenea atrocităţi? Tânăr încă – nu împlinise nici măcar treizeci de ani – Filip cel Frumos avea pielea deschisă la culoare şi părul lung şi blond. De cum îl vedeai îţi dădeai seama că e de viţă nobilă, dar timp de aproape zece ani, dominat de o sete neostoită de bogăţie şi putere pe care n-o întrecea decât poate desfrâul său fără margini,

nu făcuse altceva decât să aducă distrugere şi moarte, chinuindu-i pe cei care îndrăzneau să-i stea în cale sau pe care pur şi simplu nu-i agrea.

Iar cavalerii templieri se făcuseră vinovaţi de fapte mult mai grave decât a nu-i intra în graţii.

De Molay auzi alţi paşi pe coridorul subteran, de data asta şovăitori şi uşor nervoşi. Curând în încăpere îşi făcu apariţia o siluetă măruntă, îmbrăcată într-o rasă de culoare gri cu gluga trasă pe faţă. Nu apucă bine să intre, că piciorul îi alunecă şi bărbatul se împiedică, dezechilibrându-se. Gluga îi alunecă de pe cap şi atunci de Molay îl recunoscu. Era papa. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse pe Clement şi anii îşi lăsaseră amprenta pe faţa bătrânului. Avea la colţul gurii riduri foarte pronunţate, de parcă ceva înlăuntrul său l-ar fi deranjat continuu, iar ochii îi erau stinşi şi adânciţi în orbite.

Regele şi papa. Împreună. Nu era de bun augur.

Regele îl privea fix pe de Molay, însă bătrânul templier era preocupat acum de bărbatul scund care stătea în faţa lui, agitându-se nervos şi evitându-i privirile insistente. De Molay era puţin mirat de reticenţa şi nervozitatea papei. Se datorau ele oare faptului că tocmai înşelăciunea şi manipulările sale subtile precipitaseră căderea templierilor? Sau pur şi simplu nu se îndura să se uite la bătrânul torturat, cu braţele rupte şi diforme, cu răni încă deschise şi sângerânde, cu carnea putrezindu-i în cele vechi şi nevindecate?

Regele veni mai aproape.

– Tot nimic? întrebă el cu o voce ce semăna mai degrabă cu un mârâit, privindu-l pe unul dintre bărbaţii cu care venise şi care se afla de cealaltă parte, în spatele şirului de însoţitori. Acesta făcu un pas în faţă, şi-n acel moment de Molay văzu că era vorba de

Gaspard Chaix, torţionarul-şef, care privea în podea în timp ce dădea din cap.

– Nu, nimic, răspunse el.

– Trimiteţi-l atunci în iad! izbucni regele cu o voce plină de furia care pusese stăpânire pe el.

Prea târziu, am fost deja acolo, se gândi de Molay. Simţi privirea lui Gaspard îndreptată către el, cu ochii aceia goi sub sprâncenele-i stufoase, o privire la fel de moartă ca pietrele de pe jos. Regele veni mai în faţă, uitându-se fix la de Molay, ţinând o batistă la nas ca să se apere de duhoarea trupului rănit şi frânt, pe care Marele Maestru o bănuia prea bine, dar încetase de mult s-o mai bage în seamă. Regele începu iar să vorbească, vocea sa şoptită tăind parcă aerul închis şi mirosul pestilenţial dinăuntru.

– Vorbeşte, blestemat să fii! Unde-ai ascuns comoara?

– Nu există nicio comoară, îi răspunse de Molay cu o voce abia auzită.

– De ce te încăpăţânezi? bufni iar regele. De ce? Cu ce folos? Fraţii tăi au spus tot. Ne-au povestit despre sordidele voastre ritualuri de iniţiere, despre cum voi, odinioară umili Cavaleri ai Crucii, aţi ajuns să negaţi divinitatea lui Hristos, mergând până acolo încât să scuipaţi crucea sau chiar să urinaţi pe ea. Au mărturisit... *totul*.

De Molay îşi umezi uşor buzele crăpate cu limba-i umflată şi dureroasă, zicând:

– Dacă i-aţi supus şi pe ei la chinurile pe care a trebuit să le îndur eu, începu el cu greu, atunci ar fi în stare să mărturisească orice. Chiar că l-au omorât pe însuşi Dumnezeu.

Filip se trase şi mai aproape.

– O să aflăm noi adevărul cu ajutorul Sfintei Inchiziții, spuse el indignat, la capătul răbdării. Un om cu înțelepciunea ta ar trebui să fi înțeles asta deja. Spune-mi ce vreau să știu și o să-ți cruț viața.

– Nu există nicio comoară, repetă de Molay pe tonul unui om care s-a resemnat cu gândul că nu-i va convinge niciodată pe cei cărora le vorbește.

De o bună bucată de vreme ceva îi spunea că Gaspard Chaix începuse să-l creadă, deși acesta nu ușurase deloc torturile și bătăile cumplite pe care i le administra victimei sale cu aceeași brutalitate animalică. Mai știa că și papa îl credea, însă capul Bisericii nu era dispus câtuși de puțin să-i împărtășească și regelui acest mic detaliu, pe care îl ținea doar pentru sine. Regele, pe de altă parte, avea disperată nevoie de bogățiile pe care era convins că templierii le adunaseră timp de două sute de ani, și lăcomia îi întunecase judecata, excluzând orice altă concluzie la care un om sănătos la minte ar fi ajuns cu siguranță văzându-l pe bătrânul de Molay legat de zid în lanțuri și cu trupul aproape sfârâmat.

– Degeaba! zbieră regele întorcându-i spatele și îndepărtându-se, aparent la fel de resemnat acum ca și victima sa. Comoara a fost, probabil, ascunsă chiar în noaptea aceea.

De Molay îl fixa acum din nou pe papă, ai cărui ochi încă nu îndrăzneau să-l privească.

Toate mișcările lui au fost splendid executate! își zise bătrânul, simțind o plăcere perversă în simplul fapt de a-și fi dat seama de acest lucru, care-i întări și mai mult hotărârea. De fapt, toate acțiunile papei nu făceau altceva decât să confirme onoarea și noblețea scopului templierilor.

Regele îi aruncă lui Chaix o privire de gheaţă, întrebând apoi la fel de rece:

– Câţi dintre ei mai sunt între zidurile astea?

De Molay îşi încordă trupul firav în aşteptarea răspunsului. Avea să audă, pentru prima dată de când era acolo, ce se întâmplase cu fraţii săi care fuseseră aduşi aici, din Templul de la Paris. Gaspard Chaix îl informă pe rege că, în afară de Marele Maestru, nu mai supravieţuise decât adjunctul şi mâna sa dreaptă, Geoffroi de Charnay.

Bătrânul templier închise ochii şi mintea-i fu imediat invadată de imagini terifiante. *S-au dus cu toţii,* suspină el în gând. *Eram atât de aproape, atât de aproape! Dacă-am fi...* Dac-ar fi primit veşti atunci, cu mulţi ani în urmă, de la Aimard şi oamenii lui de pe *Templul Şoimului!*

Dar nu primiseră nimic. *Templul Şoimului* dispăruse pur şi simplu şi, odată cu el, încărcătura sa preţioasă.

Regele se întoarse cu faţa spre el şi-l mai privi încă o dată.

– Terminaţi-l! ordonă el scurt.

Chaix se apropie şi-l întrebă:

– Când anume, maiestate?

– Mâine dimineaţă, răspunse regele, şi se simţi dintr-o dată mai bine dispus la gândul că de Molay va pieri în sfârşit.

Auzind ordinul, de Molay nu simţi la început decât o senzaţie nedefinită care părea că-i cuprinde tot corpul şi pe care iniţial nu şi-a putut-o defini. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase de ani de zile. Se simţea *uşurat*.

Cu ochii înceţoşaţi îl privi din nou pe papă şi-i zări expresia de mulţumire pe care încerca s-o ascundă.

– Şi cu averile lor cum rămâne? întrebă papa, cu o voce uşor tremurândă.

De Molay ştia prea bine că tot ce avea să rămână din toate posesiunile lor vor fi doar acele lucruri sau obiecte care nu puteau fi vândute pentru ca hulpavul rege să-şi mai achite din datorii.

– Cărţi, diferite documente, obiecte de artă. Toate acestea aparţin de fapt Bisericii.

– Prea bine. Atunci luaţi-le, porunci regele făcând un gest hotărâtor cu mâna.

Se întoarse apoi iar către de Molay, aruncându-i o ultimă privire arzătoare înainte să plece grăbit din celulă, urmat la fel de repede de ceilalţi bărbaţi care-l însoţeau de obicei.

Pentru o fracţiune de secundă privirile lui de Molay şi ale papei se intersectară, dar imediat Clement se întoarse cu spatele şi ieşi iute din celulă. În acea clipă unică însă, de Molay putuse să-i citească gândurile, care-i confirmară încă o dată că bărbatul mărunt de la Vatican nu se schimbase câtuşi de puţin: era acelaşi oportunist uneltitor care reuşise prin viclenia sa să-l manipuleze pe rege, de a cărui lăcomie ştiuse mult prea bine cum să profite pentru a-şi atinge propriile-i scopuri. Ale lui şi ale Bisericii.

Un manipulator de mare clasă, care acum câştigase lupta care se desfăşurase între ei de atâţia amar de ani.

Dar de Molay nu vroia să-i acorde satisfacţia învingătorului care-şi priveşte victima în ochi. Astfel, profită de ocazie şi-şi adună toate puterile pe care le mai avea, canalizându-le într-o expresie de sfidare mută şi demnă cu care-i răspunse adversarului. Pentru o clipă, faţa prelatului împietri într-o expresie de spaimă care-i ofili trăsăturile sigure şi arogante. La fel de repede însă îşi veni în fire, recăpătându-şi faţa imobilă şi rigidă peste care îşi trase gluga gri.

Buzele crăpate ale Marelui Maestru se curbară atunci în ceea ce aducea cu un zâmbet șters, căci avea acum ferma convingere că izbutise să semene sămânța îndoielii în mintea lui Clement.

Era și asta o victorie până la urmă, și chiar una destul de însemnată.

Papa n-avea să se odihnească prea bine la noapte.

Să zicem că ai câștigat bătălia asta, Clement, însă războiul nu s-a terminat, și nici n-o să se termine prea curând.

Urmărit de acest gând liniștitor, bătrânul închise ochii, așteptându-și senin moartea care nu avea să întârzie prea mult.

21

Reilly încerca din răsputeri să nu pară confuz după cele auzite. Oricâtă plăcere i-ar fi făcut să stea de vorbă cu Tess la o cafea, tot nu înţelegea în ce fel lucrurile pe care ea tocmai i le povestise erau sau puteau fi relevante pentru caz. Nişte cavaleri bine intenţionaţi întemeiază un ordin care se dezvoltă în perioada medievală, devenind un fel de superputere, pentru ca mai târziu să li se taie aripile şi să dispară, nemaifiind găsiţi decât în paginile prăfuite ale analelor istorice. Ce legătură avea asta cu o bandă de hoţi înarmaţi care peste alţi şapte sute de ani au năvălit într-un muzeu şi-au făcut ravagii?

– Crezi că băieţii de la muzeu purtau costumele templierilor? o întrebă el.

– Da. Templierii aveau întotdeauna haine simple, diferite de costumaţiile pompoase şi pretenţioase pe care le purtau pe vremea aceea alţi cavaleri. Să nu uităm că erau călugări ce făcuseră jurământ de sărăcie. Mantiile albe simbolizau puritatea vieţii, semn că trebuie să fie cinstiţi şi caşti, iar crucile roşii, de culoarea sângelui, erau o mărturie a relaţiei speciale existente între ei şi Biserica creştină.

– Bine, am înţeles, dar dacă m-ai pune pe mine să desenez un cavaler, probabil că l-aş schiţa aproximativ cu aceleaşi haine despre care mi-ai vorbit adineauri, şi asta fără să mă gândesc neapărat la templieri. E o imagine foarte des asociată cu ideea de cavaler, nu ? Sau mă înşel eu ?

– Adevărul e că imaginea luată separat nu e concludentă, într-adevăr, îl aprobă Tess clătinând uşor din cap. Însă să nu uităm de codificator.

– Te referi la obiectul pe care cel de-al patrulea călăreţ l-a luat din vitrina lângă care te ascundeai ?

– Exact, zise Tess, părând ceva mai entuziasmată. Am încercat să găsesc cât mai multe informaţii în legătură cu aparatul ăsta. Se pare că e mai avansat decât orice alt mecanism de acest gen care a apărut în timp de sute de ani. Vreau să spun că e revoluţionar. Iar templierii erau recunoscuţi pentru priceperea lor în arta criptării. Întreg sistemul lor bancar se baza de fapt pe coduri pe care doar ei le puteau decoda. Atunci când credincioşii plecau în pelerinaj către Ţara Sfântă, le încredinţau lor banii spre păstrare, primind în schimb un fel de chitanţe pe care era înscris un anume cod al cărui înţeles doar ei îl cunoşteau. În acest fel au reuşit să prevină şi falsurile, întrucât semnificaţia codului îi rămânea necunoscută purtătorului biletului cu pricina. Au fost pionierii sistemului bancar actual, şi acest codificator misterios se potriveşte foarte bine cu metodele lor tainice şi sofisticate de a cataloga informaţiile.

– Bine, şi atunci ce să caute un astfel de codificator care le-a aparţinut templierilor printre comorile Vaticanului ? Nu se leagă, totuşi...

– Ba da. Vaticanul şi regele Franţei au complotat ca să anihileze ordinul, urmărind să pună mâna pe averea

lui. Nu e greu să-ţi imaginezi că toate bunurile din castelele templierilor au ajuns fie la Luvru, fie la Vatican.

Reilly nu părea întru totul convins.

– Spuneai ceva despre un proverb în latină?

Tess se animă dintr-o dată.

– Da, de fapt de la asta am început. Când cel de-al patrulea călăreţ s-a aplecat să ia codificatorul, am tras cu ochiul şi l-am urmărit. Am avut atunci impresia că în momentul în care l-a luat în mâini ceva s-a petrecut cu el, ca şi cum trăia o revelaţie sau un moment de mare însemnătate religioasă. Arăta de parc-ar fi fost în transă, era extrem de pătruns. Şi stând aşa cu el în braţe, l-am auzit spunând ceva în latină. Cred c-a zis *Veritas vos liberabit*.

Făcu o pauză, aşteptând să vadă dacă Reilly ştie ce înseamnă, însă privirea lui încurcată îi dădu de înţeles că habar n-avea.

– Înseamnă „Adevărul vă va elibera". M-am interesat şi, pe lângă faptul că e des folosită în diferite ocazii, întâmplarea face că e gravată deasupra intrării într-un castel din sudul Franţei care a aparţinut templierilor.

Privindu-l, îşi dădu seama că încă digeră informaţiile primite, deşi expresia lui meditativă nu-i oferea prea multe indicii dacă o credea sau avea încă îndoieli. Se jucă absentă cu ceaşca de cafea în aşteptarea unei reacţii şi-n cele din urmă dădu pe gât şi ultima gură rămasă pe fund şi care între timp se răcise de-a binelea. Văzând că el tot nu zice nimic, decise să meargă mai departe cu povestirea:

– Ştiu că la prima vedere nu pare cine ştie ce, dar dacă te gândeşti numai la interesul imens pe care aceşti cavaleri îl trezesc chiar şi acum în minţile şi-n imaginaţia oamenilor, situaţia se schimbă complet. Totul la ei e învăluit într-o aură de mister, începând de la constituirea

ordinului, la activitățile lor și la preceptele religioase după care se ghidau, și terminând cu sfârșitul violent de care au avut parte. Tocmai din cauza asta impactul lor a fost atât de puternic. Nu-ți vine să crezi câte cărți, articole și lucrări am găsit pe tema asta, și abia dac-am început. E de neimaginat. Și știi care-i partea cea mai interesantă? Faptul că fabuloasa lor avere n-a fost niciodată descoperită.

– Păi credeam că din cauza asta i-a prigonit regele, ca să le ia bogățiile, remarcă Reilly.

– Asta urmărea, într-adevăr, dar n-a găsit niciodată comoara mult dorită. Nimeni n-a găsit-o. Nu tu aur sau pietre prețioase, absolut nimic. Cu toate astea, se știa că templierii erau stăpânii unei comori fenomenale. Un istoric a mers până acolo încât să susțină că templierii au descoperit o sută patruzeci și opt de tone de aur și argint în și în jurul Ierusalimului încă de prima dată când au ajuns în Țara Sfântă, cu mult înainte ca nobilii europeni să le doneze sume însemnate de bani și parcele de pământ.

– Și chiar nu știe nimeni ce s-a ales de toate astea?

– Există teorii mai mult sau mai puțin acceptate conform cărora în noaptea premergătoare arestării lor, douăzeci și patru de cavaleri au reușit să părăsească templul din Paris, ducând după ei căruțe întregi pline cu cufere masive, îmbarcându-se în portul La Rochelle de pe coasta Atlanticului în optsprezece galere imense pe care apoi nu le-a mai văzut nimeni.

Reilly căzu pe gânduri.

– Vrei să spui că hoții de la muzeu căutau de fapt codificatorul, pe care intenționau să-l folosească pentru a găsi faimoasa comoară a templierilor?

– Tot ce se poate. Întrebarea este însă despre ce comoară vorbim. Monede de aur, bijuterii, sau... altceva,

ceva mult mai ezoteric, ceva care... ceva care necesită un act de credinţă puţin mai solid.

Tăcu apoi, aşteptându-i reacţia.

– Păi, sunt încă aici, nu ? zise el într-un sfârşit, cu un zâmbet liniştitor.

Tess se aplecă deasupra mesei şi-ncepu să vorbească şoptit, fără să-şi dea seama însă de asta:

– Majoritatea acestor teorii controversate susţin că templierii făceau parte dintr-o veche conspiraţie al cărei scop era descoperirea şi păstrarea unui adevăr ocult. Ce anume – nu se ştie. Unele spun că erau apărătorii multor relicve sfinte – un istoric francez e chiar de părere că se aflau în posesia capului lui Iisus, pe care-l păstrau îmbălsămat – dar există o teorie anume de care m-am tot lovit în căutările mele şi care pare mai bine fundamentată decât celelalte, cum că totul s-ar învârti de fapt în jurul Sfântului Graal, care – aşa cum probabil ştii deja – nu-i neapărat o cupă, un pocal sau potirul din care Iisus ar fi băut la Cina cea de Taină, ci ar putea să fie o referinţă metaforică la un anume secret care are legătură cu adevăratele evenimente petrecute la moartea Sa, precum şi cu soarta descendenţilor Săi direcţi în lumea medievală.

– *Descendenţii* lui Iisus ?

– Ştiu, pare o blasfemie să vorbeşti despre aşa ceva, însă părerea asta – pe care o împărtăşesc foarte mulţi – pleacă de la premisa că Iisus ar fi avut un copil cu Maria Magdalena – sau poate chiar mai mulţi – copil sau copii care au fost crescuţi în secret astfel încât romanii să nu ştie de existenţa lor. Astfel, se pare că în ultimii două mii de ani secretul urmaşilor de sânge ai lui Iisus ar fi fost o taină apărată cu îndârjire şi fără odihnă de tot felul de societăţi secrete care-şi propuneau să ducă mai departe secretul genealogiei divine, comunicându-l

doar unui grup de aleşi, cunoscuţi sub numele de *illuminati,* adică cei luminaţi. Da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo sunt doar câţiva dintre oamenii iluştri despre care de-a lungul multor secole s-a crezut c-au fost implicaţi în acest tainic pact al păstrătorilor marelui secret privind descendenţa lui Iisus.

Tess făcu iar o pauză şi se uită la Reilly ca să cântărească efectul celor spuse.

– Ştiu că pare de necrezut, dar e o poveste foarte cunoscută şi o ipoteză asupra căreia s-au aplecat mulţi, nu doar de dragul de a scrie romane fanteziste, ci şi în scopuri ştiinţifice şi istorice, căci printre cei interesaţi s-au numărat savanţi şi academicieni de renume în domeniu.

Îşi aţinti pentru a nu ştia câta oară privirile asupra lui Reilly, curioasă să vadă ce părere are el de toate astea. *Dacă am reuşit să-l conving despre partea cu comoara, cu siguranţă că acum nu mai crede o iotă,* îşi zise ea dezamăgită. Se lăsă apoi pe spătarul scaunului, recunoscând în sinea ei că toată povestea asta părea exagerată, mai ales după ce se ascultase relatându-i-o altcuiva.

Reilly rămase pe gânduri câteva momente, după care pe faţa sa se contură un zâmbet.

– Descendenţii lui Iisus, care va să zică... Dacă într-adevăr a avut un copil, sau chiar doi, şi presupunând că aceştia au avut apoi propriii lor copii, şi tot aşa... după mai bine de două mii de ani – care în mare înseamnă cam şaptezeci sau optzeci de generaţii – dacă gândim exponenţial, ar însemna că acum trăiesc mii şi mii de urmaşi ai Lui şi că pământul e plin de ei. Am sau nu dreptate? chicoti el destul de amuzat. Oamenii ăştia care aderă la astfel de teorii chiar le iau în serios?

– Cum să nu! Comoara dispărută a templierilor e unul dintre marile mistere neelucidate ale istoriei.

Nu-ţi trebuie prea mult ca să înţelegi de ce oamenii se simt atraşi de mitul ăsta. Însăşi premisa de la care pleacă e extrem de atrăgătoare: nouă cavaleri temerari apar din senin în Ierusalim, anunţându-şi dorinţa de a-i apăra de primejdii pe miile de credincioşi aflaţi în pelerinaj în Ţara Sfântă. Atenţie, doar nouă. Nu ţi se pare că erau totuşi puţin cam prea ambiţioşi, dacă nu ţinem seama, desigur, de *Cei Şapte Magnifici?* Şi imediat, regele Balduin le dă în stăpânire o primă bucată de pământ în Ţara Sfântă, şi anume colina templului, locul unde fusese construit cel de-al doilea Templu al lui Solomon, cel pe care legiunile lui Titus l-au distrus în anul 70, când toate comorile dinăuntru au fost prădate şi au luat drumul Romei. Şi aici vine partea cu „dar dacă..." Dar dacă preoţii Templului au apucat să ascundă ceva, atunci când au aflat că romanii sunt pe cale să învingă, o comoară a cărei ascunzătoare n-a fost găsită de invadatori?

– Aha, dar ceilalţi templieri au ştiut cum şi unde s-o găsească.

– Exact, dădu Tess ferm din cap, mulţumită de răspunsul lui. E intriga perfectă pentru a urzi mituri. Comoara stă îngropată acolo mai bine de o mie de ani, după care vin urmaşii templierilor întemeietori ai ordinului şi o scot la lumină. Şi mai e şi aşa-zisul „Manuscris de Aramă" găsit în Qumran.

– Manuscrisele de la Marea Moartă au vreo legătură cu descoperirea asta?

Încetişor, Tess. Ia-o uşurel. Dar nu se putea abţine, aşa că îi dădu mai departe:

– Unul dintre manuscrisele astea face referire la cantităţi uriaşe de aur şi alte obiecte de mare valoare care ar fi fost îngropate chiar sub templu, în douăzeci şi patru de puncte diferite. Se vorbeşte însă şi de o comoară

de alt fel, a cărei natură nu e specificată. Despre ce e vorba? Nimeni nu știe. Ar putea fi orice.

– Bun, și giulgiul din Torino unde-și are locul aici? glumi Reilly.

Pentru o clipă fața ei cu trăsături fine și clare se întunecă într-o expresie de ușoară iritare, dar îndată se destinse și-un zâmbet grațios îi lumină figura.

– Nu crezi o iotă din ce-ți spun, nu-i așa?

Reilly își ridică mâinile cu o mutră ușor pocăită.

– Nu, nu, nicidecum. Îmi cer scuze. Te rog să continui.

Adunându-și gândurile, Tess reluă povestea:

– Acestor nouă cavaleri, întemeietorii ordinului, li se dă așadar cadou una dintre aripile castelului regal, cu tot cu grajdurile care aveau o suprafață suficient de mare ca să găzduiască două mii de cai. De ce oare a fost regele Balduin atât de generos cu ei?

– Nu știu, poate că era un vizionar. Sau poate a fost pur și simplu extrem de surprins – într-un mod plăcut, se-nțelege – de abnegația și dăruirea cavalerilor.

– Păi tocmai aici e buba, continuă ea hotărâtă. Că încă nu apucaseră să facă nimic. Li se oferă o bază de plecare atât de generoasă, și ce fac cavalerii noștri? Se dau peste cap să-i arate regelui că sunt vrednici de admirația sa, se asigură că pelerinii ajung teferi și nevătămați la destinație, așa cum promiseseră? Nicidecum. Își petrec primii nouă ani în templu. Stau ferecați acolo. Nu ies, nu recrutează noi membri, nimic. *Nici mai mult nici mai puțin de nouă ani.*

– Ori s-au îmbolnăvit subit de agorafobie, ori...

– Ori totul a fost numai de fațadă. O mare păcăleală. Teoria pe care foarte mulți o acceptă – și personal cred că e cea mai logică dintre toate – este că de fapt

se izolaseră între zidurile templului ca să sape, căci căutau probabil ceva ce fusese îngropat acolo.

– Un lucru pe care preoţii îl ascunseseră de legiunile lui Titus cu o mie de ani înainte.

Pentru prima dată în acea seară, Tess simţi că Reilly începe să devină sincer interesat, astfel că ochii ei luminoşi se aprinseră şi mai tare, în timp ce-i confirmă însufleţită bănuiala:

– Exact! Stau în banca lor timp de nouă ani, şi apoi, dintr-o dată şi pe nepusă masă îşi fac din nou apariţia pe scena istoriei, sporindu-şi atât prestigiul, cât şi avuţiile într-un ritm cu adevărat ameţitor şi, culmea, având Vaticanul ca principal susţinător şi suporter al cauzei lor. Cine ştie, poate c-au găsit într-adevăr ceva îngropat sub templu, ceva care a determinat ascensiunea lor fulgerătoare. Ceva destul de puternic pentru a obliga papalitatea să facă tot posibilul să nu-i supere pe cavaleri – iar această presupusă dovadă că Iisus ar fi avut urmaşi se potriveşte perfect şablonului.

Reilly se întunecă la faţă, încruntându-se:

– Stai puţin, vrei să spui că şantajau Vaticanul? Parcă ziceai că erau slujitorii Domnului! N-ar fi mai logic să ne gândim că – din contră – au găsit ceva care să fi fost pe placul Vaticanului şi că astfel papa s-a hotărât să-i răsplătească pentru descoperirea lor?

– Dacă aşa au stat lucrurile, atunci de ce n-au dat de ştire credincioşilor din întreaga lume? De ce n-au făcut publică marea minune? îl întrebă Tess, simţindu-se şi ea oarecum nedumerită. Ştiu, continuă apoi, lipseşte o piesă din puzzle-ul ăsta întortocheat. Adevărul e că timp de două sute de ani au luptat şi şi-au riscat viaţa în numele creştinătăţii. Însă trebuie să recunoşti că toată povestea asta e tare ciudată.

Făcu iar o pauză, studiindu-l în tăcere.

– Aşadar, crezi că merită oboseala?

Reilly stătea tăcut, părând a cântări toate informaţiile pe care ea i le dăduse cu lux de amănunte. Indiferent cât de ridicolă i se părea ipoteza, nu putea să o ignore. Era evident că lovitura de la Metropolitan nu putea fi decât opera unei minţi întortocheate şi perverse. Era clar că în spatele spectaculoasei puneri în scenă se ascundea ceva mult mai serios decât un simplu jaf. Ştia prea bine cum diverşi extremişti radicali se agaţă de câte un mit care li se pare interesant sau îşi însuşesc cine ştie ce precept religios sau de altă natură pe baza căruia îşi justifică apoi faptele. Mai ştia şi cum mitul sau ideea respectivă se erodează treptat, suferă transformări sau e complet distorsionată aşa încât în timp adepţii ajung să piardă contactul cu realitatea şi s-o apuce pe căi greşite. Să fie asta piesa lipsă pe care o căutase de atâta vreme? Legendele legate de templieri erau care mai de care mai exagerate şi mai trăsnite, dând naştere uneori la ipoteze dintre cele mai năstruşnice. E oare posibil să existe oameni atât de impresionaţi de sfârşitul cumplit al templierilor încât să ajungă să se indentifice cu ei până-ntr-acolo încât să se îmbrace ca ei, să dorească să se răzbune pe Vatican în numele lor, sau poate chiar să încerce să recupereze legendara lor comoară?

Într-un sfârşit, Reilly îşi aţinti privirile asupra ei şi spuse:

– Dacă mă întrebi dacă cred sau nu că templierii au fost păstrătorii unui mare şi însemnat secret – fie el bun sau rău – legat de începuturile Bisericii creştine, n-aş şti ce să-ţi răspund.

Tess îşi întoarse capul într-o parte, încercând să înăbuşe orice manifestare a dezamăgirii pe care o încerca. Reilly se aplecă peste masă şi-şi continuă ideea:

– Dacă cred că există sau ar putea exista o legătură între templieri și evenimentele de la muzeu? Întârzie voit răspunsul la propria-i întrebare, clătinând scurt din cap, pentru ca apoi să-i apară un zâmbet șters în colțul buzelor, atunci când încheie: Nu am nici de data asta un răspuns clar, însă tot ce pot să spun este că aspectul e demn de atenție și merită într-adevăr investigat.

22

Nu era cea mai fericită zi din viaţa lui Gus Waldron, asta era sigur.

Îşi aduse aminte că se mai trezise o dată cu ceva timp în urmă, însă nu ştia exact cât anume. Să fi fost ore sau doar câteva minute? Oricum, după aceea aţipise iarăşi, căzând într-un somn adânc, iar acum îşi venise din nou în fire, ceva mai vioi parcă.

Ştia că e într-o stare jalnică. Se cutremură la amintirea impactului cu vitrina. Îşi simţea trupul lovit şi tumefiat, de parcă cineva i-ar fi administrat o ciomăgeală mai ceva decât unui cotlet de vită la restaurantul Cipriani. Nici zgomotele scurte şi sacadate ce nu păreau să se oprească din ritmul lor monoton şi care veneau dinspre monitoarele şi aparatele din jurul patului nu aveau darul să-l mai liniştească, ba din contră.

Îşi dădu seama că e la spital tocmai datorită sunetelor electronice şi a bâzâitului surd al aparatelor de jur-împrejur. Nu vedea absolut nimic, aşa că singurul simţ pe care se putea baza era auzul. Ochii îl înţepau îngrozitor şi când încercă să se mişte îşi dădu seama că e imposibil, căci ceva îl ţinea din scurt în jurul pieptului.

M-au imobilizat la pat, se gândi el. Cu toate astea, legătura nu era foarte strânsă. Aşadar îi puseseră banderola din motive medicale, nu poliţieneşti. Bine de ştiut. Îşi duse mâinile la faţă, pipăindu-se cu grijă. Simţi nu numai bandajele, ci şi ceva rotund, din plastic. Era vorba de mai multe tuburi care-i fuseseră ataşate de faţă şi de gât.

N-avea niciun rost să-ncerce ceva acum. Trebuia mai întâi să ştie cât de grav e rănit şi, mai mult decât atât, dacă vroia să scape de aici avea neapărată nevoie să-şi recapete vederea. Aşa că până ce va afla cum stau lucrurile, va încerca să ajungă la o înţelegere cu copoii. Dar ce putea el să le ofere? Avea nevoie de ceva care să atârne destul de greu în favoarea sa, căci poliţiştii n-or să fie foarte încântaţi de faptul că-i tăiase cu sânge rece capul nenorocitului ăluia de paznic. N-ar fi trebuit să meargă poate atât de departe. Dar s-a lăsat dus de val. Era acolo, urcând scările îmbrăcat ca Prinţul Sfarmă-Tot, stând semeţ în şa, şi-atunci i-a încolţit în minte o idee: ce-ar fi să folosească minunăţia aia de sabie şi s-o încerce pe pielea cuiva? Zis şi făcut. Îşi amintea cât de extraordinar se simţise în acel moment. De ce să se ascundă după degete? Savurase fiecare moment al execuţiei.

Una dintre opţiuni ar fi să li-l dea poliţiştilor pe tavă pe Branko Petrovic. Idiotul reuşise să-l scoată din sărite încă de la început, când nu voise să-i spună numele celui care-l angajase. Îi tot dăduse înainte cât de grozavă e ideea asta cu legăturile pe ne-ve. De-abia acum înţelegea Gus de ce. El fusese abordat de Petrovic, care la rându-i fusese contactat de altcineva, care la rândul lui fusese angajat de vreun alt scrântit şi tot aşa. Cine ştie câte verigi neştiute avea lanţul ăsta până să se ajungă la persoana pe care o căutau de fapt poliţiştii?

Pentru o clipă, sunetele de fond din jur părură a creşte în intensitate, dar apoi se domoliră, revenind la bâzâitul electronic iniţial, în surdină. Probabil că uşile salonului se deschiseseră şi apoi se-nchiseseră la loc, căci auzi zgomot de paşi ce făcură podeaua să scârţâie uşor în timp ce persoana se apropia de pat. Necunoscutul sau necunoscuta îl luă apoi de mână, pipăindu-i încheietura cu vârful degetelor. Aha, un doctor sau vreo asistentă care-i verifica pulsul. Ba nu, un doctor mai degrabă, căci degetele păreau ceva mai aspre şi mai ferme decât mâna fină a unei asistente. Cel puţin aşa îi plăcea lui să-şi închipuie asistentele: cu mâini finuţe, feminine. Vroia să ştie cât de gravă e starea în care se afla, aşa că întrebă:

– Cine e? Doctore?

Nu primi însă niciun răspuns. Mâinile se mutaseră acum mai sus, încercând să-i ridice bandajele din jurul urechilor. Gus deschise gura să mai întrebe ceva, dar exact în acel moment simţi cum respectivul îi îndeasă o mână grea peste buze, apăsând sănătos. Imediat simţi un junghi surd de durere în ceafă, şi întreg corpul i se convulsionă de durere, încercând în acelaşi timp să se opună imobilizării. Dădu să ţipe, însă palma strâns fixată pe maxilar făcea ca strigătele lui să pară nişte gemete înfundate. Îşi simţi ceafa şi gâtul cuprinse de o senzaţie de căldură crescândă. Nu mai trecu mult însă şi mâna mai slăbi din strânsoare, treptat-treptat dându-i drumul de tot.

Auzi în ureche o voce şoptită de bărbat, a cărui respiraţie caldă îi gâdilă lobul.

– Doctorii au interzis orice formă de interogatoriu, cel puţin o vreme. Dar eu nu mai am răbdare, vezi tu. Trebuie neapărat să ştiu cine te-a angajat.

Ce dracu'? Cine mai era şi ăsta?

Gus încercă să se ridice în capul oaselor, dar cureaua de pe piept nu-i permitea, plus că mâna puternică ce-i apăsa fruntea îl ţintuia locului.

– Răspunde la întrebare!

Cine naiba era ăsta? Nu putea fi poliţist. Să fi fost vreun amic de-al lui care se credea isteţ şi vroia să intre pe fir ca să pună şi el mâna pe o parte din pradă? Dar atunci, ce-l interesa cine îl angajase?

– Răspunde, ceru vocea la fel de şters, însă pe un ton mai ferm.

Plimbă ursu', vru Gus să-i zică, şi chiar aşa ar fi făcut dacă l-ar fi ajutat vocea, însă buzele i se mişcară fără să-i iasă nimic pe gură.

Unde mama mă-sii mi-a fugit afurisita de voce?

– Ah, şopti vocea. Ăsta-i efectul Lidocainei. Stai liniştit, n-ai primit decât o doză mică, suficientă ca să-ţi amorţească corzile vocale. E cam enervant că nu poţi vorbi, asta cam aşa e, însă partea frumoasă e că nu poţi nici să ţipi.

Să ţipi? De ce să fi vrut să ţipe?

Mâna bărbatului care la început îi căutase pulsul cu mişcări atât de blânde se mută acum mai jos, odihnindu-se exact pe coapsa în care trăsese Reilly. Degetele rămaseră nemişcate preţ de câteva clipe, după care se încordară brusc şi-ncepură să apese în carne cu toată puterea. Din ce în ce mai tare.

Durerea îi inundă corpul aproape instantaneu, dispersându-se în fiece colţişor, de parc-ar fi fost însemnat cu fierul roşu în măruntaie. Ţipă ca un apucat, dar în van. Nu se auzi nici cel mai mic sunet.

Era cât pe ce să-şi piardă iar cunoştinţa, noroc că durerea mai scăzu puţin în intensitate. Începu să saliveze abundent, fără însă să poată înghiţi prea bine din poziţia în care era, simţind că mai are puţin şi varsă.

Mâna îl atinse iar pe şold şi Gus îşi încordă tot corpul în aşteptarea noului val de durere, numai că de data asta degetele nu mai apăsară muşchiul sensibil.

– Eşti stângaci sau dreptaci? îl întrebă vocea şoptit.

Întreg trupul îi era scăldat de sudoare. *Stângaci sau dreptaci? La ce dracu' i-o folosi să ştie?* Ridică anevoie mâna dreaptă, simţind cum individul îi strecoară un creion între degete.

– Ca să scrii numele care mă interesează, îi explică vocea, ghidându-i mâna spre un carneţel deschis.

Lipsit de vedere din pricina bandajelor de la ochi şi temporar redus la tăcere, Gus se simţi dintr-o dată izolat de lume şi singur, mai singur decât şi-ar fi imaginat că poate un om să fie. *Unde naiba era toată lumea? Pe unde umblau doctorii şi asistentele medicale, sau chiar şi copoii, când aveai nevoie de ei? Parcă intraseră cu toţii-n pământ, fir-ar al dracului să fie!*

Degetele se încleştară iar în carnea dimprejurul rănii şi strânseră cu sete, mai tare decât data trecută şi pentru mai mult timp. O durere de nedescris îi cuprinse pentru a doua oară trupul şi fiecare fibră păru că îi ia foc în momentul în care se smuci înainte instinctiv, opintindu-se în cureaua de la piept, care-l trânti înapoi în pat. Deschise gura larg într-un urlet mut de durere agonizantă.

– N-are rost să irosim toată noaptea, spuse calm bărbatul. Dă-mi numele şi-am şters-o.

Nu ştia decât un singur nume, pe care-l mâzgăli cu greu pe hârtie.

– Branko... Petrovic? îl întrebă celălalt, nesigur dacă citise bine.

Gus se grăbi să aprobe, clătinând din cap nerabdător.

– Şi ceilalţi?

De data asta Gus dădu din cap dezaprobator, încercând să pară cât mai convingător. *Pentru Dumnezeu, jur că nu ştiu nimic altceva!* vru să spună.

Degetele se puseră din nou în mişcare, sfredelindu-i carnea, apăsându-i rana şi-aproape ciupindu-l.

Durerea îi copleşi iar măruntaiele, ca un foc mistuitor. Veşnica durere. Şi ţipetele mute de agonie.

Pe toţi sfinţii!

Pierdu noţiunea timpului. Mai scrise la un moment dat numele unui local unde lucra Branko, dar în afară de asta nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea întruna din cap ca un apucat şi să urle pe muteşte. *Nu, nu!*

Să-şi scuture capul şi să se schimonosească iar şi iar.

Într-un târziu simţi cum bărbatul îi ia creionul din mână, şi asta avu darul să-l mai liniştească puţin. Poate că se convinsese până la urmă că spune adevărul.

Imediat auzi nişte zgomote nedesluşite, după care din nou degetele bărbatului ridicând marginile bandajului în acelaşi loc ca mai devreme. Se crispă pentru o secundă, apoi simţi o uşoară înţepătură de ac, o nimica toată.

– Ceva pentru durere, îi zise individul. O să te calmeze şi o să te ajute să adormi.

Gus simţi cum un val călduţ şi crescând de oboseală îi cuprinde încetişor capul, după care coboară lin şi se răspândeşte prin tot corpul, aducând după sine o senzaţie eliberatoare de uşurinţă şi convingere că tot zbuciumul şi toată suferinţa au luat sfârşit. Îndată însă fu trezit din reverie şi zguduit de gândul înspăimântător că somnul în care era pe cale să cadă fără voia sa era unul din care nu avea să se mai trezească.

Pradă celei mai crunte disperări, încercă în zadar să se zvârcolească, dar peste câteva secunde i se păru

că nu mai vrea de fapt să mai facă nicio mişcare, aşa că se relaxă. Oriunde avea să sfârşească, trebuia să fie oricum un loc mai bun decât mizeria şi ticăloşia în care-şi petrecuse întreaga viaţă.

23

Reilly se dădu jos din pat, își puse un tricou și se duse la fereastra apartamentului său de la etajul patru, de unde privi afară. Străzile erau cufundate în tăcere, la fel și celelalte ferestre de bloc. Se părea că doar el mai e treaz în orașul despre care se spunea că nu doarme niciodată.

I se întâmpla destul de des să nu poată să doarmă, din diverse motive. Unul dintre ele era incapacitatea sa de a se debarasa de cazurile la care lucra și la care nu putea să nu se gândească. În ultimii câțiva ani problema se agravase, ajungând la situația în care mintea sa era efectiv asediată fără încetare de informații legate de un anumit caz. Problema nu era de fapt că nu putea să adoarmă. De cele mai multe ori oboseala îl răpunea fără prea mult efort, însă după câteva ore de somn urma inevitabil acel prag de la ora patru dimineața, când se trezea dintr-o dată, cu capul greoi și-ncețoșat, mintea sa începând să sorteze și să analizeze date, în căutarea informației-cheie care-ar fi putut salva viețile unor oameni nevinovați.

Câteodată avea atât de mult de lucru, încât era mult prea concentrat ca să se mai gândească și la altceva în

afară de muncă. Totuşi, din când în când, se mai gândea şi la problemele personale, rătăcind pe teritorii uneori mult mai întunecate decât infernul investigaţiilor în care era direct implicat, provocându-i atacuri de anxietate pe care încerca să le ţină sub control, dar care adesea puneau stăpânire pe el.

Mare parte din aceste probleme aveau legătură cu ceea ce i se întâmplase tatălui său, care se împuşcase când Reilly era doar un băieţel de zece ani. Într-o zi se întorsese ca de obicei de la şcoală şi intrase într-o doară în biroul tatălui său, pe care-l găsi aşezat în fotoliul său favorit, ca de fiecare dată de altfel, doar că de data asta îi lipsea partea din spate a capului.

Orice ar fi făcut, nu putea nicicum să mai adoarmă şi urmau astfel încă vreo două ore frustrante în care nu-i venea nici să se dea jos din pat, fiind mult prea obosit şi ratând astfel şansa de a face ceva util, dar nici să se culce la loc nu mai putea, căci era prea tensionat şi încordat, aşa că stătea în pat pe întuneric, cu mintea hoinărindu-i prin tot felul de locuri şi amintiri dezolante. Şi aştepta. Reuşea până la urmă să adoarmă iar în jur de ora şase, dar asta nu-i prea era de folos având în vedere că în mai puţin de o oră trebuia să se trezească şi să se pregătească pentru o nouă zi de muncă.

În acea noapte se trezi iar la patru dimineaţa, de data asta din cauza unui telefon de la paznicul de noapte al spitalului, care-l informă că bărbatul pe care-l urmărise pe străzile Manhattan-ului cu o zi înainte murise. Omul bâigui ceva cum că decesul survenise în urma hemoragiei interne şi a unui stop cardiac şi că medicii încercaseră să-l resusciteze, dar nu reuşiseră.

Cum îi era obiceiul, Reilly petrecu următoarele două ore revizuind cazul în întunericul camerei, un caz care tocmai îşi pierduse pionul principal şi singura pistă

reală pe care se puteau baza, având în vedere că era foarte puţin probabil ca Lucien Broussard să le mai poată spune ceva relevant, când – sau dacă – va mai putea vorbi. Însă curând gândurile legate de caz i se amestecară cu altele care-i tot dăduseră târcoale încă de când plecase de la spital seara trecută, şi care o priveau pe Tess Chaykin.

Se duse la fereastră şi privi în jos pe stradă, gândindu-se că primul lucru pe care-l observase la ea în momentul în care se aşezaseră la masă în cafeneaua spitalului fusese că nu poartă verighetă, şi niciun fel de inel, de fapt. Observarea unor astfel de detalii juca un rol foarte important în meseria lui. Anii în care muncise în cadrul Biroului îi dezvoltaseră o atenţie instinctuală la detaliile cele mai neînsemnate.

Doar că de data asta nu fusese vorba de muncă, iar Tess nu era suspectată de nimic.

– Îl chema Gus Waldron, spuse Reilly după care rămase tăcut, ţinând cana de cafea aproape de piept cu amândouă mâinile, în timp ce Aparo citea atent raportul din faţa sa cu gesturi ce arătau că mai făcuse asta de sute de ori până atunci. Scutindu-i pe ceilalţi agenţi de alte detalii, Aparo rezumă scurt şi concis cazierul acestuia în maniera caracteristică:

– Un adevărat stâlp al societăţii, ce să-ţi spun... Sunt sigur că o să-i simţim lipsa, începu el sarcastic, după care continuă: Boxer profesionist în liga a doua, un sălbatic atât în ring, cât şi în afara lui, într-atât încât i s-a interzis să mai boxeze în trei state. A fost acuzat de atac la persoană şi jaf armat de patru ori, şi aici, şi în Jersey. A ajuns şi pe la Rikers de vreo două ori – în acest punct Aparo se opri pentru câteva secunde şi privi în sus cu subînţeles, după care reluă: inclusiv o croazieră pe Vernon Bain.

Barja Vernon C. Bain, denumită astfel după un gardian foarte popular printre deținuți și care murise într-un accident de mașină, avea opt sute de paturi și adăpostea prizonieri aduși din închisori de siguranță medie sau maximă.

– A fost supect în două cazuri de omor, ambele în urma bătăii, dar nu a fost pus sub acuzare în niciunul dintre ele. Juca la greu, nu se mai oprea din pariuri. După câte se pare, jumătate din viață n-a făcut decât să piardă și să acumuleze datorii. Cam asta ar fi, încheie Aparo ridicându-și privirea către colegi.

– Pare un tip care avea nevoie de bani mai tot timpul, și repede, remarcă Jansson. Cu cine-și făcea veacul?

Aparo dădu pagina și începu s-o studieze pe următoarea, care conținea o listă cu toți asociații cunoscuți ai lui Waldron.

– Josh Schlattmann... Ăsta a murit anul trecut. Reza Farousi, un grăsan neghiob de peste o sută cincizeci de kile... Mă îndoiesc că există cal care să-l poată duce în spinare.

Scană grăbit lista, studiind fiecare nume în parte și sărind peste cele care nu-i spuneau nimic.

– Lonnie Morris, un dealer amărât care în prezent e eliberat condiționat și locuiește cu bunică-sa, pentru care – dacă poți să crezi așa ceva – și lucrează, în floră-ria ei din Queens.

La următorul nume, Aparo își ridică privirea către ceilalți, cu o expresie pe care Reilly o cunoștea. Nu era de bine.

– Branko Petrovic, spuse el în cele din urmă deloc mulțumit. Un fost polițist. Și partea bună abia acum urmează. A făcut parte din divizia de ofițeri călare ai poliției din New York. Se uită apoi la ei. S-a retras acum

câțiva ani, și nu din proprie inițiativă, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Amelia Gaines îi aruncă lui Reilly o privire cu subînțeles, după care întrebă:

– Dar din ce cauză a fost dat afară?

– Furt. A fost prins chiar la secție, încercând să subtilizeze o parte din drogurile care fuseseră confiscate în urma unei descinderi, îi răspunse Aparo. Se pare că nu l-au trimis la închisoare, însă i-au desfăcut contractul de muncă și și-a pierdut drepturile de pensie.

Reilly se încruntă, deloc încântat de ceea ce știa că avea să urmeze.

– Las' că mergem să vedem cum o mai duce, zise el. Să vedem cum își mai câștigă domnu' Petrovic existența în ultimul timp.

24

Oricât ar fi încercat, Branko Petrovic nu se putea concentra deloc asupra a ceea ce făcea. Nu că munca lui la grajduri îi solicita atenţia în mod deosebit. Nici vorbă de aşa ceva. Tot ce trebuia să facă era să dea mâncare şi apă cailor şi să adune bălegarul cu lopata, ceea ce făcea cu regularitate şi aproape mecanic, luând-o ca pe o ocazie de a-şi menţine în formă trupul solid şi musculos. Între timp mintea îi era liberă să calculeze în voie posibilităţi şi probabilităţi, şi să urzească fel de fel de planuri. Cu asta se ocupa de obicei, însă nu şi azi.

El venise cu propunerea de a-l angaja pe Gus Waldron. Îl rugaseră să găsească pe cineva care să fie solid şi puternic şi care să ştie bine să călărească, aşa că se gândise imediat la Gus. Ştia într-adevăr că Waldron îşi mai ieşea uneori din fire şi făcea nebunii, dar nu se aşteptase să secere pur şi simplu capul paznicului cu sabia. *Iisuse, nici măcar columbienii nu făceau glume d-astea proaste*. În niciun caz nu aşa, în văzul lumii.

Ceva nu era în ordine şi el simţea asta. Încercase să-l sune pe Gus de dimineaţă, dar nu-i răspunsese nimeni.

Își duse mâna la frunte, pipăindu-și vechea cicatrice care devenea sensibilă la atingere și dureroasă ori de câte ori lucrurile nu mergeau cum trebuie. Îi spuseseră – ba chiar îi ordonaseră – să nu atragă atenția asupra lui, și exact același lucru i-l transmisese și el lui Gus, dar își răcise gura degeaba ca un prost. Iar acum, numai la asta nu-i stătea capul.

Îl cuprinse dintr-o dată panica. Trebuia să plece naibii din Dodge cât încă mai avea posibilitatea.

Dădu fuga în celălalt capăt al grajdului și deschise una dintre boxe, de unde o iapă jucăușă de numai doi ani dădu nervoasă din coadă la vederea lui. Într-un colț era un tub țuguiat la capăt cu marginile îndoite înăuntru, plin cu nutreț. Deschizându-l grăbit, își vârî mâinile în el și, dând la o parte ierburile, scoase la iveală un săculeț. Îl ținu în mâini câteva clipe, cântărindu-l parcă, după care-l desfăcu și scoase dinăuntru o statuetă strălucitoare de aur ce reprezenta un cal ridicat pe picioarele dinapoi, încrustat cu diamante și rubine. Se holbă un timp la el nemișcat, apoi își băgă din nou mâna în sac și scoase un pandantiv de argint bătut cu smaralde. Toate obiectele ascunse-n sac erau cu adevărat remarcabile. Îi puteau schimba viața pentru totdeauna. Știa prea bine că dacă se folosea de ele cu cap, adică să le vândă în mare taină, cu ochii în patru și fără să se grăbească, i-ar fi ajuns să-și cumpere apartamentul mult visat cu vedere la golf, pe care și-l tot promisese și care de când cu povestea cu concedierea devenise un fel de ideal de neatins – și mult mai multe.

Închizând poarta în urma tinerei iepe, o luă pe pasajul dintre boxe. Dar când aproape ajunsese în dreptul ieșirii, îl auzi pe unul dintre caii din apropiere sforăind nervos și dând din copite agitat. Ceilalți cai îi urmară exemplul. Se întoarse și privi culoarul, dar nu

zări nimic. Auzi în schimb nechezatul cailor care-ncepuseră cu toţii să se agite.

Dar apoi observă ceva, o dâră subţire de fum ce venea plutind dinspre una dintre boxele goale de la capătul îndepărtat al pasajului. Extinctorul cel mai apropiat se afla cam la jumătatea distanţei şi, odată ajuns acolo, Petrovic lăsă sacul din mână, scoţând cilindrul metalic din făgaşul lui şi-ndreptându-se direct către boxa cu pricina. Fumul se-nteţise deja, formând cercuri din ce în ce mai groase. Deschizând iute poarta, observă că focul se localizase într-un balot de paie din colţul boxei. Trase de siguranţă şi roti mânerul extinctorului stingând focul cu repeziciune, când dintr-o dată îşi dădu seama că nu trecuse nici o oră de când îşi terminase treaba chiar acolo, în acea boxă. Nu-şi amintea să fi văzut niciun balot, doar paiele de pe jos, pe care el însuşi le împrăştiase şi le greblase ca să acopere podeaua în întregime.

Branko ieşi precipitat din boxă, uitându-se în toate direcţiile. N-avea niciun rost să-ncerce să desluşească ceva în toată hărmălaia asta, căci nu se auzea decât nechezatul asurzitor şi neîncetat al cailor, unii începând chiar să se lovească frenetic de laturile boxelor, încercând să iasă afară. Era imposibil să mai auzi şi altceva.

O luă înapoi de-a lungul pasajului, după care văzu alte cercuri de fum, de data asta venind dinspre celălalt capăt. *La naiba!* Mai era cineva acolo. Apoi îşi aduse aminte de sac. Trebuia neapărat să se ducă să-l recupereze, căci toată viaţa şi viitorul lui depindeau de ce era înăuntru.

Aruncă extinctorul şi dădu fuga după sac, pe care-l găsi unde-l lăsase şi-l apucă smucit de jos, dar pe urmă se opri brusc.

Caii.

Nu putea să fugă şi să-i lase aşa. Trebuia să facă ceva ca să-i salveze.

Deschise aşadar poarta de la prima boxă, trăgându-se iute în lături în momentul în care calul o zbughi speriat afară, lovind poarta cu copitele. Trecu apoi la următoarea boxă, din care un alt patruped o luă la sănătoasa în galop, tropăind asurzitor cu copitele pe podeaua tare a grajdului. Nu mai erau decât trei cai cărora trebuia să le dea drumul, când dintr-o dată simţi cum un braţ puternic îl cuprinde pe după gât cu o strânsoare fermă.

– Nu te împotrivi, îi şopti încet o voce aproape de ureche. Nu vreau să-ţi rup gâtul.

Branko rămase locului, împietrit. Mâna era puternică şi sigură. Individul ştia ce face şi era clar că nu glumea.

Îl târî repede înapoi către poarta mare a grajdului, unde mai întâi îl apucă de încheietură cu mâna liberă, pentru ca apoi Branko să simtă pe piele metalul tare şi rigid al cătuşelor pe care necunoscutul i le puse cu o mişcare mult mai abilă decât o făcuse el în zilele lui de glorie în cadrul poliţiei metropolitane. Îi prinse apoi una dintre mâini de imensa poartă glisantă a grajdului, şi cât ai clipi schimbă braţul din jurul gâtului cu celălalt, fără însă a slăbi câtuşi de puţin strânsoarea, repetând mişcarea şi legându-i şi cealaltă mână de ţâţânile din partea opusă, astfel că Branko stătea acum atârnat de poarta masivă din lemn, asemeni unui şoim cu aripile larg deschise, gata să-şi ia zborul.

Cei trei cai cărora nu apucase să le dea drumul nechezau şi se loveau speriaţi de grilajele de lemn, pe măsură ce flăcările se apropiau de ei.

Bărbatul se aplecă iute sub braţul drept al lui Branko, apoi se îndreptă din mijloc şi, apucându-l de mână, îi rupse degetul mare cu o mişcare rapidă şi lipsită de

cel mai mic efort. Branko urlă de durere, dând din picioare, însă individul apucase deja să se dea în lături şi să se ferească.

– Ce dracu' vrei? ţipă el cu o voce sugrumată de durere.

– Nume, zise bărbatul, cu o voce care aproape că nu se auzea în vacarmul provocat de caii înspăimântaţi. Hai, repede, că nu avem prea mult timp la dispoziţie!

– Ce nume? Despre ce vorbeşti?

Faţa bărbatului fu străbătută de o umbră de furie, timp în care se întinse şi-l apucă ameninţător de mâna stângă, însă de data asta nu-i mai fractură doar un deget, ci toată mâna de la încheietură, cu o putere remarcabilă, de o intensitate feroce. Durerea sfâşietoare i se răspândi în tot corpul ca o săgeată, lăsându-l aproape inconştient pentru câteva clipe, în vreme ce urletul său răsună în grajd, acoperind aproape haosul de nedescris provocat de caii care acum parcă înnebuniseră de-a binelea.

Când în sfârşit îşi ridică privirea, îl zări pe indivd stând nervos în faţa lui, nerăbdător şi uitându-se la el insistent prin negura deasă de fum.

– Numele prietenilor tăi. Ăia cu care-ai vizitat muzeul.

Branko începu să tuşească, privind disperat peste umărul bărbatului cum flăcările începuseră deja să muşte din lemnul grilajului despărţitor, care trosnea sub văpaia lor. Nu mai era nimic de făcut.

– Gus, bâigui el extenuat. Gus şi Mitch, mai mult nu ştiu.

– Mitch şi mai cum?

Branko nu-şi putea aduna cuvintele.

– Adeson. Mitch Adeson. Asta-i tot ce ştiu, jur pe ce-am mai sfânt că nu ştiu mai multe.

– Mitch Adeson, vasăzică...

– Da, exact. Aşa a fost gândită toată treaba. Nu ştii de la cine primeşti ordine. Înţelegi, omule?

Bărbatul îl studie atent pentru câteva momente, apoi dădu aprobator din cap:

– Da, înţeleg.

Slavă Domnului că nenorocitu' mă crede!

– Acum te rog să-mi dai drumul din cătuşele astea blestemate! se rugă Petrovic. Hai, ce naiba!

– Şi unde-l găsesc pe Mitch Adeson ăsta? îl întrebă individul, ascultând cu atenţie ce spuse Branko, după care clătină din cap şi continuă: Dar a mai fost şi un al patrulea cu voi. Vorbeşte-mi despre el, zi-mi cum arată.

– Nu i-am văzut deloc faţa. Purta tot timpul o mască de schi şi nu şi-a dat-o jos niciodată. A purtat-o chiar şi-n noaptea atacului, pe sub armură.

Necunoscutul dădu iar aprobator din cap.

– Bine, murmură el, după care se-ntoarse şi plecă.

– Hei! Heeei! strigă Branko după el, dar degeaba, căci străinul nu întoarse capul.

Îşi văzu de drum de-a lungul culoarului până-n capăt şi nu se opri decât ca să ridice sacul lui Petrovic de pe jos, cu toate obiectele preţioase ce fuseseră furate de la muzeu.

– Nu poţi să mă laşi aici aşa! se rugă iar Branko, dar curând îl zări pe necunoscut dându-le drumul şi ultimilor cai.

Când o zări pe iapa cea tânără şi pestriţă luând-o la goană ca nebuna cu ceilalţi doi cai pe urmele ei, începu să ţipe cât îl ţineau plămânii, căci toţi trei se-ndreptau vijelios către el, cu ochi sălbatici de spaimă şi cu nările fornăind ameninţător, în timp ce flăcările din fundal îi făceau să pară nişte arătări ieşite din infern.

Iar el era imobilizat şi nu se putea feri din drumul lor, căci poarta cea mare de care atârna răstignit era singura lor cale de scăpare de focul mistuitor.

25

– Mai spune-mi despre tipa asta.

Reilly mormăi nemulţumit la auzul remarcii partenerului său, deşi ştiuse încă din momentul în care îi pomenise despre discuţia cu Tess că Aparo avea să-l descoasă în fel şi chip.

– *Tipa* asta ? îl imită el glumind.

Se îndreptau către est, încercând să se strecoare prin traficul infernal din Queens. Cu excepţia culorii, Pontiac-ul pe care-l primiseră era copia fidelă a Chrysler-ului pe care-l buşiseră în timpul urmăririi lui Gus Waldron. Aparo se strâmbă amuzat la Reilly în timp ce depăşi la doar câţiva milimetri, dar foarte sigur pe sine, un camion staţionat al cărui radiator scotea aburi în vreme ce şoferul dădea nervos cu piciorul într-unul dintre cauciucurile din faţă.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse el foarte serios. Don'şoara Chaykin.

Reilly se străduí să nu pară agasat.

– Ce să-ţi zic, dacă nu-i nimic de zis ?

– Ei, haide! Pe cine vrei să păcăleşti ? nu se lăsă Aparo, care-l cunoştea mai bine ca oricine.

Nici nu era greu, având în vedere că lumea nu se prea înghesuia să se împrietenească cu Reilly, şi asta nu din cauza lor, ci din cauza lui. Ţinea oamenii la distanţă.

– Ce vrei de la mine?

– Păi, ea te-a abordat, nu? Aşa, din senin, din iarbă verde, şi-a adus brusc aminte de tine de la muzeu, unde probabil că abia dac-a apucat să te vadă bine din celălalt capăt al sălii, şi mai ales după toate prin câte trecuse în seara aia?

– Da, ce pot să spun? răspunse Reilly fără să-şi ia ochii de la drum. Are o foarte bună memorie vizuală.

– Memorie vizuală pe dracu'! bufni Aparo. Tipa a ieşit la vânătoare...

– Ba nu, zise Reilly ridicându-şi ochii exasperat. E pur şi simplu curioasă.

– Aha. Deci să-nţeleg că are nu numai memorie vizuală, ci şi o minte iscoditoare. Ca să nu mai vorbim de faptul că e o adevărată bucăţică. Numai că tu bineînţeles că nici n-ai băgat de seamă. Ţie nu-ţi stă capul decât la lucruri serioase, adică la caz.

– Bine, fie, poate că am observat şi eu câte ceva, recunoscu Reilly ridicând din umeri învins.

– Slavă Domnului! Băiatul ăsta trăieşte şi mai şi respiră! îl luă Aparo peste picior imitând vocea piţigăiată a creatorului lui Frankenstein din faimosul film. Ştii că e solo, nu? Sau nici asta nu ştii?

– Mda, am observat şi eu, recunoscu el şi apoi tăcu.

Încercase să nu facă prea multă vâlvă pe tema asta. Dis-de-dimineaţă citise declaraţia pe care Tess i-o dăduse Ameliei Gaines la muzeu, chiar înainte de a-l ruga pe un coleg de-al său, cercetător-analist, să caute toate informaţiile referitoare la templieri în teancurile interminabile de dosare ce conţineau informaţii despre diverse grupări extremiste de pe întreg cuprinsul ţării.

Aparo îl încolți cu privirea. Îl cunoștea atât de bine că i-ar fi ghicit starea de spirit chiar și de la câțiva zeci de metri distanță, plus că-i făcea o deosebită plăcere să-l înțepe și să-l tachineze.

– Nu știu, zău, dar îți zic sigur că, dacă o fătucă ca ea mi-ar da atenție, n-aș mai sta pe gânduri și-aș trece direct la fapte.

– Parcă erai căsătorit.

– Mda, așa e, dar cel puțin pot să visez, nu ?

Tocmai ieșiseră de pe 405, și nu mai aveau mult până să iasă și din Queens. Adresa din dosarul lui Petrovic nu mai era valabilă, dar proprietarul le spusese unde lucrează. Grajdurile erau undeva prin apropiere și Reilly se tot uita pe harta pe care-o ținea în mână, direcționându-l pe Aparo. Între timp, știind prea bine că n-o s-o lase mai moale cu una, cu două, reluă discuția despre Tess:

– Și să știi că nu mi-a făcut avansuri, așa cum îți place ție să crezi.

– Sigur că nu. Este pur și simplu un cetățean model, o femeie îngrijorată de soarta noastră, a tuturor, îi replică Aparo, după care continuă dând nedumerit din cap: Chiar nu înțeleg. Ești și tu singur. Nu ești urât ca dracu', nici nu miroși ciudat, cel puțin nu din câte-mi pot da eu seama... Și cu toate astea... Vezi tu, noi, tipii ăștia însurați, avem nevoie de prieteni ca tine, simțim nevoia să trăim periculos prin voi, și... la drept vorbind, tu îți cam dezamăgești colegii de echipă care și-au pus toate speranțele în tine.

Reilly rămase fără replică. Nu putea să-l contrazică. Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse lângă o femeie și, deși nici nu se gândea să recunoască de față cu Aparo, n-avea rost să nege că se simțise atras de Tess. Știa însă că Tess Chaykin, ca și Amelia Gaines de altfel,

nu părea genul de femeie care să se mulţumească cu orice sau pe care s-o tratezi ca pe celelalte, ceea ce la urma urmei era bine, căci nici el nu era genul de bărbat banal sau uşor de mulţumit. Tocmai aici era paradoxul singurătăţii ce-l înconjura. Dacă femeia nu-l impresiona profund de la început, îşi pierdea imediat orice interes. Din contră, dacă ea poseda acel ceva care să-i trezească sentimente de mult amorţite, întâmplarea tragică din copilărie se redeştepta în mintea lui, devenind inevitabil un obstacol, căci toată panica şi spaima pe care le simţise atunci prindeau subit din nou viaţă, împiedicând relaţia să-şi urmeze cursul firesc.

Trebuie să mă eliberez. Nu e musai să mi se întâmple şi mie.

Privind înainte, Reilly zări rotocoalele de fum gros prin care răzbăteau luminile intermitente a două maşini de pompieri. Aruncă o privire spre Aparo, care se întinse după girofar şi-l fixă pe capotă, în timp ce el dădu drumul la sirenă şi apăsă acceleraţia. Rulau acum cu viteză, strecurându-se printre vehiculele mai mari sau mai mici din traficul aglomerat.

Ajungând în parcarea din dreptul grajdurilor, Reilly observă că în afară de maşinile pompierilor, la faţa locului se mai aflau o ambulanţă şi câteva maşini alb cu negru. Parcând undeva departe de ieşire, coborâră din maşină şi se-ndreptară către grajduri, punându-şi insignele la vedere ca să nu fie opriţi de forţele de ordine. Văzându-i că se apropie, unul dintre ofiţeri veni direcţia lor cu braţele larg deschise în semn de restricţionare a accesului, însă îndată ce le zări insignele îi lăsă să treacă.

Deşi focul fusese stins aproape în întregime, mirosul greu de lemn ars plutea încă în aer. Vreo trei sau

patru bărbaţi, probabil muncitori de la grajduri după cum arătau, se tot fâţâiau de colo-colo prin fumul care încă persista, încercând să liniştească animalele speriate şi-nconjuraţi din toate părţile de furtunurile groase şi-ntortocheate ale pompierilor. Un individ îmbrăcat într-un impermeabil negru se uita la ei cum se apropie, aşteptându-i cu o expresie posomorâtă.

Reilly făcu prezentările atât pentru sine, cât şi pentru partenerul său. Poliţistul, un sergent pe care-l chema Milligan, nu păru deloc impresionat.

– Lăsaţi-mă să ghicesc, începu el sarcastic. Eraţi prin zonă din pură întâmplare, nu?

Reilly nu-i răspunse, mulţumindu-se doar să arate înspre grajdurile carbonizate cu o uşoară mişcare a capului, spunând doar:

– Branko Petrovic.

Milligan ridică resemnat din umeri, după care îi conduse înăuntru, unde doi medici erau aplecaţi asupra unui trup întins pe jos. Lângă ei, rezemată de perete, era o targă.

Reilly se uită mai întâi la ea, apoi la Milligan, care înţelese mesajul: totul trebuia tratat ca scena unei morţi suspecte.

– Ce ştim până acum?

Milligan se aplecă şi el deasupra trupului carbonizat ce zăcea pe jos înconjurat de aşchii mai mult sau mai puţin arse, apoi se întoarse zicând:

– Păi cred că voi ar trebui să-mi spuneţi mie. Şi eu care credeam că o să fie un caz simplu şi clar, fără complicaţii...

Reilly privi cadavrul peste umărul sergentului. Era greu să diferenţiezi carnea afumată şi-nnegrită a trupului inert de mocirla de pe jos, ce se formase în momentul în care funinginea şi sângele se amestecaseră cu

apa din furtunurile pompierilor. Mai era însă încă un detaliu sordid care sporea decorul şi aşa destul de macabru, şi anume faptul că braţul stâng al victimei, desprins de trunchi, zăcea rigid la câţiva centimetri de trup. Reilly se încruntă descumpănit. Acel trup sfâşiat şi neajutorat care nu demult îi aparţinuse masivului Branko Petrovic nu mai aducea deloc cu corpul unui om.

– De unde ştii că-i Petrovic?

Milligan se aplecă uşor şi-i arătă cu degetul ceva într-o parte a frunţii defunctului. Reilly observă atunci cicatricea, o urmă adâncă ca o crestătură, mărturia unei lovituri straşnice. În ciuda stării jalnice în care se afla Branko, era evident totuşi că semnele erau vechi.

– L-a lovit un cal cu copita acum câţiva ani, când încă lucra ca ofiţer de poliţie. Tare se mai mândrea cu cicatricea, sau, mă rog, cu faptul că supravieţuise unei asemenea lovituri.

Când Reilly se aplecă să se uite mai bine, privirea i se întâlni cu cea a unuia dintre asistenţii de pe ambulanţă, o tânără de vreo douăzeci şi ceva de ani, care părea dornică să-i vorbească.

– Ai să ne spui ceva interesant?

Zâmbind, tânăra ridică braţul stâng al lui Petrovic şi-i arătă încheietura.

– Sper că n-o să mă pârâţi colegilor mei medici că mi-am depăşit atribuţiile, dar cineva nu-l prea avea la inimă pe individul ăsta. Cealaltă încheietură e arsă destul de rău, dar uitaţi-vă la asta. Vânătăile se văd încă şi e evident că a fost legat. Terminându-şi fraza, arătă spre poarta mare a grajdului. După părerea mea, continuă ea, a fost legat de poartă cu ambele mâini, ca şi cum ar fi vrut să-l crucifice.

Aparo păru să n-o creadă.

– Vrei să spui că l-au legat şi-au dat drumul la cai intenţionat, ca să-l calce în picioare? întrebă el.

– Sau să treacă prin el, la propriu, adăugă Reilly.

Tânăra aprobă din cap. Reilly îi mulţumi atât ei, cât şi colegului ei, apoi ieşi din grajd împreună cu Aparo şi Milligan.

– De ce îl urmăreaţi pe Petrovic? se interesă Milligan.

Reilly studia atent caii.

– Înainte să vorbim despre asta, ai motive să crezi că cineva îi dorea moartea?

Milligan privi înapoi, către grajdul care încă fumega.

– Nu, nu chiar. Ştiţi şi voi cum stau lucrurile prin locuri de genul ăsta. Nu dai decât de indivizi care sunt la fel de inteligenţi ca şi caii de care au grijă, şi unde mai pui că Petrovic avea şi un anume trecut... Dar nu, după cum am spus, nu-mi vine nimic în minte. Voi ce credeţi?

Reilly îl informă atunci despre legătura dintre Gus Waldron şi Branko Petrovic, şi mai departe despre legătura amândurora cu atacul de la muzeu.

– În ordine, o să mă asigur că trec cazul pe lista de priorităţi. O să-i aduc urgent pe băieţii care se ocupă cu prelevarea dovezilor, o să-l rog şi pe şeful brigăzii să investigheze dacă a fost sau nu incendiere şi să-mi dea răspunsul chiar azi, iar autopsia va fi în cap de listă, neapărat.

Începuse să burniţeze destul de bine când Reilly şi Aparo se îndreptară într-un târziu înspre maşină.

– Au început să facă curăţenie, zise Aparo. Şterg urmele şi martorii incomozi.

– Mda, aşa se pare, aprobă Reilly. Va trebui să-i rugăm pe cei de la morgă să se mai uite încă o dată la Waldron. De data asta mult mai atent.

– Dacă am dreptate, va trebui să-i găsim urgent pe ceilalți doi călăreți înainte să-i găsească altcineva.

Reilly își ridică privirile către cerul neguros înainte să-i răspundă:

– Da, doi dau poate doar unul, dacă presupunem că al patrulea e de fapt autorul crimelor.

26

Pentru că ochii începură să-l usture şi să-l înţepe după atâtea ore petrecute în faţa vechilor manuscrise, îşi scoase ochelarii şi se şterse la ochi cu grijă cu un prosop umezit. Oare cât timp petrecuse acolo? Se făcuse deja dimineaţă? Sau era încă noapte? Pierduse complet noţiunea timpului de când se întorsese de la Muzeul Metropolitan.

Desigur că reporterii, o adunătură de nenorociţi semianalfabeţi, scriseseră probabil deja sute de articole despre subiectul ăsta, catalogând incidentul drept furt calificat sau jaf armat. Niciunul dintre ei, nici măcar cei sus-puşi, n-aveau cum să înţeleagă sau să împărtăşească semnificaţia personală pe care el o atribuia evenimentelor: un exerciţiu în arta cercetării practice şi nimic mai mult. Şi nu avea să mai treacă mult până când toţi vor afla adevărul despre acea noapte de sâmbătă: că tot ce se petrecuse atunci nu era decât un prim pas către ceva mult mai mare şi mai însemnat, ceva care le va modifica iremediabil perspectiva asupra lumii. În scurt timp vor trăi o revelaţie care le va deschide nu numai ochii, ci şi minţile lor înguste şi meschine către un adevăr ce întrecea chiar şi cele mai îndrăzneţe închipuiri omeneşti.

Sunt atât de aproape! Atât de aproape! Mai e puţin şi se va-ntâmpla...

Se întoarse şi-şi fixă privirile pe peretele din spatele său, pe care atârna un calendar. Deşi niciodată nu ştia bine dacă afară e zi sau noapte, avea în schimb un foarte mare interes pentru zile şi date, care jucau un rol foarte important în existenţa sa.

O astfel de dată era încercuită cu roşu pe calendar. Se întoarse apoi şi-şi analiză roadele muncii, privind codificatorul la care tot muncise de ceva timp şi care trona pe masa îngustă. Reciti apoi pasajul care-i dăduse bătaie de cap încă de când reuşise să-l decodeze.

Încurcată treabă, îşi zise, apoi zâmbi larg dându-şi seama dintr-o dată că fără să vrea folosise exact cuvântul potrivit, căci manuscrisul nu numai că fusese rescris în limbaj codat, dar înainte de asta pasajul cu pricina fusese codificat pe principiul jocului de cuvinte încrucişate, spart în sute de fragmente ce formau împreună un adevărat puzzle.

Odată cu revelaţia simţi cum îl cuprinde un sentiment de adâncă admiraţie pentru cel care se ocupase de cifrarea documentului. Imediat însă faţa i se posomorî şi se încruntă, dându-şi seama că trebuie să-i dea de cap cât mai repede cu putinţă. N-avea niciun sens să tărăgăneze lucrurile. Până în prezent – cel puţin din câte ştia el – îşi acoperise urmele destul de bine şi era la adăpost, însă nu vroia să se culce pe-o ureche şi să-şi subestimeze duşmanii. Din păcate însă, pentru a rezolva enigma, avea nevoie de mai multe informaţii şi trebuia să se ducă la bibliotecă, ceea ce însemna că era nevoit să părăsească siguranţa adăpostului său şi să se aventureze în lumea de deasupra.

Rămase pe gânduri câteva clipe, făcându-şi tot felul de socoteli în minte, după care hotărî că probabil e

seară, aşa că se putea duce la bibliotecă, însă trebuia să fie cu ochii-n patru, în eventualitatea în care poliţia făcuse deja legătura între furtul codificatorului şi vechiul manuscris, şi dăduse instrucţiuni angajaţilor să-l anunţe în cazul în care cineva solicita cărţi sau materiale pe o anumită temă.

De-ndată însă se relaxă şi zâmbi. *Hai c-o iei pe arătură deja. Nu-s ei atât de deştepţi.*

După ce-şi va termina treaba la bibliotecă, adică imediat ce va fi găsit soluţia salvatoare, se va întoarce acasă şi va termina de descifrat şi paginile rămase. Se uită din nou în spate la calendarul cu data încercuită cu roşu. O dată întipărită în mintea lui pentru tot restul vieţii.

Dar între timp avea o altă sarcină de dus la îndeplinire, o îndatorire care părea simplă la prima vedere, dar care era de fapt foarte importantă şi mai ales care-i displăcea profund. Dacă va trece cu bine şi de această mică încercare, şi odată decodat manuscrisul în întregime, avea să-şi împlinească în sfârşit destinul ce-i fusese hărăzit fără voia lui.

27

Monseniorul De Angelis stătea pe scaunul tare de ratan din dormitorul său, în austerul apartament de la ultimul etaj al căminului de pe strada Oliver, pe care dioceza i-l pusese la dispoziţie pe perioada şederii sale în New York. Însă avea şi acest lucru avantajele lui. De pildă, situarea căminului era foarte convenabilă, fiind la doar câteva străzi distanţă de Federal Plaza. Mai mult, priveliştea minunată a Podului Brooklyn pe fundalul albastru al cerului, vizibilă doar de la etajele superioare, nu putea să trezească în inimile puriştilor care ocupau de obicei aceste camere decât o perspectivă mai mult decât romanţată asupra metropolei.

Acum însă De Angelis avea cu totul altă dispoziţie.

Se uită la ceas, după care deschise clapeta mobilului şi formă un număr de telefon din Roma. Nu după mult timp îi răspunse cardinalul Rienzi, care se codi la început să-l deranjeze pe cardinalul Brugnone, dar până la urmă cedă, aşa cum De Angelis fusese convins că se va întâmpla.

– Dă-mi veşti bune, Michael, te rog, îi spuse Brugnone tuşind uşor ca să-şi dreagă vocea.

– FBI-ul face progrese. Au reuşit chiar să recupereze unele dintre obiectele furate.

– Asta-i o veste încurajatoare, într-adevăr.

– Aşa este. Biroul şi poliţia metropolitană îşi concentrează toată atenţia şi eforturile pentru rezolvarea acestui caz, aşa cum au şi promis, de altfel.

– Şi autorii jafului? Au mai arestat pe cineva?

– Din păcate, nu, eminenţa voastră, răspunse De Angelis. Bărbatul pe care-l prinseseră a murit înainte să apuce să-l interogheze. Se pare că un al doilea membru al grupului a murit şi el într-un incendiu. Am vorbit ceva mai devreme cu agentul care se ocupă de caz, care mi-a spus că încă se aşteaptă rezultatele laboratorului de medicină legală, însă există suspiciuni că omul a fost omorât.

– Îngrozitor, murmură Brugnone oftând. Tragic chiar, continuă el. Îi roade lăcomia. Se bat pe prada luată.

Monseniorul aprobă ridicând neputincios din umeri:

– Da, aşa se pare.

Brugnone tăcu câteva clipe, după care reluă:

– Totuşi, ar mai fi şi altă posibilitate, Michael.

– Da, şi eu m-am gândit la asta.

– Cineva vrea să facă curat. Să rămână cu întreaga pradă.

De Angelis aprobă cu o uşoară mişcare a capului.

– Asta e şi impresia mea.

– Vestea asta nu mă bucură deloc. Odată rămas singur, va fi şi mai greu de găsit.

– Cu toţii facem greşeli la un moment dat, eminenţă. I se va întâmpla şi lui mai devreme sau mai târziu, şi atunci mă voi asigura că punem mâna pe el.

De Angelis auzea în telefon cum cardinalul se tot foia în scaun, ca şi cum nu-şi găsea locul.

– Mărturisesc că nu sunt foarte mulţumit de felul în care avansează ancheta. Nu poţi face nimic ca să grăbeşti lucrurile?

– Nu fără să risc ca agenţilor FBI să li se pară că mă amestec un pic cam prea mult în treaba lor.

Se lăsă un moment de linişte la celălalt capăt al firului, apoi Brugnone vorbi din nou:

– Atunci stai deoparte deocamdată, însă te rog să ne ţii la curent cu fiecare nou pas din evoluţia anchetei.

– Îmi voi da silinţa, eminenţă.

Vocea bătrânului cardinal căpătă apoi un ton şi mai sobru:

– Sper că înţelegi importanţa problemei, Michael. Vaticanul trebuie neapărat să recupereze *absolut toate* exponatele împrumutate muzeului, înainte să fie prea târziu. Toate, fără excepţie.

De Angelis ştia foarte bine de ce cardinalul accentuase cuvântul „toate". Ştia prea bine la ce se referă de fapt.

– Desigur, eminenţa voastră, răspunse el solemn. Înţeleg perfect.

După ce închise telefonul, De Angelis mai rămase câteva minute în scaun înainte de a îngenunchea lângă pat pentru rugăciune. Nu se rugă însă pentru o intervenţie divină, ci pur şi simplu ca să aibă puterea necesară pentru a merge până la capăt.

Miza era mult prea mare ca să-şi permită o înfrângere.

28

În după-amiaza când Tess primi pachetul de la Universitatea Columbia cu documentele cerute, acestea i se părură extrem de puține. Le răsfoi în grabă, confirmându-și bănuielile, și rămase foarte dezamăgită, căci nu găsi nimic de care să se poată folosi. După discuția pe care o avusese cu Clive Edmondson nici nu se așteptase să primească prea multe informații legate de templieri. În primul rând pentru că William Vance nu era specializat în domeniul ăsta, concentrându-și atenția asupra istoriei feniciene, cu precădere până în secolul al III-lea înainte de Hristos. Cu toate acestea, exista o legătură între cele două, naturală și deloc neglijabilă: marile porturi feniciene de la Sidon și Tir aveau să devină o mie de ani mai târziu importante fortărețe ale templierilor. Așadar, ca să ajungă la fragilul miez de istorie feniciană, orice arheolog trebuia mai întâi să pătrundă și să înlăture strat după strat de mărturii și relicve aparținând cruciaților și cavalerilor templieri.

Cu atât mai dezolată se simți când descoperi că niciuna dintre cărțile sau articolele lui Vance – cel puțin

cele pe care i le trimiseseră ei – nu tratau subiecte precum criptografia sau criptologia.

Era cu adevărat descurajată. Ce folos că se dusese la bibliotecă şi stătuse cu nasul în cărţi ore întregi, sau că solicitase universităţii să-i trimită cărţile lui Vance? Tot nu se lămurise cum stă treaba cu templierii şi arta lor într-ale codificării.

Se hotărî să mai caute o dată pe internet, şi în momentul în care introduse numele lui Vance dădu iar peste cele câteva sute de legături pe care deja le ştia. De data asta însă decise să nu se mai grăbească, aşa că începu s-o studieze mai atentă pe fiecare în parte.

Apucase să treacă prin câteva zeci de documente, când dădu peste un site care-l menţiona pe Vance doar în treacăt, însă pe un ton ironic. Articolul, de fapt transcrierea unui discurs ţinut cu zece ani în urmă de un istoric francez la Universitatea din Nantes, conţinea un comentariu sarcastic al autorului asupra unor teorii cu care el evident nu era de acord şi pe care le califica drept îndoielnice, pretinzând că tulbură apele pentru adevăraţii specialişti în domeniu.

Articolul nu făcea referire la Vance decât spre sfârşit, istoricul menţionând în treacăt că acesta ar fi avansat ridicola idee că e posibil ca Hugo de Payens să fi fost catar, din simplul motiv că arborele său genealogic atesta faptul că se trăgea din Languedoc.

Tess reciti pasajul. *Fondatorul Ordinului Templierilor, un catar?* Era, într-adevăr, o sugestie exagerată. Catarismul şi templierii erau termeni mai mult decât antonimici. Timp de două sute de ani, templierii fuseseră apărători de neclintit ai Bisericii, în timp ce catarismul fusese o mişcare gnostică.

Cu toate astea, ideea reuşi s-o pună pe gânduri, în ciuda aparentei ei absurdităţi.

Mişcarea catarilor luase naştere pe la mijlocul secolului al X-lea, trăgându-şi numele de la termenul grecesc *katharos*, care însemna „cei puri". Se baza pe ideea că lumea e pervertită şi rea, şi că sufletul se află într-o continuă renaştere – şi că poate chiar trece de la om la alte vieţuitoare, fapt care explica de ce adepţii erau vegetarieni – până ce într-un final evadează din lumea materială şi accede într-un tărâm al spiritelor.

Toate credinţele şi preceptele catarilor erau dezavuate de Biserică, care le considera blasfemii, căci ei se ghidau după principiul dualist al existenţei unui Dumnezeu bun şi milostiv, alături de care ar mai exista un alt Dumnezeu, la fel de puternic, dar rău, căruia îi atribuiau toate relele lumii. Despre Dumnezeul milostiv credeau că a creat raiul şi sufletul omului, pe care celălalt l-a încătuşat într-un corp muritor şi efemer. În ochii Vaticanului, catarii săvârşiseră nelegiuirea de a-l ridica pe diavol la acelaşi rang cu Dumnezeu, rezultând de aici credinţa lor că toate bunurile lumeşti sunt diavoleşti, credinţă care i-a determinat să nu tânjească după niciun fel de bogăţii sau putere, spre deosebire de supuşii Bisericii Catolice medievale, a căror lăcomie pentru averi şi putere nu avea limită.

Mai mult decât atât, ceea ce-i îngrijora pe mai-marii Bisericii era faptul că aceşti catari erau gnostici. Gnosticismul, termen care – ca şi *katharos* – derivă de la grecescul *gnosis*, adică cunoaştere profundă, judecată pătrunzătoare, este credinţa că omul poate ajunge la Dumnezeu în mod direct şi-şi poate stabili propria sa relaţie cu divinitatea fără mijlocirea Bisericii sau a preoţilor ei. Această convingere în posibilitatea unui contact personal cu Dumnezeu îi elibera pe catari de multe constrângeri de ordin moral sau religios la care adepţii Bisericii ţineau cu sfinţenie. În afară de faptul că nu

aveau biserici opulente şi luxoase sau ceremonii opresive, nu aveau nevoie nici de preoţi. Slujbele religioase aveau loc chiar în casele lor sau în aer liber. Şi ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, femeile erau tratate în mod egal şi li se permitea să devină *parfait*, un termen cât de cât apropiat, pentru catari, de noţiunea de preot. Din moment ce forma fizică nu avea niciun fel de importanţă pentru ei, sufletul care-şi găsea sălaş temporar în trupul tranzitoriu putea fi în egală măsură feminin sau masculin, indiferent de aspectul exterior.

Pe măsură ce mişcarea devenea din ce în ce mai cunoscută şi mai populară, răspândindu-se în sudul Franţei şi nordul Italiei, Vaticanul a început să se îngrijoreze, hotărând în cele din urmă că o astfel de erezie nu mai poate fi tolerată. Catarii nu deveniseră o ameninţare numai pentru Biserica Catolică, ci şi pentru întregul sistem feudal din Europa la acea vreme, deoarece nu credeau în angajamente sau jurăminte care-i legau de lumea materială, deci de relele lumeşti. Această convingere submina în mod clar şi deschis întregul fundament medieval al legămintelor dintre proprietar şi robii de pe feuda sa. Aşa se face că papei nu i-a fost deloc greu să obţină sprijinul nobilimii franceze ca să înlăture ameninţarea catarilor. În 1209, o armată de cruciaţi a descins în Languedoc, urmând o perioadă de peste treizeci şi cinci de ani de masacre în decursul cărora au fost omorâţi peste treizeci de mii de bărbaţi, femei şi copii. Se spunea chiar că, după ce cavalerii le dăduseră de urmă şi ultimilor săteni refugiaţi prin bisericile din zonă, sângele băltea pe podelele lăcaşelor sfinte. Povestea mai spune şi că atunci când unul dintre soldaţii papei s-a plâns că nu mai ştie dacă omoară eretici sau creştini, i s-a spus: „Omoară-i pe toţi. Domnul va şti să-i aleagă."

Dar parcă e prea de tot! Pur și simplu n-are sens! își spuse Tess. Templierii s-au dus în Țara Sfântă ca să-i apere pe creștinii veniți în pelerinaj. Erau oamenii Vaticanului, cei mai împătimiți apărători ai Bisericii Catolice, în timp ce catarii erau, dimpotrivă, dușmanii declarați ai papalității.

Era foarte mirată că o persoană atât de informată și de documentată ca Vance putea să avanseze o astfel de teorie îndrăzneață, cu atât mai mult cu cât aceasta nu avea la bază decât o vagă presupunere, neverificată, asupra originilor unui singur om. Se întreba totuși dacă nu cumva e posibil să se înșele ea, sau dacă nu îi scăpa ceva. Știa însă că dacă vrea să se lămurească va trebui să vorbească direct cu el. Indiferent cât de periculos sau de reprobabil era demersul său din punct de vedere academic, Tess era convinsă că, dacă exista într-adevăr o legătură între templieri și jaful de la muzeu, Vance și-ar da seama imediat.

Formă din nou numărul Universității Columbia și ceru să i se facă legătura cu Departamentul de Istorie. După ce-i aduse aminte secretarei de discuția lor de acum câteva zile, o întrebă dacă reușise să găsească pe cineva din departament care știa unde se află William Vance. Femeia îi spuse că a vorbit cu câțiva profesori care predaseră la ei cam în aceeași perioadă cu Vance, dar aceștia nu mai țineau legătura cu el după ce plecase din departament.

– Da, înțeleg, zise Tess dezamăgită, neștiind unde l-ar mai putea căuta.

Femeia își dădu seama că e descumpănită, așa că încercă s-o consoleze adăugând:

– Știu că e foarte important să dați de dânsul, dar... poate că nu vrea să fie găsit. Multora dintre noi nu ne place să răscolim amintirile... mă rog, cele din vremuri mai puțin plăcute.

Dintr-o dată Tess deveni mult mai atentă.

– Amintiri neplăcute? La ce vă referiți?

– Da, foarte dureroase. Și prin câte a trecut, sărmanul. Foarte trist, într-adevăr. A iubit-o enorm...

Tess nu mai înțelegea nimic. Începu să caute grăbită prin cotloanele minții, doar-doar și-o aminti ceva.

– Îmi pare rău, dar chiar nu știu despre ce e vorba. A pierdut pe cineva drag sau?...

– A, am crezut că știți. Da, pe soția dânsului. S-a îmbolnăvit și a murit.

Tess habar n-avea. Niciunul dintre site-urile pe care le studiase nu menționa așa ceva, dar asta nu era deloc de mirare, din moment ce articolele tratau subiecte academice și nu viața personală a autorului.

– Când s-a întâmplat nenorocirea?

– Acum câțiva ani cred, cinci sau șase, nu mai știu nici eu precis... Îmi aduc însă aminte că era primăvară. Domnul profesor și-a luat în vara aceea un an de concediu, și pe urmă n-a mai venit.

Mulțumindu-i pentru informații, Tess închise telefonul și petrecu următoarele câteva minute gândindu-se dacă nu cumva ar fi mai bine să renunțe la ideea de a se consulta cu Vance și dacă n-ar face mai bine să-l caute pe Simmons. Cu toate astea, nu-și putea înfrânge nedumerirea ce pusese stăpânire pe ea. Intră iar online și dădu clic pe site-ul ziarului *New York Times*, selectând opțiunea de căutare avansată. Răsuflă ușurată constatând că documentele arhivate mergeau înapoi în timp până în 1996. Tastă numele întreg al lui Vance, după care dădu clic pe secțiunea cu necrologuri și pe ecran îi apăru o legătură spre un articol în care era anunțat decesul soției lui, Martha. Nu făcea decât referiri foarte vagi la anumite complicații survenite în urma unei boli de scurtă durată, fără să dea alte detalii. Citind

repede rând după rând, Tess află că înmormântarea avusese loc la cimitirul Green-Wood din Brooklyn. Îi trecu atunci prin minte ca s-ar putea ca Vance să plătească regulat o anumită sumă pentru întreţinerea mormântului şi că, dacă aşa stăteau lucrurile, cei de la cimitir ar fi trebuit să-i ştie adresa.

La început se gândi că ar putea să sune chiar ea, dar mai apoi decise că poate nu-i o idee prea bună, bănuind că nu-i vor dezvălui astfel de informaţii fără un argument solid. Cotrobăi prin poşetă şi găsi cartea de vizită pe care Reilly i-o dăduse la spital. Deloc convinsă că face ceea ce trebuie, formă numărul, însă Reilly era într-o şedinţă şi, pentru că nu era sigură dacă să-i spună sau nu ceva agentului de la telefon, se hotărî să mai aştepte şi să vorbească personal cu el.

Îşi întoarse privirea către ecranul laptopului şi citi iar necrologul absentă, când deodată avu o strălucire şi sări în sus de bucurie, căci tocmai îşi dăduse seama că a doua zi se împlineau exact cinci ani de la moartea Marthei Vance.

29

– Rezultatele autopsiei confirmă faptul că Waldron a fost omorât, începu Reilly rotindu-şi privirile spre toţi cei aşezaţi la masa mare şi ovală din camera de proiecţie a Biroului. Singurul care nu era unul de-al lor era monseniorul De Angelis.

– Am găsit urme de Lidocaină în sânge. E un anestezic, însă nu i-a fost administrat în spital. Se pare că doza mare injectată i-a provocat un stop cardiac în urma căruia a survenit imediat decesul. Partea interesantă este însă că s-au găsit şi nişte urme de înţepături de ac în zona gâtului, semn că s-a dorit ca drogul să-i amorţească corzile vocale, astfel încât să nu poată striga după ajutor.

Monseniorul asculta expunerea raportului cu o mină gravă, care însă nu reuşea să-i ascundă uimirea. Alături de el mai erau şi Jansson, Buchinski, Amelia Gaines, Aparo şi Blackburn, însoţit de doi dintre ofiţerii săi, plus un tânăr tehnician care mânuia cu mare abilitate aparatele electronice. Cu alte cuvinte, toţi pionii principali ai Biroului direct implicaţi în investigaţia jafului de la muzeu erau prezenţi şi ascultau şi ei la fel de

atenţi, dar şi îngrijoraţi, căci raportul nu le aducea veşti tocmai bune.

– De asemenea, la grajdurile unde lucra Petrovic am găsit echipamente de însemnare la rece a cailor, continuă Reilly, de care probabil că acesta s-a folosit ca să ascundă însemnele iniţiale de pe caii pe care i-au folosit ca să dea lovitura. Putem trage de aici două concluzii: fie persoana care a fost capul întregii operaţiuni încearcă acum să-şi acopere urmele, lichidându-şi executanţii, fie unul dintre cei patru s-a hotărât să păstreze prada doar pentru el. Oricum, celălalt – sau ceilalţi doi – este acum vizat şi riscă să fie omorât. Ca să nu mai zic că omul nostru pare destul de grăbit şi nu pierde timpul.

– N-aţi reuşit să recuperaţi niciunul dintre obiectele furate? La grajduri n-aţi găsit nimic? îl întrebă De Angelis pe Reilly, întorcându-se către el.

– Mă tem că nu, părinte. Tocmai de asta îi omoară, ca să le ia partea.

De Angelis îşi dădu ochelarii jos şi-ncepu să-i şteargă cu mâneca.

– Dar în legătură cu grupările acelea extremiste despre care aţi spus că o să vă interesaţi? Aţi aflat ceva relevant în această privinţă?

– Nu, încă nu. Acum cercetăm două cazuri mai în amănunt, mai exact două grupări care şi-au exprimat recent dezacordul în legătură cu Biserica şi cu criticile acesteia la adresa lor. Ambele se află în Midwest, aşa că angajaţii noştri locali sunt direct implicaţi în cercetarea lor, însă deocamdată n-au găsit nimic concludent, niciun indiciu care să-i lege de evenimentele din New York, în afara câtorva ameninţări.

De Angelis îşi puse ochelarii la loc, încruntându-se. Era evident că nu era deloc mulţumit de ce auzea, deşi încerca din răsputeri să-şi ascundă neliniştea.

– Da. Cred că tot ce putem face e să aşteptăm şi să vedem ce se mai întâmplă, conchise el sec.

Reilly aruncă o privire în jurul mesei, către ceilalţi. Ştia că nici ei nu stăteau mai bine cu propria lor bucăţică de investigaţie, şi că niciunul nu făcuse vreo descoperire revelatoare care să ajute la dezlegarea misterului. Până în prezent nu făcuseră decât să reacţioneze la diversele evenimente legate de caz, în loc să fie ei cei care le declanşează, cum ar fi fost normal.

– Ai de gând să ne povesteşti şi despre templieri sau nu? întrebă brusc Aparo.

În acel moment De Angelis îşi întoarse repede privirile către Aparo, dar şi le redirecţionă iar înspre Reilly, la care acesta se uita fix.

– Templieri? întrebă el foarte mirat.

Luat prin surprindere, căci nu se aşteptase ca Aparo să aducă în discuţie chestiunea cu templierii, Reilly încercă să pară cât mai detaşat:

– Da, e doar una dintre pistele pe care le analizăm.

Figura nedumerită a monseniorului îi dădu de înţeles că nu se va mulţumi doar cu atât, aşa că se simţi dator să continue:

– Unul dintre martorii oculari ai jafului este o doamnă de profesie arheolog cu care am vorbit şi care crede că ar putea exista o legătură între cele întâmplate şi cavalerii templieri.

– Din cauza mantiilor albe cu cruci roşii pe ele?

Bine măcar că există ceva care să îndreptăţească presupunerea, îşi zise Reilly atunci.

– Da, şi asta, dar mai sunt şi alte aspecte. De exemplu, cavalerul care a luat codificatorul a spus ceva în latină, un fel de moto sau proverb care se pare că e gravat şi la intrarea unui castel din Franţa care a aparţinut templierilor.

De Angelis îl urmărea cu un zâmbet surprins.

– Vasăzică doamna asta crede că atacul a fost opera unui grup religios care a încetat să existe acum mai bine de şase sute de ani?

Reilly simţi cum ochii celor prezenţi se aţintesc asupra lui, sfredelindu-l.

– Nu, nu tocmai. Însă dacă analizăm puţin contextul istoric şi statutul de cult la care au ajuns în cele din urmă, se poate ca acei templieri care, aşa cum spuneţi, au dispărut acum şase secole să fi servit drept model unei adunături de fanatici religioşi care şi-au făcut din ei idoli şi şi-au propus fie să-i răzbune, fie să le învie memoria. Astfel de oameni sunt convinşi că luptă pentru o cauză dreaptă.

De Angelis aprobă uşor din cap, îngândurat. Curând se ridică şi-ncepu să-şi adune hârtiile, părând destul de abătut.

– Mda... Lucrurile par promiţătoare. Vă doresc mult noroc în investigaţiile dumneavoastră, agent Reilly. Domnilor, agent Gaines, încheie el apoi, luându-şi la revedere şi aruncând o ultimă privire către Jansson înainte de a ieşi cu paşi uşori, aproape neauziţi.

În urma lui, Reilly rămase cu un gust amar, stânjenit la gândul că nu fusese cu nimic mai breaz decât acei profesori universitari obsedaţi de istoria templierilor, care-i văd peste tot, punându-le în cârcă diverse urzeli sau conspiraţii.

30

. Mitch Adeson ştia prea bine că, dacă trebuia să mai stea mult în magherniţa asta, o să înnebunească de-a binelea. Pe de altă parte ar fi fost o idioţenie să riște să se ducă la el acasă, plus că străzile din vecinătate erau probabil deja supravegheate, deci pericolul era cu-atât mai mare. Măcar aici, în Queens, ascuns în apartamentul tatălui său, era cât de cât în siguranţă.

Mai întâi Gus, apoi Branko. Mitch nu era prost deloc, şi chiar de-ar fi fost la fel de idiot ca Gus Waldron, tot şi-ar fi dat seama până la urmă că ucigaşul are o listă, şi nu numai că era şi el pe ea, ci că era chiar următoarea victimă.

Venise vremea s-o şteargă cât mai repede, să se dea la fund. Îşi îndreptă privirile către celălalt colţ al camerei unde tatăl său, un bătrân cu gura mare şi tare de urechi, făcea ce ştia el mai bine, adică se uita cu nesaţ la imaginile colorate şi în continuă mişcare de pe ecranul televizorului, pe acelaşi canal de mâna a doua care difuza zi şi noapte tot felul de talk-show-uri tâmpite pe ai căror invitaţi bătrânul nu se sfia să-i înjure în gura mare.

Lui Mitch i-ar fi plăcut să știe mai multe despre tipul care-l angajase, să-și dea seama dacă el era cel de care ar fi trebuit să se ferească. După ce se gândi îndelung, întorcând problema pe toate părțile, hotărî totuși că nu despre el era vorba. Nu, era imposibil. Se pricepea omul la călărit, ce-i drept, și strunise calul surprinzător de bine în noaptea atacului, însă nu era destul de voinic ca să-l răpună pe unul ca Branko, ca să nu mai vorbim de matahala de Waldron, pe care nu-ți venea să-l atingi nici c-o mănușă când îl vedeai cât de mare e. Probabil că era vorba de altcineva, cineva mai din vârful piramidei, însă pentru a-l dibui Mitch știa că va trebui să poarte o mică discuție cu bărbatul care-i propusese afacerea de la bun început. Singura problemă era că nu avea cum să dea de el, mai ales că nici măcar nu știa cum îl cheamă.

Îl auzi pe tatăl său dând vânturi în fotoliu.

Dumnezeule, nu mai pot sta aici. Trebuie neapărat să fac ceva.

Chiar dacă era încă lumină afară, simțea nevoia să treacă la acțiune. Îi spuse așadar tatălui său că se întoarce peste câteva ore și se pregăti de plecare. Bătrânul păru că nu-l bagă în seamă, însă în timp ce Mitch își trase haina pe el și se-ndreptă către ușă, mormăi îmbufnat:

– Bere și țigări.

Era, fără exagerare, probabil una dintre cele mai lungi propoziții pe care i le adresase de duminică dimineață, când Mitch venise la el cu noaptea-n cap direct din Central Park, unde se duseseră imediat după lovitură să se descotorosească de armuri, urmând ca apoi să-și vadă fiecare de treabă. Misiunea lui fusese să ascundă recuzita într-un camion pe care-l lăsase apoi într-un garaj încuiat, la numai două străzi distanță de

locuința sa. Chiria era plătită în avans pe un an, așa că până atunci n-avea de gând să pună piciorul pe acolo.

Ieși din apartament și coborî scările până la parter, unde se uită atent în stânga și-n dreapta, scrutând aleea în căutarea unor potențiale pericole, și după ce se asigură că e în siguranță, păși în strada învăluită de lumina crepusculului, îndreptându-se către metrou.

În vreme ce pășea cu precauție pe aleea întunecoasă care ducea către clădirea lugubră de șapte etaje din Astoria, în care se afla și apartamentul său, începuse deja să plouă. Avea în brațe o cutie cu șase doze de bere Coors și un cartuș de Winston, pe care le luase pentru tatăl său, și era ud până la piele. Nu intenționase să treacă pe acasă, cel puțin nu încă, însă în ultimul moment se hotărâse să riște și să se ducă să-și mai ia câteva lucruri, din moment ce vroia să dispară.

Se opri în mijlocul aleii câteva clipe, după care se duse încet și trase de scara de incendiu, pe care avea grijă s-o ungă cu regularitate pentru cazuri de urgență, așa că fu mulțumit să constate că e la fel de silențioasă precum o lăsase. Urcă în grabă, uitându-se mereu nervos către stradă. Odată ajuns în dreptul ferestrei de la dormitor, puse jos punga de hârtie cu cumpărături și-ncepu să scormonească în spațiul dintre scară și perete, scoțând în cele din urmă la iveală ranga de fier pe care-o păstra acolo. După doar câteva minute, forțase deja ivărul și se furișă înăuntru.

Nu aprinse lumina, căci cunoștea camera foarte bine și se putea descurca și pe întuneric. Deschise în grabă dulapul și înșfăcă de pe raft un sac vechi din pânză tare, după care se duse în spate și aduse patru cartușiere pe care le vârî în pungă. Merse apoi în baie și cotrobăi în bazinul cu apă, de unde pescui o pungă de

nailon în care se afla un pachet mare, învelit în muşama, pe care-l desfăcu şi scoase un Kimber de 45 şi un pistol mai mic, o Bersa de 9 mm. Le verifică să vadă dacă funcţionează, după care încărcă Bersa şi şi-l puse în spate, la curea, aruncând Kimberul în pungă lângă gloanţe. Îşi mai luă câteva haine şi perechea favorită de ghete, cu care îi plăcea să lucreze, zicându-şi că e suficient.

Ieşi tot pe fereastra de la dormitor, închizând-o la loc în urma lui, îşi puse sacul pe umeri şi se aplecă după pungă, care însă dispăruse.

Pentru o fracţiune de secundă simţi cum îi îngheaţă sângele în vene, după care îşi reveni şi-şi duse mâna la spate, trăgând încet arma de sub curea în timp ce studia atent aleea de dedesubt. Nu era nimeni, nicio mişcare. Pe aşa o vreme nici măcar pisicile nu mişunau pe aleile lăturalnice în căutare de hrană, iar dac-ar fi fost vorba de şobolani, nici nu i-ar fi putut zări de la o distanţă atât de mare.

Totuşi, cine-i luase punga? Nişte copii puşi pe şotii? Probabil că da. Dacă îl urmărise cineva, nu s-ar fi încurcat cu şase beri şi nişte amărâte de ţigări, însă Mitch nu avea chef să stea şi să analizeze posibilele teorii. Hotărî aşadar să o ia mai bine pe acoperiş, de unde putea să treacă mai uşor pe clădirea vecină, şi să coboare apoi în stradă câteva sute de metri mai încolo. Nu era prima dată când încerca să fugă pe sus, însă n-o mai făcuse niciodată când ploua.

Începu să urce tăcut treaptă cu treaptă până ce ajunse pe acoperiş. Tocmai încerca să escaladeze pereţii unei guri de aerisire când piciorul îi alunecă pe neaşteptate pe o mică schelă metalică uitată acolo de vreo echipă de mecanici neglijenţi. Îşi pierdu echilibrul şi căzu jos cât era de lung, pe burtă, exact într-o baltă. Se ridică anevoie şi fără să piardă timpul se repezi

iar la parapetul înalt, ce-i ajungea cam în dreptul coapselor. Apucă marginea de beton cu mâinile, reuşind să-şi treacă unul din picioare dincolo şi căznindu-se să facă la fel şi cu celălalt, însă exact în acel moment simţi o durere acută undeva în spatele genunchiului, ca şi cum cineva l-ar fi pălit cu ceva tare, aşa încât nu mai reuşi să se caţere, cedând durerii din ce în ce mai apăsătoare.

Încercă să scoată arma, dar bărbatul care-l lovise îi prinse bine braţul şi i-l imobilizâ la spate. Arma îi zbură din mână cât colo, rostogolindu-se zgomotos pe acoperişul înclinat. Se împotrivi strânsorii cu toată puterea, zbătându-se şi smucindu-se nervos, şi pentru un moment reuşi parcă să se elibereze, însă fericirea nu dură prea mult căci îşi pierdu echilibrul şi căzu pe cealaltă parte a parapetului.

Căutând cu disperare ceva de care să se poată agăţa, îşi încleştă degetele de marginea aspră de piatră neşlefuită, ţinându-se strâns cu ambele mâini. De-ndată atacatorul îl apucă de braţe, puţin mai sus de încheieturi, ţinându-l bine ca să nu cadă şi să se facă praf, ceea ce cu siguranţă s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi dat drumul. Mitch privi în sus către faţa individului, însă nu-l recunoscu. Ar fi fost gata să-i dea orice i-ar fi cerut.

– Ridică-mă! strigă el la capătul puterilor. Hai, omule, trage-mă-n sus!

Necunoscutul se conformă în tăcere, trăgându-l puţin câte puţin, până ce Mitch se lăsă într-o parte peste parapet răsuflând uşurat, cu picioarele încă atârnându-i în gol. Simţi cum bărbatul îi dă drumul la una din încheieturi, apoi zări o licărire minusculă de lumină. Încremeni gândindu-se că ar putea fi un cuţit, însă curând îşi dădu seama că era un ac hipodermic. Nu ştia dacă să fie mulţumit sau speriat, aşa că încercă

să se ridice în capul oaselor şi să fugă, dar înainte să apuce să facă vreo mişcare simţi o durere ascuţită undeva în zona cefei.

Necunoscutul îi înfipsese deja acul în muşchii încordaţi ai gâtului.

31

Întors în camera sa, De Angelis studia atent imaginea printată de pe înregistrarea video de la muzeu, ţinând în mâini o statuetă de aur încrustată cu diamante şi rubine reprezentând un cal ridicat pe picioarele din spate.

Personal era de părere că statueta e cam vulgară şi lipsită de gust. Ştia că îi fusese dăruită suveranului pontif de Biserica Ortodoxă Rusă la sfârşitul secolului al XIX-lea, cu ocazia unei audienţe la Vatican, şi ştia foarte bine cât e de valoroasă. O fi fost ea vulgară şi grosolană, însă era într-adevăr nepreţuită ca valoare.

Se uită mai îndeaproape la imagine, încercând parcă să desluşească ceva anume. Era cea pe care Reilly i-o dăduse când se cunoscuseră, şi când agentul îl întrebase despre codificator şi despre însemnătatea lui pentru Vatican. Numai uitându-se la poza respectivă şi simţea cum inima începe să-i bată puternic, gata să-i spargă pieptul. Poza asta, aşa neclară cum era şi uşor pătată din pricina imprimării, reuşea totuşi să-i redeştepte de fiecare dată când se uita la ea acea senzaţie incredibilă de exaltare care-l cuprinsese

la sediul din Federal Plaza, când vizionase pentru prima dată înregistrarea video cu materialul filmat la faţa locului, la muzeu, în noaptea jafului.

Nu-i venise să-şi creadă ochilor. Cavaleri în armuri strălucitoare care prădau nestingheriţi un muzeu din Manhattan în secolul XXI.

Ce curaj extraordinar! Cu adevărat remarcabil! se gândise atunci, urmărind fascinat imaginile.

În poză era unul dintre cei patru călăreţi, mai exact cel de-al patrulea, imortalizat exact în momentul în care luase codificatorul din raft şi-l ţinea în braţe, admirându-l. Pentru câteva secunde îşi fixă privirea asupra coifului bărbatului, încercând să penetreze atât tuşul negru, cât şi hârtia groasă, până-n tenebrele minţii misteriosului cavaler. Unghiul din care fusese filmată scena nu era tocmai cel mai potrivit, imaginea provenind de la camera de luat vederi din spate, din stânga, aşa încât nu se putea desluşi mare lucru, cu excepţia vitrinelor făcute ţăndări, ale căror cioburi îl înconjurau pe cavalerul mascat. În colţul din stânga sus se mai zărea însă şi chipul unei femei care trăgea cu ochiul din spatele unei vitrine.

Arheologul care l-a auzit pe cavaler spunând ceva în latină, îşi aminti De Angelis.

Dacă l-a auzit aşa de bine, înseamnă că a fost destul de aproape, îşi mai zise el. Privind mai atent imaginea, se convinse că era chiar ea.

Îi studie faţa, apropiindu-şi poza de ochi. Era încremenită de spaimă şi părea de-a dreptul îngrozită. Sigur ea era, nu încăpea îndoială.

Puse poza şi statueta pe pat, lângă un pandantiv pe care-l ridică şi îl cercetă pentru câteva clipe. Era şi acesta bătut cu rubine încrustate cu generozitate în argint, un dar de la nizamul din Hyderabad. Valora cât viaţa unui

prinţ, pe care o şi salvase la un moment dat în istorie, fiind primit drept răscumpărare în schimbul prizonierului regal. Tot învârtindu-l pe degete se posomorî dându-şi seama că ajunsese într-un impas.

Cel pe care-l urmărea cu atâta înverşunare avusese grijă să-şi acopere foarte bine urmele, iar monseniorul nici nu se aşteptase la altceva din partea unui om atât de curajos şi de îndrăzneţ. Acoliţii săi, ceilalţi membri ai bandei, ticăloşii ăia disperaţi cărora reuşise să le dea de urmă, să-i interogheze şi-apoi să-i reducă la tăcere fără prea multă bătaie de cap, nu-i fuseseră de niciun ajutor.

Capul întregii operaţiuni îi scăpa însă printre degete.

Avea nevoie de o nouă pistă, să pornească de la un alt indiciu, sau poate, cine ştie, trebuia să aştepte un semn divin.

Şi acum altă problemă! Deranjantă.

Privind din nou faţa crispată de frică din colţul imaginii, puse mâna pe mobil şi apăsă tasta de apelare rapidă. Auzi de două ori în receptor sunetul cristalin de apel, după care îi răspunse o voce gravă şi răguşită.

– Da, cine e?

– Câtor oameni le-ai mai dat numărul ăsta de telefon? întrebă el furios.

– A, mă bucur să vă aud, domnule, răsuflă bărbatul în receptor.

De Angelis parcă-l şi vedea stingându-şi ţigara în scrumieră şi aplecându-se peste masă ca să scoată încă una din pachet. Dintotdeauna considerase că fumatul e un obicei de-a dreptul respingător, însă bărbatul în cauză avea multe talente pentru care monseniorul era dispus să-i ierte această mică slăbiciune, catalogată în alte condiţii drept un viciu.

– Am nevoie de ajutorul tău într-o problemă, începu el încruntându-se, căci iniţial îşi propusese să nu

mai implice pe nimeni în povestea asta. Se uită iar la faţa lui Tess, apoi continuă: Vreau să intri în baza de date a FBI-ului, în cea care conţine informaţii despre jaful de la muzeu. Discret, adăugă el după o pauză.

– Nicio problemă, domnule. E şi asta o caracteristică a luptei împotriva terorismului: să ne împărtăşim unii altora informaţiile. Spuneţi-mi ce vreţi şi aflu imediat.

32

După ce se plimbase printre morminte, pe cărările întortocheate ale cimitirului, Tess ajunse pe o alee pietruită, pe care o apucă agale.

Era trecut de 8.30. Bulbii primăvăratici erau aproape în floare, înconjurând pietrele de mormânt, şi iarba atent tăiată ce mărginea aleea de-o parte şi de alta era încă udă de la ploaia din noaptea precedentă. Datorită uşoarei creşteri a temperaturii aerul era umed, încărcat ici şi colo cu pâlcuri de ceaţă care împresurau firave pietrele funerare şi copacii.

Strigătul piţigăiat al unei păsări care-i trecu în viteză pe deasupra capului străpunse dintr-o dată liniştea şi seninătatea peisajului matinal. Deşi era destul de cald şi avea haina pe ea, Tess nu-şi putu stăpâni un tremur uşor înaintând către inima cimitirului. Să hoinăreşti de unul singur printre morminte nu e tocmai o distracţie, iar pentru Tess faptul că se găsea acolo în acea zi îi aduse aminte de tatăl ei şi de câtă vreme trecuse de când nu se mai dusese la mormântul lui.

Se opri şi verifică harta pe care o printase la chioşcul de la intrare, din faţa porţii imense şi impunătoare

în stil gotic. Crezuse că e pe drumul cel bun, însă acum nu mai era aşa de sigură. Cimitirul se întindea pe mai bine de patru hectare, astfel că nu era deloc greu să te rătăceşti, mai cu seamă dacă nu erai cu maşina, ceea ce era şi cazul ei. Luase autobuzul R din centru până la staţia de pe strada 25, în Brooklyn, după care pornise către est pe jos, mergând până la capătul străzii şi intrând în cimitir pe poarta mare.

Privi în jur, încercând să-şi dea seama cam pe unde e, întrebându-se dacă fusese o idee atât de bună să vină azi aici. Presupunând că avea să-l întâlnească pe Vance, momentul pe care şi-l alesese să-i vorbească era total nepotrivit, şi n-avea niciun drept să-l deranjeze într-o astfel de ocazie. Mai rău, în cazul în care n-o să dea de el, îşi va fi pierdut timpul degeaba.

Hotărî totuşi că, din moment ce era acolo, să nu se lase copleşită de îndoieli, aşa că merse mai departe, până când ajunse într-o parte mai veche a cimitirului. Trecând pe lângă un mormânt pompos la al cărui căpătâi trona un înger din granit, auzi un sunet ciudat venind de undeva dintr-o parte. Speriată, se opri şi încercă să străpungă ceaţa cu privirea ca să descopere de unde venise zgomotul, însă nu putea vedea nimic în afară de siluetele obscure ale copacilor, învăluite în pâclă. Încordată, îşi reluă drumul, de data asta grăbind puţin pasul, dându-şi seama în acelaşi timp că se afundă şi mai tare pe cărările întortocheate dintre morminte.

Aruncându-şi ochii în fugă peste hartă, constată cu uşurare că e aproape de locul căutat. Convinsă că se află unde trebuie, se hotărî s-o ia pe scurtătură peste o movilită de pământ, aşa că păşi grăbită prin iarba umedă. Nu după mult timp se împiedică de un şir de pietre acoperite de muşchi, o veche îngrăditură care se confunda acum cu iarba, şi ca să nu cadă se prinse iute de

placa comemorativă din imediata apropiere, şi ea într-o stare deplorabilă.

Şi-atunci îl zări.

Era cam la cincizeci de metri depărtare şi era singur, stând drept şi plin de solemnitate în faţa unei pietre funerare în dreptul căreia era aşezat un buchet de garoafe, unele de un roşu-intens, aprins, altele crem. Avea capul plecat. Pe aleea alăturată era parcat un Volvo gri, singurul vehicul din cimitir la acea oră matinală.

Tess aşteptă câteva minute înainte să-l abordeze. Se îndreptă către el cu paşi înceţi, aproape pe nesimţite, încercând mai întâi să desluşească inscripţia de pe placă. Zări numele „Vance" şi „Martha". Când se apropie, ajungând la mai puţin de zece metri distanţă, el nu se întoarse, ca şi cum nu i-ar fi remarcat prezenţa, deşi nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

– Domnule profesor Vance, începu ea cu jumătate de gură.

El rămase nemişcat câteva momente înainte să se întoarcă spre ea. Când în sfârşit îl putu privi din faţă, Tess îşi dădu seama că se schimbase mult.

Încărunţise şi era tras la faţă şi palid. Deşi era la fel de înalt ca atunci când îl cunoscuse şi nu se îngrăşase aproape deloc, parcă nu mai era tot atât de solid şi de bine făcut ca odinioară, ca şi cum alura lui de atlet s-ar fi pierdut pe undeva pe drum, plus că părea puţin adus de spate. Avea mâinile vârâte în buzunarele sacoului, peste care purta un pardesiu închis la culoare cu gulerul ridicat, ale cărui manşete erau deşirate, pe lângă faptul că era pătat ici şi colo. Constată aşadar cu amărăciune că Vance nu mai era ce-a fost, ba din contră, că acum era cam neîngrijit şi neglijent cu felul în care arată. Era clar că, indiferent cu ce se ocupa acum, trebuia să fie ceva inferior faţă de poziţia socială şi statutul profesional de

care se bucurase cândva. Dacă l-ar fi întâlnit din întâmplare pe stradă acum, după mai bine de zece ani de când îl văzuse ultima oară, probabil că nici nu l-ar fi recunoscut, însă stând acolo în faţa lui, lângă piatra funerară a Marthei, nu exista nicio îndoială.

O privi precaut, circumspect chiar.

– Îmi cer scuze că vă deranjez tocmai astăzi, se bâlbâi ea, sper că nu vă supăraţi pe mine. Ştiu că pentru dumneavoastră este un moment delicat şi că probabil aţi prefera să fiţi singur, şi vă rog să mă credeţi că dacă aş fi putut să vă găsesc altfel aş fi făcut-o, însă...

În acel moment se opri, văzând că faţa lui Vance se luminează treptat, semn că o recunoscuse.

– Tess! Tess Chaykin. Fata lui Oliver, nu?

Tess trase aer în piept, după care răsuflă uşurată. Pe măsură ce expresia feţei i se destindea, licărirea aceea sfredelitoare din străfundul ochilor săi verzi şi pătrunzători – pe care Tess o crezuse de mult stinsă – reapăru, timidă la început, amintindu-i de bărbatul charismatic de odinioară şi de forţa extraordinară pe care o emana atunci când se cunoscuseră, cu mulţi ani în urmă. Memoria îi rămăsese la fel de bună, şi Tess îşi dădu seama de asta în momentul în care el adăugă:

– Acum îmi explic de ce mi s-a părut că eşti schimbată. Îmi amintesc că erai însărcinată când ne-am cunoscut, şi locul ăla sălbatic şi primitiv din Turcia nu mi se părea deloc potrivit pentru o femeie în starea ta.

– Aşa este, într-adevăr, zise ea mult mai liniştită. Am o fetiţă. O cheamă Kim.

– Care acum trebuie să aibă în jur de...

Se opri, calculând în gând anii.

– Nouă ani, îl ajută ea, după care îşi feri privirea, uitându-se ruşinată în pământ. Îmi pare extrem de rău, n-ar trebui să fiu...

Se simţi dintr-o dată atât de jenată, încât îi veni s-o ia la fugă şi să nu se mai uite înapoi, când observă că zâmbetul ce luminase puţin mai devreme faţa lui Vance dispăruse acum cu desăvârşire, lăsând loc unei expresii triste şi întunecate care părea că se accentuează cu fiece secundă în care el îşi plimba privirile peste piatra funerară.

– Fiica mea Annie ar fi împlinit azi cinci ani, spuse el într-un târziu cu o voce molatică.

O fiică? Tess îl privi uimită, după care se întoarse către placa comemorativă, albă şi elegantă în simplitatea ei, şi citi inscripţia la fel de simplă, dar foarte grăitoare, gravată în albul marmurei în litere de-o şchioapă:

Martha & Annie
Vance
Fie ca zâmbetele lor să-nvioreze
O lume mai bună decât aceasta

Nu-şi dădu seama imediat, însă pe urmă avu o străfulgerare. Da, da, probabil că soţia lui murise la naştere. Simţea că obrajii îi iau foc, jenată că avusese ideea atât de nesăbuită şi de crudă să-l urmărească pe sărmanul om tocmai la mormântul soţiei şi fiicei lui. Se uită la el şi observă că şi el o privea, cu o faţă pe care suferinţa şi tristeţea lăsaseră urme vizibile. Lui Tess i se strânse inima în piept.

– Îmi pare rău, bâigui ea. N-am ştiut.

– Aleseserăm deja numele pentru copil. Dacă era băiat avea să-l cheme Matthew, iar dacă era fată Annie, după cum se vede. Le-am ales chiar în seara când ne-am căsătorit.

– Dar cum... Ce s-a ?... încercă ea să întrebe, nefiind însă în stare să-şi ducă propoziţia la capăt.

– Nu trecuseră nici măcar cinci luni de când rămăsese însărcinată. Doctorii au ţinut-o sub observaţie de la început. După părerea lor era – de fapt amândoi eram – puţin cam în vârstă ca să mai avem un copil, de altfel primul nostru copil. Plus că în familia Marthei existaseră cazuri de hipertensiune arterială, ceea ce prezenta încă un risc, pe lângă cele deja existente. În fine, a făcut o complicaţie, ceva ce se cheamă preeclampsie, ale cărei cauze sunt încă necunoscute. Mi-au zis că se întâmplă destul de des, dar că în unele cazuri poate fi fatală, ceea ce s-a întâmplat şi la Martha.

Se opri şi respiră adânc, ferindu-şi privirea. Era evident că nu-i venea deloc uşor să vorbească despre asta şi Tess nu mai suporta să-l audă povestind despre cât a suferit. Tot ce-şi dorea în acel moment era ca pământul să se caşte dinaintea ei şi s-o înghită cu totul, pentru ca Vance să nu mai fie nevoit să retrăiască toate acele momente dureroase din cauza ei şi a egoismului ei necugetat. Dar nu mai avea ce face, căci el părea hotărât să-şi ducă povestea până la capăt:

– Doctorii au zis că nu mai e nimic de făcut, continuă el pe un ton grav. Ne-au spus că Martha va trebui să avorteze, deşi Annie era mult prea mică pentru a supravieţui în incubator, iar dacă Martha s-ar fi hotărât totuşi s-o păstreze, şansele ei de-a trece cu bine peste sarcină şi mai ales peste naştere erau din ce în ce mai mici cu fiecare zi ce trecea.

– Să-nţeleg că nu a avortat, începu ea, dar se opri, căci Vance continuă:

– În mod normal nici n-am fi vrut să auzim de aşa ceva, numai că de data asta era cu totul altceva. Viaţa Marthei era în joc, aşa că am făcut ce făceam întotdeauna când ne găseam într-un impas. După o pauză, timp în care expresia feţei i se înăspri vizibil, continuă:

Ne-am dus la preotul nostru paroh, la părintele McKay, şi i-am cerut sfatul. L-am întrebat ce-ar trebui să facem într-o astfel de situaţie.

Tess strânse din dinţi, anticipând urmarea, care nu era foarte greu de ghicit. Faţa lui Vance deveni şi mai crispată.

– Evident că poziţia lui a fost aceeaşi cu poziţia adoptată de Biserică în astfel de situaţii. Ne-a spus că avortul e similar cu crima, şi nu orice fel de crimă, ci cea mai perfidă şi mai hidoasă dintre toate. De neiertat. Şi a adus tot arsenalul retoric în discuţie, folosindu-se de toată elocinţa de care era în stare ca să ne convingă că săvârşirea unei asemenea fapte ar însemna încălcarea cuvântului scris al lui Dumnezeu, a poruncii „Să nu ucizi". Spunea că avortul înseamnă curmarea în faşă a unei vieţi omeneşti, şi că pruncul din pântece e victima cea mai nevinovată şi mai neprihănită dintre toate, de aceea omorârea lui e considerată cea mai abominabilă din câte există. Ne-a întrebat apoi dac-am mai fi în stare să-l omorâm dacă i-am auzi strigătele sau i-am vedea lacrimile curgându-i pe obraji. Şi ca şi cum toate aceste argumente n-ar fi fost de ajuns, şi-a încheiat pledoaria întrebând-o pe Martha: „Dacă copilul ar avea un an, aţi fi într-adevăr dispusă să-l sacrificaţi doar ca să vă salvaţi propria viaţă? Sigur că nu. Dar dacă n-ar avea decât o lună? Nici atunci. Poate dac-ar avea doar o zi? Nu. Putem oare şti cu certitudine momentul exact când viaţa s-a pogorât într-un trup omenesc? Momentul vital când ceasul începe sa bată pentru oricare dintre noi?" Vance se opri în acel moment, copleşit de amintirea cuvintelor preotului, după care conchise: Aşa încât i-am urmat sfatul şi-am ales să mergem mai departe refuzând varianta avortului şi punându-ne toate speranţele în Dumnezeu.

Mai privi încă o dată mormântul, în timp ce înlăuntrul său durerea se lupta cu furia şi frustrarea.

– Totul a mers bine până în momentul în care a început să aibă convulsii. A murit în urma unei hemoragii cerebrale. Cât despre Annie... plămânii ei firavi n-au mai apucat să respire nici măcar o gură din aerul ăsta infect.

– Doamne, Vance, îmi pare nespus de rău, zise Tess gâtuită de emoţie.

Vance însă n-o auzise, părând undeva departe, într-o lume ştiută numai de el. Îl privi în ochi şi observă că tristeţea şi melancolia de la început dispăruseră, fiind înlocuite sau pur şi simplu copleşite de o furie mistuitoare care mocnise undeva înlăuntrul lui în tot acest timp şi care părea că doar acum se deşteaptă din amorţeala în care fusese încătuşată.

– Am fost nişte proşti când am decis să ne lăsăm pe mâna şarlatanilor ălora ignoranţi şi plini de ei, care cred că ştiu totul. Ei bine, gata. Nu se va mai întâmpla, şi-o să mă asigur de asta personal, mai zise el cu înflăcărare, privind în gol. Lumea s-a schimbat extraordinar de mult în ultimii o mie de ani. Viaţa omenească nu mai e la cheremul unui Dumnezeu atotputernic, la fel cum nu depinde nici de capriciile diavolului. În ziua de azi viaţa e guvernată de ştiinţă şi din păcate mai sunt încă mulţi oameni care refuză să vadă adevărul. Eu unul cred că a sosit timpul ca ei să înţeleagă acest lucru.

Şi-n acel moment, acolo, în solitudinea dintre morminte, Tess ştiu cu certitudine că fusese el.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi cum începe să tremure.

Vance este călăreţul din muzeu. El e al patrulea cavaler!

Amintiri şi frânturi de imagini din noaptea atacului începură atunci să-i bombardeze mintea, din ce în ce mai vii şi mai colorate. Panica mulţimii, cavalerii dând buzna printre invitaţi, focurile de armă, haosul infernal şi ţipetele ce răsunau asurzitor între pereţii sălii.

– *Veritas vos liberabit*, se trezi spunând, fără măcar să-şi dea seama ce-a zis.

Vance se întoarse şi-o privi intens, sfredelind-o până în măduva oaselor cu ochii săi cenuşii, în care se puteau citi o furie mocnită, dar şi o încuviinţare tacită.

– Exact, zise sec, fără să mai adauge nimic altceva.

Ar fi vrut să se poată întoarce brusc şi să plece cât mai departe, însă picioarele parcă-i erau de plumb. Nu se mai putea mişca şi stând încremenită lângă el, se gândi la Reilly, fără să ştie precis de ce.

– Îmi pare rău, nu trebuia să fi venit, fu tot ce putu să spună după tăcerea stânjenitoare.

Prin minte îi treceau acum alte şi alte imagini terifiante din seara atacului, şi nu-şi putea alunga gândul că atâţia oameni nevinovaţi muriseră din cauza acestui om. Privi de jur-împrejur, sperând să mai vadă lume venită la mormintele celor dragi, sau măcar obişnuiţii turişti curioşi sau pe acei iubitori ai naturii care veneau să studieze speciile de păsări, însă nu era nici ţipenie de om. Era încă prea devreme pentru astfel de incursiuni.

– Nu, mă bucur că ai venit, îi zise el. Îmi pare bine că eşti aici, mai ales că tu ar trebui să mă-nţelegi cel mai bine, să înţelegi ce încerc să realizez.

– Te rog, Vance... Eu... eu doar încercam să..., se bâlbâi ea neştiind de fapt ce voia să spună.

Amorţeala din picioare dispăruse, aşa că, simţindu-se din nou stăpână pe corpul ei, făcu câţiva paşi în spate, privind speriată în stânga şi-n dreapta în căutarea

unei căi de scăpare. Exact în acel moment însă telefonul mobil începu să-i sune în geantă.

Ochii i se făcură cât cepele când îl văzu înaintând către ea, dar nu se opri din mers, împleticindu-se prin iarbă cu paşi nesiguri, dar cu faţa tot către el. La un moment dat ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-l oprească, în timp ce cu cealaltă cotrobăia prin geantă după telefon, care se încăpăţâna să sune.

– Te rog, nu..., îl imploră ea.

– Nu răspunde, Tess.

De-abia atunci văzu că are ceva în mână, un soi de pistol. Semăna mai degrabă cu unul de jucărie, cu dungi galbene pe ţeava scurtă. Înainte să poată face vreo mişcare sau să ţipe după ajutor, cu mâna încă în geantă, îl văzu cum apasă pe trăgaci, după care zări cele două gloanţe ţâşnind din ţeavă şi spintecând aerul, îndreptându-se către ea. În câteva secunde i se înfipseră în piept, învăluindu-i tot corpul în valuri de durere sfâşietoare care-i puseră carnea pe jar.

Picioarele i se înmuiară brusc, urmate de restul corpului care parcă-i paraliză într-o clipă, lăsând-o inertă ca piatra. Căzu greoaie la pământ, pierzându-şi cunoştinţa aproape instantaneu.

Nu foarte departe, pitit după trunchiul gros al unui copac, un bărbat înalt îmbrăcat în negru, care duhnea a tutun, fusese martorul întregii scene. Nu-şi putu stăpâni exaltarea la auzul împuşcăturii şi mai ales când o văzu pe Tess căzând la pământ. Scuipă în silă ghemotocul de Nicorette pe care-l tot molfăise, scoţând din buzunar un mobil de la care sună repede, timp în care cu cealaltă mână scoase USP-ul Heckler & Koch pe care-l ţinea în tocul ascuns la spate. De Angelis răspunse imediat.

– Da, ce se întâmplă?

– Sunt încă la cimitir. Fata – aici Joe Plunkett făcu o pauză, privind-o pe Tess zăcând nemişcată în iarba udă. S-a întâlnit cu unu' care tocmai a folosit pe ea un taser.

– Poftim?

– Vorbesc foarte serios, e la pământ. Ce să fac acum? Să-l omor pe tip?

În mintea lui, Plunkett urzea deja planul de atac. Una la mână, arma individului nu era o ameninţare. Doi – deşi nu ştia dacă bărbatul grizonant care îngenunchease acum lângă corpul inert al femeii mai avea sau nu vreo altă armă, nu conta, căci ar fi putut să-l ia prin surprindere şi să-l dea gata până s-apuce el să se dezmeticească, mai ales că părea să fi venit singur.

Aşteptă totuşi ordinul, cu toate că dorea cu ardoare să-şi pună planul în aplicare. La celălalt capăt, De Angelis respira sacadat în tăcere, cântărind desigur lucrurile şi încercând să ia o decizie. Aproape că-i putea auzi rotiţele minţii învârtindu-i-se sprintene în liniştea apăsătoare.

– Nu, nu-l omorî. Las-o aşa. Oricum, femeia nu mai contează, zise monseniorul cu o voce joasă. Acum va trebui să te concentrezi asupra bărbatului. Nu-l scăpa din ochi nicio clipă. Vin şi eu imediat.

33

O panică inexplicabilă îl cuprinse pe Reilly în momentul în care o sună pe Tess şi ea nu răspunse. Nu-şi dezlipi mobilul de la ureche, doar-doar o să-i audă vocea.

– Tess? Alo, Tess, răspunede-mi! insistă el, dar tot degeaba.

Nu mult după aceea legătura se-ntrerupse. Sună din nou, şi după patru apeluri intră robotul cu înregistrarea vocii ei, rugându-l să lase un mesaj. Apăsă încă o dată tasta de reapelare, însă urmă aceeaşi poveste.

Ceva nu e-n ordine. Sigur i s-a întâmplat ceva.

Văzuse ceva mai devreme apelul de la ea, însă Tess nu-i lăsase niciun mesaj şi când încercase s-o sune la birou îi spuseseră că plecase deja. Nu era încă hotărât cât de departe era dispus să meargă cu cercetările legate de templieri, o direcţie către care chiar ea îl împinsese. Îşi aduse aminte cât de jenantă fusese poziţia în care el singur se pusese la şedinţa de deunăzi, când adusese vorba despre asta de faţă cu colegii săi şi cu monseniorul De Angelis. Cu toate astea, o căutase la birou dis-de-dimineaţă şi vorbise cu secretara ei, Lizzie Harding,

care-i spusese că Tess nu a venit încă şi că de fapt sunase să anunţe că s-ar putea să întârzie puţin.

– Cam cât? o întrebase el.

– Nu ştiu, n-a spus.

Îi ceruse atunci numărul ei de mobil, însă Lizzie îi spuse că nu are voie să divulge informaţii personale despre angajaţii institutului. Însă Reilly oricum se hotărâse că va trebui să facă rost de el şi constatase cu plăcere că politica institutului poate fi extrem de flexibilă atunci când e vorba de FBI.

Obţinuse aşadar numărul şi o sunase imediat, şi după doar trei apeluri auzise legătura formându-se, însă Tess nu spuse nimic. Tot ce auzise era un fâşâit înfundat, ca atunci când apelezi din greşeală un număr când cauţi te miri ce prin geantă sau prin buzunar şi tastele nu sunt blocate. Dar apoi o auzise spunând „Te rog, nu", cu o voce care trăda spaima. Părea că se roagă de cineva, cerându-i îndurare. Mai auzi pe urmă şi alte zgomote, foarte repede unul după celălalt, dar n-avea idee ce erau: un sunet scurt, ca şi cum ceva ar fi crăpat dintr-o dată, apoi două pocnituri înfundate, una după alta, urmate de un strigăt de durere la fel de surd, ce semăna mai degrabă cu un icnet sau geamăt sec, şi în fine o bubuitură mult mai puternică. O strigase iar şi iar, dar ea nu-i răspunsese, după care legătura se întrerupsese.

Acum stătea neputincios cu telefonul în mână, cu inima gata să-i spargă pieptul. Nu-i plăcea deloc acel „Te rog" plângăcios şi sfâşietor, care-l pusese pe gânduri încă de la început. Cu fiecare minut ce trecea era din ce în ce mai convins că i se întâmplase ceva îngrozitor.

Încercând să-şi dea seama ce-i de făcut, mai sună o dată la institut şi vorbi cu Lizzie.

– Tot Reilly sunt. Trebuie neapărat să-mi spuneţi unde-i Tess. Se corectă însă repede: Domnişoara Chaykin. E o urgenţă.

– Nu ştiu unde e. Nu mi-a spus unde se duce, mi-a zis doar că o să întârzie.

– Atunci va trebui să-i verificaţi agenda, sau e-mailul, vă rog. Poate are pe calculator un calendar cu întâlnirile stabilite, vreun program cu evidenţa activităţilor sau ceva de genul ăsta. Vă rog, trebuie să găsiţi ceva, orice.

– Aşteptaţi puţin, vă rog, îi spuse ea înţepată.

Reilly observă expresia lui Aparo, care venise lângă el şi-l privea îngrijorat.

– Care-i treaba ? îl întrebă partenerul său.

Reilly acoperi receptorul cu palma şi mâzgăli pe-o bucată de hârtie numărul de mobil al lui Tess.

– Nu ştiu ce-i cu Tess. Nu dau de ea. Localizează-i mobilul, poate aşa aflăm unde e.

Dincolo de East River, pe autostrada ce leagă Queens de Brooklyn, un Volvo de culoare gri se îndrepta agale către Podul Brooklyn.

A patra maşină din spate, un Ford Sedan gri-metalizat, îl urmărea îndeaproape, menţinând totuşi o distanţă apreciabilă ca nu cumva să trezească suspiciuni, deşi şoferul avea prostul obicei de a arunca întruna mucuri de ţigară nestinse pe fereastra întredeschisă.

La stânga, luminile din Lower East Side licăreau reflectate în apele negre ale râului. Când maşina gri o apucă pe pod, rulând liniştită în traficul serii, Plunkett ştiu că se îndreaptă spre Manhattan.

34

Tess simţi mai întâi mirosul de tămâie şi apoi deschise ochii, văzându-se înconjurată de sute de lumânări a căror lumină gălbuie arunca umbre pâlpâitoare şi nesigure pe pereţii încăperii. Era aşezată pe un fel de covor, mai exact un vechi kilim turcesc, destul de aspru şi de tocit, după câte îşi putea ea da seama. Dintr-o dată îi veni în minte întâlnirea cu Bill Vance şi tot ce se întâmplase după aceea şi fu cuprinsă de-un tremur, rece ca gheaţa. Însă nu era nimeni acolo, părea să fie singură.

Încercă să se ridice, dar era foarte ameţită. Reuşi în cele din urmă nu fără mari eforturi să se ridice, deşi se cam clătina şi nu-şi putea ţine echilibrul. Simţi o durere ascuţită în piept, ca un junghi de cuţit, apoi o săgetare la fel de dureroasă undeva pe partea stângă. Se uită la picioarele-i nesigure, încercând să-şi adune gândurile şi să se dezmeticească.

M-a împuşcat. Nu-mi vine să cred că mi-a făcut aşa ceva.

Dar n-am murit!

Îşi pipăi hainele, încercând să găsească urme ale împuşcăturii, întrebându-se totodată de ce mai respira.

Cum se face că supravieţuise? Găsi în sfârşit cele două locuri unde fusese atinsă, două orificii în haină, arse pe margini. Încet-încet începea să-şi aducă aminte. Îi veni în minte imaginea lui Vance cu arma îndreptată către ea. Abia acum îşi dădu seama că el de fapt nu voise s-o omoare, ci doar s-o imobilizeze, şi că arma cu care trăsese fusese, probabil, una paralizantă.

Dar constatarea, deşi de bun augur, n-avu darul s-o liniştească. Cu privirea încă înceţoşată începu să cerceteze camera de jur-împrejur, dându-şi seama că e într-o pivniţă, sau un fel de subsol, căci pereţii n-aveau pic de zugrăveală, pe jos nu era decât o simplă pardoseală rudimentară, iar tavanul era foarte jos şi boltit, susţinut de nişte stâlpi groşi. Nu era nicio fereastră şi nici vreo uşă la vedere. Într-un colţ erau nişte scări de lemn care duceau undeva sus, însă locul respectiv era în penumbră, deoarece lumina generată de flăcările lumânărilor – care se transformaseră acum în bucăţi diforme de ceară topită – nu ajungea în fiecare cotlon al încăperii.

După ce studie camera în tăcere câteva minute îşi dădu seama că nu era doar o pivniţă. Cineva locuia aici. Lângă unul dintre pereţi era un pat de campanie, alături de care se afla o cutie veche de lemn ce servea drept noptieră, plină până la refuz cu cărţi şi hârtii. De cealaltă parte era o masă lungă, în faţa căreia era un scaun rotativ de birou, cam şubred şi uşor într-o rână, semn că probabil îşi făcuse datoria mai mult decât ar fi fost cazul. Masa era şi ea plină de teancuri de cărţi şi vrafuri răvăşite de hârtii, însă exact în mijloc, înconjurat de alte lumânări aprinse, trona ciudatul dispozitiv pe care Tess îl recunoscu imediat ca fiind codificatorul de la muzeu.

În ciuda luminii şovăielnice a lumânărilor, care nu făceau decât să creeze conuri efemere de lumină şi umbră,

mecanismul avea o strălucire bizară, o aură care-l făcea să pară de pe altă lume. Starea lui părea mult mai bună decât atunci când îl zărise pentru prima oară în vitrina expoziției.

Apropiindu-se de masă își zări geanta și portofelul deschis și-și aminti de telefonul mobil și de sunetul lui insistent și din ce în ce mai îndepărtat pe măsură ce-și pierdea cunoștința. Își aduse aminte că reușise să dea de el în geantă și apăsase parcă și pe o tastă, reușind să răspundă. Mai făcu un pas ca să-și ia geanta de pe masă, dar auzi un zgomot în apropiere și se întoarse brusc, cu o tresărire de spaimă. Sunetul venise de undeva din capătul scărilor, ca și cum cineva deschisese și apoi închisese o ușă cu un declic sonor, metalic. Auzi apoi zgomot de pași în jos pe scări și nu trecu mult până când zări niște picioare coborând grăbite treptele noduroase. Se dovediră a fi ale unui bărbat destul de solid și îmbrăcat într-un pardesiu lung. Era Vance, care privea blând către colțul de umbră în care se retrăsese ea, zâmbindu-i cald, încât Tess începu să se-ntrebe dacă nu cumva totul nu fusese decât un vis urât. Veni ceva mai aproape, și-atunci ea observă c-avea în mână o sticlă mare de plastic plină cu apă.

– Tess... Îmi pare foarte rău..., începu el. Dar n-am avut încotro.

Luă dintre cărțile de pe masă un pahar în care turnă niște apă și i-l întinse. Se scotoci apoi prin buzunare până când scoase la iveală o folie cu pastile.

– Uite niște analgezice puternice. Ia una și bea cât mai multă apă. O să-ți mai ia din durerea de cap...

Tess privi folia ce părea neatinsă și recunoscu imediat pastilele.

– E Voltarol, nimic altceva. Hai, ia una, te rog. O să te simți mai bine.

Păru neîncrezătoare pentru o clipă, după care luă folia şi scoase o pastilă pe care o înghiţi cu o gură sănătoasă de apă. Îşi umplu iar paharul şi-l bău la fel de lacomă ca şi pe primul. Încă ameţită de tot ce i se întâmplase în ultimele câteva ore, îşi aţinti privirile asupra lui Vance, încercând să-i distingă cât mai bine trăsăturile feţei în lumina difuză.

– Unde m-ai adus? Ce-i cu camera asta?

O umbră de tristeţe îi cuprinse chipul dintr-o dată, făcându-l să pară confuz, încurcat chiar.

– Cred că pot spune că te-am adus la mine acasă.

– Acasă? Vrei să spui că tu chiar stai aici?

Rămase tăcut. Tess nu mai înţelegea nimic.

– Şi de la mine ce vrei? De ce m-ai adus aici?

Vance îi întoarse o privire cercetătoare:

– Tu m-ai căutat pe mine, nu eu.

– Da, te-am căutat ca să te rog să mă ajuţi într-o problemă, nu să mă împuşti şi-apoi să mă răpeşti.

– Tess, linişteşte-te. N-a fost răpit nimeni.

– Aşa deci... Atunci presupun că o să-mi dai voie să plec când vreau, nu?

Vance îşi feri privirea, gânditor, apoi se întoarse din nou spre ea:

– După ce o să auzi ce am să-ţi povestesc, s-ar putea să nu mai vrei tu să pleci.

– Momentan nu-mi doresc nimic altceva decât să plec naibii de-aici.

– Da... Poate că ai dreptate. Părea pierdut, ruşinat chiar. Toată povestea asta e mult mai complicată decât pare.

Tess hotărî că poate nu era cel mai înţelept lucru să-şi dea frâu liber furiei. *Ce-i în capul tău? Nu te pune cu el! Nu vezi că a luat-o razna? Mai nou se distrează decapitând oameni. Ţine-ţi gura!*

Nu știa cum să-i evite privirea sau ce ar trebui să zică. Își aruncă privirea spre masa pe care trona codificatorul și observă o deschizătură nu foarte mare în peretele alăturat, aproape pătrată și acoperită cu ceva. Se simți înviorată brusc de-o rază de speranță, care însă se stinse la fel de repede când își dădu seama că, dac-ar fi fost într-adevăr posibil să iasă pe acolo, el ar fi blocat-o cumva. *O fi el nebun, dar prost nu e.*

Se uită iar la codificator. Sigur că da, el era cheia întregii probleme! Ar fi vrut să știe mai multe despre mecasnismul misterios, să-i afle povestea. Încercă să se liniștească, după care își luă inima în dinți și întrebă:

– A aparținut templierilor, nu-i așa?

– Da. Când mă gândesc de câte ori am fost în biblioteca Vaticanului... Și-n tot acel timp am fost atât de aproape de el! Zăcea probabil pe vreun raft prăfuit și uitat de lume. Nici nu cred că și-au dat seama ce comoară au sub nas.

– Și încă mai funcționează, după atâția ani?

– Mă rog, a trebuit să-l curăț și să-l ung un pic, dar da, funcționează perfect. Templierii erau meșteri înnăscuți, extrem de meticuloși.

Tess întoarse capul și privi dispozitivul cu mai multă atenție. Observă că în jurul lui pe masă erau tot felul de hârtii, ce păreau a fi documente istorice sau pagini îngălbenite de vreme din vechi manuscrise. Își întoarse privirea către Vance, care o privea la rându-i, cu o expresie ușor amuzată, de parcă l-ar fi distrat confuzia care probabil i se citea pe față în acel moment.

– De ce faci asta? răbufni ea când nu-i mai suportă privirea insistentă. De ce-ți trebuia aparatul ăsta atât de mult? La ce-ți folosește?

– Povestea a început în Franța, acum câțiva ani, spuse el, uitându-se melancolic la documentele înșirate

pe masă, în timp ce gândurile i se întorceau probabil în timp. De fapt, nu mult după ce le-am pierdut pe Martha şi pe Annie, adăugă pe un ton sobru. Tocmai îmi dădusem demisia de la universitate şi eram răvăşit, confuz şi... furios. Simţeam nevoia să iau o pauză, să mă îndepărtez de tot şi de toate. Aşa se face că am ajuns în sudul Franţei, în Languedoc. Mai fusesem acolo cu Martha, în excursie, şi nu numai o dată. E un loc extraordinar de frumos, chiar şi acum, aşa că nu-ţi trebuie prea multă imaginaţie să-ţi închipui cum arăta acum câteva secole. E un loc cu o istorie foarte bogată şi de-a dreptul fascinantă, deşi în mare parte sângeroasă. În fine... Tot învârtindu-mă încoace şi-ncolo am auzit o poveste care pur şi simplu mi s-a întipărit în memorie şi care datează de-acum câteva sute de ani. E vorba despre un tânăr preot care-a fost chemat într-o zi la căpătâiul unui bătrân călugăr bolnav, care trăgea să moară, ca să-l spovedească şi să-l împărtăşească după datina creştină. Se zice că bătrânul ar fi fost unul dintre ultimii descendenţi ai cavalerilor templieri. Preotul a acceptat să se ducă în casa omului, deşi acesta nu aparţinea parohiei pe care el o păstorea, şi nici nu-şi exprimase dorinţa de a fi împărtăşit, ba chiar la început refuzase categoric să-l primească. S-a lăsat convins în cele din urmă, şi legenda spune că atunci când preotul a ieşit din casă, era alb ca varul la faţă. Nu numai obrajii îi păliseră, ci şi părul i se albise în întregime. Se spune că nimeni nu l-a mai văzut zâmbind din acea zi. Şi după alţi ani, când i-a venit şi lui sorocul să moară, atunci a vorbit, dezvăluindu-şi taina. Se pare că bătrânul templier îi povestise pe patul de moarte viaţa lui şi-i arătase nişte hârtii, nişte hârtii foarte importante, al căror conţinut l-a şocat atât de tare, încât n-a mai cunoscut odihna după aceea. Asta-i toată povestea. Ştiu că nu pare cine

ştie ce, însă de cum am auzit-o nu mi-am mai putut scoate din minte imaginea tânărului monah care încărunţise după cele câteva minute petrecute lângă un bătrân muribund. Din acea clipă, mi-am propus să aflu cu orice preţ ce-i cu manuscrisul respectiv, de ce conţinutul său era atât de înfricoşător şi unde-l pot găsi... Ideea asta a devenit curând un fel de...

Un fel de obsesie, îl completă Tess în gând.

– ...misiune, continuă el. Se opri apoi, cu un zâmbet larg în colţul gurii, cu mintea rătăcindu-i prin cine ştie ce săli de lectură cu rafturi prăfuite. Nici nu mai ştiu prin câte arhive am căutat, prin câte muzee, biserici sau mânăstiri m-am preumblat, peste tot prin Franţa. Am ajuns chiar şi dincolo de Pirinei, în nordul Spaniei. Făcu o pauză, după care întinse mâna şi o aşeză moale pe masă, peste foile de lângă codificator. Până-ntr-o zi când în sfârşit am dat de-o urmă, într-un vechi castel al templierilor.

Un castel cu o inscripţie pe bolta de la intrare. Tess se simţi dintr-o dată mai luminată, ca şi cum începea să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Îi trecură prin minte cuvintele în latină pe care el le rostise la muzeu, apoi se gândi la Clive şi la ce-i povestise el despre inscripţia de la intrarea Castelului Blanchefort din Languedoc, după care se uită iar lung la documentele de pe masă. Se vedea de la o poştă că sunt vechi, după marginile îngălbenite, şi Tess mai observă că erau scrise de mână.

– Vrei să spui c-ai găsit acel manuscris ? îl întrebă ea înfrigurată, surprinsă de emoţia ce-o încerca în aşteptarea răspunsului, o nimica toată pe lângă euforia şi exaltarea pe care probabil le simţise el când dăduse de urma preţioaselor documente. Îşi reveni însă la fel de repede, străfulgerată de-o revelaţie:

– Stai puţin! Manuscrisul era codificat! De-asta aveai nevoie de codificator! Acum înţeleg!

Vance dădu aprobator din cap, încuviinţând tacit.

– Da. Era îngrozitor de frustrant să ştiu că sunt pe urmele unei descoperiri epocale, să am documentele necesare care să mă ducă la ea, dar să nu le pot descifra, să nu le înţeleg mesajul. Am încercat în toate felurile, dar n-a mers nici să iau codurile pe sărite, nici să le înlocuiesc între ele. Ştiam că-mi trebuie o soluţie mai inteligentă, aşa c-am început să mă documentez. Aşa am aflat despre dispozitivele timpurii folosite de templieri pentru încifrări, dar n-am reuşit să găsesc nicio maşinărie de genul ăsta. Din informaţiile mele, averile le fuseseră confiscate şi distruse în 1307. Căutările mele păreau aşadar sortite eşecului, când soarta a hotărât să-mi mai acorde o şansă şi a adus la New York o parte din comorile Vaticanului, obiecte uitate de lume care stătuseră în umbră ani de zile sau care nu văzuseră deloc lumina reflectoarelor, printre care se afla şi minunăţia asta.

– Cu ajutorul căreia ai putut să le descifrezi.

– Floare la ureche. A fost ca şi când mi-aş fi citit ziarul de dimineaţă la micul dejun, zise el plimbându-şi mâna peste hârtii.

Tess se uită iar la ele, mustrându-se în sinea ei pentru nerăbdarea şi tremurul care o cuprindeau cu cât se gândea mai mult la secretele înscrise în paginile acelea roase de vreme. Făcu un efort de gândire şi-şi aminti de toate vieţile nevinovate curmate fără rost din cauza acestui om care era clar că nu mai gândeşte limpede, ba mai mult, putea fi şi extrem de periculos. Şi ce dacă marea descoperire despre care tot vorbea avea să schimbe destine, ce dacă era cu mult mai însemnată decât toate descoperirile ei arheologice de până atunci? Nu conta,

atât timp cât Tess știa că e pătată de sânge nevinovat, ceea ce ea n-ar fi putut uita niciodată. Dar povestea asta avea ceva obscur, ceva ascuns undeva în străfundurile ei tenebroase și nedeslușite care o intriga pe Tess, stârnindu-i teama și curiozitatea în același timp.

Își întoarse privirea către Vance, care părea că visează iar cu ochii deschiși, hoinărind cu mintea numai el știa pe unde.

– Și ce speri să găsești?

– Ceva care-a fost ținut departe de ochii lumii mult prea mult timp, îi răspunse el mijindu-și ochii. Ceva care va îndrepta lucrurile, le va pune pe făgașul normal.

Ceva pentru care merită să omori, ar fi vrut ea să adauge, dar se abținu. Își aminti atunci de articolul acela pe care-l găsise pe internet, care comenta teoriile avansate de Vance în legătură cu fondarea Ordinului Templierilor, și anume că fondatorul acestuia fusese catar. Tocmai îl auzise mărturisindu-i că a găsit documentele în Languedoc – regiunea de unde, conform articolului, Vance pretindea că s-ar trage familia lui Hugo de Payens, spre furia și totala descumpănire a istoricului francez. Ar fi vrut să afle mai multe despre asta și tocmai se pregătea să-l mai descoasă, când de undeva de sus se auzi o bubuitură, ca și cum o cărămidă s-ar fi prăbușit pe podeaua pietruită.

Vance sări în picioare imediat, cu toate simțurile în alertă.

– Să nu te miști de-aici, îi porunci aspru.

Ea privi spre tavan încercând să-și dea seama de unde venise zgomotul.

– Ce-a fost asta? Ce se-ntâmplă? întrebă speriată.

– Stai aici, insistă el fără să-i dea nicio altă explicație.

Se duse apoi la masă, din spatele căreia scoase taserul cu care trăsese în ea, dar în secunda următoare

se răzgândi, căci îl vârî la loc în ascunzătoare. Scotoci apoi printr-un sac din care scoase o altă armă, de data asta un pistol obişnuit. Se îndreptă pe urmă cu paşi grăbiţi către scări, urcă treptele sprinten, şi Tess îl urmări dispărând treptat în conul de umbră, după care auzi pocnitura surdă şi declicul metalic al uşii de deasupra, pe care Vance o deschisese şi-o încuiase în urma lui.

35

De Angelis înjură în gând în momentul în care atinse din greşeală cu călcâiul scândura pe jumătate carbonizată rezemată de peretele care stătea să se dărâme, declanşând o mică avalanşă de moloz şi cărămidă care se desprinseră din zidul în paragină, rostogolindu-se zgomotos la pământ. Nu era chiar atât de uşor să te furişezi pe nesimţite prin biserica dărăpănată, care tocmai trecuse printr-un incendiu serios, căci la fiecare pas riscai să te loveşti de grinzi arse sau să te împiedici de bucăţi de piatră sau cărămidă căzute din tavanul surpat, mai ales că înăuntru era întuneric beznă.

La început, când Plunkett îl dusese acolo, îi venise greu să creadă că răpitorul o ascunsese pe Tess într-un astfel de loc. Însă pe măsură ce tot dădea târcoale, cercetând ce mai rămăsese din Biserica Înălţării, îşi dădu seama că era de fapt locul ideal pentru cineva care nu vroia să atragă atenţia sau care urmărea un scop atât de măreţ încât era dispus să ignore lipsa totală a oricărui confort. Asta nu făcea decât să confirme încă o dată ceea ce De Angelis ştia deja, şi anume că bărbatul pe

care-l căuta cunoştea foarte bine valoarea dispozitivului pe care-l luase de la muzeu.

Intrase în biserică pe o uşă laterală, aceeaşi pe care cu aproximativ patruzeci de minute mai devreme Plunkett îl urmărise pe Vance ducând-o pe Tess, legată la ochi şi clătinându-se ameţită, după ce o scosese de pe bancheta din spate a maşinii. Părea mai mult leşinată decât conştientă, şi deoarece nu se putea ţine pe picioare bărbatul se văzuse nevoit s-o ajute să urce cele câteva trepte până la uşă, luând-o de după mijloc în timp ce braţul ei inert şi moale i se bălăngănea pe după gât.

Biserica de pe strada West 114 nu era una foarte mare, fiind înghesuită între două rânduri de clădiri, în vreme ce faţada dinspre est dădea într-o alee îngustă unde Vance îşi parcase maşina, în spatele căreia apăruse acum şi Ford-ul. Nu de mult aici izbucnise un incendiu de proporţii, în urma căruia lăcaşul fusese în mare parte distrus, însă edilii nu păreau să se grăbească să-l reconstruiască, după cum arăta şi termometrul simbolic înalt de doi metri plasat în dreptul intrării, gradat cu cifre reprezentând sutele de mii de dolari de care-ar fi fost nevoie pentru începerea proiectului de reabilitare; acum era plin doar pe o treime.

Trecând printr-un culoar strâmt, monseniorul ajunse în cele din urmă în naos, care era împărţit în două coridoare laterale, mărginite de mai multe rânduri de coloane, şi partea din mijloc, cea mai largă, unde stranele de odinioară zăceau arse sau scorojite, semănând mai degrabă cu nişte mormane de lemne de foc. Stucul de pe pereţi era şi el aproape complet distrus şi decojit, lăsând să se vadă zidul de cărămidă din spate, care nu scăpase nici el neatins, fiind fie înnegrit de fum, fie găurit pe alocuri. Ceva mai jos de cupola înaltă abia

mai puteai distinge structura arcadelor ce-mpreunau în curbura lor coloanele laterale cu pereţii exteriori ai bisericii, şi care acum erau de nerecunoscut, sfărâmate, arse sau contorsionate de flăcările nemiloase. Din frumosul vitraliu aflat deasupra intrării principale nu mai rămăsese decât o gaură căscată în perete, care acum era astupată cu nişte scânduri bătute-n cuie.

Înaintă de-a lungul naosului până-n dreptul uşilor altarului, topite şi ele şi deformate de flăcări, urcă treptele şi pătrunse înăuntru, unde zări rămăşiţele arse ale unui amvon cu baldachin undeva pe partea dreaptă. Biserica era cufundată într-o tăcere mormântală, întreruptă doar de zgomotele ocazionale ce răzbăteau din stradă prin spărtura din tavan. Era convins că bărbatul care-o răpise pe Tess se ascundea într-una dintre încăperile din spate, aşa că-şi propusese să cerceteze partea asta mai îndeaproape, lăsându-l pe Plunkett afară să stea de pază. Merse mai departe, trecând peste grămezile de moloz şi bolovani şi, odată ajuns în pasajul din spatele altarului, scoase din buzunar un amortizor pe care-l înfiletă cu grijă pe ţeava pistolului său marca Sig Sauer.

Acolo avu ghinionul să lovească fără să vrea scândura cu piciorul.

Zgomotul produs răsună prelung pe coridorul întunecat. De Angelis rămase nemişcat, ascultând cu urechile ciulite, temându-se ca nu cumva să se fi dat de gol. Mijindu-şi ochii, zări o uşă în capătul opus, dar înainte s-o apuce într-acolo auzi o bufnitură înfundată undeva îndărătul ei, urmată de zgomot de paşi ce păreau că se apropie tot mai mult. Imediat De Angelis se trase într-o parte, lipindu-se cu faţa de perete, cu mâna în care ţinea pistolul ridicată, pentru orice eventualitate. Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape, şi odată ajunşi în dreptul

uşii, se opriră şi De Angelis auzi declicul clanţei, însă în loc să se deschidă în afară, către el, uşa se deschise în sens opus, astfel încât nu putu desluşi mai nimic, el fiind acum cel expus, surprins în conul de lumină.

Era prea periculos şi prea târziu ca să mai fugă, ceea ce oricum nu-i stătea în fire, aşa că se năpusti cu capul înainte înspre uşa întredeschisă fără să ştie ce-l aşteaptă în întunericul de dincolo.

Cu mâna încleştată pe armă, Vance îl privea din prag pe bărbatul care-i descoperise ascunzătoarea. Nu ştia cine e, însă i se păru că distinge la gâtul lui gulerul alb purtat de obicei de preoţi, ceea ce-l puse pe gânduri.

Însă până să se hotărască ce-i de făcut, necunoscutul pornise către el şi-nainte s-apuce să apese pe trăgaci, clericul tăbărî pe el şi-l puse la podea, moment în care arma îi alunecă din mână. Coridorul era îngust şi jos, aşa că Vance reuşi pentru câteva clipe să se ridice în picioare sprijinindu-se de perete, însă atacatorul era mult mai puternic şi-l trânti din nou, imobilizându-l. Adunându-şi forţele, Vance ripostă lovindu-l cu genunchiul, mulţumit la auzul geamătului de durere pe care reuşise să-l smulgă şi al zgomotului sonor al unei arme care se rostogolea pe podea. Aşadar nici el nu mai era acum înarmat, dar asta nu-l făcu să piardă timpul, căci în mai puţin de o secundă îi simţi pumnul înfigându-i-se în tâmplă.

Îl cuprinse o durere intensă, dar nu-şi pierdu cunoştinţa. Din contră, în loc să-l ameţească, lovitura îl înfurie şi mai tare. Era a doua oară în ziua respectivă când îşi vedea planul ameninţat, mai întâi din cauza lui Tess şi acum de omul ăsta. Lovi din nou cu genunchiul, apoi cu pumnul şi, prinzând curaj, dădu drumul unei avalanşe de pumni, fără să mai ţină cont unde şi dacă nimereşte.

Lovea ca un apucat, într-un acces de furie necontrolată, motivată doar de obsesia lui că nimeni şi nimic nu trebuie să-l deturneze de la scopul măreţ care îl aştepta.

Clericul se pricepea de minune să pareze loviturile şi se ferea cu abilitate, retrăgându-se până când se împiedică de nişte scânduri pe care nu le observase. Profitând de ocazie, Vance îl lovi puternic cu piciorul în genunchi, după care se-ntinse iute după armă, pe care o îndreptă către el şi apăsă pe trăgaci. Străinul îşi reveni însă repede, rostogolindu-se sprinten într-o parte ca să se ferească din calea gloanţelor. După numai câteva clipe se auzi un ţipăt şi Vance se gândi că poate l-a nimerit, dar nu era sigur, căci îl zări retrăgându-se către ieşire, clătinându-se.

Rămase pe gânduri preţ de câteva secunde. Să se ducă după el, să vadă cine e şi ce vrea, şi pe urmă să-l omoare? Fu întrerupt însă de un zgomot ce venea tocmai din celălalt capăt al bisericii. Deci omul nu era singur...

Hotărî că-i mai bine să se facă nevăzut, aşa că se întoarse şi se grăbi spre trapa care-i ascundea căminul subteran.

36

Tess auzi un foc de armă puternic, urmat la foarte scurt timp de un strigăt de furie. Cineva fusese rănit. Auzi apoi zgomot de paşi apropiindu-se de trapa din dreptul scărilor, dar nu-şi putu da seama dacă erau ai lui Vance sau ai altcuiva, însă nici n-avea de gând să stea cu mâinile-n sân şi să aştepte.

Din două mişcări ajunse în celălalt colţ al camerei, lângă masă, de pe care-şi luă repede geanta şi scoase mobilul. Când îl deschise, ecranul se lumină dintr-o dată ca o lanternă, dându-i însă de ştire că nu avea semnal. Până la urmă nici nu mai conta, căci oricum nu ştia numărul Biroului pe de rost, şi chiar dac-ar fi putut suna la 911, ştia că n-ar fi avut destul timp să le explice ce i se întâmplase. Şi habar n-avea unde se află.

Ce să spună? *Ajutaţi-mă, vă rog, mă ţine prizonieră într-o pivniţă, undeva în oraş! Cel puţin aşa cred...* Da, foarte convingător!

Încă ameţită, simţindu-şi bătăile sacadate ale inimii până-n tâmple, începu să dea roată încăperii cu privirea, în căutarea unei căi de scăpare. Dintr-o dată îşi aduse aminte de gaura dreptunghiulară pe care-o zărise în

peretele de lângă masă ceva mai devreme. Se duse repede într-acolo, dând la o parte vraful de hârtii, după care se sui cu chiu cu vai pe masă şi-ncepu să tragă de scândurile care blocau spărtura, încercând să le dea la o parte. Dar nu reuşi nici măcar să le urnească. Oricât le-ar fi lovit şi-ar fi tras de ele, scândurile se-ncăpăţânau să rămână nemişcate. Auzi atunci sunetul metalic al trapei deschizându-se şi văzu aceleaşi picioare coborând treptele de lemn. Vance se întorsese.

Uitându-se prin camera întunecoasă, privirile îi căzură dintr-o dată pe taserul pe care Vance îl abandonase înainte să iasă şi care se afla pe colţul mesei, foarte aproape de ea, ascuns după un teanc de cărţi. Fără să stea pe gânduri îl înşfăcă şi-l îndreptă către el, neputându-şi controla tremurul spasmodic al mâinilor nici atunci când el coborî scările şi se întoarse către ea, ieşind din conul de umbră şi fixând-o calm cu privirea.

– Nu te apropia! îi strigă isterică.

– Tess, te rog, linişteşte-te, ripostă el încordat, încercând s-o calmeze. Trebuie neapărat să plecăm de-aici.

– Noi? Împreună adică? Ce tot spui acolo? Nu te apropia!

– Tess, lasă arma, insistă el, înaintând către ea.

Văzând că n-o ascultă, Tess intră în panică şi apăsă instinctiv pe trăgaci, dar nu se-ntâmplă nimic. Vance era acum la mai puţin de trei metri distanţă şi continua să se apropie. Tess întoarse pistolul către ea, studiindu-l enervată, încercând să-nţeleagă de ce naiba nu merge. Vance se apropia grăbit, cu mişcări din ce în ce mai rapide, timp în care ea tot întorcea taserul de pe-o parte pe alta, încercând să afle care-i hiba. Brusc, zări siguranţa minusculă şi trase de ea cât ai clipi, moment în care un led roşu începu să pâlpâie undeva deasupra patului îngust. Ridică arma din nou spre el, observând

că fără să vrea îi activase şi sistemul de ochire cu laser, un punct roşu plimbându-se acum pe pieptul lui Vance, când la dreapta, când la stânga, trădându-i nervozitatea.

Ajunsese acum foarte aproape de Tess, care, cu pulsul accelerat, închise ochii şi apăsă cu toată puterea pe trăgaci, a cărui textură cauciucată şi oarecum flexibilă o nedumeri întrucâtva, căci îşi închipuise dintotdeauna că trăgaciul unei arme trebuie să fie tare, făcut din oţel rezistent şi rece. Taserul parcă prinse viaţă-n mâna ei, vibrând uşor, şi Tess nu-şi putu stăpâni un strigăt ascuţit în clipa în care cele două bolduri metalice, îmbrăcate în carcasele lor de oţel inoxidabil, ţâşniră cu un zgomot din ţeava boantă, trăgând după ele nişte firicele subţiri, aproape invizibile.

Primul îl lovise pe Vance în piept, în timp ce al doilea i se înfipse în coapsa stângă. Timp de cinci secunde corpul îi fu zguduit de cinci mii de volţi, afectându-i sistemul nervos central şi declanşând contracţii musculare involuntare. Tresărea spasmodic şi se zvârcolea arcuindu-se de la mijloc, în vreme ce electricitatea i se răspândea prin trup, până când la un moment dat i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi moale la pământ, cu faţa contorsionată de durere.

La început Tess nu ştiuse ce-i cu discurile miniaturale care ţâşniseră din cartuş în momentul în care apăsase pe trăgaci, însă gemetele lui Vance, care zăcea acum la podea zvârcolindu-se de durere, îi aduseră imediat aminte de situaţia precară în care se afla. Se gândi c-ar putea să scape pe scări, însă asta însemna că trebuia să treacă peste el, ceea ce n-o prea încânta. Mai mult, nu ştia sigur ce se petrecuse acolo, afară, şi pe cine împuşcase Vance, şi adevărul era că-i era frică să se aventureze de una singură ca să afle, aşa că se-ntoarse la deschizătura din perete, lovind scândurile şi trăgând de ele cu

toată forța până când reuși să miște una. Se agăță de ea și reuși s-o smulgă, după care le slăbi și pe celelalte cu ajutorul ei, îndepărtându-le de perete atât cât să poată privi înăuntru.

Și ceea ce zări nu era altceva decât un tunel. Un tunel întunecos și strâmt.

Fără altă cale de scăpare, depărtă mai mult scândurile și se strecură după ele, aruncându-i o ultimă privire lui Vance, care zăcea încă pe jos, cu corpul chircit de durere. Zări atunci pe masa din fața ei codificatorul, hârtiile și manuscrisele, toate la îndemână. Nu trebuia decât să întindă mâna și să le ia, tentația fiind extrem de mare, căci ele o invitau parcă să le salveze.

Mirată de propria-i reacție, Tess se întoarse și adună repede vraful de hârtii și documente, înfundându-le în geantă. Dar în acel moment observă pe jos ceva care-i atrase atenția: portofelul ei, care zăcea printre hârțoagele pe care le aruncase de pe masă ceva mai devreme. Făcu un pas înainte ca să-l ridice, când cu colțul ochiului îl zări pe Vance mișcându-se. Ezită o fracțiune de secundă, după care își spuse că riscase deja destul și că, dacă voia să scape, trebuia să plece imediat. Se întoarse așadar către deschizătura căscată în zid și se avântă în tunelul întunecat.

Înainta pe vine, cu capul plecat, aproape între genunchi, ca să nu se lovească de tavanul jos. După ce parcurse vreo treizeci de metri, observă cu ușurare că tunelul se lărgea brusc. Avu atunci senzația deloc liniștitoare că se afla într-o veche catacombă mexicană pe care o vizitase în Mexic pe vremea studenției, doar că aici aerul era mai închis și era mai multă umezeală. Curând descoperi și de ce, căci zări un pârâiaș a cărui apă neagră se prelingea leneșă peste pietrele lucioase.

Tess merse mai departe de-a lungul apei, alunecând din când în când. La un moment dat apa rece ca gheaţa îi trecu peste vârful pantofilor, însă Tess nu se opri decât atunci când ajunse în dreptul unei mici cascade, unde pârâiaşul negru se revărsa cu viteză într-un alt tunel, mult mai mare şi aflat cam la doi metri mai jos.

I se păru că aude ceva în spate şi se opri să asculte cu atenţie. Să fi fost doar zgomotul apei sau chiar era cineva în urma ei? Peste câteva secunde însă un strigăt sfâşietor răzbătu în întuneric până la ea.

– Tess!

Era vocea lui Vance, care după câte se părea îşi revenise şi se luase după ea.

Trăgând aer în piept, Tess îşi dădu drumul peste bordura stâncoasă, rămânând suspendată, cu mâinile întinse la maximum, în timp ce dintr-o parte apa îi pătrundea prin mâneca bluzei, udând-o până la piele. Îşi întinse picioarele cât putu mai mult, până când simţi ceva tare cu degetele încordate, încredinţându-se astfel că poate să-şi dea drumul. Din nou în picioare, se întoarse încet, observând că aici pârâul era mult mai lat şi mai adânc, la suprafaţa lui plutind un fel de mâzgă amestecată cu noroi care emana un miros pestilenţial. Tess realiză că nimerise într-un canal de scurgere. Încercă un timp să se ţină cât mai pe margine, însă la un moment dat renunţă, căci traseul făcea o cotitură bruscă, iar marginea era din ce în ce mai îngustă şi extrem de alunecoasă. Astfel, încercând pe cât posibil să nu se gândească la mizeria urât mirositoare şi la provenienţa ei, o luă pe mijloc, afundându-se în apă până la genunchi.

Observă cu coada ochiului o mişcare undeva în spatele ei, destul de departe. Întorcându-şi capul zări mici pete de lumină roşiatică lucind slab în întuneric,

mișcându-se încoace și-ncolo, după care auzi ceva mai aproape un zgomot ascuțit, ca un chițăit scurt.

Erau niște șobolani care probabil se speriaseră și ieșiseră din vizuinile lor, alergând acum dezorientați pe margine.

– Tess! tună din nou vocea lui Vance, răsunând de-a lungul tunelului și lovindu-se de pereții groși și umezi, întorcându-se în mii de ecouri la fel de asurzitoare.

Privi înainte și i se păru că la cinci-șase metri în față parcă nu mai era chiar așa de întuneric. Își continuă așadar drumul anevoie, înaintând cât putea de repede prin mâzga lipicioasă și-ncercând să nu-și piardă echilibrul și să cadă în apa aceea infectă. Când ajunse în sfârșit la locul cu pricina constată că lumina venea de undeva de sus, de la un grilaj de canalizare din stradă. Era atât de aproape, încât putea auzi zgomotul străzii și vocile oamenilor de deasupra, și când se trase mai spre margine putu chiar să-i vadă trecând încoace și-ncolo, la mai puțin de șase metri deasupra capului ei.

Plină de speranță, încercă să strige după ajutor:

– Ajutor! Ajutați-mă, vă rog! Sunt aici, jos! Ajutor!

Însă nu-i răspunse nimeni. Ori era prea departe ca s-o audă, ori o auzeau, dar n-o băgau în seamă. *Normal că nu te bagă nimeni în seamă. Ce-ai fi vrut? Doar suntem în New York! Aici toată lumea e nebună și nimeni n-o să ia în serios niște țipete isterizate ce vin dinspre rețeaua de canalizare!*

De-abia atunci realiză că țipetele răsunau în fața și în spatele ei în canal, așa că tăcu și rămase locului, ascultând cu atenție. Auzi ceva nedeslușit undeva nu foarte departe, niște sunete ce semănau cu pașii cuiva lipăind grăbit prin apă, urmate apoi de un zgomot mai pregnant, ca și cum acel cineva s-ar fi afundat mai tare în apă și acum stropea de-a binelea înaintând cu rapiditate.

Nici prin gând nu-i trecea să rămână acolo şi să-l aştepte, aşa că o luă din nou la picior, fără să se mai sinchisească de apa rece sau de mizeria din ea, şi nu după mult timp ajunse la o bifurcaţie. Unul dintre pasajele în faţa cărora se găsea acum era ceva mai larg, însă era mult mai întunecos şi părea mult mai umed. Se putea ascunde oare acolo? Poate că da, îşi zise ea. O apucă aşadar pe tunelul cel larg, însă după numai cinci metri îşi dădu seama că făcuse o greşeală, căci în faţa ei se ridica un perete masiv de cărămidă.

Dăduse peste o fundătură.

37

După ce o adusese pe Tess în cripta lui secretă, Vance plănuise să se folosească de sistemul de tuneluri ca să iasă, luând cu el, bineînţeles, şi codificatorul şi manuscrisul pe care n-apucase să-l descifreze decât parţial. Dar acum nu mai rămăsese decât cu bizarul dispozitiv, pe care-l strângea crispat în braţe alergând disperat pe urmele lui Tess, care-i luase toate documentele. Simţi cum îl cuprinde o furie oarbă, de nesuportat, şi-i strigă numele din toţi rărunchii, dar nu auzi decât ecoul multiplicat al propriei voci, distorsionat de pereţii umezi şi strâmţi.

N-avea nimic personal cu Tess Chaykin. Dimpotrivă, îşi adusese aminte de vremurile de odinioară când chiar o plăcuse, atunci când încă mai putea să relaţioneze cu oamenii, şi-n mod normal n-ar fi avut de ce s-o dispreţuiască acum. La un moment dat se gândise chiar să-i propună să i se alăture în... cruciada pe care o începuse.

Însă acum femeia asta îi furase hârtiile, preţioasele lui documentele, fără de care nu-şi mai putea continua munca, şi asta-l scotea din minţi.

Apucând codificatorul mai bine, își continuă urmărirea. Se temea că, dacă n-o ajunge din urmă la timp, Tess ar putea găsi una dintre cele câteva deschizături în perete prin care se putea ieși din întortocheatul labirint, și nu putea permite una ca asta.

Simți iar valul cald de furie punându-i sângele în mișcare, însă încercă să-l domolească. Trebuia să fie foarte precaut, și pentru asta era nevoie de răbdare și chibzuință.

Mai ales acum. Mai ales aici.

Tess făcu cale-ntoarsă, îndepărtându-se de fundătura peste care dăduse în canalul larg, cu intenția să ajungă iar la bifurcație, când zări deodată o ușiță de fier încastrată în peretele lateral. Se repezi către mânerul ruginit, trăgând de el cu putere. Ușa nu era încuiată, însă mânerul părea înțepenit. Opintindu-se în el cu o mișcare hotărâtă, în care își adună toată forța pe care-o mai avea, reuși în cele din urmă să-l deblocheze, deschizând ușa greoaie către ceea ce păreau a fi niște scări ce duceau undeva în jos. Nu-i surâdea deloc ideea de a se afunda și mai mult în întunericul subteran al canalelor, dar nu avea de ales.

Încet, pipăind mai întâi cu mâinile traversele subțiri și șubrede, ca să se asigure că o pot susține, începu să coboare treaptă cu treaptă până când ajunse într-un alt tunel.

Doamne, Dumnezeule, dar câte tuneluri or fi pe-aici? se întrebă cu inima strânsă. Ăsta măcar era mai larg decât celălalt, și – cel mai important – era uscat, cel puțin în partea asta. Nu știa ce fel de tunel era, dar în orice caz nu era unul de canalizare.

Nu știa încotro s-o apuce, așa că o luă la întâmplare la stânga, zărind o licărire de lumină undeva în față. Era

o lumină gălbuie, difuză, care se mișca dintr-o parte într-alta. *Alte lumânări?* o străfulgeră atunci un gând, înghețându-i sângele.

Merse totuși înainte cu pași înceți, șovăitori.

La un moment dat lumina se stinse, și Tess rămase locului ca împietrită, cuprinsă de spaimă. Imediat însă își dădu seama că de fapt nu se stinsese, ci că pur și simplu cineva se așezase în dreptul ei.

Ciuli urechile și auzi aceleași zgomote înfundate în urma ei, ajungând astfel la concluzia că persoana care se afla acum în față nu putea fi Vance. Sau mai știi? Poate că el cunoștea tunelurile astea mult mai bine decât oricine altcineva. Chiar el îi spusese că locuia în catacombele astea de ceva timp. Își luă totuși inima-n dinți și merse mai departe, zărind acum nu una, ci două siluete neclare undeva, la câțiva metri în față. Niciunul dintre cei doi nu semăna cu Vance, însă chiar și așa, fără să poată spune dacă erau bărbați sau femei, cei doi nu prezentau încredere, având în vedere locul în care se aflau.

– Hei, drăguță, ce cauți aici? Te-ai rătăcit? îi strigă unul dintre ei cu o voce răgușită.

Instantaneu, Tess se gândi că n-ar fi bine să pară temătoare și lipsită de apărare, așa că grăbi pasul, orbecăind către ei în semiîntunericul înșelător.

– Se pare că azi e ziua ta norocoasă, omule! zise celălalt bărbat cu o voce pițigăiată.

Nu păreau să aibă cele mai bune intenții, dar Tess nu se opri. Dintr-o dată auzi o bubuitură undeva în spate și tresări fără să vrea, apropiindu-se din ce în ce mai tare de cei doi indivizi ale căror fețe erau încă învăluite de întuneric. Ceva mai în față zări câteva lumânări aprinse, la lumina cărora putu distinge niște cutii de carton în dezordine, printre care se vedeau bucăți de covor făcute sul și grămezi de zdrențe.

Mintea ei lucra cu febrilitate.

– Vedeţi că vin copoii, sunt pe urmele mele, zise ea răstit când ajunse în dreptul lor.

– Ce dracu' mai vor ? mârâi unul din ei printre dinţi.

Fără să-i răspundă, Tess îşi văzu de drum, încercând să treacă mai departe, când unul o prinse de haină.

– Ei, haide, păpuşă...

Tess se trase aproape instinctiv, încleştându-şi pumnul şi lovindu-l pe individ undeva mai sus de ureche. Acesta icni de durere, dându-se câţiva paşi înapoi. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Cel cu vocea piţigăiată tocmai se pregătea să-şi încerce şi el norocul, dar se opri brusc, bătând în retragere, speriat probabil de căutătura încruntată a lui Tess şi de săgeţile din ochii ei, care străluceau în lumina difuză.

Privind tot înainte, Tess grăbi pasul, încercând să se distanţeze cât mai mult de cei doi neisprăviţi. La un moment dat se trezi alergând cu sufletul la gură, simţind că mai are puţin şi se prăbuşeşte extenuată, în timp ce întunecimea catacombelor nesfârşite părea că se strânge tot mai mult în jurul ei, sufocând-o.

Ajunse în dreptul unei alte bifurcaţii, neştiind încotro s-o apuce. De data asta însă se pare că făcu alegerea potrivită, căci după numai câţiva metri zări o altă deschizătură în perete, un grilaj de fier care se deschise uşor când îl împinse, şi care dădea către alte trepte ce coborau în spirală. Era disperată. Trebuia să urce, nu să tot coboare, dar cu Vance pe urmele ei nu prea avea încotro, aşa că se hotărî să rişte încă o dată, în speranţa că-i va pierde urma.

La capătul scărilor o aştepta un tunel şi mai mare, şi acesta uscat, cu pereţii laterali drepţi. Aici era mult mai întuneric, aşa că se văzu nevoită să înainteze încet, pipăind peretele cu mâna înainte de a face următorul pas.

Reuşise să scape de Vance, căci nu-i mai auzea nici paşii, nici strigătele în spate. Răsuflă uşurată. *Minunat! Şi-acum ce urmează?* Stătu un minut în întuneric, debusolată – un minut care însă ei i se păru o veşnicie – când auzi deodată un sunet prelung nu foarte departe în spate, ce aducea mai degrabă cu un şuierat decât cu fâşâitul şobolanilor sau cu paşii grăbiţi ai unui urmăritor. Brusc, avu o străfulgerare. *La naiba, sunt la metrou!*

Zări atunci luminiţa pală ce se-nvârtea pe peretele alăturat, pe măsură ce trenul se apropia scârţâind pe şinele metalice, care dintr-o dată licăriră iluminate pe fundalul pietrişului negru. Tess o luă atunci la fugă disperată, cu ochii aţintiţi mereu la şina electrică, încercând din răsputeri să se ţină cât mai departe de ea. Trenul de apropia vertiginos, cu bine cunoscutu-i scrâşnet metalic şi şuier sacadat ce făcea pereţii să vibreze. Aproape că ajunsese în dreptul ei când, în lumina orbitoare a farurilor, Tess zări o nişă în perete. Se-nghesui în ea rapid. Dac-ar fi întârziat numai o secundă, trenul ar fi spulberat-o cu siguranţă, la viteza cu care trecea pe lângă ea ca o săgeată aprinsă. Chircită în nişa strâmtă şi curbată, tremurând din toate încheieturile şi cu inima gata să-i spargă pieptul, Tess îşi duse mâinile la ochi şi-i închise instinctiv, aşteptând ca dâra luminoasă să se stingă, să dispară în întunericul de unde venise. Simţea un curent puternic de aer cald şi îmbâcsit, în timp ce praful ridicat i se lipea de trupul transpirat. Îi pătrundea prin toţi porii şi îi simţea în gură gustul mâlos şi amărui. Încercă să se împingă şi mai mult în crăpătura îngustă, lipindu-se cu îndârjire de peretele rece. Şuieratul era pur şi simplu asurzitor, copleşindu-i toate celelalte simţuri. Nu îndrăzni să deschidă ochii decât atunci când zgomotul păru că se îndepărtează, şi semiobscuritatea care-o întâmpină o încredinţă că în

sfârşit pericolul trecuse. Exact atunci auzi un scrâşnet prelung şi sonor care-i zgârie timpanele, şi Tess avu o altă străfulgerare. Era zgomotul frânelor ce muşcau din şinele electrice, scoţând scântei la atingerea fierbinte. Îşi simţea tâmplele palpitându-i în ritmul bătăilor inimii şi un sentiment de uşurare o făcu să se relaxeze dintr-o dată, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Bineînţeles! O staţie de metrou!

Adunându-şi puţinul de energie care-i mai rămăsese, o porni mai mult împleticindu-se în direcţia de unde auzise pârâitul ascuţit al roţilor, care acum se puseseră din nou în mişcare. Curând ieşi la lumină, orbită de strălucirea artificială a neoanelor şi cu chiu, cu vai, reuşi în cele din urmă să urce pe peron. Călătorii care tocmai coborâseră din vagoane dispăruseră deja care încotro şi-i zări pe câţiva urcând scările către ieşire, fără însă ca ei s-apuce s-o vadă sau fără s-o bage în seamă, în cazul în care într-adevăr o observaseră.

Preţ de câteva momente, Tess rămase nemişcată pe marginea peronului pustiu şi cufundat în tăcere, stând pe vine şi sprijinindu-se în mâini. Inima îi bătea la fel de tare, era obosită şi încă nu-şi revenise după sperietura cu trenul. Într-un târziu se ridică sfârşită, tremurând încă din toate încheieturile. Era udă leoarcă şi murdară din cap până-n picioare, dar nu-i mai păsa. Se târî către scări, pe urmele celorlalţi călători, simţind cu fiecare treaptă ce-o ducea înapoi spre civilizaţie că picioarele sunt gata să i se taie.

38

Învelită într-o pătură groasă şi ţinând cu amândouă mâinile o ceaşcă mare cu cafea fierbinte, Tess zăcea încă tremurând în scaunul din dreapta al maşinii lui Reilly, care era parcată vizavi de intrarea de metrou de pe strada 103. Din cauza hainelor ude îi era foarte frig, şi de la mijloc în jos nici măcar nu-şi mai simţea trupul, atât era de îngheţată. Nu că în rest s-ar fi simţit mai bine.

Reilly se oferise s-o ducă la spital sau acasă, dar Tess îl asigurase că nu e rănită şi-l rugase s-o lase să-i povestească totul cât mai repede.

Privind prin geamul fumuriu echipele de poliţişti care încercuiseră intrarea şi coborau ordonat către staţie, începu să-i povestească despre întâlnirea cu Vance. Îi spuse mai întâi despre Clive, cum o sfătuise el să-l consulte pe profesorul Williams, pe urmă despre cum îl cunoscuse pe Vance, cu mulţi ani în urmă, în Turcia, ajungând în cele din urmă la cele întâmplate în cimitir, unde se dusese să-l caute în speranţa c-o va ajuta să găsească răspunsuri la întrebările legate de jaful de la muzeu. Îi relată apoi pe scurt ce-i povestise Vance la mormântul soţiei şi fiicei sale, despre ce li se întâmplase

şi despre faptul că profesorul îl considera vinovat pe preotul paroh, neuitând să adauge că Vance îi mărturisise atunci că intenţionează să „îndrepte lucrurile", fapt ce păru să-l intereseze foarte mult pe Reilly. Se arătă imediat intrigat şi curios să afle mai multe, aşa că Tess continuă cu povestea bătrânului templier şi a călugărului care încărunţise după ce-i oferise ultima împărtăşanie, exact aşa cum o auzise de la Vance, spunându-i apoi despre neplăcuta întorsătură pe care o luaseră lucrurile după aceea, şi anume cum o imobilizase cu taserul, cum se trezise prizonieră în pivniţa lui sordidă, cum Vance împuşcase apoi pe cineva care se pare că îi descoperise ascunzătoarea şi cum reuşise ea în cele din urmă să scape din buncărul umed şi-ntunecos.

Pe măsură ce povestea revăzu cu ochii minţii tunelurile îngrozitoare, închipuindu-şi-le acum pline de forfota echipajelor de poliţie care începuseră deja căutările, mişunând prin labirintul subteran în căutarea lui Vance, care probabil că dispăruse de mult în vreo văgăună. Fu străbătută deodată de un fior rece ca gheaţa la amintirea canalelor umede şi reci, cu mâzga şi mirosul lor infect. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să mai treacă prin aşa ceva şi spera din toată inima că nu va fi nevoie să se întoarcă acolo. Nu mai fusese niciodată aşa de speriată, cel puţin de la incidentul de la muzeu, de la care nu trecuse nici măcar o săptămână. Parcă era un făcut. Nu înţelegea de ce tocmai ea trebuia să le ia pe toate la rând.

Când în sfârşit termină ce avea de povestit şi se întoarse către Reilly, acesta clătina din cap.

– Ce-i ? îl întrebă ea nedumerită.

În loc să-i răspundă, el o privi mai departe la fel de tăcut.

– De ce te uiţi aşa la mine ? insistă ea.

– Mă uit fiindcă mi se pare c-ai înnebunit de tot.

– Poftim? De ce? se înfurie ea văzându-i reacţia.

– Zău aşa, Tess! Ce-a fost în capul tău când te-ai apucat să faci cercetări de una singură, să cauţi dovezi şi indicii fără să ceri ajutorul nimănui? La urma urmei, nici n-ar fi trebuit să te bagi. Nu e de competenţa ta şi gata. E treaba mea să alerg după suspecţi.

– Ce, ţi-e teamă c-o să vă pătez reputaţia? Asta e? ripostă ea zâmbind. Hai, recunoaşte că de-asta ţi-e teamă!

Însă lui Reilly nu-i ardea de glume.

– Tess, eu vorbesc foarte serios. Puteai să păţeşti cine ştie ce. Putea să te rănească, sau, Doamne fereşte, chiar să te omoare. Tu chiar nu înţelegi? Sunt oameni care au murit din cauza asta, fără să aibă niciun fel de vină. E clar că nu-i de glumit cu omul ăsta.

Tess se încruntă.

– De parcă eu ştiam că-i nebun! se apără ea supărată. Eu m-am dus să-l caut crezând că e un simplu profesor de istorie, şi ideea mea era să avem o discuţie amabilă undeva, la o cafea. Nu mă aşteptam să mă-ntâmpine cu pistolul ăla al lui, cu... Se opri, căci nu-şi putea aduce aminte cum se numea.

– Cu taserul.

– Mă rog, cu taserul, reluă ea. De unde era să bănuiesc c-o să mă electrocuteze şi pe urmă o să mă bage în maşină şi o să mă închidă în pivniţa aia plină de şobolani şi conducte de canalizare? Doar e profesor de istorie, profesor universitar! Se presupune că genul ăsta de oameni sunt amabili şi manieraţi, şi că meditează în linişte fumând trabuc, nu...

– Nebuni de legat? termină Reilly fraza în locul ei.

Tess nu răspunse, însă îşi întoarse privirea către geam, încruntată. Nici acum, după toate cele întâmplate, termenul de „nebun" sau „psihopat" nu i se părea cel mai potrivit pentru a-l descrie pe Vance.

– Nu știu sigur dacă și-a pierdut mințile de tot, însă nici sănătos la cap nu e, asta-i clar.

Zicând acestea o cuprinse dintr-o dată un fel de compasiune pentru profesorul Williams, sentiment pe care chiar nu se așteptase să-l aibă față de el după toate cele întâmplate.

Confuză, se trezi apoi spunând aproape fără să-și dea seama:

– Are nevoie de ajutor.

Reilly o fixă cu privirea, rămânând tăcut câteva momente.

– În ordine. Va trebui să dai o declarație completă mai încolo, după ce-ți mai revii, însă deocamdată vreau să fiu sigur că descoperim unde te-a dus. Nu-ți amintești nimic legat de pivnița aia, cam pe unde era?

– Nu, ți-am mai spus. Când mi-am revenit eram deja în mașină, dar mă legase la ochi, așa că n-am văzut nimic, iar când am scăpat... nici nu mai știu pe unde-am apucat-o. Am luat-o la întâmplare prin labirintul de tuneluri întunecoase și am bâjbâit până când am ajuns în stația de metrou. Dar cât de departe poate fi, totuși? Doar am mers pe jos până la stație.

– Dac-ar fi să apreciezi distanța, cam câte străzi crezi c-ai mers, măcar cu aproximație?

– Păi știu și eu?... Vreo cinci...

– Bine. Atunci o să ne uităm pe hartă să vedem dacă găsim temnița asta, zise Reilly încrezător, pregătindu-se să iasă din mașină, când Tess îl prinse de mână și-l opri.

– Ar mai fi ceva. Ceva ce nu ți-am spus.

– De ce oare nu mă mir asta deloc? o tachină el dojenitor. Ia s-auzim despre ce-i vorba.

Tess își deschise geanta și scoase hârtiile pe care le luase de pe biroul lui Vance. Le desfăcu pe fiecare în

parte, îndreptându-le colţurile, astfel încât Reilly să le poată studia. Şi ea le vedea tot acum pentru prima dată mai clar, căci în întunecimea pivniţei nu putuse desluşi mare lucru. La lumina zilei, documentele – vechi pergamente – îi părură foarte frumoase, în ciuda faptului că nu aveau niciun fel de ilustraţii. Erau însă legate într-un mod ingenios, deşi totodată foarte simplu, cu marginile lipite una de cealaltă astfel încât literele vechi caligrafiate cu măiestrie şi talent de scrib curgeau nestingherite de pe-o pagină pe alta, fără niciun fel de spaţii între cuvinte sau alineate.

Reilly privi în tăcere înscrisurile, după care se întoarse către Tess, care zâmbea mulţumită, zâmbet ce-i lumina faţa mânjită de mizeria din tuneluri.

– De la Vance le-am luat. Sunt manuscrise ale templierilor din Languedoc. Partea interesantă e însă alta. Par a fi în latină, însă după câte-mi dau seama n-au niciun sens. Sunt cifrate. De-asta are nevoie de codificator, să le descifreze, pentru că hârtiile astea sunt cheia întregii poveşti.

– Da, dar gândeşte-te că paginile astea sunt inutile fără codificator, se posomorî Reilly.

– Aşa e, însă pe de altă parte nici codificatorul n-are nicio valoare fără documentele astea, nu? zise ea satisfăcută, cu o sclipire trecătoare în ochi-i obosiţi.

Simţea că-şi va aduce mereu aminte cu plăcere de momentul ăsta, văzându-l pe Reilly năuc şi mut în acelaşi timp. Ştia că şi el e la fel de încântat şi de entuziasmat de descoperire ca şi ea, şi mai ştia că probabil se abţine cu greu să-şi ascundă exaltarea, căci ultimul lucru pe care-ar fi vrut să-l facă era să dea apă la moară necugetării ei. Astfel că în loc să-şi manifeste deschis bucuria, Reilly o fixă cu privirea câteva secunde lungi, după care coborî grăbit din maşină şi-l chemă pe unul

dintre agenţii de afară, pe care-l rugă s-aducă urgent pe cineva care să fotografieze documentele. După numai câteva secunde un alt agent îşi făcu apariţia cu un aparat pe fotografiat atârnat de gât, căruia Reilly îi înmână cu grijă hârtiile.

Prin parbriz, Tess urmărea mişcările domoale cu care fotograful aşeză pergamentele pe capotă, desfăcându-le foaie cu foaie, după care se apucă de treabă. Îl căută apoi din priviri pe Reilly, care ţinea în mână o mică staţie de emisie-recepţie, fiind informat probabil de evoluţia căutărilor din tunel. Era ceva atrăgător în promptitudinea şi siguranţa cu care îşi făcea meseria. Părea într-adevăr un tip tenace. Urmărindu-l cum vorbeşte scurt şi răspicat prin staţia radio, îi surprinse privirea îndreptată către ea şi i se păru că întrezăreşte urma unui zâmbet.

– Trebuie să mă duc şi eu, îmi pare rău, îi spuse după ce termină discuţia. Se pare că i-au găsit pe „amicii" tăi.

– Şi Vance?

– Încă n-au dat de el, îi spuse cu ochii plecaţi, vădit nemulţumit. O să rog pe cineva să te ducă acasă.

– Nu-i nicio grabă, îi zise ea, ceea ce era de fapt o minciună. De-abia aştepta să scape de hainele ude şi murdare şi să stea sub duş câteva ore, dar nu înainte ca fotograful să termine ce avea de făcut, pentru că vroia să ia documentele acasă cu orice preţ şi să le studieze în linişte, încercând să descopere marele secret care declanşase toată nebunia.

Reilly se îndepărtă, lăsând-o singură în maşină. Îl urmări cu privirea schimbând câteva vorbe cu ceilalţi agenţi, după care se-ndreptară cu toţii către intrarea la metrou.

Sunetul brusc al mobilului îi întrerupse şirul gândurilor şi, privind ecranul, văzu numărul de acasă.

– Alo, Tess dragă, eu sunt, auzi vocea lui Eileen.

– Da, mamă. Iartă-mă, știu c-ar fi trebuit să te sun.

– Să mă suni? De ce? S-a întâmplat ceva?

Tess răsuflă ușurată. N-avea niciun rost s-o mai îngrijoreze și cu asta. Probabil că nici agenții FBI care-o căutaseră acasă ca să afle unde e nu-i spuseseră nimic, ca să n-o alarmeze.

– Nu, ce să se întâmple? Ce vroiai să-mi spui?

– A, nimic important. Vroiam doar să știu cam pe la cât ajungi, pentru că prietenul tău e deja aici.

Tess simți cum o trece un fior rece pe șira spinării.

– Prietenul meu?

– E un bărbat încântător, dragă, zise mama ei veselă. Uite, ți-l dau acum la telefon, poți să vorbești cu el. Și te rog să nu întârzii prea mult, pentru că l-am invitat să rămână la cină.

Tess auzi un fâșâit, generat probabil de receptorul care trecea din mâinile mamei sale într-ale prietenului ei necunoscut, după care o voce familiară îi zgârie timpanele:

– Tess, dragă! Bill la telefon. Bill Vance.

39

Tess simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi cum i se pune în gât un nod de mărimea unui pumn. Era la ea acasă, nenorocitul, în propria ei casă, cu mama şi cu... *Kim?!*

Instinctiv, se întoarse cu spatele la geam şi lipi telefonul mai strâns de ureche.

– Ce dracu' cauţi...

– Am crezut că ai ajuns deja acasă, o întrerupse el calm. Sper că n-am înţeles eu greşit, nu? În mesaj spuneai că e ceva urgent.

Mesaj? Ce mesaj? Tess scotoci prin cotloanele memoriei, dar degeaba. Nu ştia la ce se referă. *E la mine acasă şi-i arde de joacă.* O cuprinse o furie fără margini.

– Dacă te-atingi de ele, jur că...

– A, nu, nu. Fii liniştită, nu-i nicio problemă. Necazul e că nu pot sta prea mult, din păcate. Oricât de tentantă ar suna invitaţia fermecătoarei tale mame de a rămâne la cină, mi-e teamă că nu pot, fiindcă trebuie să mă întorc în Connecticut. Ziceai că ai ceva să-mi arăţi.

Normal! Documentele! Le vrea înapoi! Atunci înţelese uşurată că n-avea de gând să le facă niciun rău mamei

sau fiicei ei. Se dăduse drept un prieten şi se purta ca atare, astfel încât mama ei să nu-şi dea seama că e ceva în neregulă. *Foarte bine. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.*

– Alo, Tess, mai eşti pe fir? întrebă el senin, fără ca vocea să-i trădeze nicio urmă de îngrijorare.

– Da. Aşadar vrei să-ţi aduc documentele, nu?

– Da, ar fi grozav. Sigur.

Îi trecu prin minte imaginea portofelului ei zăcând pe jos, printre hârtiile din pivniţă, şi se blestemă în gând că nu l-a luat atunci când a avut ocazia. Privi impacientată pe geam, dar nu-l zări decât pe fotograf, încă ocupat cu pozele lui. Cu inima strânsă îi întoarse spatele, apropiindu-şi faţa de spătarul lat al scaunului, şi bâigui:

– Vin imediat. Te rog să nu le faci...

– Sigur că nu, nicio problemă, o întrerupse el. Aşa rămâne atunci. Te aştept. Mai vine şi altcineva?

– Nu, răspunse Tess încruntată.

– Atunci e perfect, zise Vance, după care tăcu subit, lăsând-o cu sufletul la gură, neştiind ce mai pune la cale. Între timp eu o să mai stau de vorbă cu fiica şi cu mama ta, să ne cunoaştem mai bine. Kim e o fetiţă de-a dreptul încântătoare.

Aha, deci era şi ea acasă. *Ticălosul naibii, şi-a pierdut fiica şi acum o ameninţă pe a mea!*

– O să vin singură, stai liniştit, îl asigură Tess hotărâtă.

– Bine, bine. Numai să nu întârzii prea mult.

Auzi declicul telefonului când la celălalt capăt Vance puse receptorul în furcă, însă mai rămase câteva clipe cu mobilul lipit de ureche, rememorând în minte conversaţia iar şi iar, încercând să evalueze situaţia cât mai obiectiv cu putinţă.

Avea de luat o decizie extrem de importantă. *Să-i spun lui Reilly sau nu?* Asta era întrebarea care nu-i dădea pace deloc, deşi ştia dinainte care e răspunsul.

Bineînţeles c-ar fi trebuit să-i spună. Oricine ştia asta, dacă nu de altundeva, măcar din emisiunile de la TV, care te învăţau că, indiferent de ce spune sau face un răpitor, trebuie întotdeauna să chemi poliţia. Dar una erau programele TV şi cu totul alta viaţa de zi cu zi. De data asta era vorba de propria-i familie, de mama şi fiica ei, a căror viaţă era acum în mâinile unui dezaxat. Oricât de mult ar fi tentat-o să-i spună lui Reilly, riscul unei posibile răsturnări de situaţie o făcu să renunţe la idee. N-ar fi vrut să le ştie nici pe mama ei, şi cu-atât mai puţin pe Kim, ostatice la cheremul unuia ca Vance, care o luase razna.

Încercând să-şi păstreze cumpătul, îşi tot repeta că Vance nu le va face niciun rău. Doar nici ei nu-i făcuse nimic, nu? Şi oricum, după aceea păruse că-şi regretă sincer fapta. Acum însă nu mai era deloc acelaşi lucru, căci în clipa în care dispăruse cu documentele reuşise să-l scoată din sărite, lipsindu-l de mijlocul esenţial prin care şi-ar fi dus misiunea la îndeplinire. Îi furase documentele pentru care – aşa cum spusese şi Reilly – muriseră atâţia oameni nevinovaţi.

Nu, nu vroia să rişte. Categoric nu. Cel puţin nu atât timp cât cei dragi erau încă în primejdie.

Se uită la fotograf, care între timp îşi terminase treaba. Cu telefonul încă lipit de ureche, deschise uşa şi ieşi.

– Da, da, zise cu voce tare, chipurile vorbind cu cineva la telefon. Da, tocmai a terminat cu pozele. Îi zâmbi omului larg, dându-i de înţeles că despre el e vorba. Da, sigur, cum să nu, continuă ea dialogul imaginar. Nicio problemă, o să le aduc imediat. Mergi tu înainte şi pregăteşte echipamentul.

Închizând clapeta cu un pocnet scurt, îl întrebă:

– Eşti sigur c-or să iasă bine?

– Da. Cel puţin aşa sper, că doar pentru asta sunt plătit, îi răspunse el amuzat, uşor mirat de întrebarea ei.

Tess strânse documentele şi bărbatul se îndepărtă fără să mai zică nimic.

– Trebuie să le duc de urgenţă la laborator, pentru mai multe analize, îi explică ea, sperând că referirea la laborator o făcu să pară mai credibilă. Întotdeauna în cazuri importante ca acesta trebuia să fie vorba şi de un laborator, sau măcar de ceva analize sofisticate. Privi apoi direct către aparatul de la gâtul bărbatului, adăugând: Reilly a zis că trebuie developate cât mai repede. Poţi să te ocupi de asta?

– Sigur că pot, mai ales că-s digitale, răspunse el încurcat.

Tess zâmbi forţat, încercând să-şi ascundă stânjeneala, şi porni înapoi către maşină cu un mers hotărât şi apăsat, atât cât putea, rezistând cu greu tentaţiei de a o lua la fugă. Odată ajunsă în dreptul uşii şoferului, zări cheia în contact, unde Reilly probabil că o uitase. Fără să pară grăbită, deschise portiera şi se urcă la volan, după care apucă cheia hotărâtă între degete şi-o învârti în contact, pornind motorul.

Aruncă o privire fugară către feţele celor rămaşi la faţa locului, sperând să nu-l zărească pe Reilly printre ei. Din fericire nici el şi nici partenerul său nu erau în zonă. Trase de volan şi ieşi din locul imens de parcare – aproape cât pentru două maşini de mărime normală – trecând încet pe lângă celelalte vehicule ale poliţiei şi rulând înainte, aruncând zâmbete forţate în stânga şi-n dreapta către cei câţiva poliţişti care o ghidau serioşi şi cu gesturi ample, sperând din toată inima ca spaima ce-i zvârcolea măruntaiele să nu i se citească pe faţă.

Odată ieşită în trafic, apăsă acceleraţia până-n podea, aruncând la răstimpuri scurte priviri disperate în oglinda retrovizoare, rulând cu viteză maximă către Westchester.

40

Învârtind grăbită de volan ca să parcheze maşina pe aleea din faţa casei, Tess estimă greşit unghiul şi intră cu roata direct în trotuar, smucind-o sănătos înainte să frâneze brusc, făcând cauciucurile să scârţâie ascuţit pe asfalt.

Îşi ridică încet piciorul amorţit de pe frână, privindu-şi mâinile încleştate pe volan, care-acum îi tremurau necontrolat. Respira cu greu şi din ce în ce mai sacadat, ca şi cum era pe punctul să se sufoce. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi vină în fire. Trebuia să-şi păstreze calmul. *Haide, Tess, fă un efort şi ţine-ţi firea*, se îmbărbătă ea. Dacă reuşea să rămână calmă, atunci poate că ea şi Vance vor ajunge la o înţelegere care să-i avantajeze pe amândoi.

Când coborî în sfârşit din maşină o năpădiră îndoielile. Făcuse oare bine că nu-i spusese lui Reilly? Acum îi părea rău. Poate că el ar fi ştiut ce-i de făcut şi ar fi putut chema... Ce? O echipă SWAT, cu agenţi dând târcoale casei înarmaţi până-n dinţi şi cu cagule pe cap era ultimul lucru de care avea nevoie! Parcă-i şi auzea urlând în megafoane: „Ieşi afară cu mâinile sus! Ţine-ţi mâinile la vedere!", după care-ar fi urmat bine

cunoscutele şi interminabilele negocieri în vederea eliberării ostaticilor, încheiate inevitabil printr-o descindere în forţă care, chiar şi plănuită în cel mai mic detaliu, presupunea totuşi anumite riscuri deloc neglijabile. Încercă să nu se mai gândească la asta, dându-şi seama că are o imaginaţie mult prea bogată, concentrându-se în schimb pe ceea ce se întâmpla în jurul ei. Poate că până la urmă luase decizia cea bună.

Oricum, era prea târziu să mai facă altceva, din moment ce se afla deja în faţa uşii.

Se apropie de intrare cu paşi şovăielnici, ezitând iar. Probabil că şi Vance stătuse în exact acelaşi loc înainte să sune la sonerie. Parcă vedea aievea cum se întâmplase totul: Vance se postase în faţa uşii şi sunase relaxat, iar în momentul în care Eileen venise să-i deschidă, ştiuse exact ce trebuie să-i spună. Îi vorbise desigur despre Tess ca şi când ar fi fost vechi cunoştinţe, strecurase probabil ca din întâmplare şi câteva cuvinte despre Oliver Chaykin, aşa încât s-o convingă că e un vechi prieten al familiei, ba poate chiar s-o facă să-l placă, cu farmecul şi jovialitatea lui.

Ar fi dat orice să-i fi spus şi lui Reilly!

Cuprinsă de regrete tardive, băgă cheia în broască şi deschise uşa, îndreptându-se direct către living, unde văzu o scenă suprarealistă: Vance stătea lângă mama ei pe sofa, discutând cât se poate de degajat şi de amabil, sorbind cu poftă dintr-o ceaşcă de cafea. Din camera lui Kim, de la etaj, se auzea muzică.

Eileen rămase cu gura căscată când o văzu în ce hal e. Sări imediat ca arsă de pe canapea, venindu-i îngrijorată în întâmpinare.

– Doamne, Dumnezeule, Tess! Ce-ai păţit?

– Eşti teafără? o întrebă şi Vance cu o voce îngrijorată, ridicându-se la rându-i.

Ce tupeu incredibil are omul ăsta!

Tess îi întoarse o privire rece, fulgerătoare, încercând din răsputeri să-şi controleze furia, singurul sentiment care o domina acum, uitând de spaima care o cuprinsese cu câteva clipe înainte.

– Sunt bine, n-am nimic, răspunse ea cu un zâmbet forţat. S-a spart o conductă de canalizare exact pe strada de la birou, de fapt chiar vizavi, şi când am ieşit în stradă am avut ghinionul să mă aflu în dreptul unei bălţi când a trecut un camion în viteză, şi... mă rog, e o poveste lungă, nu vreau să vă plictisesc.

Eileen o apucă de mâna rece ca gheaţa.

– Draga mea, trebuie să te schimbi imediat, altfel o să răceşti, spuse ea grijulie, după care se întoarse către Vance, adăugând: Bill, sper că nu te deranjează dacă te lăsăm singur câteva minute.

Tess îl fixă cu privirea, dar el nu făcea decât să stea nemişcat în picioare lângă canapea, zâmbindu-le cald şi prefăcându-se cel puţin la fel de îngrijorat de soarta lui Tess.

– De fapt eu ar trebui să plec, mi-e teamă că e cam târziu, zise el privind adânc în ochii ei. Tess, dacă vrei să-mi dai acum hârtiile alea şi să vorbim mai încolo ar fi perfect, că oricum mă grăbesc. De altfel, sunt sigur că-n seara asta numai de discuţii n-ai chef, ca să nu mai vorbim de-un musafir nepoftit!

Tess nu spuse nimic, fără însă să-l slăbească din ochi. Tăcerea care se lăsase între ei devenea apăsătoare şi jenantă. La mijloc, Eileen se uita când la unul, când la celălalt, fără să înţeleagă ce se petrece. Deşi nu se uita la ea, Tess simţi după felul în care mama ei o privea că-şi dădea şi ea seama că e ceva în neregulă, aşa că-şi reveni repede, zâmbind larg către Vance.

– Sigur. Le am chiar aici, îi zise, scoţând din geantă manuscrisele, pe care apoi i le întinse. El se aplecă şi le

prinse de capătul opus, astfel încât preţ de câteva secunde amândoi ţinură documentele strâns între degete, unul de-o parte, altul de cealaltă.

– Mersi. O să m-apuc de lucru cât de repede pot.

Tess schiţă un nou zâmbet forţat.

– E foarte bine.

Vance se întoarse atunci către Eileen, luându-i mâna într-a lui şi strângându-i-o afectuos.

– A fost o plăcere să vă cunosc, îi zise curtenitor.

Eileen îşi lăsă mâna moale într-a lui şi roşi flatată la auzul complimentului, în timp ce Tess răsuflă uşurată în sinea ei c-o va putea scuti de crudul adevăr. Hotărî ca, deocamdată cel puţin, să nu-i spună nimic despre ce fel de om era Vance cu adevărat.

Întorcându-se spre el, observă că o studia cu atenţie, dar nu-i putu ghici gândurile.

– Trebuie să plec, zise el grăbit, plecându-şi capul în direcţia lui Tess. Încă o dată, mulţumesc.

– Pentru puţin, îi răspunse ea.

Făcu câţiva paşi înspre uşă, unde se opri brusc şi se-ntoarse iar către ea.

– Pe curând, Tess, mai spuse el, după care deschise uşa şi ieşi.

Tess ieşi după el, trăgând uşa în urma ei şi petrecându-l cu privirea din prag. Nu după mult timp veni lângă ea şi Eileen.

– Ce bărbat drăguţ! îi zise ea încântată. De ce nu mi l-ai prezentat până acum? Am înţeles că a lucrat cu Oliver.

– Hai înăuntru, mamă, îi ceru Tess cu o voce şoptită, negăsind altceva mai bun să-i spună.

Închise uşa cu grijă în urma ei, încuind-o cu mâini la fel de tremurătoare ca atunci când intrase.

41

Tess se privi în oglinda lungă din baie. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de năclăită şi de plină de noroi şi atât de albă la faţă, ca o foaie de hârtie. Deşi îşi simţea picioarele încă moi şi la răstimpuri o mai săgetau sub forma unor junghiuri scurte ce-i traversau gambele şi coapsele, rezistă tentaţiei de a se aşeza. Ştia că dacă ar fi făcut-o după toate cele întâmplate în decursul zilei, probabil că nu s-ar mai fi ridicat pentru o bună bucată de timp. Mai ştia şi că ziua încă nu s-a încheiat, căci Reilly aflase între timp ce se întâmplase în lipsa lui şi acum era în drum spre ea. O sunase nu mult după plecarea lui Vance şi-i spusese că ajunge cât de repede poate. Deşi la telefon îi vorbise destul de calm, Tess ştia că e furios pe ea, şi într-un fel îl înţelegea. Ştia că va trebui să-i explice şi să-l facă să-i înţeleagă decizia.

Alte explicaţii, alte declaraţii. Parcă nu se mai termina niciodată!

De data asta însă va fi ceva mai greu, căci va trebui să-i explice lui Reilly de ce n-a avut destulă încredere în el încât să-l sune şi să-i ceară ajutorul.

Se mai uită încă o dată la imaginea ei în oglindă; parcă se uita la altcineva, la o străină. Femeia hotărâtă și plină de viață cu bucle aurii dispăruse și-n locul ei nu mai rămăsese decât o epavă palidă și ștearsă, dărâmată nu numai fizic, dar și psihic. Mintea începu să-i fie asediată de tot felul de gânduri negre și de îndoieli și se învinovățea pentru pericolul la care le expusese pe mama ei și pe Kim.

Nu e o joacă, Tess! Trebuie să încetezi jocul ăsta de-a șoarecele și pisica, acum, cât mai repede!

Începu să se dezbrace de hainele ude și mizerabile, simțind c-o podidesc lacrimile. Se abținuse cu greu să plângă când se dusese la Kim în cameră și o îmbrățișase, după ce plecase Vance. La fel de greu îi venise să-și țină în frâu râsul nervos care o umflase când Kim o împinsese cât colo, bombănind: „Ah, mamă! De ce puți așa? Du-te și fă imediat un duș." Nu plânsese nici atunci când vorbise cu Reilly la telefon, având grijă nu numai ca vocea să n-o trădeze, ci și ca mama ei și Kim să n-o audă. Dacă se gândea bine, nici nu-și aducea aminte de ultima oară când dăduse frâu liber lacrimilor însă un lucru era sigur: acum simțea nevoia să plângă, și nu mai avea nici motive și nici puterea să lupte cu lacrimile. Se simțea mai deprimată ca niciodată, tremurând necontrolat nu numai din pricina spaimei prin care trecuse, ci mai ales a gândurilor negre pe care și le tot făcea, chinuindu-se cu tot felul de închipuiri despre ce-ar fi putut să se întâmple în cel mai rău caz.

Profită de timpul petrecut sub dușul fierbinte nu doar ca să curețe mâzga și mirosul fetid de pe trupu-i obosit, ci și ca să se gândească bine ce-i de făcut în continuare și să ia anumite decizii. Una dintre ele le privea pe Eileen și pe Kim, față de care se simțea

datoare. Trebuia să aibă grijă de ele, oferindu-le mai multă siguranţă.

Mult mai multă.

Îi veni brusc o idee, aşa că-şi trase în grabă pe ea un halat şi se duse în bucătărie cu părul încă şiroindu-i de apă.

– M-am tot gândit la ce-am vorbit despre planurile pentru vacanţa de vară, îi zise ea lui Eileen, pe care o găsi trebăluind prin bucătărie. Ziceam să ne ducem la mătuşa Hazel.

Sora mamei ei locuia singură la o fermă nu foarte mare undeva lângă Prescott, Arizona, având drept companie câteva zeci de animale de tot felul.

– Deci, ce zici? insistă Tess. Cred c-ar fi drăguţ dacă ne-am duce în vizită chiar acum, de Paşte. Cred că s-ar bucura.

– Tess, ce se întâmplă? bufni mama ei. E ceva ce nu-mi spui, nu-i aşa?

– Mamă, nu se întâmplă nimic, calmează-te, o minţi Tess, în timp ce-n mintea ei răsunară din nou împuşcătura aceea misterioasă şi geamătul de durere al necunoscutului care descoperise vizuina lui Vance.

– Dar..., începu iar Eileen, fără să poată să-şi ducă ideea la capăt, căci Tess o întrerupse iar:

– Cu toţii avem nevoie de o pauză. Dacă vrei, o să vin şi eu cu voi, e bine aşa? O să dureze vreo două-trei zile până să-mi pot aranja programul şi să-mi amân întâlnirile, ca să nu fie probleme la birou, şi pe urmă vin şi eu. Dar vreau ca tu şi Kim să plecaţi mâine.

– Mâine?

– Da, nu văd de ce nu. Tu oricum ardeai de nerăbdare să pleci, iar Kim poate să-şi înceapă vacanţa de Paşte mai devreme, n-are nimic. Mă ocup eu de biletele

de avion şi de tot, e mult mai bine aşa, că aşa scăpăm de aglomeraţia infernală de sărbători.

– Tess, începu iar maică-sa, de data asta pe un ton hotărât şi uşor exasperat, trăgând adânc aer în piept. Ce-i cu toate astea? Ce-ţi veni aşa, deodată?

Tess îi zâmbi nervos, încercând s-o liniştească, promiţându-şi că mai încolo îi va spune totul şi-i va cere iertare c-o minţise cu aşa o nonşalanţă.

– Nu mi-a venit nimic, mamă. E doar o chestie la care ţin, şi e important pentru mine, mai spuse ea încet.

Eileen se apropie şi-o fixă cu privirea. Îşi cunoştea fiica mai bine ca oricine, şi-ntotdeauna îşi dădea seama după faţa ei dacă s-a-ntâmplat ceva, aşa cum şi acum, privind-o, ştia că nu se înşeală.

– Tess dragă, ce se petrece? Eşti în pericol? Răspunde-mi sincer, atâta-ţi cer.

Nu se mai putea ascunde, cel puţin nu după o astfel de întrebare.

– Nu cred, răspunse. Însă ceea ce ştiu sigur este că în Arizona nu vom avea pentru ce să ne facem griji.

Eileen se încruntă, vădit nemulţumită de răspunsul evaziv al fiicei sale.

– Atunci, de ce nu vii şi tu cu noi mâine?

– Nu pot, îi răspunse Tess, lăsând să se înţeleagă din tonul vocii că hotărârea e luată şi nu mai e nimic de făcut.

Eileen oftă adânc, privind-o insistent.

– Tess...

– Mamă, am zis că nu pot, şi gata. Nu pot.

Clătinând din cap resemnată, mama ei mai adăugă:

– Promite-mi doar c-o să vii şi tu cât de curând. Atâta-ţi cer.

– Promit, mamă. Îţi dau cuvântul meu că-n două, trei zile vin şi eu la fermă.

Odată discuţia încheiată, se simţi mult mai uşurată şi mai revigorată. Auzi apoi soneria de la intrare şi se grăbi să răspundă.

– Trebuia să-mi fi spus, Tess, ce naiba! Trebuia să-mi fi spus! exclamă Reilly vădit înfuriat, livid la faţă. Am fi putut să-l arestăm când pleca de la tine, sau să-l urmărim, să vedem unde se duce. Puteam să facem o groază de chestii, dacă m-ai fi anunţat şi pe mine ce-aveai de gând! Dădu din cap descumpănit, muşcându-şi buza. Am fi putut să-l prindem şi să terminăm odată cu toată nebunia asta.

Se duseseră să vorbească în curtea din spate, ca să nu fie auziţi de mama ei sau de Kim. Îl rugase la telefon să fie discret şi să nu vină cu o droaie de agenţi înarmaţi după el, asigurându-l că toată lumea e teafără. Venise aşadar doar cu Aparo, care stătea de pază la intrarea din faţă, aşteptând sosirea patrulei de poliţie, şi o luase pe Tess la întrebări numai după ce se asigurase că într-adevăr toată lumea era vie şi nevătămată şi că pericolul trecuse.

Tess nu avusese timp să se schimbe de halatul de baie, şi stând alături de el pe banca de sub tufişul des de nalbe, cu picioarele goale şi cu părul încă ud, care părea astfel mai închis la culoare, se simţea nesperat de calmă şi de liniştită în ciuda frustrării şi nervilor lui Reilly. Se simţea bine în prezenţa lui. De două ori în aceeaşi zi se simţise ameninţată aşa cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei de până atunci şi de fiecare dată el îi fusese aproape, sprijinind-o.

Privea în gol, încercând să-şi adune gândurile şi să-şi îndepărteze din minte orice amintire răscolitoare. După un răstimp de tăcere îşi întoarse privirea către el.

– Îmi pare rău, sunt... N-am ştiut ce altceva să fac. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. De fapt, ştiu. Mi-am

închipuit că totul o să se transforme într-un adevărat haos, cu echipe SWAT de jur-împrejurul casei şi cu luări de ostatici...

– Şi atunci ai intrat în panică. Tess, înţeleg că ţi s-a făcut frică, e perfect normal. Tipul ăsta era la tine acasă, şi te şantaja folosindu-se chiar de fiica şi de mama ta. Înţeleg că ţi-ai ieşit din minţi, dar..., turui el aproape fără să se oprească şi pufăi sonor atunci când în sfârşit o făcu, clătinând iarăşi din cap cu aceeaşi mişcare dojenitoare.

– Ştiu, ştiu. Ai perfectă dreptate. Nu pot să spun decât că-mi pare rău. Din nou.

O privi intens. Nu-i plăcea deloc ideea că fusese în pericol şi că poate încă mai e, atât ea, cât şi fiica ei. În sinea lui ştia că nu poate da vina numai pe ea. În afară de asta, Tess era arheolog de meserie, nu agent FBI, aşa că nu-i putea cere să gândească la fel ca el şi să reacţioneze în faţa unei situaţii extreme cu aceeaşi răceală şi detaşare cu care el se deprinsese deja de atâţia ani de zile. Mai ales că fusese vorba de fiica ei, şi cu atât mai mult după ziua nenorocită pe care o avusese.

După un alt moment de tăcere destul de lung, îi zise:

– Tess, ştiu c-ai făcut ce ai crezut de cuviinţă în interesul familiei tale şi cred că nimeni nu te poate învinui pentru asta. Şi eu în locul tău poate c-aş fi făcut la fel, nu ştiu. Principalul este că nimeni n-a păţit nimic şi totul s-a terminat cu bine. La urma urmei, asta-i tot ce contează.

Ascultându-l, Tess se lumină la faţă dintr-o dată. Îl aprobă dând uşor din cap, fără să scoată o vorbă, şi imaginea lui Vance stând în picioare la ea în sufragerie îi apăru brusc în faţa ochilor, tulburând-o pe moment.

– Da... Dar i-am dat înapoi documentele.

– Nu-i nimic, pentru că avem copiile, o linişti Reilly.

Tess zâmbi nu foarte convinsă, însă Reilly dădu energic din cap, încercând s-o liniştească, după care se uită îngrijorat la ceas.

– Hai că te las în pace deocamdată, sunt convins că vrei să te odihneşti. Am chemat o maşină de poliţie să stea cu ochii-n patru în stradă, pentru orice eventualitate. Ai grijă să-nchizi bine peste tot după ce plec.

– Cred că nu mai avem de ce să ne temem, îi zise ea, simţind totodată cât de vulnerabilă e. Nu numai ea, ci şi Eileen şi Kim. Nu mai am ce să-i dau, i-am dat deja tot ce-aveam.

– Eşti absolut sigură? o întrebă el pe jumătate serios.

– Pe cuvânt de cercetaş!

Iar reuşise s-o facă să zâmbească şi să uite de necazuri. Se destinsese complet.

– Bine. Dacă mâine dimineaţă te simţi în stare, aş vrea să vii în oraş, la secţie. Cred c-ar fi de mare folos dac-am reuşi să trecem în revistă mai în amănunt toate evenimentele de azi de faţă cu ceilalţi, ca să punem lucrurile la punct şi să ştie şi ei care-i situaţia.

– Sigur, nu-i nicio problemă. Însă mai întâi de toate aş vrea să le văd în avion pe mama şi pe Kim.

– Bine. Pe mâine, atunci, spuse el, privind-o în ochi.

– Da, pe mâine, zise şi ea ridicându-se să-l conducă.

Reilly făcu câţiva paşi înaintea ei, după care se opri brusc şi se întoarse.

– Am tot vrut să te întreb ceva şi n-am apucat, cu atâtea pe cap.

– Ce anume?

– De ce le-ai luat? întrebă el, după care făcu o mică pauză. Mă refer la documente. Îmi închipui că erai disperată să scapi de acolo cât mai repede... şi totuşi... ai pierdut secunde preţioase de dragul hârtiilor ălora.

Nici ea nu înţelegea ce fusese-n capul ei în acele momente. Îşi amintea totul ca prin ceaţă.

– Nu ştiu de ce, bâigui ea. Sincer nu ştiu. Erau acolo, atât de aproape, atât de uşor de subtilizat...

– Da, dar... Sunt doar puţin surprins, atâta tot. După mintea mea, prioritatea era să ieşi cât mai repede de acolo.

Tess îşi feri privirea, bănuind cam unde bate Reilly.

– Crezi că poţi s-o laşi mai moale cu povestea asta cu templierii, sau va trebui să te pun după gratii pentru propria-ţi siguranţă? o întrebă el pe un ton destul de serios, care nu suna deloc a glumă. Ce zici, Tess? E chiar atât de importantă chestia asta pentru tine?

Ea îl privi cu un zâmbet şters.

– Nu ştiu... E ceva legat de toată povestea asta... Manuscrisul ăla vechi, cu toată istoria pe care-o poartă... Simt că trebuie să ştiu ce-i cu el, să-i aflu secretul. Poate că tu nu înţelegi, însă... Vezi tu, arheologia e, cum să zic, uneori meschină. Nu-i la fel de generoasă cu toată lumea. Numai unii au avut norocul să dea peste mormântul lui Tutankhamon sau să descopere Troia. Eu am lucrat pe teren paisprezece ani şi-am săpat cu lopata sau am scormonit cu mâinile pământul unor ţinuturi uitate de lume, asediată de ţânţari şi de arşiţa soarelui, fără să-mi pierd speranţa că într-o zi o să dau lovitura şi o să scot la lumină ceva mai mult decât bucăţi din vase de lut sau mozaicuri pe jumătate intacte. Visam la ceva măreţ, ceva cu care să mă mândresc, înţelegi? Ăsta e visul oricărui arheolog. Să aibă parte de marea descoperire, să devină faimos, şi apoi să intre în cărţile de istorie. Asta-mi doream şi eu. Vroiam s-o pot duce pe Kim într-o bună zi la muzeu şi să-i arăt un obiect minunat, sau chiar mai multe, şi să-i spun: „Uite, vezi, pe astea eu le-am descoperit."

Se opri, privindu-l atentă să vadă ce reacţie avuseseră cuvintele ei, şi când el nu zise nimic, adăugă: Nu-mi spune că pentru tine e un simplu caz de jaf ca oricare altul. E imposibil să crezi asta! Sau ?...

Reilly rămase tăcut un moment, înainte să-i răspundă:

– Păi da, în fiecare săptămână am de-a face cu ţicniţi care atacă muzee şi fură exponate deghizaţi în cavaleri medievali, zise el amuzat. De asta nu-mi place mie meseria asta. Te omoară rutina, încheie el aproape râzând, dar imediat faţa îi căpătă o expresie serioasă şi gravă. Tess, îţi înţeleg curiozitatea, însă tu uiţi ceva foarte important, şi anume că aici nu mai e vorba de provocări academice, de un simplu manuscris... Avem de-a face cu o serie de crime şi cu o anchetă federală.

– Ştiu, sunt conştientă de asta.

– Hai atunci să-ncercăm pentru început să punem mâna pe ei, şi abia apoi să le descifrăm secretele. Vezi dacă poţi veni mâine să ne relatezi tot ce ştii sau ce-ţi aminteşti, ca să vedem cum trebuie să reacţionăm. Îţi promit că, dacă vom avea nevoie de ajutor, vei fi prima la care am să apelez. Şi... mă rog, în cazul în care vrei exclusivitate, dacă într-adevăr se va adeveri...

– Nu, nu, nu-i vorba de asta. Doar că..., însă Tess nu mai continuă, ştiind că nimic din ce i-ar spune nu l-ar putea face să se răzgândească.

– Trebuie să-mi promiţi c-o laşi baltă, Tess. Cel puţin pentru moment. Te rog, promite-mi că-mi vei asculta sfatul.

O impresionă felul în care Reilly se rugase de ea. Se vedea că îl preocupă soarta ei.

– Îmi promiţi ? nu se lăsă el. Nu-i înţelept să te joci cu focul, şi tu ştii asta.

– Promit că o să încerc, spuse ea în cele din urmă resemnată.

Reilly își fixă privirea pe fața ei, după care bufni scurt și dădu iar din cap într-un amestec de exasperare și amuzament.

Știau amândoi prea bine că nu aveau de ales. Tess era deja mult prea prinsă.

42

Agitându-se nervos în scaunul din spaţioasa sală de conferinţe cu pereţi de sticlă din Federal Plaza, De Angelis o studia pe Tess Chaykin pe furiş. O doamnă cu adevărat inteligentă, era el de părere. Se vedea imediat. Ceea ce-l îngrijora însă mai tare era faptul că părea şi foarte curajoasă. O combinaţie interesantă, ce-i drept, şi totuşi destul de periculoasă. Cu toate astea, dacă ştiai cum s-o iei şi cum să-i exploatezi la maximum aceste calităţi remarcabile, puteai foarte bine întoarce situaţia în favoarea ta, se gândea De Angelis. Femeia asta ştia exact ce întrebări să pună şi ce piste să urmeze.

Aruncându-şi privirile de jur-împrejurul mesei către ceilalţi participanţi la întrunire, De Angelis o asculta atent, analizând în acelaşi timp şi ce efect aveau cuvintele ei asupra lor. Tess tocmai le povestea despre cum o răpise Vance şi cum reuşise apoi să scape. Monseniorul îşi duse atunci mâna pe nesimţite la picior, pipăind uşor locul în care glonţul lui Vance îl atinsese, provocându-i o zgârietură destul de serioasă. Rana îl înţepa destul de tare, ba chiar uneori simţea o căldură insuportabilă în jurul ei, mai cu seamă când mergea, însă pastilele pe

care avusese grijă să le ia îi amorţiseră durerile într-atât încât să poată umbla relativ normal, doar cu un şchiopătat uşor din când în când, pe care spera că nu-l va observa nimeni.

Ascultând-o, gândurile îl purtară înapoi în acea după-amiază când se luase la trântă cu Vance în cripta întunecoasă. Simţi un val de furie crescândă amintindu-şi cum îl lăsase să-i scape printre degete. Şi când te gândeşti că era doar un amărât de profesor de istorie! N-avea nicio scuză. Îşi promisese însă că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Însă abia acum îşi dădu seama că, dac-ar fi fost să-i vină el de hac lui Vance şi nu invers, ar fi trebuit probabil să se ocupe şi de ea, ceea ce-ar fi fost destul de neplăcut. N-avea nimic cu ea, cel puţin nu încă, şi n-avea de gând să facă nimic în privinţa asta decât atunci când acţiunile ei îi vor pune misiunea în primejdie.

Simţea nevoia s-o cunoască mai bine, să înţeleagă de ce se băgase în toată povestea asta şi ce caută mai exact. Era foarte curios să-i afle motivele. Ştia că pentru asta va trebui să facă anumite cercetări, nu numai în privinţa trecutului ei în general, ci mai cu seamă a rolului exact pe care îl juca în cele câteva chestiuni de maximă importanţă care-l preocupau momentan.

Pe măsură ce Tess se apropia de sfârşitul povestirii, De Angelis mai remarcă un lucru, şi anume felul aparte în care Reilly o privea. Simţea că există un fel de energie între ei, ceva însă destul de subtil şi nu foarte uşor sesizabil. *Hmm, interesant,* se gândi el. Era clar că femeia asta era pentru el ceva mai mult decât un simplu martor sau un colaborator care-l ajuta la derularea investigaţiei. Nu era surprinzător din partea lui, sentimentul era oare reciproc?

Trebuia neapărat să n-o scape din ochi, horărî el atunci.

Când Tess își termină povestea, Reilly luă imediat cuvântul, îndreptându-le atenția către panoul de vizavi de masa ovală, pe care apăru o poză cu biserica în ruină, redirecționată de pe ecranul laptopului său.

– Aici te-a dus. Fosta Biserică a Înălțării.

– Bine, dar e arsă aproape complet și pare în paragină, observă Tess surprinsă.

– Da, primăria încă se chinuie să strângă fonduri pentru reconstrucție.

– Deși, începu ea confuză, vorbind mai mult pentru sine, umezeala... și mirosul ăla înțepător... Da, acum se explică, dar... Locuia deci în subsolurile unei biserici incendiate, concluzionă ea cu o voce șoptită, după care căzu pe gânduri, încercând probabil să suprapună cumva în mintea ei imaginea de pe ecranul imens cu propriile-i amintiri despre pivnița unde Vance o ținuse prizonieră și totodată cu explicațiile lui Reilly. Dintr-o dată însă își ridică privirea către el, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee:

– Stai puțin! Vance ura Biserica...

– Se prea poate, însă biserica asta nu a fost aleasă deloc la întâmplare. Așa cum știm cu toții, a fost un incendiu aici acum cinci ani, dar nu s-a găsit nicio dovadă că ar fi fost provocat, deși preotul paroh a murit ars.

Tess încerca din răsputeri să-și aducă aminte numele pe care Vance îl rostise la un moment dat.

– Părintele McKay cumva?

– Da, chiar el.

În acel moment privirea ei o întâlni pe cea a lui Reilly. Era clar că amândoi se gândeau la același lucru.

– Același preot pe care Vance îl învinovățea pentru moartea soției sale, zise ea cu voce tare.

– Ca să nu mai spun că și datele se potrivesc, o completă Reilly. Incendiul a avut loc la trei zile după

înmormântare. Mă tem că va trebui să redeschidem cazul, zise el privind înspre Jansson, care încuviinţă printr-o simplă mişcare a capului. Îşi mută apoi privirile iar către Tess, care părea adâncită în gânduri. Ce e? La ce te gândeşti?

– Nici eu nu mai ştiu, zise ea trezită brusc din reverie. Mi-e foarte greu să împac cele două imagini ale lui Vance. Adică... Nu ştiu... Pe de o parte e profesorul erudit şi fermecător, aşa cum îl ştiam eu odinioară, pe de alta... o cu totul altă persoană, capabilă de asemenea acte de violenţă...

– Din păcate, sunt o groază de astfel de indivizi, interveni Aparo. Genul de om liniştit, aşezat la casa lui, poate chiar vecinul de alături, care-ţi zâmbeşte amabil pe stradă în timp ce-n frigider ţine mâinile sau picioarele ultimei victime secţionate. Ţicniţii de teapa ăstora sunt mult mai periculoşi decât toţi durii sau bătăuşii care sparg baruri noapte de noapte.

Reilly vorbi din nou, întrerupând discursul colorat al partenerului său:

– Ideea e că trebuie să înţelegem ce urmăreşte sau ce crede că trebuie să înfăptuiască, misiunea în slujba căreia s-a pus. Tess, tu ai fost prima care a remarcat legătura dintre Vance şi templieri. Dacă ne-ai putea spune absolut tot ce ştii referitor la asta, poate vom reuşi să-i anticipăm următoarea mişcare.

– Nici nu ştiu de unde să încep...

– Ce-ai zice să-ncepem cu începutul? zise Reilly zâmbind şi ridicând uşor din umeri.

– E o poveste destul de lungă, îl avertiză ea.

– Încearcă pe cât posibil să sari peste detalii. Dacă e ceva care să ni se pară interesant, o să intrăm atunci mai în amănunt.

Tess rămase tăcută câteva clipe, încercând să-şi ordoneze cât de cât gândurile înainte de a începe.

Le spuse despre originile templierilor, despre cei nouă cavaleri care şi-au oferit sprijinul regelui Ierusalimului, despre retragerea lor în templu timp de nouă ani şi despre teoriile conform cărora în tot acest timp ei ar fi săpat mereu, în căutarea unei comori ascunse. Povesti apoi cum în scurt timp şi oarecum inexplicabil au devenit un ordin extrem de puternic, repurtând numeroase victorii împotriva păgânilor, fiind însă în cele din urmă învinşi într-o ultimă bătălie hotărâtoare, cea de la Acra. Le relată despre întoarcerea lor în Europa, despre faptul că erau extrem de bogaţi, dar şi foarte aroganţi – probabil tocmai datorită averilor pe care le posedau – şi cum această stare de fapt l-a nemulţumit nu numai pe regele Franţei, ci şi pe papă, şi despre sfârşitul lor cumplit.

– Cu ajutorul papei Clement al V-lea, care îi devenise un fel de lacheu personal, regele declanşează un val de persecuţii, acuzându-i de erezie. În câţiva ani ordinul lor avea să dispară cu desăvârşire, mulţi având parte de o moarte cumplită.

– Ia stai niţel, zise Aparo nedumerit. Erezie, zici? Cum au justificat o asemenea învinuire? Că parcă ştiam că ordinul lor era în slujba Crucii, iar cavalerii erau supuşii papei, nu?

– Vremurile despre care vorbim erau marcate într-o extrem de mare măsură de religie, care influenţa aproape toate aspectele vieţii cotidiene, continuă Tess. Oamenii chiar credeau în existenţa diavolului. Făcu o pauză, observând pe rând feţele care-o priveau de jur-împrejurul mesei, până ce tăcerea deveni apăsătoare, aşa că îşi reluă ideea: Existau anumite zvonuri despre ritualurile care aveau loc când unui cavaler i se permitea să intre în rândurile ordinului, când chipurile era pus să scuipe sau chiar să urineze pe Cruce, şi astfel să se lepede de Iisus. Şi asta nu e tot. Au mai fost acuzaţi

şi că ar fi avut alţi idoli, unul dintre ei fiind un anume demon numit Baphomet, sau chiar c-ar fi practicat sodomia. Toate astea fac parte de fapt din vechea propagandă religioasă practicată de Vatican, care-şi făcuse un obicei din a acuza de asemenea practici oculte orice altă doctrină religioasă care-i punea în pericol moştenirea.

Zicând acestea aruncă o privire fugară către De Angelis, care părea foarte interesat de ce auzise şi nu făcu niciun fel de comentariu.

– În decursul acestor ultimi ani, când ordinul lor era deja sortit pieirii, continuă Tess, o mare parte din ei au recunoscut că se fac vinovaţi de multe dintre aceste acuzaţii, însă cred că putem spune cu mâna pe inimă că aceste mărturisiri au tot atâta valoare cât cele smulse victimelor Inchiziţiei spaniole. Sub ameninţarea torturii cu fierul încins, oricare dintre noi ar ceda şi ar mărturisi crime de fapt neînfăptuite, cu atât mai mult dac-ai fi obligat să asişti la torturarea tovarăşilor tăi.

În acel moment De Angelis îşi dădu ochelarii jos şi-ncepu să-i şteargă cu mâneca jachetei, după care şi-i puse iar pe nas, aprobând-o pe Tess în tot acest timp printr-o uşoară mişcare a capului. Nu mai era niciun secret care era poziţia ei faţă de Biserică.

Adunând hârtiile de pe masă şi punându-le în dosarul din faţa ei, Tess continuă:

– Sute de cavaleri ai ordinului din Franţa au fost supuşi aceleiaşi şarade, însă când Biserica n-a primit replica la care se aştepta, şi-a mobilizat cu zecile episcopii ca să facă presiuni asupra templierilor, care foarte curând au început să părăsească ţara ca să scape.

Aparo ridică mâinile, intervenind:

– Stai puţin, să ne întoarcem niţel înapoi. Ai spus că stratagema regelui şi a papei aproape că a funcţionat. Ce anume n-a mers însă?

– N-au reuşit să găsească averea templierilor.

Tess le povesti atunci despre legendele care făceau referire la cufere pline cu aur şi bijuterii ascunse în peşteri neştiute sau pe fundul unor lacuri din Europa, despre vasele încărcate cu bogăţii inimaginabile care-au plecat în grabă din portul La Rochelle în noaptea premergătoare acelei zile fatidice de vineri, 13.

– Să-nţeleg că despre asta e vorba? întrebă Jansson ridicând poza cu manuscrisul codificat. Despre o comoară pierdută?

– Hei, ce bine e să mai dai şi de câte unii care fură din pură lăcomie! E o schimbare faţă de trăsniţii cu care avem de-a face de obicei.

De Angelis se aplecă uşor peste masă, tuşind scurt ca să le atragă atenţia, şi privi către Jansson.

– Adevărul general acceptat este că averea templierilor nu a fost niciodată găsită, interveni el.

Jansson bătu cu degetele în masă, peste hârtiile din dreptul său.

– Aşadar manuscrisul ar putea fi un fel de hartă capabilă să ne conducă la comoara cu pricina, o hartă pe care, după câte-mi spuneţi voi, Vance e în stare s-o descifreze?

– Nu, nu cred asta, zise Tess animată dintr-o dată, simţindu-se însă stingheră în momentul în care toate privirile se aţintiră asupra ei. N-are nicio logică, adăugă ea întorcându-se apoi către Reilly, ai cărui ochi o încurajară să continue. Dacă Vance ar fi căutat comori sau bani, de ce n-a luat şi alte exponate preţioase de la expoziţie?

– Are dreptate, zise Aparo. Pe de altă parte însă, şi dac-ar fi luat mai multe obiecte, ştia c-ar fi fost foarte greu să le valorifice pe urmă. Şi din câte am înţeles din tot ce ne-ai povestit, comoara asta a templierilor valorează

mult mai mult decât toate exponatele la un loc, plus că odată găsită ar putea fi vândută fără probleme, nefiind furată, ci găsită.

Agenţii aprobară spusele lui Aparo, însă De Angelis observă că Tess nu era la fel de convinsă, deşi nu părea deloc dornică să le spună şi lor de ce.

– Nu păreţi prea convinsă, domnişoară Chaykin, remarcă el atunci, sperând să-i afle gândurile.

– Mie una mi-e clar că Vance a vrut să ia codificatorul ca să poată descifra documentele pe care le găsise, îi răspunse ea încruntată.

– Documente care reprezintă cheia pentru găsirea acestei... comori, completă Jansson, însă din tonul său cuvintele sunau mai degrabă a întrebare decât a confirmare.

– Foarte probabil, da, confirmă Tess întorcându-şi privirea către el. Depinde însă ce înţelegem prin „comoară".

– Păi ce altceva decât chiar o comoară? întrebă De Angelis, încercând să vadă dacă ştie ceva mai mult decât le spune, sau dacă aflase ceva de la Vance.

– Nu sunt sigură că e chiar aşa, zise ea şovăind.

E bine, îşi zise De Angelis. *Dacă într-adevăr nu ştie, e chiar foarte bine. Numai să spună adevărul...*

Spera din toată inima că fusese sinceră, însă Tess îi spulberă iluziile când îşi continuă ideea:

– Mă îndoiesc că Vance vrea să se îmbogăţească. El nu caută bani, ci cu totul altceva. Arată şi se comportă ca un om care este măcinat de o veche obsesie, ca şi cum ar avea o misiune de îndeplinit.

Le povesti şi despre teoriile ezoterice vehiculate pe seama acestui ordin, şi anume că templierii ar fi făcut parte dintr-o aşa-zisă cabală al cărei scop era să păstreze secretul în privinţa descendenţilor direcţi ai lui Iisus.

Pomenind de astfel de lucruri delicate, Tess îl fixă cu privirea pe De Angelis, a cărui expresie încremenită şi rigidă nu trăda niciun fel de emoţie.

Odată expuse pe larg toate aceste supoziţii controversate, monseniorul luă cuvântul pe un ton sobru şi uşor condescendent:

– Lăsând la o parte toate aceste scenarii mai mult sau mai puţin amuzante, începu el zâmbind superior către Tess, ceea ce vreţi să spuneţi despre omul nostru este că vrea să se răzbune şi că a pornit într-un fel de cruciadă personală, nu?

– Da.

– În acest caz, continuă monseniorul cu gesturi calme şi studiate, demne de un profesor universitar care se adresează degajat studenţilor, banii, mai cu seamă sume la care noi poate că nici nu îndrăznim să ne gândim, pot fi o unealtă extrem de folositoare. Cruciaţii, fie ei din secolul al XII-lea sau din zilele noastre, au nevoie de fonduri, aşa cum ştim cu toţii. Sau greşesc? îşi încheie el scurta pledoarie, privindu-i pe rând pe fiecare dintre cei aşezaţi la masă.

Tess nu răspunse, hotărând să nu dea curs provocării. Întrebarea pluti ceva timp în atmosfera încărcată din încăpere, până ce într-un târziu Reilly se decise să rupă tăcerea:

– Eu nu înţeleg un lucru, începu el. Ceea ce ştim până acum este că Vance îl învinovăţeşte pe preotul răposat – şi prin urmare Biserica – pentru moartea soţiei sale.

– A soţiei şi a fiicei, îl corectă Tess.

– Exact. Mai ştim şi că a ajuns în posesia documentelor ăstora, al căror conţinut misterios se pare că e într-atât de şocant încât... nu ştiu... după câte pretinde Vance l-a făcut pe preotul care i-a aflat secretul

să albească în doar câteva minute. Apoi, cu toţii suntem de acord că manuscrisul, evident scris în limbaj codificat, le aparţine templierilor, nu?

– Unde vrei să ajungi mai exact? îl întrerupse Jansson.

– Din câte ştiu eu, Biserica şi Ordinul Templierilor erau de aceeaşi parte a baricadei. Cavalerii erau în slujba Vaticanului, ale cărui interese le-au apărat luând parte la lupte sângeroase timp de două secole. Plecând de la ideea asta, nu-i deloc greu să-ţi imaginezi de ce urmaşii templierilor s-au înfuriat aflând de sfârşitul tragic al acestora, provocat chiar de Biserica pe care o slujiseră. Însă teoriile despre care vorbeai, zise el privind-o pe Tess, fac referire la ceva ce ei au descoperit cu două sute de ani înainte de-a fi persecutaţi. De ce să fi ţinut ascunsă această mare descoperire atâta amar de vreme, sau de ce-ar fi fost Biserica dispusă să-nchidă ochii timp de două secole în legătură cu un potenţial secret care i-ar fi subminat poziţia?

– Asta ar explica într-o mare măsură de ce au fost arşi pe rug, interveni şi Amelia Gaines.

– După două sute de ani? replică Reilly înfierbântat. Şi mai e ceva, continuă el întorcându-se iar către Tess. Toate zvonurile astea sau teoriile privind ritualurile lor de iniţiere n-au nicio noimă. De unde o asemenea întorsătură radicală? De la apărarea Crucii au ajuns la batjocorirea ei?!

– Ştiu, însă astea au fost acuzaţiile oficiale care li s-au adus, zise Tess. Asta nu înseamnă neapărat că erau şi vinovaţi. Cum am mai spus, era o practică obişnuită la acea vreme. Ca exemplu, cu doar câţiva ani înainte, regele Franţei s-a folosit de exact acelaşi tertip ca să se descotorosească de unul dintre predecesorii lui Clement, papa Bonifaciu al VIII-lea.

– Bine, dar tot nu se leagă, nu renunță Reilly. De ce s-au mai luptat atunci pentru Biserică, de ce și-au mai riscat viețile, dacă știau acest mare secret pe care Vaticanul îl vroia îngropat?

De Angelis interveni din nou, cu aceeași voce molcomă și clară:

– Dacă-mi permiteți... Părerea mea este că dacă luați în calcul astfel de ipoteze fanteziste, nu văd de ce n-aș putea să vă aduc la cunoștință existența unei alte teorii, la fel de plină de imaginație ca și celelalte, despre care însă nu s-a vorbit încă.

Toți cei prezenți își întoarseră privirile către el. Monseniorul tăcu câteva clipe, stârnindu-le și mai tare curiozitatea și ținându-i cu sufletul la gură, după care începu calm:

– Toată povestea asta despre existența unor documente care să ateste că Iisus Hristos a avut descendenți direcți nu e deloc o noutate. Dimpotrivă, cam o dată la câțiva ani se face mare vâlvă pe tema asta, cu ecouri răsunătoare nu numai în imaginația scriitorilor de ficțiune, ci și în cercurile academice. Sfântul Graal, sau San Graal, sau Sang Real, puteți să-i spuneți cum vreți. După cum și domnișoara Chaykin a explicat foarte convingător ceva mai devreme – și zicând acestea privi către ea, plecându-și grațios capul cu o mișcare discretă – mare parte din ceea ce li s-a întâmplat templierilor se poate pune pe seama unuia dintre cele mai primare instincte omenești, și anume lăcomia. În momentul când pronunță cuvântul își roti privirea către Aparo, după care continuă. Pe lângă faptul că ajunseseră să aibă o putere de temut, proporțională cu influența lor financiară, când a trebuit să părăsească Țara Sfântă au rămas fără niciun fel de ocupație imediată și s-au văzut nevoiți să se întoarcă în Europa – cei mai mulți s-au întors de

fapt în Franţa – înarmaţi, puternici şi peste măsură de bogaţi. Regele Franţei s-a simţit ameninţat de prezenţa lor, şi pe bună dreptate, căci îşi risipise aproape toată averea şi le datora sume uriaşe, aşa încât nu-i de mirare că râvnea la averile lor. E perfect adevărat că era un om cu un caracter absolut detestabil şi înclin să fiu de acord cu domnişoara Chaykin în ceea ce priveşte circumstanţele arestării lor, însă n-aş încerca să găsesc cine ştie ce motive ascunse în spatele acuzaţiilor ce le-au fost aduse. Fără-ndoială că nu s-au făcut vinovaţi de asemenea fapte ruşinoase şi au rămas până la moarte aceiaşi apărători fideli ai cauzei creştine. Cert este însă că acuzele l-au ajutat pe rege să găsească scuza perfectă ca să scape de ei, ba mai mult, a omorât doi iepuri dintr-o lovitură, cum se spune, căci pe de o parte şi-a înlăturat cei mai de temut duşmani, iar pe de alta le-a confiscat averile. Sau cel puţin a încercat, având în vedere că n-a reuşit să descopere faimoasa comoară.

– Despre ce „comoară" vorbim aici mai exact? se interesă Jansson. Despre ceva palpabil, fizic, sau despre ceva ezoteric, ca de exemplu o informaţie extrem de valoroasă sau anumite „cunoştinţe" de maximă însemnătate?

– Mie îmi place să cred că această comoară e cât se poate de palpabilă, îi răspunse De Angelis. Ce-i drept, personal nu mă pot lăuda cu o imaginaţie nativă foarte bogată, deşi în principiu pot să înţeleg de ce oamenii se simt atât de atraşi de tot felul de teorii conspirative, una mai pitorească decât cealaltă. Însă cred că în cazul de faţă am putea lega realul de această dimensiune metafizică într-alt fel. Vedeţi dumneavoastră, mare parte din interesul manifestat de public faţă de templieri izvorăşte din faptul că nimeni nu a reuşit – şi probabil nici nu va reuşi – să explice fără urmă de îndoială cum se face că aceşti cavaleri au ajuns atât de bogaţi şi atât de

influenţi într-un timp atât de scurt. Eu unul pun asta pe seama numeroaselor donaţii mai mult decât generoase pe care le-au primit din toate părţile odată ce şi-au făcut cunoscută-n lume misiunea altruistă pe care ei înşişi şi-au impus-o. Dar cine poate şti cu siguranţă? Poate chiar au descoperit un secret bine păstrat, care le-a adus bogăţii nenumărate într-un timp-record, de ce nu? Dar ce fel de secret este acesta? Are el legătură cu aceşti descendenţi ai lui Iisus despre care vorbeşte toată lumea? Să reprezinte el dovada incontestabilă că Mântuitorul nostru a fost tatăl unuia sau al mai multor copii cu o mie de ani înaintea lor? Sau să fie oare ceva mult mai puţin controversat, însă mult mai profitabil?

Cu toţii îl urmăriseră cu atenţie şi monseniorul ştia că acum fiecare se gândeşte la ce le-a spus, cântărind fiecare cuvânt.

– Mă refer desigur la alchimie, adăugă el apoi, la formula secretă prin care metalul obişnuit ar putea fi transformat în aur.

43

De jur-împrejurul mesei, feţele celor aşezaţi încremeniseră în tăcere în vreme ce De Angelis le povestea despre tainele vechii şi misterioasei ştiinţe.

Datele istorice îi sprijineau într-adevăr teoria, căci alchimia apăruse pentru prima dată în Europa în timpul cruciadelor, iar cele mai vechi înscrisuri legate de astfel de practici proveneau din Orientul Mijlociu, fiind scrise mai întâi în arabă şi abia pe urmă traduse în latină.

– Experimentele alchimiştilor aveau la bază teoriile lui Aristotel privind cele patru elemente primare: pământul, aerul, apa şi focul, le explică el. Ei credeau că tot şi toate sunt alcătuite dintr-o combinaţie a acestor elemente, şi că dacă ştiai în ce fel şi mai ales în ce dozaj să le combini, oricare dintre ele putea fi transformat într-unul din celelalte trei, oricare-ar fi fost acesta. Spre exemplu, apa putea fi foarte uşor convertită în aer prin fierbere, şi tot aşa. Şi din moment ce toate pe lumea asta au în structura lor o combinaţie de apă, foc, aer şi pământ, alchimiştii erau de părere că orice material, indiferent de provenienţa

lui, putea fi transformat în orice altceva, după dorinţă. Bineînţeles că-n capul listei era aurul.

Monseniorul le povesti apoi cum alchimia funcţiona şi la nivel fiziologic, căci cele patru elemente de care vorbea Aristotel îşi găseau corespondenţa în cele patru umori despre care se credea la vremea respectivă că sălăşluiesc în corpul uman, şi anume sângele, limfa, bila galbenă şi bila neagră. Se credea că într-un corp sănătos, acestea coexistau într-un echilibru armonios, tulburat fie atunci când una dintre umori se manifesta în exces, fie dimpotrivă, când proporţia uneia nu era suficientă, determinând astfel apariţia bolilor sau a diverselor afecţiuni. Aşa se explică de ce alchimia a evoluat de la o simplă ştiinţă ce-şi propunea să descopere secretul transformării plumbului în aur la o doctrină din ce în ce mai răspândită, al cărei ţel final era să descopere tainele transformărilor fiziologice din interiorul organismului uman, mai exact să încerce să inverseze ciclul obişnuit şi să găsească cheia reversibilităţii proceselor fiziologice, redând sănătatea trupului bolnav sau tinereţea celui îmbătrânit. În plus, mulţi dintre alchimiştii vremii aflaţi în căutarea acestei formule magice a tinereţii fără bătrâneţe au folosit-o în cele din urmă şi ca o metaforă a perfecţiunii morale a omului, pe care cu toţii o căutăm şi la care aspirăm, pornind de la premisa că dacă o asemenea perfecţiune poate fi atinsă în natură, ea poate şi trebuie să existe în egală măsură şi-n inima sau mintea omului. În accepţiunea ei pur spirituală, piatra filozofală pe care cu toţii o căutau avea, zice-se, extraordinara putere de a determina o transformare fizică, dar şi una spirituală. Alchimia promitea totul celui care izbutea să-i descopere tainele: bogăţii nenumărate, longevitate, ba chiar nemurirea.

Cu toate acestea, pentru cei care nu ştiau nimic despre asemenea lucruri, sau care nu mai practicaseră niciodată astfel de ritualuri iniţiatice, alchimia părea o ştiinţă ezoterică, dacă nu de-a dreptul înspăimântătoare. Alchimiştii utilizau instrumente stranii şi incantaţii mistice, folosindu-se în arta lor de diverse simboluri criptice şi culori sugestive. Operele lui Aristotel au fost în cele din urmă interzise, pentru că pe vremea aceea orice formă de ştiinţă – aşa cum era ea denumită atunci – era considerată un afront la adresa autorităţii de necontestat a Bisericii, cu atât mai mult o ştiinţă ce promitea oamenilor purificarea spirituală. Iată aşadar, zise De Angelis apăsat, o posibilă explicaţie la întrebarea dumneavoastră în legătură cu persecutarea întârziată a templierilor. Poate de aceea a ales Vaticanul să nu ia nicio măsură la vremea respectivă. Gândiţi-vă numai cât de bine se potriveşte totul: perioada, locul, felul cum a început toată povestea asta. Se uită o clipă la toţi cei prezenţi, după care îşi continuă ideea: Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu spun că o astfel de formulă există cu adevărat, deşi eu unul sunt înclinat să dau crezare unui asemenea zvon cam tot atât de mult pe cât v-am mărturisit că mă încred şi-n celelalte teorii despre care am vorbit azi aici. Ceea ce vreau să spun însă este că un om care a pierdut orice legătură cu realitatea se poate lăsa foarte uşor convins că o astfel de formulă există *cu adevărat*.

Tess îi aruncă lui Reilly o privire scurtă înainte să se-ntoarcă spre De Angelis.

– Şi de ce ar vrea Vance să facă aur? îl întrebă ea.

– Să nu uităm că omul ăsta are mintea tulbure şi nu gândeşte coerent. Chiar dumneavoastră aţi spus asta, domnişoară Chaykin. Dacă încă nu sunteţi convinşi, hai să ne amintim ce s-a întâmplat acum o săptămână la

expoziția de la Muzeul Metropolitan. E evident că persoana care a plănuit incursiunea nu e-n toate mințile. În cazul acesta, ne putem aștepta la orice din partea lui. Bărbatul ăsta... Vance, trăiește într-o cu totul altă lume. A căzut pradă unor iluzii deșarte și acum se crede prins în vâltoarea unei vânători de comori care de fapt nu există. Am impresia că aveți de-a face cu un nebun în toată puterea cuvântului, care mai devreme sau mai târziu își va da seama că a umblat după cai verzi pe pereți și mi-e teamă să mă gândesc la ce se va întâmpla când o să realizeze că toată truda lui a fost în zadar.

În secundele imediat următoare peste masa rotundă se lăsă o tăcere apăsătoare, timp în care cei prezenți rumegară în gând cele tocmai auzite. Într-un târziu, Jansson se aplecă peste hârtiile din fața sa, rupând tăcerea:

– Indiferent ce caută sau ce speră să găsească, se pare că puțin îi pasă de câte vieți sacrifică pe parcurs și tocmai de aceea trebuie să-l oprim cât mai repede. Însă după câte îmi dau eu seama, momentan nu ne putem folosi decât de copiile astea, zise el răvășind nervos foile cu pozele documentelor. Măcar dac-am putea să le citim, ca să-ncercăm să-i anticipăm următoarea mișcare, dar așa... Se întoarse apoi brusc către Reilly.

– Cu cei de la Agenția de Securitate ai vorbit? Ei ce zic?

– Am vorbit cu Terry Kendricks chiar înainte de ședință, însă nu mi-a spus nimic concret și nici nu părea foarte optimist.

– Cum așa?

– Tot ce știu și ei – până acum cel puțin – este că avem de-a face cu un tip de cifrare polialfabetică substitutivă. Sună destul de pompos, însă nu e ceva foarte sofisticat. Forțele noastre militare o folosesc de ani de

zile. Problema este că pentru a putea sparge astfel de coduri trebuie să-ţi dai seama de frecvenţa anumitor cuvinte sau de anumite şabloane. Mai exact, trebuie mai întâi să reperezi cuvintele repetitive, apoi să le deduci înţelesul sau rolul în context, şi asta îţi dă un punct de plecare pe care poţi construi până ce reuşeşti să identifici cheia mnemotehnică pe care se bazează sistemul de codificare, cu ajutorul căreia te poţi întoarce şi descifra fără probleme întregul document. În cazul de faţă însă nu au tot materialul. Dac-ar fi avut documentul complet, i-ar fi găsit cheia imediat, dar aşa, cu doar şase pagini, e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

Jansson se posomorî la auzul veştii deloc îmbucurătoare.

– Nu pot să cred! Cu toate finanţările de miliarde de dolari, tot nu sunt în stare să spargă un amărât de cod ticluit de câţiva călugări acum şapte sute de ani? bufni el înciudat, oftând prelung şi ţuguindu-şi buzele subţiri. Foarte bine. Propun atunci să uităm de afurisitul ăsta de manuscris incomplet şi să ne concentrăm pe altceva. Hai să trecem încă o dată în revistă ce avem deja şi să găsim un nou punct de plecare.

De Angelis o urmărea discret pe Tess. Nu zisese nimic la propunerea lui Jansson, însă la un moment dat îşi îndreptă privirea către el, surprinzându-l cum o studia, şi ceva în ochii ei îi spuse că discursul lui înflăcărat de mai devreme nu o convinsese câtuşi de puţin şi că simţise că-n spatele vorbelor atent alese se ascunde ceva mai mult decât dorinţa lui de a-i face să creadă în ipoteza unei vendete personale în ceea ce-l priveşte pe Vance.

Într-adevăr, îşi spuse atunci, *cu femeia asta nu-i de glumit. E mai mult decât periculoasă.* Însă pentru

moment se putea încă dovedi extrem de folositoare pentru ceea ce-şi propusese el, fapt ce-l determină să treacă deocamdată cu vederea potenţiala ameninţare pe care Tess o reprezenta în propriul său scenariu.

Nu era sigur însă până când avea să continue această stare de fapt. *Rămâne de văzut*, îşi mai zise monseniorul.

44

– Ce post e ăsta ? întrebă Tess curioasă şezând lângă Reilly în maşină. Îi acceptase îndoită oferta de-a o conduce până acasă, însă acum, aşezată confortabil în scaunul din dreapta, cu muzica ritmată învăluind-o din toate părţile în timp ce soarele ajuns la apus mai răzbătea într-un contur aurit de după un grup de nori cenuşii, îmbrăcând orizontul în nuanţe de un roz-intens, îi păru bine că acceptase.

Se simţea în largul ei, relaxată şi în siguranţă. Mai mult decât atât, încetul cu încetul îşi dădea seama că îi plăcea compania lui. Era ceva atrăgător în aspectul lui aspru şi neîmblânzit, în hotărârea lui incisivă, în... francheţea lui dezarmantă. Era un tip deschis, fără prea multe ascunzişuri, sau cel puţin aşa părea. Ştia că poate avea încredere în el, ceea ce era mult mai mult decât ar fi putut spune despre majoritatea celorlalţi bărbaţi pe care-i fusese dat să-i cunoască, şi care erau aproape toţi nişte jigodii, fostul ei soţ fiind un exemplu cum nu se poate mai potrivit, încadrându-se perfect în această categorie. Acum că era singură acasă – căci reuşise să le expedieze pe mama ei şi pe Kim la mătuşa din Arizona

– abia aştepta să se desfete cu o baie fierbinte şi lungă şi un pahar de vin roşu. Cine ştie, poate c-o să ia şi-o pastilă, să fie sigură că doarme neîntoarsă.

– E un CD, nu e pe radio, îi explică el. Ultima melodie a fost de pe albumul *Caliente* cu Willie and Lobo. Ăsta-i Pat Metheny. Eu am făcut compilaţia. Acuma-mi pare rău că ţi-am zis... N-ar fi trebuit niciodată să mărturisesc aşa ceva.

– De ce nu?

– Zău aşa, zise el zâmbind larg. Un tip care se îndeletniceşte cu inscripţionarea compilaţiilor de muzică pe CD e unul care are timp de pierdut, nu crezi?

– Mda, nu ştiu ce să zic, intră ea în jocul lui. Pe de altă parte însă ar putea fi interpretat ca un semn că ştii exact ce vrei şi ce-ţi place.

– Cred că-mi place mai mult interpretarea ta, zise el râzând.

– Bănuiam eu că o să spui asta, zise ea şi zâmbi la rându-i, aţintindu-şi privirea în faţă pentru câteva momente, lăsându-se purtată de ritmurile chitarei electrice ce acompania orchestraţia inconfundabilă a formaţiei.

– Sună bine.

– Chiar?

– Da, e liniştitor şi... te inspiră. Ca să nu mai zic că ascult de vreo zece minute şi încă nu-mi ţiuie urechile, ceea ce e mare lucru şi ceva cu totul nou faţă de ce mi se întâmplă de obicei când intru în cameră la Kim.

– E chiar aşa de rău?

– Mai rău, glumi ea. Iar versurile... să-mi fie cu iertare, dar... Îmi place să cred că sunt o mamă modernă, însă după ce-am auzit câteva dintre „cântecele" astea... dacă poţi să le numeşti aşa...

– Da, ştiu la ce te gândeşti, zise el amuzat. „Ce-o să se aleagă de lumea asta?"

– Ei lasă, că nici tu nu îmi pari genul care se dă în vânt după hip-hop, îl luă ea peste picior.

– Se pune dacă-l ascult pe Steely Dan?

– Habar n-am, însă nu cred.

Reilly se prefăcu atunci supărat, încruntându-se comic.

– Ce nasol, zise el râzând.

– Îţi spun eu, avem de-a face cu a doua Nouă Frontieră, mai zise Tess privind atentă înainte, urmărindu-l însă din colţul ochiului, să vadă dacă i-a înţeles aluzia la melodia lui Donald Fagen.

La început Reilly păru să nu-şi dea seama ce-a vrut să zică, însă se lumină dintr-o dată, înţelegându-i apropoul, şi-şi întoarse ochii către ea pentru câteva clipe, privind-o impresionat şi clătinând din cap admirativ. Tess jubila şi-n momentul când privirile li se întâlniră simţi cum i se aprind obrajii, roşind uşor. Exact atunci telefonul mobil începu să sune, stricând întrucâtva momentul.

Iritată de întrerupere, scotoci nervoasă prin geantă şi-l scoase, însă nu răspunse imediat, studiind mai întâi ecranul fluorescent, care nu afişa numărul celui care-o apela. De obicei nu răspundea dacă era sunată de pe un număr ascuns, însă de data asta se hotărî s-o facă, regretându-şi decizia îndată ce auzi vocea de la celălalt capăt:

– Bună, Tess. Sunt eu, Doug.

Se enerva de fiecare dată când trebuia să stea de vorbă cu el, însă acum era un moment total nepotrivit. Ferindu-şi privirea de ochii lui Reilly, îl întrebă cu o voce joasă:

– Ce vrei?

– Am aflat că ai fost la Metropolitan în seara expoziţiei, când a avut loc atacul, şi... mă întrebam dacă nu cumva...

Tipic! De câte ori o suna Doug, știa că vrea ceva anume.

– Ascultă, Doug, nu pot vorbi despre asta. N-am voie, i-o tăie ea scurt, turnându-i prima minciună care-i trecu prin cap. Cei de la FBI mi-au pus în vedere foarte clar că n-am ce să vorbesc cu presa.

– A, serios? Foarte interesant!

Ce naiba o fi găsind el interesant în asta?

– Și știi de ce? Pentru că se pare că ești singurul martor căruia i-au cerut așa ceva. Ceilalți cu care am vorbit deja n-au zis nimic de nicio interdicție. Dar de ce n-ai voie să vorbești? Ce anume știi tu și ceilalți nu?

Minciuna se-ntorsese împotriva ei.

– Doug, las-o baltă, te rog.

– Haide, Tess, nu fii așa! îi zise el mieros, redeșteptându-i amintiri nu tocmai plăcute. Doar vorbești cu mine, ce naiba!

De parc-ar fi putut uita măcar pentru o clipă cu cine avea de-a face!

– Nu, îi răspunse ea categorică.

– Hai, Tess, ce naiba! Dă-mi ceva, orice.

– Doug, îmi pare rău, trebuie să închid.

– Iubito, te rog, nu...

Însă Tess închise clapeta până s-apuce el să-și termine fraza, și trânti scârbită mobilul în geantă fără să se uite unde nimerește, după care oftă exasperată cu ochii ațintiți la șoseaua din față, privind în gol. După câteva minute se mai liniști și se strădui să-și relaxeze gâtul și umerii.

– Scuze. Era Doug, fostul meu soț, îi explică ea fără să-și mute privirea de la drum.

– Mi-am dat seama. M-au învățat bine la Quantico, ce pot să zic...

Tess zâmbi amuzată.

– Chiar nu-ţi scapă nimic, niciodată?

– De obicei, nu, zise el fixând-o cu privirea. Mă rog, cu excepţia istoriei templierilor, un domeniu unde trebuie să-mi văd lungul nasului şi să recunosc că e cineva cu mult mai priceput decât mine sau decât la fel de neştiutorii mei colegi. Cred c-o ştii şi tu, e arheolog de meserie, o tipă extrem de încăpăţânată şi care ne-o ia tot timpul înainte.

Faţa lui Tess se lumină într-un zâmbet cald.

– Continuă, te rog. Sunt curioasă ce mai ai de spus despre tipa asta băgăcioasă.

Reilly îşi întoarse capul către ea şi observă că şi ea făcuse acelaşi lucru. Îşi adânci iar privirile într-ale ei, de data asta ceva mai mult timp decât mai devreme.

Se bucura că Tess acceptase până la urmă s-o ducă acasă cu maşina.

Când cotiră pe strada ei, Reilly aprinsese deja farurile, căci afară începuse să se-ntunece. La vederea casei, Tess avu o strângere de inimă, simţind cum o năpădesc iar tot stresul şi toată spaima prin care trecuse în ultimele zile. Fu scuturată de un fior rece la gândul că Vance îi călcase pragul, că fusese în casa ei, cu mama şi copilul ei înăuntru.

Când trecură pe lângă maşina de poliţie care-i păzea locuinţa şi care era parcată ceva mai jos pe stradă, Reilly îi făcu un semn discret cu mâna poliţistului de la volan, care-i salută, recunoscând-o pe Tess imediat. Odată ajunşi în dreptul vilei, Reilly parcă pe alee şi opri motorul, în timp ce ea îşi privea casa prin geamul maşinii. Nu se simţea deloc în apele ei. Se întrebă apoi dacă să-l invite sau nu înăuntru pentru câteva minute, după care se trezi că-i cere cu voce tare aproape fără să-şi dea seama:

– Nu vrei să intri puţin?

– Ba da, sigur, acceptă el după un scurt moment de ezitare, fără urmă sau intenţie de flirt în vocea-i sigură. Poate că-i o idee bună să arunc o privire înainte de a te lăsa singură.

Ajunşi în faţa uşii, Reilly întinse mâna după cheie şi intră primul. Casa era cufundată în tăcere. Îl urmă în living, aprinzând toate luminile în urma ei. Dădu drumul şi la televizor, care se deschise pe KidsWB, canalul preferat al lui Kim. Tess nu-l schimbă.

Reilly o privi nedumerit.

– Aşa fac de fiecare dată când rămân singură, îi explică ea. Îmi dă senzaţia că mai e cineva în casă.

– Tess, o să fie bine. Eşti în siguranţă. Tonul lui avu darul s-o mai liniştească. Mă duc să verific şi celelalte camere, o anunţă el, după care se opri brusc. Dacă nu te deranjează, desigur..., adăugă încurcat.

Stânjeneala lui se datora probabil faptului c-ar fi fost nevoit să intre şi la ea în dormitor. Grija şi discreţia lui o impresionară în mod plăcut, şi-i era foarte recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea până acum.

– Nu, nu-i nicio problemă.

Reilly încuviinţă tăcut şi ieşi din sufragerie, în timp ce Tess se trânti pe canapea şi trase telefonul mai aproape, formând numărul mătuşii Hazel din Prescott, care răspunse după numai trei apeluri. Tocmai se întorseseră de la cină, căci Hazel le dusese să mănânce în oraş după ce le luase de la aeroportul din Phoenix, şi o asigură că au ajuns cu bine. Vorbi apoi puţin cu mama ei în timp ce Hazel se dusese s-o cheme şi pe Kim la telefon, care hoinărea pe la grajduri, admirând caii. Eileen părea degajată şi, oricum, mult mai liniştită decât în ziua precedentă, când o tot descususe cu fel de fel de întrebări. Buna ei dispoziţie se datora

probabil atât efectului pe care soră-sa îl avea asupra ei de fiecare dată, cu felul său fermecător de-a fi, mereu destinsă şi grijulie cu cei din jur, cât şi distanţei pe care reuşise s-o pună între ea şi haoticul New York în decursul unei singure zile. Când în sfârşit auzi şi vocea zglobie a lui Kim la celălalt capăt al firului, nu apucă să zică mai nimic, căci fata nu mai contenea cu poveştile ei de copil, anunţând-o cât de nerăbdătoare e să se ducă mâine la călărit şi părând că nu-i duce dorul.

Tocmai când îşi luau la revedere, urându-şi noapte bună, Reilly reveni în living. Părea la fel de obosit ca şi ea, dacă nu chiar mai mult.

– Totul e în ordine, aşa cum mă şi aşteptam. N-ai de ce să-ţi faci griji, Tess, crede-mă pe cuvânt.

– Te cred, cum să nu. Îţi mulţumesc oricum c-ai aruncat o privire, mă simt mult mai liniştită.

– Cu plăcere.

Mai aruncă o ultimă privire de jur-împrejurul camerei, după care păru că se pregăteşte de plecare, însă avu un foarte scurt moment de ezitare de care Tess profită imediat.

– Eu una simt nevoia să beau ceva şi sunt sigură că şi tu la fel, zise ea şi, fără să-i aştepte răspunsul, se ridică şi-l conduse către bucătărie. Ce preferi: bere sau un pahar cu vin?

– Nici una, nici alta, dar mulţumesc oricum, zise el zâmbind.

– Aşa e, eşti în timpul serviciului, am uitat. Vrei atunci o cafea?

– Nu, nu-i vorba de asta. Doar că..., începu el, dar pe urmă se opri, neştiind dacă să deschidă subiectul sau nu.

– Despre ce-i vorba atunci?

– E postul Paştelui, zise el după o pauză destul de lungă.

– A, Paștele... Tu vorbești serios?

– Foarte.

– Sper că nu te folosești de sărbători drept scuză ca să mai scapi de-un kilogram-două. Sau asta faci?

Reilly se mulțumi să-i răspundă printr-o simplă mișcare a capului.

– Patruzeci de zile fără băutură, asta da performanță! zise ea vrând să facă o glumă, însă roși imediat. Au, n-am vrut să sune chiar așa! Înțelegi ce-am vrut să spun, nu? Sper că acum n-o să mă bănuiești că frecventez pe ascuns întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, o mai drese ea.

– Prea târziu, domnișoară Chaykin, părerea e deja formată, o luă el peste picior.

– Atunci nu mai am nimic de pierdut, zise ea și se duse la frigider, de unde scoase o sticlă de vin și-și turnă într-un pahar.

– Totuși, trebuie să recunoști că e puțin ciudat. Ce vreau să spun este că de mult n-am mai auzit pe cineva care să țină post. Cel puțin nu în orașul ăsta.

– Nu știu ce să zic... Mie New York-ul nu mi se pare chiar atât de nepotrivit pentru oamenii care vor să ducă o... hai s-o numim viață spirituală.

– Glumești, nu? New York-ul *ăsta*, orașul în care trăim?

– Da. Dacă stai să te gândești mai bine, e chiar locul ideal. Unde altundeva mai poți întâlni atâtea provocări de ordin moral și etic cărora să le faci față? E foarte simplu să-ți urmezi destinul în orașul ăsta, pentru că diferența dintre bine și rău, sau dintre ce-i drept și ce-i greșit, e foarte clar definită. Trebuie doar să alegi.

Tess era uimită de ce auzea.

– Și cât de... religios ești, de fapt? Dacă nu te superi că te-ntreb, desigur...

– Nu, nu, deloc.

– Vreau să spun... Cred că nu eşti genul care dă fuga te miri prin ce fundătură neştiută de lume doar fiindcă a auzit că unul de prin partea locului a avut o viziune cu Fecioara Maria care i s-a arătat într-un lan de grâu...

– Nu, trebuie să recunosc că n-am recurs la asemenea măsuri extreme, cel puţin nu în ultimul timp. Să înţeleg aşadar că tu nu eşti tocmai cea mai religioasă persoană pe care aş fi putut s-o întâlnesc...

– Mă rog, nu neapărat. Să zicem doar că aş avea nevoie de ceva mult mai... consistent pe care să mă sprijin înainte să străbat jumătate de ţară pentru ceva atât de improbabil.

– Ceva mai consistent... te referi la un semn, sau ce? Un miracol de netăgăduit?

– Da, cred că da. Ceva de genul ăsta.

Reilly nu zise nimic, ci doar zâmbi.

– Ce e? îl întrebă ea.

– Vezi tu, Tess, partea frumoasă cu miracolele astea e că, dacă crezi cu adevărat, nu mai ai nevoie de ele, iar dacă te îndoieşti la tot pasul, atunci oricâte miracole ai trăi, tot nu e de-ajuns.

– Oh, ştiu eu câteva lucruri care m-ar convinge imediat.

– Dar poate că ele există deja în jurul tău, doar că tu nu le-ai observat.

Tess rămase mută de uimire.

– Stai să văd dacă-nţeleg eu bine. Tu eşti agent FBI, cu insignă şi pistol şi tot tacâmul, şi spui că într-adevăr crezi în miracole?

Reilly ridică din umeri, apoi răspunse:

– Hai să ne închipuim că mergi liniştită pe stradă, ajungi la o intersecţie şi eşti pe punctul de a trece strada când deodată, din senin, fără vreun motiv anume,

exact acolo pe marginea trotuarului, cu un picior deja în stradă, te oprești. Nu știi nici tu de ce, pur și simplu așa îți vine. Și exact în acel moment, vezi cum trece pe lângă tine un autobuz sau un camion, la doar câțiva milimetri de fața ta, rulând cu viteză pe șoseaua unde te-ai fi aflat chiar tu dacă nu te-ai fi oprit. Nu-ți poți explica de ce, însă ceva te-a împiedicat, ceva care ți-a salvat viața. Și știi care-i partea cea mai frumoasă? Dac-ar fi fost cineva cunoscut lângă tine în acel moment, probabil că i-ai fi spus exact așa: „E un miracol că încă trăiesc!" Pentru mine genul ăsta de lucruri sunt adevărate miracole.

– E o problemă de perspectivă, îi spuse Tess. Tu vrei să le vezi ca pe niște miracole. Eu nu le consider decât niște simple întâmplări.

– E foarte ușor să crezi când ai în față un miracol, însă adevărata încercare apare atunci când nu primești niciun fel de semn.

Lui Tess nu-i venea să creadă ce aude. Nu se așteptase să-l audă vreodată vorbind așa, însă cu această ocazie îi descoperi o latură cu totul nouă, pe care nu era sigură încă cum s-o ia, deși în mod normal nu era adepta unor astfel de idei.

– Tu vorbești serios!

– Cât se poate de serios, confirmă Reilly.

Tess rămase pe gânduri, după care-l privi curioasă, ca și cum i-ar fi venit o idee.

– Spune-mi și mie ceva, zise ea apoi. Cum se împacă credința – o credință sinceră și adevărată ca a ta – cu meseria pe care-o ai?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Tess însă simțea că nu e întru totul sincer și că știa foarte bine unde bătea. Probabil că nu era prima dată când cineva îi punea o astfel de întrebare.

– Vreau să spun că prin natura meseriei tale eşti nevoit să cercetezi şi să investighezi diverse lucruri. Prin urmare nu le poţi lua ca atare, nu te poţi încrede în aparenţe. Trebuie să cauţi date exacte, dovezi incontestabile care să-ţi sprijine teoriile dincolo de orice urmă de îndoială.

– Da, aşa e, zise el calm, deloc surprins sau deranjat de observaţiile ei.

– Întrebarea mea era cum poţi împăca asta cu credinţa.

– Simplu. Eu îmi pun credinţa în Dumnezeu, nu în oameni.

– Refuz să cred că e chiar atât de simplu.

– De fapt, îi răspunse el cu un calm dezarmant, chiar e.

Tess dădu din cap neîncrezătoare, în timp ce faţa i se lumină într-un zâmbet şters şi oarecum posomorât.

– Foarte ciudat... Întotdeauna am crezut că pot citi oamenii relativ repede, şi că mă pricep destul de bine, însă cu tine se pare că am cam dat greş. Nu mi te-aş fi închipuit niciodată un... credincios. Aşa ai fost crescut?

– Nu, părinţii mei nu au fost nişte oameni foarte religioşi. S-a întâmplat ceva mai târziu.

Tess tăcu, aşteptând ca el să continue şi să-i povestească mai pe larg, însă văzând că nici el nu mai zice nimic, se simţi dintr-o dată stânjenită.

– Îmi pare rău, ştiu că e ceva personal şi că probabil nu vrei să vorbeşti despre asta, iar eu te bombardez cu tot felul de întrebări indiscrete.

– Nu-i niciun fel de problemă, stai liniştită. Doar că... În fine, tatăl meu a murit când eram încă mic şi am trecut printr-o perioadă dificilă şi singura persoană care mi-a fost alături şi m-a sprijinit a fost preotul paroh, care m-a ajutat să trec peste această tragedie. Aşa se face că azi sunt omul care sunt. Asta-i toată povestea, pe scurt.

Indiferent cât de detaşat vroia să pară, Tess simţi tensiunea din vocea lui şi reticenţa de a intra în mai multe amănunte în legătură cu acest subiect, aşa că nu insistă.

– Am înţeles, se mulţumi ea să spună.

– Dar povestea ta care e? se arătă el interesat. După felul în care vorbeşti, presupun că nici tu n-ai avut parte de o educaţie religioasă riguroasă, sau mă înşel?

– Nu, aşa este. La noi în casă plutea mai degrabă un aer ştiinţific, arheologic dacă vrei, aşa încât mintea mea de copil şi-a explicat lucrurile dintr-o perspectivă ceva mai realistă, greu de împăcat cu noţiunea existenţei divine. Şi apoi mai târziu, când am aflat că nici marele Einstein nu credea în astfel de lucruri, mi-am zis că dacă povestea asta biblică n-a reuşit să-l convingă pe cel mai deştept bărbat de pe Pământ, atunci cine sunt eu să-l contrazic?

– Nu-i nimic, replică el. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt atei.

Tess îl fixă cu privirea pentru câteva clipe şi când îl văzu că râde, răspunse:

– Asta-i bine de ştiut.

Însă nu făcea neapărat parte din categoria în care el se grăbise s-o înscrie. Dintotdeauna se considerase mai degrabă agnostică decât ateistă.

– Şi eu am multe cunoştinţe şi prieteni, zise ea, care sunt de părere că a fi ateu e una şi aceeaşi cu a fi lipsit de orice principiu moral, sau, mă rog... falimentar la capitolul morală.

După ce-şi termină de băut vinul, îl conduse înapoi în living unde, aruncându-şi ochii către ecranul televizorului, recunoscu imagini dintr-un episod din *Smallville*, un serial pentru copii despre isprăvile din adolescenţă ale lui Superman.

– Vroiam să te mai întreb ceva legat de Vance, zise el deturnând discuţia într-o cu totul altă direcţie.

– Ce-i cu Vance?

– Ştii, te-am urmărit cu mare atenţie azi când ai povestit despre el şi despre ce aţi vorbit în cimitir şi pe urmă despre ce s-a petrecut în pivniţa lui şi... sunt curios. Adică... mă întrebam ce simţi cu adevărat faţă de el.

Faţa lui Tess se-ntunecă deodată la amintirea zilei precedente.

– Când l-am cunoscut, în urmă cu mai mulţi ani, era un bărbat foarte amabil şi drăguţ, normal. Pe urmă s-a întâmplat tragedia cu soţia şi fiica lui nenăscută... E cumplit.

– Îl compătimeşti, remarcă el întrucâtva stânjenit.

– Într-un fel... da, cred că da, recunoscu ea, aducându-şi aminte că şi în timpul discuţiei lor din pivniţă o mai încercaseră astfel de sentimente faţă de bietul Vance.

– Chiar şi după ce s-a întâmplat la muzeu, după decapitarea paznicului şi după ce a fost aici, ameninţându-le pe mama ta şi pe Kim?

Tess nu ştia ce să mai zică, simţindu-se prinsă la mijloc. Abia acum îşi dădea seama cât de contradictorii îi erau sentimentele faţă de Vance.

– Ştiu că sună ciudat, dar... nu pot să nu-l compătimesc sau să-mi pară rău pentru el. Trebuia să-l fi văzut sau cel puţin să-l fi auzit! Felul în care vorbea despre ce i s-a întâmplat, cum trecea de la o stare la alta fără să ştii la ce să te aştepţi în secunda următoare... După părerea mea, ar avea nevoie de un tratament psihiatric, în loc să fie vânat de jumătate din poliţia din New York. Omul ăsta are nevoie de ajutor!

– Ca să-l ajutăm, mai întâi ar trebui să-l prindem şi, indiferent prin ce trece, tu nu trebuie sub nicio formă să uiţi că, la urma urmei, nu e decât un individ periculos.

Tess își aduse aminte de expresia lui calmă și relaxată când stătea alături de mama sa pe canapea, făcând conversație ca orice om normal. Simți atunci cum ceva înlăuntrul ei se schimbă, ceva care-i modifică și percepția asupra lui Vance.

– E foarte ciudat, însă... nu sunt sigură că amenințările n-au fost doar de paradă.

– Tess, trebuie să ai încredere în mine. Sunt multe lucruri pe care nu le știi.

La auzul cuvintelor lui își ridică brusc privirea către el, intrigată. Trăise cu impresia că știe tot atâtea cât știa și el.

– Ce lucruri? Ce nu știu?

– Alți morți. Omul e periculos și gata. Bine?

Tonul sobru și ușor ridicat al vocii lui îi spunea că știe despre ce vorbește. Dar o făcuse curioasă.

– Cum adică alți morți? Cine?

Reilly nu-i răspunse imediat, însă nu din cauză că n-ar fi vrut. Ceva din spatele ei îi atrăsese brusc atenția. Părea să privească dincolo de ea și, întorcându-se, Tess observă că televizorul era cel care-i captase interesul. Pe ecran, tânărul Superman era pe punctul de a salva omenirea pentru a mia oară.

– Să nu-mi zici că tocmai episodul ăsta n-ai apucat să-l vezi, glumi ea.

Însă Reilly era deja la ușă.

– Trebuie să plec, îmi pare rău, îi zise el sec.

– Poftim? Unde să pleci?

– Nu pot să-ți spun decât că trebuie neapărat să plec, mai zise el deschizând ușa grăbit și pășind afară.

Peste doar câteva secunde Tess rămase singură în mijlocul livingului, privind în gol către ușa închisă pe care Reilly tocmai ieșise ca o furtună, trântind-o în urma lui. Își întoarse atunci privirea stupefiată către

televizor, unde temerarul adolescent cu puteri supranaturale vedea prin pereți și sărea de pe o clădire pe alta dintr-un singur salt și fără elan.

Dar ce legătură aveau toate astea cu motivul plecării lui precipitate, Tess habar n-avea.

45

Pontiac-ul lui Reilly îşi croia drum cu greu prin traficul aglomerat de pe autostrada Van Wyck, îndreptându-se către sud. Deasupra, avioanele masive al căror alb lucios strălucea în luminile nopţii treceau unul după altul, destul de jos, spintecând zgomotos aerul şi-ndreptându-se grăbite către pistele de aterizare ce le aşteptau nu foarte departe, căci aeroportul era la vreun kilometru şi jumătate distanţă.

Cu puşca-ntre picioare, Aparo se frecă la ochi şi-şi scoase capul pe geam, înviorat de aerul proaspăt cu iz de primăvară ce-i învăluia faţa în viteza constantă a maşinii.

Reilly era cu ochii-n patru, scanând din mers indicatoarele de direcţie din stânga şi din dreapta, evident căutând ceva anume. La un moment dat ochii îi căzură pe cel căutat, arătându-i-l lui Aparo cu degetul:

– Âla e.

Aparo îl căută cu privirea, observând şi el indicatorul de culoare verde din dreapta care – conform inscripţiei – ducea către unul dintre depozitele aeroportului, şi anume cel cu numărul 7. Chiar dedesubtul acestui

indicator, pierdut printre numele diverselor companii aeriene, mai era un mic panou pe care scria: Alitalia. Servicii de Transport Marfă.

La scurt timp după atacurile teroriste din 11 septembrie, Congresul adoptase o nouă lege privind călătoriile cu avionul, Legea securității transporturilor aeriene, conform căreia responsabilitatea inspectării călătorilor și a bagajelor fusese transferată unei organizații guvernamentale nou înființate, Administrația Securității Transporturilor. Ceea ce însemna mai exact că orice sau oricine intra pe teritoriul Statelor Unite avea să fie supus unui control mult mai riguros și mai amănunțit decât până atunci.

Așa se face că aproape toate aeroporturile din țară fuseseră dotate cu tomografe computerizate, capabile să detecteze orice material sau substanță explozibilă nu numai în bagaje, ci și la pasageri. Călătorii trebuiau chiar să treacă printr-un filtru cu raze X, practică la care s-a renunțat curând, și nu datorită vocilor din ce în ce mai vehemente care susțineau că pasagerii erau expuși unor radiații dăunătoare, ci a simplului fapt că ingenioaselor mașinării ale companiei Rapiscan nu le scăpa absolut nimic. Scanau și expuneau totul în văzul lumii, fără nici un ascunziș.

Un punct de maxim interes pentru Administrația nou înființată era transportul internațional al mărfurilor, care de cele mai multe ori reprezentau o amenințare mai mare decât cel intern. Zilnic în America intrau zeci de mii de colete, pachete și containere de toate felurile și dimensiunile, venite de pretutindeni, fapt ce a determinat ca directivele nou adoptate în privința verificării pasagerilor și a bagajelor să cuprindă și această categorie a mărfurilor ce intrau pe teritoriul Americii

fie pe mare, fie pe calea aerului, mai cu seamă în această nouă epocă a securității sporite din toate punctele de vedere. Verificarea se făcea cu ajutorul unor sisteme uriașe de scanare cu raze X, dispuse în toate punctele principale de intrare în țară.

Reilly avea chiar acum un astfel de sistem în fața ochilor și era foarte recunoscător că astfel de mașinării existau și funcționau perfect. Se afla într-una din camerele de operare din terminalul pentru mărfuri al aeroportului JFK, terminal al liniei aeriene italiene.

Operatorul de lângă el tot butona panoul complex din față, timp în care pe monitor apăreau diverse imagini scanate ale coletelor depozitate în hangar.

– Eu zic să vă faceți comozi și să luați un loc, le zise el. E o încărcătură destul de mare și o să ne ia ceva timp s-o scanăm pe toată.

Reilly îi urmă sfatul și se așeză în scaunul uzat.

– Noi nu căutăm un anume container, care-ar trebui să se vadă destul de clar, așa că poți să dai mai repede și-ți spun eu când să te oprești.

– Foarte bine, încuviință bărbatul, punându-se pe treabă.

Imaginile începură să se succeadă cu repeziciune pe ecranul monitorului, poze cu tot felul de containere și lăzi scanate când din față, când din lateral, și-n care se puteau distinge conturul și structura exponatelor pe care prelații Vaticanului le trimiseseră peste ocean pentru expoziția de la Metropolitan. Încă enervat că nu se gândise mai devreme la asta, Reilly își concentră atenția pe monitor, iar Aparo îi urmă exemplul. La fiecare imagine a câte unui crucifix sau statuetă, ce semănau acum mai degrabă cu niște schițe rudimentare făcute cu albastru pe o coală cenușie, simțea cum inima îi bate mai tare, în speranța că poate următoarea imagine îi va

dezvălui ce căuta. Rezoluţia era surprinzător de bună, şi imaginile aveau o claritate la care nu s-ar fi aşteptat, dat fiind că se puteau distinge până şi minusculele pietre preţioase din incrustaţii sau cele mai fine ornamente în relief.

Şi dintr-o dată, printre zecile de contururi ce apăreau şi dispăreau aproape instantaneu de pe monitorul din faţa lui, îl zări.

– Stai, nu da mai departe! zise Reilly entuziasmat, simţind cum îi trece un val de căldură prin tot corpul.

Acolo, pe ecran, chiar în faţa lui, fără a fi acoperit de carcasa-i obişnuită şi etalându-şi astfel toate mecanismele ce-l compuneau, era codificatorul în toată splendoarea... măruntaielor lui.

46

În momentul în care intră în sala de şedinţe, Tess se opri şi rămase locului fără să mai facă nici-un pas. După plecarea lui precipitată, Reilly n-o sunase timp de trei zile, pe parcursul cărora frustrarea ei crescuse considerabil, alimentată şi de telefoanele din ce în ce mai insistente de la mama sa, care o tot bătea la cap să vină la Hazel în Arizona şi căreia nu mai ştia ce să-i spună ca s-o lase în pace. Se simţea din ce în ce mai agitată şi mai nervoasă, dându-şi seama că, în ciuda sfaturilor bine intenţionate ale lui Reilly, lăsase ancheta să-i acapareze aproape fiecare aspect al vieţii personale şi că era deja prea târziu să mai schimbe ceva în privinţa asta.

Iar acum, când intră în sala de şedinţe a FBI şi văzu ce era aşezat în mijlocul mesei, rămase împietrită în pragul uşii, dându-şi seama că hotărârea de a se detaşa de caz şi de toate implicaţiile lui tocmai se dusese pe apa sâmbetei, căci obiectul la care se uita nu era altceva decât replica fidelă a codificatorului, reconstituit dintr-un plastic gros şi transparent.

– De unde?... bâigui ea cu o voce pierită, uitându-se mirată la Reilly, însă după expresia de complicitate de pe faţa lui înţelese că de fapt el pusese totul la cale.

Acum înţelegea că avusese un plan foarte bine pus la punct. O sunase ceva mai devreme, rugând-o să vină la sediul din Federal Plaza ca să „mai trecem o dată prin declaraţii, nimic important", omiţând intenţionat să-i spună ce o aştepta aici.

Simţi dintr-o dată privirile iscoditoare ale celor prezenţi îndreptate către ea şi-ncercă să-şi ascundă şocul. Îi recunoscu printre ei pe Aparo, Jansson, Amelia şi De Angelis, însă pe ceilalţi nu-i mai văzuse până atunci. Privi din nou spre Reilly şi el îi zâmbi scurt, cordial.

– M-am gândit c-ai vrea să participi şi tu la discuţia asta, îi zise el, întorcându-se apoi către un bărbat pe care Tess nu-l cunoştea şi care începuse să împartă tuturor celor prezenţi nişte hârtii capsate. Dânsul este Terry Kendricks, cel care a reconstruit codificatorul.

– Da, cu ajutorul echipei mele, desigur, se grăbi Kendricks să adauge, zâmbind amabil către Tess. Îmi pare bine.

Tess făcea eforturi considerabile să se mai uite şi-n altă parte decât la maşinăria de pe masă, de la care parcă nu-şi mai putea dezlipi privirea. Îşi aruncă ochii peste foile de la Kendricks, care-i confirmară bănuielile.

– Chiar funcţionează?

– Sigur că da. Totul a mers ca la carte. Doar că e în latină, nu s-a putut altfel. Cel puţin aşa mi-au spus colegii din echipa de lingvişti, care s-au ocupat de traducere.

Tess încă nu înţelegea cum de fusese cu putinţă aşa ceva.

– Dar... cum aţi putut să-l reconstituiţi? întrebă ea întorcându-se către Reilly cu o faţă care-l implora să n-o mai ţină în şah.

– E simplu. Tot ce intră în ţară e scanat cu raze X în orice punct vamal, chiar şi exponatele de mare valoare trimise de Vatican, îi explică el.

Tess simţi nevoia să se aşeze, căci genunchii i se înmuiaseră dintr-o dată şi o luase cu ameţeală. Încercă să se concentreze asupra copiei pe care o primise. Reuşi în cele din urmă să citească primele rânduri. Era vorba de-o scrisoare datată mai 1291.

– Dar asta e data când a avut loc bătălia de la Acra! exclamă ea brusc revigorată. Ultimul bastion al cruciaţilor!

Începu iar să citească, înghiţind practic rândurile şi simţind în acelaşi timp cum un fel de pod imaginar începe să se contureze peste secole între ea şi nişte oameni ale căror destine se consumaseră în vremuri de legendă.

„Cu mare tristeţe în suflet vă anunţăm", începea scrisoarea, „că fortăreaţa din Acra nu se mai află sub oblăduirea noastră. Am părăsit oraşul la căderea nopţii, privind cu inimile grele cum se mistuia în flăcările păgâne..."

47

MAI 1291 – ÎN ESTUL MEDITERANEI

Vâsliseră spre nord toată noaptea, fără să se-ndepărteze totuşi prea mult de ţărm, iar la ivirea zorilor stabiliră un curs către vest şi galera porni înspre Cipru, unde sperau să găsească adăpost în mănăstirea ordinului.

După cruda lovitură de la Acra, cu sufletul umbrit de trista amintire a ultimelor ceasuri petrecute între zidurile cetăţii şi odată ajuns pe corabie, Martin coborâse în cală ca să încerce să se odihnească puţin, însă mişcarea domoală şi ritmică a galerei nu-l lăsă să-nchidă ochii nici măcar o clipă, în afara faptului că nu-şi putea scoate nicicum din minte imaginea bătrânului maestru dându-şi obştescul sfârşit. Astfel de gânduri chinuitoare îl bântuiră toată noaptea, aşa că ieşi printre primii pe punte când abia se crăpa de ziuă, privind cu spaimă şi uimire priveliştea deloc liniştitoare ce i se deschidea în faţa ochilor. Semiîntunericul ce-mpresura încă ambarcaţiunea era brăzdat de fulgere năprasnice ce spintecau negura, iar şuieratul vântului care se-nteţise era acompaniat de vuietul prelung şi-nfundat al tunetelor.

În spate, către est, norii purpurii şi ameninţători acopereau răsăritul, lăsând doar câteva raze firave să le străpungă formaţia compactă undeva în partea de sus, însă nu îndeajuns cât să lumineze zarea neguroasă.

Cum e cu putinţă oare? se întrebă. *Două furtuni de înfruntat, una care ne-ntâmpină, alta care ne urmăreşte...* Se duse şi se consultă în grabă cu Hugh, care-i spuse că nici căpitanul nu mai văzuse aşa ceva până acum.

Erau prinşi la mijloc.

Vântul se înteţea simţitor, aducând la răstimpuri averse de ploaie, o ploaie mărunţă şi rece ca gheaţa. Vela se smucea din ce în ce mai tare în verga nu foarte solidă, iar marinarii de pe punte încercau cu disperare s-o ţină sub control, în timp ce catargul vuia şi trosnea. În cală, caii nechezau speriaţi şi tropăiau pe loc, sforăind nervoşi. Martin îl urmărea atent pe căpitan, care-şi consulta hărţile fără să-şi ascundă îngrijorarea care pusese stăpânire pe el. Identifică repede poziţia galerei şi făcu un semn discret pe hartă, după care dădu fuga şi-i strigă supraveghetorului să mărească ritmul vâslelor, iar omului de la cârmă îi dădu noile coordonate, sperând astfel că va reuşi să scoată corabia din mijlocul furtunii.

Martin îl găsi pe Aimard pe puntea îngustă de la prova, privind şi el cu aceeaşi îngrijorare furtunile care se apropiau.

– E ca şi cum chiar Domnul a ridicat apele astea, le-a făcut să se răzvrătească pentru a ne înghiţi în adâncurile lor neştiute, zise el către Martin cu o privire în care se citeau zbucium şi nelinişte.

Nu mai trecu mult până când furtuna izbucni cu toată puterea, dezlănţuind stihiile apelor de jur-împrejur. Zările se-ntunecaseră de-a binelea, de parcă se făcuse iarăşi noapte, o noapte neagră ca smoala, iar vântul susţinut se transformase deja într-o adevărată vijelie

ce spulbera totul în calea ei. Corabia era ca o coajă de nucă pe marea-nvolburată, ale cărei valuri gigantice şi albe de spumă se ridicaseră din adâncuri şi se-ndreptau spre ei ca nişte pereţi mişcători care se spărgeau de parapet, măturând apoi necruţătoare toată puntea. Fulgere năprasnice brăzdau întunecimea de nepătruns a cerului, urmate imediat de tunete asurzitoare şi greoaie, în timp ce picăturile mari şi dese de ploaie biciuiau corabia din toate părţile, învăluind-o într-o perdea densă şi transparentă.

Hugh îi strigă omului de veghe să caute o bucată de pământ unde s-ar fi putut refugia. Martin îl însoţi pe sărmanul om cu privirea cum se caţără pas cu pas pe catarg. Corabia îşi croia drum anevoie prin imensitatea apelor, puntea fiindu-i măturată la răstimpuri foarte scurte de valurile care mai întâi se izbeau de pupa, zdruncinând-o. Vâslele nu mai făceau faţă de mult, unele lovindu-se de chilă, altele rupându-se în două şi rănindu-i pe ocnaşii care reuşeau cu greu să le stăpânească, fiind ei înşişi înlănţuiţi şi neputându-se mişca în voie, astfel încât Hugh se văzu nevoit să le ordone să le tragă înapoi.

Trecuseră deja câteva ore bune de când se luptau cu natura dezlănţuită când dintr-o dată Martin auzi un pârâit prelung şi asurzitor, care acoperi chiar şi vuietul nestăpânit al apelor. Era tambuchiul de la pupa, care cedase presiunii şi crăpase, lăsând apa să se năpustească năvalnic dedesubt. Aproape instantaneu ambarcaţiunea începu să se legene ameninţător, când de undeva de sus se auzi un zgomot sfâşietor, ca şi cum o scândură s-ar fi rupt brusc din structura de lemn unde fusese fixată. Era de fapt catargul, care fusese smuls şi se prăbuşi greoi peste trei dintre membrii echipajului sub privirile uimite ale lui Martin, în timp ce bietul om cocoţat pe el fu azvârlit în valurile furibunde.

Fără velă şi vâsle, galera rămase în voia sorţii, la mila furtunii şi a vârtejurilor ameţitoare, plutind fără ţintă pe apele înfuriate care când o împingeau cu forţă înainte, când o trăgeau înapoi, când o zdruncinau din încheieturi sau o învârteau, umflându-se din adâncuri.

Aşa pluti *Templul Şoimului* trei zile şi trei nopţi, timp în care furtuna nu l-a slăbit deloc. Însă izbutise ca prin minune să nu se ducă la fund şi să rămână întreagă. Veni şi ziua a patra şi vântul tot nu se mai domolise, când auziră o voce strigând din răsputeri:

– Pământ! Pământ!

Martin miji ochii prin ceaţă şi-l zări pe omul cu pricina, care arăta cu degetul înainte, înspre ce părea a fi tot ceaţă, negură şi valuri tumultuoase. Apoi însă i se păru că parcă vede ceva, un punct negru undeva departe, în zare, abia vizibil.

Şi atunci se întâmplă.

Chiar când le încolţise speranţa în inimi la vederea crâmpeiului de pământ, corabia începu să pârâie năprasnic din toate încheieturile, semn că nu mai avea mult până să se facă bucăţi. Scândura de pe punte începu să trepideze din ce în ce mai tare şi să scoată un scârţâit prelung în momentul în care lemnul cedă sub greutatea apei. Se auzi apoi un huruit puternic, care acoperi tot vuietul furtunii, urmat la scurt timp de nişte sunete înfundate ce semănau cu o explozie, când întreaga chilă cedă. Vâslaşii erau din ce în ce mai panicaţi, imobilizaţi în lanţurile grele, iar caii din cală sforăiau cu spume la gură, dându-se înapoi până când nu mai avură unde.

– Sclavii! urlă Hugh. Duceţi-vă şi dezlegaţi-i înainte să se-nece!

Oamenii dădură fuga să le desfacă lanţurile, însă libertatea le fu extrem de scurtă, căci în secunda următoare

apele pătrunseră năvalnice în cală, înghiţindu-i în albastrul lor tulbure şi spumos.

Hugh ştia că nu mai e nimic de făcut, aşa că ordonă oamenilor să dezlege barcazul şi să-i dea drumul în larg.

– Daţi-i bătaie, hai! urlă el. Urcaţi-vă-n şalupă şi abandonaţi corabia cu toţii!

Martin se duse să dea şi el o mâna de ajutor, căci barcazul era singura lor şansă de supravieţuire, când îl zări pe Aimard apucând-o în direcţia opusă, către prova, ducând în braţe un obiect voluminos ambalat în piele. Martin îl strigă disperat când zări valul uriaş care se ridicase brusc din adâncurile marine, însă era prea târziu, căci în mai puţin de o fracţiune de secundă apele îl învăluiră, târându-l pe punte şi izbindu-l puternic de masa pe care se aflau hărţile, în al cărei colţ ascuţit se înfipse cu pieptul. Scoase un strigăt sfâşietor de durere, dar strânse din dinţi şi se opinti în picioare, cu mâna strâns apăsată pe rană. Când Martin ajunse lângă el şi-i întinse mâna ca să-l ajute, Aimard i-o îndepărtă uşor, fără să dea drumul nicio clipă obiectului învelit în piele, deşi era evident că în condiţia precară în care se afla greutatea şi volumul acestuia nu făceau decât să-i agraveze starea.

Reuşiră cu chiu, cu vai să se urce în barcaz, care era acum cam la acelaşi nivel cu puntea corabiei avariate. Martin de Carmaux se uita împietrit la îngrozitorul spectacol, ştiind că e ultima dată când mai vedea *Templul Şoimului.* Partea din faţă a galerei ara aruncată de valuri de colo-colo precum o creangă uscată de copac, iar pârâitul ei prelung reuşi s-acopere până şi şuierul demonic al vântului sau nechezatul isteric al cailor care se înecau.

În ochii celorlalţi opt oameni care se aflau alături de el în barcaz se citea aceeaşi groază când vasul dispăru brusc, înghiţit de muntele de valuri.

Plutiră o vreme în derivă, mânaţi când de valurile umflate, când de curenţi sau de vânt. La început barca părea o biată jucărie de hârtie pe apele dezlănţuite, însă căpitanul găsi repede ceva de făcut pentru şase dintre cei nouă supravieţuitori, pe care-i puse să mânuiască vâslele ca să mai amortizeze smuciturile bruşte. Martin se număra şi el printre ei, vâslind cu sârg, dar cu gândurile în altă parte. Privea în gol înainte, simţind cum îl copleşesc oboseala şi deznădejdea. Fuseseră alungaţi din Ţara Sfântă, pierduseră *Templul Şoimului* şi acum erau într-o amărâtă de barcă în mijlocul pustietăţii, şi cine ştie cât vor putea supravieţui, chiar dacă dădeau de pământ. Nu mai conta unde erau, căci se aflau departe de casă, în teritorii ostile, fără arme cu care să facă faţă eventualilor duşmani.

După câteva ore de plutire în voia sorţii, observară că valurile se mai potoliseră şi marea era ceva mai calmă, şi-ntr-un sfârşit văzură şi pământul pe care-l zărise omul de veghe. Vâsliră şi mai abitir, adunându-şi ultimele forţe, şi-n curând brăzdau valurile spumoase ce se spărgeau zgomotos de ţărmul din ce în ce mai apropiat. Când păşiră în sfârşit pe nisipul ud al plajei, furtuna încă nu se potolise şi ploaia îi mai agasa cu picăturile ei reci şi pătrunzătoare, dar cel puţin simţeau pământul sub picioare.

După ce fiecare îşi trecu sabia prin fundul barcazului, îi dădură drumul înapoi în larg, unde valurile încă neîmblânzite îl împresurară din toate părţile trăgându-l în abis, căci, deşi primejdia trecuse, marea era încă agitată. Nu trebuia să fie văzuţi de nimeni, şi nimeni nu trebuia să ştie că scăpaseră cu viaţă, aşa că hotărâră să nu atragă atenţia. Hugh le spuse că în momentul în care furtuna se dezlănţuise corabia se-ndrepta

către nord şi că, după bănuielile lui, *Templul Şoimului* fusese dus de curenţi undeva în apropiere de Cipru şi apoi împins iar către nord. Bazându-se pe buna judecată a căpitanului, dar mai ales pe cunoştinţele şi experienţa sa pe mare, Aimard hotărî c-ar fi mai bine să-şi găsească un adăpost într-un loc mai ferit şi le propuse să se-ndrepte către inima insulei înainte de a o apuca înspre vest în căutarea unui port.

Îşi găsiră adăpost între colinele domoale, unde erau feriţi nu numai de vântul muşcător, ci şi de eventualele priviri indiscrete ale localnicilor, care însă nu păreau un motiv serios de îngrijorare, căci, în afară de vaietul înfundat al furtunii, nu auziseră nimic şi nu văzuseră pe nimeni. Insula părea pustie şi stearpă, lipsită de orice formă de faună, probabil din cauza vremii potrivnice. Martin îl studiase pe Aimard în vreme ce căutau un loc de odihnă şi băgase de seamă că starea lui se înrăutăţea văzând cu ochii. Lovitura la coaste fusese zdravănă, iar rana cu care cavalerul se alesese în urma ei începea să-l deranjeze din ce în ce mai tare, în ciuda eforturilor sale de a-şi ascunde durerea cumplită care-l chinuia. Mergea mai departe strângând din dinţi, apăsând cu o mână rana în timp ce cu cealaltă ţinea sub braţ misteriosul pachet.

Când ajunseră în sfârşit la zidurile unui oraş realizară că s-ar putea să fie nevoiţi să lupte în starea jalnică în care se aflau. Nu numai că erau răniţi şi frânţi de oboseală, dar armele pe care le aveau nu puteau să-i ajute prea mult. Teama li se mai potoli întrucâtva la speranţa c-or să găsească măcar ceva de-ale gurii, dar descoperiră că oraşul fusese părăsit şi că nu mai rămăsese nimeni în casele goale. Zăriră ruinele unei biserici în centru, ai cărei pereţi erau încă în mare parte intacţi, însă din acoperiş nu mai rămăseseră decât o grămadă de

scânduri pe jumătate făcute scrum, care se sprijineau şubred pe coloanele înalte de piatră, stând să cadă la cea mai mică mişcare. Era greu de spus cât timp se scursese de când lăcaşul fusese astfel pângărit, însă un lucru era sigur: trecuseră câteva săptămâni bune, dacă nu luni sau chiar ani.

Vizavi de biserică era o fântână peste care o salcie plângătoare îşi revărsa frunzele bătrâne, şi lângă care cei nouă se prăbuşiră extenuaţi, încercând să-şi tragă sufletul. Dintre toţi, Aimard de Villiers se simţea cel mai rău. Martin tocmai îi aducea nişte apă din fântână când auzi un sunet melodios – clinchete de clopoţei. Cu toţii se grăbiră să se ascundă, zărind din adăpostul lor câteva capre care înaintau agale pe strada îngustă, oprindu-se în dreptul fântânii, unde începură să tragă cu putere de crengile subţiri ale salciei, molfăind în voie. În urma lor apăru şi păstorul, un moşneag olog şi adus de spate, alături de un băieţel.

La semnul lui Aimard, Martin preluă controlul, făcându-le celorlalţi semn cu mâna să se împrăştie de jur-împrejur şi să stea de pază, în timp ce el şi Hugh îl luară pe păstor prin surprindere, apropiindu-se de el pe nesimţite. Bătrânul căzu în genunchi speriat, implorându-i să nu-l omoare sau măcar să-i cruţe viaţa nepotului său. Vorbea în arabă, pe care din fericire atât Aimard, cât şi Martin o înţelegeau şi o vorbeau destul de bine, la fel ca şi alţi cavaleri ai ordinului. Chiar şi aşa, le luă ceva timp până să-l liniştească pe bătrân şi să-l asigure că n-are de ce să se teamă, şi încă mai mult ca să-i explice că vor să cumpere o capră şi nu s-o ia pur şi simplu. N-aveau bani să-i dea pe ea, şi nici alte lucruri de valoare, însă puseră mână de la mână şi reuşiră să strângă nişte haine desperecheate care, chiar dacă nu făceau cât o capră, erau mai mult decât nimic, iar ei puteau

avea conştiinţa împăcată că cel puţin încheiaseră un târg cât de cât acceptabil.

În vreme ce bătrânul scotea apă din fântână ajutat de nepotul său, pentru ca animalele să-şi mai potolească setea, cavalerii se traseră deoparte şi înjunghiară capra primită, după care aprinseră focul şi o puseră la proţap s-o frigă. După ce friptura fu gata, îi invitară la ospăţ şi pe bătrân cu nepotul lui; acest gest de bunătate avea să le salveze viaţa tuturor.

Bătrânul le spuse cât de recunoscător era că rămăsese în viaţă, şi tot de la el aflară şi numele oraşului: *Fonsalis*. După-amiaza târziu îşi reluă din nou peregrinările alături de băieţandrul slăbănog şi de caprele lor. Cu stomacul plin şi mult mai întremaţi, cavalerii şi cei câţiva marinari mai traseră un pui de somn, liniştiţi la gândul că-şi vor putea relua călătoria în dimineaţa următoare.

Nu trecu însă nicio oră când se văzură nevoiţi să-şi întrerupă somnul, căci cavalerul care stătea de pază auzi un zgomot ciudat şi-l trezi iute pe Martin. Erau paşii cuiva care alerga, venind înspre ei. Curând îl zăriră pe micuţul păstor. Când ajunse lângă ei abia mai respira şi era vizibil speriat. El le dădu de ştire că o ceată de mameluci se-ndrepta spre ei. Le mai spuse şi că bunicul îi ştia bine, căci nu era prima oară când veneau în Fonsalis după apă, şi că era păţit din cauza lor, căci îl prădaseră în repetate rânduri.

N-aveau altă şansă decât să lupte cu ei.

Ajutat de Aimard, Martin puse repede la punct un plan de bătaie, intenţionând să-i atragă pe mameluci într-o ambuscadă. Se dispuseră aşadar într-o formaţie în V, la distanţă unul faţă de celălalt. Fântâna era vârful V-ului, iar cele două laturi erau deschise înspre duşman, ca să-l prindă la mijloc.

Având în vedere ce arme aveau la dispoziție, adunară ce mai găsiră printre dărâmăturile bisericii, bare de fier contorsionate, de diverse grosimi și dimensiuni, după care Hugh și unul dintre oamenii lui întinseră o bucată lungă de sfoară de la fântână până la ultimul om care-nchidea V-ul pe fiecare latură, formând un triunghi alungit, și camuflară cu noroi și țărână latura de jos, care era chiar în drum și risca să fie văzută de mameluci. Odată pregătită capcana, fiecare își ocupă postul dinainte stabilit.

Așteptarea fu scurtă, căci îi auziră venind înainte de a intra în raza lor vizuală, așa tămbălău făceau, râzând zgomotos și vorbind tare. Era clar că isprăvile lor în zonă fuseseră îndeajuns de crude și de convingătoare încât să le dea o asemenea siguranță de sine, căci mamelucii erau în general oameni cruzi și de temut. În urmă cu circa cincizeci de ani, mulți tineri de prin părțile locului fuseseră vânduți ca sclavi sultanului Egiptului care, nebănuind consecințele propriilor sale acțiuni, i-a educat ca războinici. El i-a încadrat în Garda Națională și i-a numit mameluci, care în arabă înseamnă „proprietate". Câțiva ani mai târziu mamelucii au declanșat o revoltă în urma căreia au pus stăpânire pe Egipt, devenind chiar mai de temut decât cei care-i vânduseră odinioară sultanului.

Când în sfârșit îi zăriră, nu putură să nu le admire ținuta. Îmbrăcați din cap până-n picioare în zale și piele, veneau călare semeți, fiecare dintre ei purtând la brâu o sabie lungă într-o teacă subțire de lemn și un pumnal vârât la cingătoare. Peste oblâncul șeii aveau câte un scut mare și circular de metal, iar prapurii multicolori ce atârnau de lăncile lor se legănau în mersul cailor.

Martin îi numără. Băiatul avusese dreptate, erau douăzeci și unu de războinici. Asta însemna: ori

mamelucii, ori ei. Nu-şi puteau permite să-l cruţe pe niciunul dintre ei sau – şi mai rău – să le scape, căci pe urmă s-ar fi întors cu ajutoare însutite.

În momentul în care cei din coada alaiului trecură de hotarul atât de bine ascuns de Hugh şi de ajutorul său, Martin îl auzi pe conducătorul lor descălecând în dreptul fântânii, foarte aproape de el. Ridicându-se atunci brusc dintre crengile salciei, se năpusti asupra lor mai ceva ca ghiuleaua unui tun, reuşind să-i străpungă pe doi dintre ei din două mişcări iuţi ale sabiei. Ceilalţi mameluci se pregăteau şi ei să coboare din şa când fură luaţi prin surprindere de restul naufragiaţilor, care-şi părăsiră ascunzătorile şi tăbărâră pe ei, urlând din toţi rărunchii ca nişte adevăraţi războinici şi dezlănţuind o ploaie de lovituri asupra duşmanilor cu ce aveau la îndemână, fie săbii sau suliţe, fie bucăţi grele de fier. Surpriza a fost completă, iar efectul pe măsură.

Cei care reuşiră cumva să rămână în şa îşi struniră iute caii, încercând să fugă pe unde veniseră, dar Hugh şi omul lui stăteau de pază şi, când îi zăriră venind în galop, ridicară repede sfoara acoperită de ţărână, ţinând-o strâns şi-ntinzând-o la maximum. Grăbiţi şi-nspăimântaţi, mamelucii nici măcar n-o observară, galopând mai departe fără să se oprească. Căzură mai întâi primii cai, dar fu de ajuns, căci cei din rândul doi se izbiră de călăreţii răsturnaţi şi de patrupedele lor culcate la pământ, zburând prin aer neajutoraţi. Până să-şi revină în fire, cavalerii îi ajunseră deja din urmă, spintecându-i cu săbiile până ce nu mai rămase nimic din ei, nici aici şi nici în capătul celălalt, lângă fântână.

Victoria avu însă preţul ei, căci în încăierare pieiră doi dintre membrii echipajului şi tot atâţia cavaleri. Nu mai rămăseseră aşadar decât cinci, dintre care Aimard era grav rănit şi sleit de puteri.

Dar acum aveau nu numai arme mai bune, ci şi cai.

În acea noapte, după ce-şi îngropară morţii după datina creştină, se culcară lângă zidurile vechii biserici, făcând de pază cu rândul. Martin nu putu deloc să adoarmă, căci mintea îi era asediată de tot felul de imagini de peste zi, aşa că somnul îi sărise de tot, lăsându-l într-o stare de trezie atât de încordată, încât auzea până şi cel mai mic zgomot sau mişcare.

Stând întins şi ascultând zgomotele difuze ale nopţii i se păru la un moment dat că aude ceva zarvă dinăuntrul bisericii, unde-l duseseră pe Aimard să se odihnească mai la adăpost. Ştia că bătrânul cavaler era chinuit de dureri, şi-l văzuse în repetate rânduri scuipând sânge. Se ridică şi intră în biserică pe uşa pe jumătate arsă, însă nu-l zări pe Aimard. Scrută întunericul dens şi-l observă pe bătrânul cavaler stând în picioare lângă un foc plăpând ale cărui flăcări alungite tremurau firave în palele de vânt ce pătrundeau de afară prin acoperişul dărâmat. Se apropie şi văzu că Aimard compunea o scrisoare, având alături o maşinărie ciudată cu multe pinioane pe care Martin n-o mai văzuse până atunci.

Cavalerul înălţă capul spre el şi ochi îi luciră în lumina palidă a flăcărilor.

– Martin, ajută-mă cu asta, îi zise el c-o voce gravă, răguşită.

Martin se trase şi mai aproape, simţind cum i se încordează toţi muşchii corpului deodată.

– Cu ce te pot ajuta?

– Nu mai am forţa de altădată, zise Aimard înecat de un acces scurt de tuse. Vino cu mine, îi ceru, aplecându-se cu greu după sacul de piele şi conducându-l în partea din spate a bisericii, într-o zonă pavată cu lespezi dreptunghiulare, cu diverse nume şi date înscrise pe

unele dintre ele. Curând Martin își dădu seama că erau de fapt pietre de mormânt.

– Asta, spuse cavalerul oprindu-se în dreptul uneia pe care era scris cuvântul *Romiti*.

Martin îl privea nedumerit, căci nu înțelesese ce voia bătrânul de la el. Aimard îi ghici gândurile și-i zâmbi cald.

– Vreau s-o deschizi, îi explică el liniștit.

Fără să aștepte alte explicații, tânărul cavaler se puse pe treabă, folosindu-se de sabie ca să urnească placa.

– Ai grijă să-l ții deschis pentru mine, îl rugă Aimard îngenunchind pe pământul rece și strecurând sacul de piele prin deschizătură. Apoi îi făcu un semn discret din cap, zicându-i mulțumit: Atât, mulțumesc.

Martin coborî încet lespedea, fixând-o înapoi în lăcașul ei, după care Aimard o mai privi o dată ca să se asigure că nu se vedea că se umblase acolo. Se ridică apoi în picioare și se târî înapoi lângă foc, unde se întinse în micul culcuș pe care și-l încropise, chircit de durere.

Martin privi în gol întunecimea dinaintea lui, amețit de torentul de gânduri ce-i bombardau mintea nedormită. Când Aimard de Villiers îi propusese să se alăture ordinului, se simțise extrem de onorat și nerăbdător, și-n primii trei ani mândria îi fusese pe deplin răsplătită, căci templierii erau într-adevăr respectați ca un grup de nobili plini de curaj și inițiativă, care-și dedicaseră viața Bisericii, oamenilor, lui Dumnezeu. Dar ce se va-ntâmpla acum, când Țara Sfântă era pierdută și nu mai aveau pentru ce lupta? Ce-o să se aleagă de ei? Care mai erau obiectivele lor?

Mai erau și alte lucruri care-l deranjaseră și care acum reieșeau la suprafață. De-a lungul anilor ajunsese să-și dea seama de existența unor neliniști ce păreau să

umbrească viaţa ordinului. Din frânturi de conversaţii auzite din întâmplare pe ici, pe colo, pusese lucrurile cap la cap şi nu-i fusese deloc greu să-şi dea seama că între Biserică şi ordinul lor existau anumite tensiuni, dacă nu chiar neînţelegeri. Această descoperire îl zdruncină întrucâtva, căci după mintea lui lucrurile ar fi trebuit să stea exact invers, şi-n loc de disensiuni şi bănuieli s-ar fi aşteptat să găsească legături strânse bazate pe onoare şi încredere reciprocă. Dar ruptura se dovedise a fi atât de mare, încât nu de mult Biserica le ignorase cu desăvârşire cererile de a le trimite mai mulţi oameni. Refuzul feţelor bisericeşti de a le da o mână de ajutor pecetluise soarta garnizoanei de la Acra.

Era oare posibil ca Biserica să fi pus Templul în primejdie cu bună ştiinţă?

Îşi îndepărtă gândul din minte. Nu, era prea de tot.

Şi apoi mai erau întrunirile secrete pe care William de Beaujeu le ţinea doar cu cei mai în vârstă membri ai ordinului. Cu toţii ieşeau de la aceste adunări cu feţe lungi pe care se citea o îngrijorare mocnită a cărei cauză refuzau s-o împărtăşească şi altora. Aşa se întâmpla de fiecare dată şi cu Aimard de Villiers, în ciuda felului său de a fi onest şi deschis, calităţi pe care Martin le preţuise dintotdeauna la bătrânul cavaler. Mai erau apoi cufărul cu modele încrustate şi cuvintele neînţelese pe care Aimard le schimbase cu Marele Maestru înainte să fugă din cetate şi să se îmbarce pe *Templul Şoimului*. Iar acum sacul ăsta misterios din piele şi ciudata maşinărie aflată lângă foc.

Oare Aimard nu mai avea încredere în el?

– Martin, băigui bătrânul în spatele lui cu voce guturală.

Tânărul se întoarse către el şi-i fixă faţa contorsionată de durere.

– Cred că știu ce gândești. Dar crede-mă, rogu-te, când îți spun... Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le afli, Martin, dacă vrem ca ordinul nostru să supraviețuiască. William mi-a încredințat mie această grea sarcină și știința de care e nevoie pentru a fi înfăptuită, însă... Se opri brusc, tușind apăsat, după care își șterse gura cu mâna și continuă: Călătoria mea se încheie aici, și tu știi asta la fel de bine ca mine. Protestă tăcut ridicând ușor o mână când Martin vru să-l contrazică, grăbindu-se să vorbească. Trebuie și eu la rândul meu să-i încredințez cuiva secretul, Martin, și acel cineva ești tu. Ție-ți va reveni acum sarcina de a duce la bun sfârșit ceea ce eu abia am început.

Auzind cuvintele bătrânului, pe Martin începu să-l mustre conștiința că se îndoise de bunele sale intenții.

– Vino și așază-te aici lângă mine, îl invită Aimard, așteptând până ce Martin se așeză lângă foc, după care trase adânc aer în piept și începu: Mulți ani doar câțiva membri ai ordinului nostru au știut secretul de care-ți spuneam, și l-au păstrat cu sfințenie. La începutul începuturilor, numai nouă cavaleri îl cunoșteau, și de atunci încolo numărul celor care îl știau a fost păstrat același. E un fel de lege nescrisă care spune că niciodată mai mult de nouă cavaleri nu trebuie să afle taina, care stă de altfel la baza ordinului nostru, fiind sursa temerilor și a invidiei Bisericii.

Aimard merse mai departe cu povestirea, în timp ce Martin îl asculta curios, dar din ce în ce mai neîncrezător, până când în cele din urmă se arătă șocat de ce aflase, dacă nu chiar scandalizat. Ținând cont însă că Aimard era cel care-i povestea toate lucrurile acelea, știa că bătrânul nu poate să-l mintă. Nu, povestea trebuia să fie purul adevăr.

Aimard vorbi întruna, toată noaptea, cu vocea tremurândă şi din ce în ce mai slăbită, şi pe măsură ce el avansa cu povestea, Martin simţea cum ceva înlăuntrul lui se transformă, cum furia i se preschimbă mai întâi în teamă, şi apoi într-un puternic simţ al datoriei care-i înfierbântă minţile. Aimard îi era ca un tată şi Martin nu putea să nu-i admire devotamentul neclintit faţă de cauza ordinului, simţind cum încetul cu încetul începe să se molipsească de aceeaşi senzaţie minunată care parcă i se încrusta în suflet cu fiecare vorbă a bătrânului.

Răsăritul îi găsi tot vorbind. Când Aimard termină în sfârşit ce avea de spus, Martin rămase pe gânduri câteva minute, după care-l întrebă:

– Ce trebuie eu să fac?

– Am aici o scrisoare pe care-am scris-o azi-noapte, începu Aimard. Ea trebuie cu orice preţ s-ajungă la Marele Maestru din Paris şi nimeni altcineva în afară de el nu trebuie s-o vadă.

Îi înmână hârtia, peste care Martin îşi aruncă ochii în fugă, neputând însă s-o citească. Aimard înţelese şi-i arătă maşinăria de lângă el cu o mişcare a capului.

– E codificată. O simplă măsură de precauţie, în caz că nimereşte în mâini duşmane. Nu uita că ne aflăm de pământ străin şi n-aţi mai rămas decât patru. Staţi împreună atât cât e nevoie, după care împărţiţi-vă în două şi mergeţi către Paris pe drumuri diferite. Uite, am făcut o copie, ca să aveţi fiecare câte una. Grăbeşte-i şi pe ceilalţi şi-ncearcă să-i convingi de importanţa misiunii, dar nu le spune, rogu-te, adevărul pe care ţi l-am dezvăluit, decât atunci când vei fi sigur că ţi-a sunat ceasul cel din urmă.

– Dar ce se-ntâmplă dacă murim cu toţii pe drum? întrebă Martin, studiind faţa lividă a bătrânului. Ce se va alege de ordin?

– Nu suntem noi ultimii, îl încurajă Aimard. Mai sunt şi alţi fraţi de-ai noştri, unii în Paris, alţii prin alte părţi. N-avea grijă, adevărul nu va pieri niciodată. Unele dintre lucrurile scrise în epistolă le ştiu numai eu, deşi, după câte bănuiesc, Hugh a ghicit deja o parte dintre ele. Nu-ţi fie teamă, n-o să te tragă de limbă, îl cunosc. Nu e un membru al ordinului, e-adevărat, însă e un om loial, aşa că te poţi încrede în el fără rezerve, aşa cum mă încred şi eu în tine.

Îşi vârî apoi mâna în sân, de unde scoase două pachete subţiri învelite în pânză gudronată.

– Ia-le. Dă unul celorlalţi doi.

– Adică cui, lui Hugh?

– Nu, dădu Aimard din cap. Din păcate, Hugh nu face parte din ordinul nostru, şi trebuie să ne gândim că va veni poate o vreme când Marele Maestru din Templul din Paris nu va fi dispus să plece urechea decât la vorbele unuia dintre ai noştri. Dacă mă gândesc mai bine, cred c-ar trebui să faci echipă cu Hugh.

Martin asculta atent, încuviinţând în tăcere.

– Dar cu dumneata cum rămâne? întrebă el.

Aimard tuşi şi scuipă iar sânge, ştergându-şi apoi barba cu dosul palmei.

– Până acum putem spune c-am avut noroc, zise el, însă veţi mai avea multe pericole de-nfruntat şi obstacole de trecut pe parcursul anevoioasei voastre călătorii. E o chestiune de maximă urgenţă, aşa că nu vă veţi putea opri nici măcar ca să vă îngrijiţi bolnavii sau răniţii. Aşa va fi, şi-aşa trebuie să fie şi acum. Plecaţi cât mai repede, şi pe mine lăsaţi-mă să-mi închei călătoria aici!

– Dar nu putem să te lăsăm în urmă, protestă Martin.

– După accidentul de pe corabie, zise Aimard ducându-şi mâna la rană şi scrâşnind din dinţi, mă mir c-am mai rezistat până aici. Nu mai am mult de trăit,

Martin. Ia scrisorile şi du-te. Trebuie neapărat să ajungi la Paris. O mare răspundere îţi apasă pe umeri, şi multe depind de izbânda ta.

Martin de Carmaux nu mai zise nimic, mulţumindu-se să încuviinţeze în tăcere. Înainte de a se ridica să se ducă afară la ceilalţi care-l aşteptau lângă caii pregătiţi, îşi îmbrăţişă mentorul pentru ultima oară.

După o scurtă discuţie cu cei trei, intrară cu toţii în biserică să-şi ia rămas-bun de la Aimard de Villiers, care-i privi pe fiecare în ochi preţ de-o secundă, după care se ridică încetişor şi-o porni către fântână şchiopătând, cu ciudata maşinărie în braţe. Martin rămase mut de uimire când îl văzu pe bătrân lovind aparatul cu putere de peretele de piatră, zdrobindu-l şi făcându-l bucăţi, pe care apoi le aruncă în puţul adânc.

– Dumnezeu fie cu tine, zise Martin cu vocea înecată, şi cu noi toţi.

Fără să mai piardă apoi nicio clipă, apucă hamul unuia dintre cai şi-şi făcu vânt în şa, plecând în galop către nord, urmat îndeaproape de ceilalţi trei, şi ei călări, care în curând îl ajunseră din urmă şi se înşiruiră după el. Caii rămaşi fără stăpân le flancau spatele, cu şeile lor împodobite şi goale.

Niciunul nu ştia ce-i aşteaptă sau ce pericole aveau să mai înfrunte în lunga lor călătorie către Franţa.

Mintea lui Tess încă mai hoinărea pe teritorii de mult apuse, printre temuţii mameluci, când vocea groasă a lui Jansson o trezi din mica reverie medievală şi-o aduse înapoi cu picioarele pe pământ, în America secolului XXI.

– Probabil că până acum a apucat şi Vance să decodeze documentele astea. Trebuie să ţinem cont şi de asta, zise el.

– Categoric, fu Reilly de acord.

Tess încerca să-şi revină şi, aducându-şi aminte unde se află, îl privi insistent pe fiecare dintre cei prezenţi, cu mâinile încă încleştate pe copia dată de Kendricks. Niciunul nu părea la fel de pătruns ca ea de solemnitatea momentului. Era totuşi ceva incitant să poţi pătrunde cu puterea minţii în vieţile, faptele, gândurile sau chiar moartea unor oameni care au trăit cu sute de ani în urmă. Mai era, pe de altă parte, şi o confirmare a tuturor bănuielilor şi presimţirilor de care nu mai putea scăpa de când cu cele întâmplate la muzeu. Nu-şi mai găsea locul, nerăbdătoare să-şi vadă teoriile demonstrate. Asta putea fi şansa ei cea

mare, un alt fel de descoperire a Troiei antice sau a mormântului lui Tutankhamon. Se întreba dacă și ceilalți erau la fel de entuziasmați de conținutul foilor pe care le aveau în față și mai ales de lucrurile la care făceau ele aluzie, sau dacă scrisoarea li se părea interesantă mai degrabă pentru că-i ajuta să rezolve un caz încâlcit.

Expresia de pe fața lui Jansson era destul de elocventă în acest sens.

– Bun, continuă el, ideea e că încă nu știm exact tot ce poate face drăcia asta sau cum trebuie folosită. Ceea ce știm însă este că e destul de mică pentru a încăpea într-un săculeț și cel puțin avem o pistă: *Fonsalis*.

În acel moment îi aruncă lui Kendricks o privire întrebătoare, așteptându-se probabil ca el să intervină.

– Îmi pare rău, zise acesta sobru. Nu te pot ajuta în privința asta. Am niște oameni care se ocupă de problemă chiar acum, însă deocamdată n-au găsit nimic, e ca și cum s-ar lovi de un perete invizibil. N-au găsit niciun document care să ateste existența unui oraș cu numele ăsta.

– Chiar nimic ? se încruntă Jansson enervat.

– Nimic. Deocamdată, cel puțin. Vorbim totuși de secolul al XIII-lea, e cam greu să găsești informații documentate. Cartografia era pe atunci o știință rudimentară și primitivă și am găsit foarte puține hărți care să dateze din perioada respectivă, ca să nu mai vorbim de texte scrise. Analizăm tot ce avem din secolul al XIII-lea încoace, până în prezent – scrisori, jurnale, genul ăsta de documente scrise. O să dureze ceva.

Jansson se rezemă de spătarul scaunului, trecându-și nervos mâna prin păr, cu o față preocupată. Era clar că nu-i plăcea să-i fie stricate socotelile, mai ales dacă era vorba de informații clare și precise.

– Atunci, poate că nici Vance nu ştie unde e, sugeră Aparo.

Tess avu un moment de ezitare, după care îşi luă inima în dinţi şi spuse:

– Eu nu m-aş baza prea mult pe asta. E chiar domeniul lui de specializare. Se prea poate ca referiri la oraşe de mult dispărute să nu figureze în baza voastră de date, unde probabil că aveţi în general doar publicaţii de largă circulaţie, însă ele pot apărea în vechi manuscrise din vremea respectivă, genul de lucrări obscure pe care numai unul ca Vance ar şti unde să le găsească.

Jansson o privea, părând că meditează la cele spuse. De Angelis o privea şi el insistent, cu o expresie pe care Tess nu o putea pătrunde. De altfel, se aşteptase ca măcar el să înţeleagă valoarea extraordinară a documentului pe care tocmai avuseseră prilejul să-l studieze. Însă el rămase tăcut pe tot parcursul şedinţei, nedând nici cel mai mic semn de preocupare.

– Oricum, e foarte important să-i dăm de cap chestiunii ăsteia, dacă vrem să-l prindem pe tip, zise Jansson încă iritat, după care se-ntoarse către De Angelis:

– Părinte, colegii dumitale ne pot fi de mare folos în rezolvarea problemei, remarcă el.

– Categoric, răspunse De Angelis amabil. O să am grijă să-i convoc pe cei mai de seamă învăţaţi, care vor căuta în arhivele bibliotecii noastre. Este imensă, într-adevăr, însă sunt convins că e doar o chestiune de timp până vom găsi răspunsul.

– Mda, stăm cam prost cu timpul, ăsta-i purul adevăr, zise Jansson descumpănit, întorcându-se către Reilly. Probabil că omul nostru se pregăteşte deja de plecare, dacă n-a plecat deja.

– O să iau legătură cu cei de la Poliţia de Frontieră, să fie cu ochii-n patru. Biroul Protecţiei Vamale se ocupă

cu verificarea tuturor persoanelor sau obiectelor care intră sau părăsesc teritoriul ţării. Dar oricum, indiferent de locul exact, trebuie să fie undeva în zona de est a Mediteranei, nu? întrebă el privind către Tess. N-am putea totuşi să mai restrângem aria geografică a căutărilor?

Tess tuşi uşor, cântărind sugestia lui Reilly.

– Ar putea fi oriunde, nu neapărat în zona Mediteranei. După o asemenea furtună puteau naufragia oriunde, în principiu. Ai cumva o hartă la îndemână?

– Sigur că da, zise Kendricks aplecându-se şi trăgând tastatura către el.

După câteva manevre, pe ecranul cu plasmă din faţă apăru o hartă a lumii. Mai apăsă câteva taste şi imaginea se mută de câteva ori până când văzură o hartă detaliată a Mediteranei de Est. Tess se ridică şi se apropie.

– Conform scrisorii, au plecat din Acra, care era cam pe unde e Haifa acum, însă ceva mai la nord, şi s-au îndreptat spre Cipru. Probabil că înainte s-o cotească spre vest au mers un timp spre nord, însă cel mai probabil furtuna i-a lovit înainte de a se apropia de destinaţie.

Se opri apoi, studiind harta cu atenţie. Gândurile îi zburară iar către acele vremuri de mult apuse, trezindu-i imagini atât de vii şi de reale, încât parcă ar fi fost şi ea acolo, însoţindu-i pas cu pas în călătoria anevoioasă. Încercă să revină la realitate şi să se concentreze asupra sarcinii ce-o aştepta.

– Cheia e direcţia în care i-a împins furtuna, continuă ea. Dac-am ştii asta, misterul ar fi ca şi rezolvat. Presupunând că i-a purtat undeva la est de Cipru, ar fi putut să naufragieze oriunde pe coasta Siriei sau aici, în partea de sud-est a ţărmului Turciei. Pe de altă parte, în cazul în care ar fi fost împinşi la vest de Cipru, ar fi

ajuns pe undeva pe aici, pe coasta de sud-vest a Turciei, între Golful Antaliei şi Rhodos.

– E o arie destul de extinsă, remarcă Jansson deloc entuziasmat.

– Problema e că relieful e peste tot cam la fel, mai spuse Tess, aşa că scrisoarea nu prea ne ajută în privinţa asta, deoarece nu menţionează nimic ieşit din comun. Dar după părerea mea nu puteau să fie chiar aşa departe de coastă, dac-au reuşit să vadă pământ în mijlocul furtunii dezlănţuite.

Reilly o aprobă în tăcere, cu ochii aţintiţi la hartă.

– Am putea începe prin a le da de ştire oamenilor noştri din Turcia şi Siria. Ar fi un început.

Jansson însă nu părea deloc lămurit.

– Stai niţel! zise el încruntându-şi sprâncenele. Vrei să spui că Vance ăsta chiar crede că lucrul îngropat de naufragiaţii ăia acum sute de ani mai e încă acolo? Se pare totuşi că scrisoarea a ajuns în Franţa până la urmă. De unde ştie el că templierii n-au trimis pe cineva să recupereze obiectul respectiv?

Tess îşi adună gândurile, încercând să-şi amintească povestea spusă de Vance. *Se zice că tânărul călugăr n-a mai zâmbit niciodată de atunci.*

– Cheia e când exact s-au întâmplat toate astea. Vance a spus că bătrânul care i-a arătat călugărului manuscrisul – acel preot tânăr care pare-se că a albit la aflarea secretului, dacă vă amintiţi – a zis că *bătrânul era unul dintre ultimii templieri în viaţă*. De Molay şi ceilalţi au fost arşi pe rug în 1314, aşa că bătrânul ăsta trebuie să fi supravieţuit prigoanei, ceea ce înseamnă că povestea s-a petrecut la peste douăzeci de ani după ce corabia s-a scufundat. Probabil că Vance se gândeşte că dacă n-au găsit nimic până atunci, după aceea n-a mai avut cine să caute.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală. Informaţiile pe care tocmai le auziseră nu erau uşor de asimilat mai ales pentru cineva care nu era la fel de priceput ca ea în tainele istoriei.

La un moment dat Kendricks se hotărî să rupă tăcerea, fiind, probabil, dacă nu la fel de iniţiat ca ea în a aprecia valoarea istorică a documentului, măcar cel mai în măsură să emită o teorie.

– O să facem pe calculator nişte simulări cu toate rutele posibile înainte de naufragiu, luând desigur în considerare vânturile sezoniere sau zonale, sau direcţia curenţilor de apă, precum şi alţi factori determinanţi de genul ăsta. Să vedem ce obţinem. Am putea eventual şi să comparăm geografia locului cu descrierea din text, să vedem dacă reuşim să identificăm cel puţin zona, dacă nu chiar locul exact.

– Ar fi o idee să verificăm şi ce date avem despre epavele sau rămăşiţele vaselor care s-au scufundat în zonă. Cine ştie, una dintre ele poate fi chiar *Templul Şoimului*, zise Jansson fâţâindu-se nervos în scaun, semn că întrunirea avea să se sfârşească în curând. Se întoarse apoi către De Angelis cu o ultimă remarcă: Monseniore, ne veţi ţine la curent, sper...

– Desigur. Cum aflu ceva, vă dau de ştire negreşit, spuse acesta la fel de calm şi de reţinut ca-ntotdeauna.

Reilly o conduse pe Tess la lifturile din hol. Erau doar ei doi pe culoar şi, când să apese pe buton ca să cheme liftul, Tess se răzgândi brusc şi se întoarse către el cu o expresie nedumerită:

– Nu mă aşteptam să mă chemi azi, sincer. Mai ales după prelegerea de deunăzi cu „trebuie să renunţi, să-ţi iei gândul de la teoriile tale..."

Reilly se strâmbă încurcat, masându-şi apăsat fruntea şi privind în jos. Fusese o după-amiază lungă şi obositoare.

– Mda, ştiu, şi probabil că foarte curând o să-ncep să regret că am făcut-o, glumi el, căpătând pe urmă o mină gravă. Ca să fiu sincer, am avut îndoieli la început.

– Ei, atunci mă bucur că până la urmă a învins jumătatea care ţine cu mine, râse ea vesel.

Atunci îşi dădu el seama cât de drag îi era zâmbetul acela ştrengăresc. De fapt totul la ea îl atrăgea cu forţa unui magnet. Îşi aminti de figura pe care o făcuse la vederea codificatorului în sala de conferinţe, şi cât de entuziasmată păruse. Toată faţa i se iluminase dintr-o dată într-un zâmbet de adâncă satisfacţie şi atunci simţise cum această fericire îl cuprinde şi pe el în egală măsură. Îl molipsea cu pofta ei de viaţă, cu puterea ei de-a găsi plăceri intense şi sincere în cele mai neaşteptate şi comune lucruri, plăceri pe care mulţi nu puteau sau nu ştiau să le descopere, inclusiv el, care nici nu-şi mai aducea aminte când fusese fericit sau măcar mulţumit ultima oară.

– Uite ce e, Tess, începu el grav. Ştiu cât de mult înseamnă asta pentru tine, dar...

– Vrei să spui că pentru tine nu înseamnă la fel? îl întrerupse ea. De fapt, chiar aşa, ce-nseamnă pentru tine tot ce s-a discutat azi?

Şovăi înainte să răspundă, nefiind obişnuit cu întrebări atât de directe, mai ales când era vorba de părerile referitoare la un anume caz.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să ştiu dacă singurul tău scop e să-l prinzi pe Vance şi să-l bagi după gratii. Asta-i tot ce vrei să obţii din ancheta asta?

– Deocamdată, da, asta-i prioritatea. Nu-mi permit să mă gândesc mai departe. Spera ca răspunsul,

aşa simplu cum era, să-i fie de ajuns pentru moment, însă nu reuşi decât s-o înfurie.

– Nu cred nicio iotă, şi nici măcar tu nu crezi ce spui! se înfierbântă ea. Zău aşa, Sean! De ce nu vrei să recunoşti că eşti la fel de intrigat ca şi mine? E vorba despre un mesaj codificat, pentru Dumnezeu! Un mesaj care vorbeşte de ceva ce ar fi putut să le schimbe destinele şi pentru care au ars pe rug şi-au fost omorâţi până la ultimul om! Nu eşti chiar deloc curios să ştii ce e îngropat sub lespedea aia?

Îi era extrem de greu să nu se lase molipsit de entuziasmul şi patima cu care Tess îşi pleda cauza, însă rezistă tentaţiei.

– Eu zic să-l prindem mai întâi pe Vance. Au murit deja prea mulţi şi devine riscant.

– Da, într-adevăr, au fost prea multe morţi, dacă-i pui la socoteală şi pe toţi acei templieri care au fost omorâţi atunci.

Cuvintele ei îl făcură să-nţeleagă parcă pentru prima dată adevărata amploare a implicaţiilor acestui caz şi aşa destul de încâlcit. De-abia acum începea să vadă lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă, care schimba semnificativ datele problemei. Ştia însă că va trebui să mai aştepte înainte de a se avânta în teorii nefondate. Primul lucru pe lista de priorităţi era rezolvarea dosarului METRAID.

– Vezi, exact despre asta vorbeam. Mi-a fost teamă c-o să reacţionezi aşa, de asta n-aş fi vrut să te mai implic. Obsesia asta a ta te-a acaparat întru totul şi asta mă cam îngrijorează.

– Şi totuşi m-ai sunat.

Îi surprinse iarăşi zâmbetul şiret.

– Mda, aşa e. M-am gândit c-o să avem nevoie de ajutorul şi cunoştinţele tale. Cu puţin noroc, poate

reuşim să-l prindem la graniţă, însă nu neg c-ar fi şi mai bine dac-am avea pe cineva care să-l aştepte deja la Fonsalis, în caz că ajunge până acolo. Mă rog, presupunând c-am şti unde e.

Tess se hotărî în sfârşit să cheme liftul.

– O să-mi pun capul la contribuţie negreşit, îi zise ea amuzată.

Reilly o privea fascinat cum îi zâmbeşte iar, cu aceiaşi ochi verzi scânteietori şi colţul gurii uşor ridicat într-un surâs. Clătină din cap dojenitor, fără să-şi poată înfrâna un chicotit scurt, după care adăugă:

– Păi, ştiam că nu-l scoţi niciodată, râse el. Din priză, vreau să zic.

– Am mai avut şi mici scăpări, crede-mă, îi zise ea cu aceeaşi mimică şireată. Nu foarte des, slavă Domnului, însă s-a mai întâmplat.

Se auziră atunci două sunete cristaline unul după altul, semn că liftul sosise. Imediat uşile metalice se deschiseră silenţioase către cabina în care Tess păşi având grijă să nu se împiedice de pragul uşor înălţat.

– Promiţi să nu intri-n bucluc?

– Nici vorbă! Intenţionez să fiu totalmente, fatalmente şi iremediabil nesăbuită, i-o întoarse ţinând uşile cu mâinile, după care se trase iute înăuntru şi liftul coborî, lăsându-l fără replică.

Mai rămase câteva secunde în faţa liftului tăcut, având încă proaspătă în minte imaginea feţei ei luminoase, când piuitul scurt şi strident al unui alt lift care sosea îl trezi din reverie şi-l aduse înapoi la realitate.

Când Tess părăsi clădirea FBI, avea încă acel zâmbet întipărit pe faţă. Ştia acum cu certitudine că între ea şi Reilly începea să se contureze ceva şi ideea îi surâdea. Îi plăcea senzaţia, căci trecuse ceva timp de când nu se

mai îndrăgostise de cineva, şi-ntotdeauna cel mai mult îi plăcuseră aceste momente de la început, tatonarea şi aşteptarea, lucru care era valabil şi-n meseria ei. *Ia te uită, am ajuns să fac studii comparative între arheologie şi bărbaţi!* Gândul o făcu să se-ncrunte, căci îşi dădu seama cu amărăciune că, la fel ca în arheologie, în viaţa ei amoroasă de până atunci cel puţin, misterul, speranţele şi optimismul cu care pornise de fiecare dată la drum se spulberaseră inevitabil pe parcurs şi că nicio relaţie – şi nici săpăturile, de altfel – nu se ridicase la nivelul aşteptărilor iniţiale.

Dar poate că de data nu va fi la fel. Pe ambele planuri, personal şi profesional.

Vezi să nu! încercă ea să fie realistă.

Înfruntând aerul răcoros de început de primăvară, mergea alene către casă, cu gândul la întrunirea din Federal Plaza. Totul mersese bine, însă ceea ce nu înţelegea încă era de ce De Angelis încercase să-i convingă că secretul pe care încercau să-l descopere avea de-a face cu alchimia. Ideea nu-i dădea pace deloc şi cu cât se gândea mai mult, cu atât o găsea mai ridicolă. Cu toate astea, trimisul Vaticanului părea extrem de convins că dreptatea e de partea lui. O formulă cu ajutorul căreia puteai transforma plumbul în aur... Suna într-adevăr tentant. Oricine ar fi avut această formulă ar fi fost probabil în stare de orice, ca ea să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie. Ceva nu se lega totuşi, dar Tess nu ştia încă ce.

Ce o intriga însă şi mai tare era faptul că Aimard crezuse că furtuna fusese stârnită de voia Domnului. Că providenţa voise ca marea să se răzvrătească împotriva lor şi să înghită pe vecie taina pe care o purtau cu ei. Ce-l făcuse oare să creadă aşa ceva? Pe urmă, mai era şi chestiunea dimensiunilor. Un relicvar, o casetă.

Ce secret ascundea ea oare pentru ca atâţia oameni să fie dispuşi să moară şi să ucidă pentru a-l păstra?

Fonsalis.

Trebuia neapărat să-i dea de urmă dacă vroia să rămână în joc şi ştia că va trebui să facă două-trei nopţi albe, pentru cercetările de rigoare. Mai mult, trebuia să verifice neapărat dacă paşaportul mai era încă valabil.

O îngrozea gândul că va trebui s-o înfrunte pe maică-sa la telefon şi să-i explice că nu mai poate veni în Arizona, cel puţin nu în următoarele zile.

De Angelis se întoarse în camera lui de la hotel, însă doar pentru scurt timp, căci mai avea ceva treburi de rezolvat. Îngrijorat de eventualele probleme care ar putea apărea, se aşează pe marginea patului şi sună la Roma. Avu grijă să vorbească direct cu un coleg care nu făcea parte din cercul de apropiaţi ai cardinalului Mauro, căci vroia să evite orice fel de întrebări sâcâitoare.

Era conştient că nu-i mai folosea la nimic să facă parte din echipa de investigaţii a FBI. Această stratagemă se dovedise extrem de folositoare la timpul ei, când îşi propusese şi reuşise să le dea de urmă celor patru călăreţi, însă acum nu mai avea rost. Făcuse în aşa fel încât să lase totul în ordine când avea să plece, şi-acel moment nu era foarte departe. Oricum, atunci când o va face, o va face repede.

După ce termină de vorbit, scoase un teanc de fotografii din servietă, pe care le răsfiră pe pat, şi le examină în linişte, una câte una. Tess intrând în clădirea FBI-ului din Federal Plaza; Tess părăsind aceeaşi clădire; Tess intrând şi ieşind din casa ei din Mamaroneck; biroul ei de la Institutul Manoukian şi tot aşa. Toate o înfăţişau pe ea, unele făcute de la distanţă, altele ceva

mai de aproape, plus câteva prim-planuri. Deşi nu erau decât nişte simple imagini bidimensionale pe alocuri neclare, încrederea şi hotărârea tinerei femei răzbăteau parcă dincolo de suprafaţa lucioasă. Dovedise în nenumărate rânduri că are o imaginaţie debordantă şi că ţine foarte mult la propria-i părere, mai ales atunci când ştia că are dreptate. Spre deosebire de toţi ceilalţi, fusese singura care simţise de la bun început că în spatele atacului se acundea ceva mult mai însemnat decât un simplu furt.

Vastele cunoştinţe pe care le avea şi faptul că-l cunoscuse destul de bine pe Vance înainte ca acesta s-o atace făceau din ea un aliat util, dar şi un oponent de temut.

Luă o fotografie şi-i ciocăni fruntea cu degetul. *Deşteaptă fata. Deşteaptă foc.* Dacă îi era dat cuiva să descopere marele secret, atunci ea va fi aceea. N-avea nici cea mai mică îndoială. Şi-ar fi pariat toţi banii pe asta. Dar la fel de bine ştia că nu e genul care să-mpartă secrete cu străinii.

Nu-i nimic, va trebui atunci să găsească o altă metodă ca să scoată adevărul de la ea.

49

Tess pierduse de mult noţiunea timpului, însă judecând după cele câteva ceşti de cafea de pe birou şi după energia şi neliniştea pe care le resimţea din cauza cofeinei pe care o ingerase, îşi dădu seama că trecuseră câteva ore bune de când stătea în faţa calculatorului în biroul ei de la institut.

Nu mai era nimeni acolo, iar afară, în curtea interioară, vrăbiile şi porumbeii plecaseră de mult. Grădina era cufundată în întuneric şi tăcere. O aştepta o altă noapte lungă de căutări şi nervi întinşi la maximum.

Îşi amintea de ultimele două zile ca prin ceaţă. Se dusese mai întâi la Biblioteca Butler a Universităţii Columbia, unde stătuse până la ora unsprezece seara, când o invitaseră mai mult sau mai puţin politicos să plece. Nu plecase însă fără să împrumute câteva cărţi peste care să se uite şi acasă, unde ajunsese puţin după miezul nopţii. Continuase să rămână trează, răsfoindu-le şi studiindu-le, şi nu se duse să se culce decât spre dimineaţă, când afară soarele abia răsărea, luminându-i timid fereastra de la dormitor. N-apucase să doarmă însă decât vreo nouăzeci de minute, la

capătul cărora fusese trezită de sunetul strident al ceasului deşteptător.

Acum era iar la serviciu, stând la birou cu nasul în alte cărţi, unele de la bibliotecă, altele pe care le luase chiar de aici, de la institut. Din când în când i se părea că a găsit ceva interesant, şi se-ntorcea grăbită şi plină de speranţă către calculator ca să caute mai multe informaţii pe internet, binecuvântând Google pentru toate orele de studiu şi de nesomn de care o scutea sau înjurându-l de mama focului dacă nu găsea ce vroia.

Se părea că şansa nu era de partea ei, căci îşi petrecuse mai mult timp înjurând decât bucurându-se.

Se ridică de la birou şi se duse lângă fereastră, privind afară şi frecându-şi ochii încercănaţi şi obosiţi. Grădina era învăluită în umbrele nopţii târzii, care se-ngemănau reci şi umede. Nu se putea concentra deloc şi ochii parcă n-o mai ascultau, dar poate că nu era tocmai rău, fiindcă avea nevoie de o pauză. Nu mai ştia de când nu mai citise aşa de mult într-un timp atât de scurt.

Nu-şi putea scoate din minte cuvântul *Fonsalis*. O obseda într-atât, încât parcă-l şi vedea scris dinaintea ochilor, ca şi cum i s-ar fi lipit de retină.

Privind în gol pe fereastră în noapte, ochii îi căzură din întâmplare pe salcia masivă care trona în mijlocul grădinii, dominând-o. Stătea la locul ei tăcută şi bătrână, cu crengile-i dese şi plecate mişcându-se uşor în adierea blândă a nopţii şi cu silueta-i maiestuoasă conturată de luminile strălucitoare ale oraşului ce se răsfrângeau difuze de dincolo de zidul înalt din spate.

Privi apoi banca goală de sub crengile unduioase. Arăta stingheră aici, în inima oraşului, ca de altfel întreg peisajul, atât de tăcut şi de idilic. Ar fi vrut să se

ducă în grădină şi să se cuibărească pe banca singuratică, să tragă un somn sănătos timp de câteva zile.

Dar exact în acel moment avu o străfulgerare subită. Una derutantă.

Se gândi la placa de bronz fixată pe micul stâlp de metal la tulpina salciei, a cărei inscripţie o citise poate de sute de ori.

Proprietarul armean, care donase ulterior clădirea Institutului Manoukian, adusese salcia în America în urmă cu cincizeci de ani tocmai din cătunul uitat de lume în care îşi petrecuse copilăria şi unde tatăl său fusese omorât alături de alţi două sute de intelectuali şi lideri ai comunităţii armene în primele zile ale genocidului din 1915. Ministrul de Interne al Turciei la acea vreme se lăudase că va da comunităţii armene o lovitură atât de puternică, încât să nu-şi mai revină nici după jumătate de secol, şi se pare că din nefericire avusese dreptate, căci tragediile s-au ţinut apoi lanţ, iar poporul armean a intrat într-o eră întunecată şi nefastă din care doar acum se pare că iese la liman.

Copacul fusese ales înainte de toate pentru simbolismul său, care trimitea la ideea de lacrimi, şi prin urmare la tristeţe şi doliu. Sălciile plângătoare plantate lângă morminte erau de altfel un motiv destul de des întâlnit, din Europa până în China. Asocierea data de pe vremea Vechiului Testament, care povesteşte cum într-o noapte doi îngeri i s-au arătat lui David, după căsătoria lui cu Batşeba, convingându-l că a păcătuit unindu-se cu ea. Cuprins de cea mai mare deznădejde, David s-a aruncat la pământ şi a vărsat lacrimi amare de pocăinţă patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, tot atâtea cât pentru întreaga omenire şi pentru toate păcatele ei de atunci şi până-n Ziua de Apoi. Cele două râuri formate din lacrimile lui au inundat grădina, unde după un

timp au răsărit doi copaci: Copacul de Smirnă, care plânge întruna cu lacrimi de durere, și Salcia Plângătoare, cu crengi care, în loc să crească în sus, se pleacă triste la pământ.

Tess scruta în minte inscripția de pe placă. Parcă o vedea aievea. Menționa că arborele face parte din genul *Vitisalix*. Își aminti însă și ce scria mai jos, clasificarea toxonomică a salciei: *Salix Babilonica*.

La fel de clar ca lumina zilei.

50

A doua zi dimineaţă, Reilly şi Aparo, din biroul lor din Federal Plaza, dădeau telefoane. Reilly vorbea cu Kendricks, care-l punea la curent cu ultimele noutăţi, din păcate nu foarte încurajatoare. Geniile de la Agenţia Naţională de Securitate încă îşi băteau capul cu Fonsalis, despre care nu găsiseră niciun fel de informaţii, şi Kendricks îl avertizase că, dacă până acum nu găsiseră nimic, existau puţine şanse s-o mai facă de acum încolo. Încercaseră totul. Luaseră legătura cu experţi din toată lumea, dar niciunul nu putuse să-i lămurească sau să le dea măcar o pistă de plecare. Căutaseră în toate bazele de date existente, şi tot degeaba. În disperare de cauză se văzuseră nevoiţi să adopte metoda tradiţională şi să să studieze tomurile de literatură, pagină cu pagină, în căutarea unei referiri oricât de vagi la amplasarea mormântului.

Dar Reilly nu era foarte optimist.

Aparo nu părea nici el prea încântat de ceea ce i se comunica la telefon şi-i aruncă colegului o privire posomorâtă înainte să termine de vorbit. După expresia lui, Reilly îşi dădu seama că, deşi veştile nu erau cu nimic mai îmbucurătoare, măcar părea a fi ceva urgent.

Bănuielile i se confirmară când află că vorbise cu Buchinski, care-l anunţase că dis-de-dimineaţă poliţia din Queens descoperise cadavrul unui bărbat pe o alee laterală din spatele unui bloc din Astoria. Singura legătură cu cazul lor era că-i detectaseră urme de Lidocaină în sânge şi semne de înţepături în zona gâtului. Numele victimei era Mitch Adeson.

Reilly simţea că pierd controlul asupra cazului.

– Ţi-a zis cum a murit?

– A căzut de pe acoperiş. Mă rog, a căzut, a sărit sau a fost împins – ce vrei tu.

Reilly se lăsă pe spate în scaun, frecându-se la ochi obosit.

– Cu ăsta sunt trei. Ne mai trebuie unul. Întrebarea de baraj este dacă o să apară şi el la un moment dat cu urme de înţepături în ceafă sau e deja în drum spre Europa.

Aruncându-şi privirea roată prin birou îl zări pe De Angelis intrând pe uşile duble. Faptul că venise nu putea însemna decât un singur lucru: că nici el nu aflase ceva nou. Reilly se convinse de acest lucru în momentul în care monseniorul se aşează la biroul lui. Avea o faţă lungă şi serioasă.

– Mi-e teamă că nici colegii mei de la Roma n-au avut succes în căutările lor, deşi nu renunţă ei cu una, cu două. Încă mai fac cercetări, deşi..., se opri el cu o mină dezamăgită. Să înţeleg că nici?... Însă nu mai continuă, căci răspunsul era mai mult decât evident.

– Mda, confirmă Reilly, nici noi n-avem deocamdată nimic.

– Păi..., oftă el, după care se strădui să pară mai optimist. Dacă nici învăţaţii Vaticanului şi nici experţii dumneavoastră n-au reuşit să descopere nimic pân-acum... atunci poate că nici el n-a făcut-o, nu?

Lui Reilly i-ar fi plăcut să creadă că așa stau lucrurile, dar știa că nu era bine să te îmbeți cu apă rece. Trimiseseră pozele lui Vance tuturor bibliotecilor din DC și până-n Boston, dar nu primiseră încă niciun telefon, așa că nu existau decât două posibilități: ori știa deja unde să se ducă, ori se documenta pe alte căi, nedescoperite încă de FBI. Oricum, niciuna nu era de bine.

– Dar domnișoara Chaykin? zise De Angelis după o scurtă tăcere. Dânsa ce părere are? Pare o femeie extrem de... întreprinzătoare.

Caracterizarea îl făcu pe Reilly să zâmbească, deși era mort de oboseală.

– Sunt absolut convins că-n momentul ăsta munceşte la fel de mult ca și noi, dacă nu chiar mai mult, încercând să găsească un răspuns.

De Angelis fu mulțumit să-și vadă bănuielile confirmate.

– Ați mai vorbit cu ea de la ultima ședință?

– Nu, încă nu.

Monseniorul dădu din cap absent, însă era clar că ceva îl macină, ceva ce nu vroia să spună.

– Părinte, ce s-a întâmplat?

– A, nu, nimic, spuse el, părând ușor stânjenit. De fapt... Nu știu. Sunt doar puțin îngrijorat, atâta tot.

– În ce privință?

Clericul își țuguie buzele subțiri înainte de-a răspunde:

– Sunteți sigur c-o să vă sune? Când sau dacă află ceva, vreau să zic...

Reilly rămase mut de uimire, auzind asemenea cuvinte tocmai din gura lui De Angelis. N-avea încredere în ea? De ce oare?

– Ce vă face să spuneți asta, părinte?

– Cum să spun... Pare foarte pătrunsă și împătimită. La urma urmei e și normal, doar e domeniul în

care lucrează. Iar o descoperire de asemenea anvergură... Alții și-au făcut un nume din mult mai puțin. Punându-mă chiar și numai pentru o secundă în locul ei, nu știu dacă nu mi-aș schimba prioritățile. Prinderea acestui Vance sau o descoperire pentru care orice arheolog și-ar da și ochii din cap. Nu știu dac-aș risca să pierd toate astea informând autoritățile, renunțând astfel la glorie. Vorbea cu o voce joasă și blândă, însă părea extrem de încrezător în ceea ce spunea. Nu face niciun secret din faptul că e foarte ambițioasă, iar ambiția... îi poate determina chiar și pe cei mai buni dintre noi să aleagă uneori calea mai puțin... mărinimoasă.

Mult timp după ce monseniorul plecase, Reilly nu reuși să-și scoată din minte vorbele lui.

Ar suna Tess? Până acum nici prin cap nu-i trecuse să se-ndoiască de ea. Și dacă De Angelis avea dreptate? Ce-ar fi putut-o motiva să sune, la urma urmei? Dacă într-adevăr ar descoperi locul și l-ar comunica agenților, la ce se putea aștepta? FBI-ul și-ar trimite oamenii acolo ca să încerce să-l prindă pe Vance, ca să nu mai vorbim de echipajele locale de poliție, o concentrare de forțe în mijlocul căreia ea n-ar mai avea cum să-și ducă cercetările la bun sfârșit. Locul s-ar transforma într-o adevărată viermuială, căci prioritatea autorităților era prinderea suspectului, și abia apoi restul. Cum ar fi o mare descoperire arheologică, de exemplu.

Și totuși... Parcă n-ar fi crezut-o în stare de așa ceva. Sau ar fi trebuit poate să ia și această posibilitate în considerare? *Ei! Doar n-o să se ducă acolo de una singură!*

Simțea că nu mai are stare și se tot fâțâia de colo-colo. *Nu, nu poate fi chiar atât de nesăbuită...*

Ridică receptorul și formă numărul ei de acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Mai formă o dată și lăsă telefonul

să sune până când se activă robotul, dar nu știu ce să spună, așa că închise. O sună apoi pe mobil, dar tot degeaba. La al cincilea apel fu direcționat către serviciul de mesagerie, însă nici de data asta nu-i lăsă niciun mesaj.

Tot mai neliniștit, Reilly închise și sună apoi la centrală, cerând să i se facă imediat legătura cu ofițerul care stătea de pază în fața casei lui Tess.

– Ai văzut-o azi cumva? A ieșit din casă?

– Nu, n-a ieșit deloc de aseară de la miezul nopții. Atunci a ajuns acasă, îl informă polițistul pe un ton oficial.

Reilly se îngrijoră și mai tare. Ceva nu era în ordine.

– Ascultă, vreau să te duci imediat și să bați în ușă, să vezi doar dacă totul e în ordine și dacă ea e bine. Eu o să aștept pe fir.

– Am înțeles, se conformă ofițerul care, după fâșâiala din telefon, ieșise deja din mașină.

Reilly rămase cu telefonul la ureche, așteptând și numărând secundele în gând. Parcă îl vedea traversând strada și cotind-o pe aleea îngustă care ducea către curtea din fața casei, apoi urcând scările treaptă cu treaptă și apăsând în sfârșit pe butonul soneriei. Ar fi trebuit să mai treacă încă alte câteva secunde până ca ea să coboare și să-i deschidă, dacă într-adevăr era sus. Acum și-o închipui și pe ea deschizând ușa, cu zâmbetul ei vesel.

Dar nu se auzea nimic, nicio voce sau frânturi de conversație, astfel că Reilly deveni din ce în ce mai agitat. I se părea că timpul se oprise în loc. Vocea ofițerului îi curmă în sfârșit așteptarea:

– Nu răspunde. M-am dus să mă uit un pic și în spate, dar n-am găsit nimic suspect. Toate-s la locul lor și nu există niciun semn că ușa ar fi fost forțată, dar nu cred că-i acasă.

Reilly intrase deja în prizã.

– Bine, bine. Ascultă-mă, zise el hotărât în telefon în timp ce-i făcea semne disperate lui Aparo, o să te rog să intri chiar acum şi să-mi confirmi că nu e nimeni acasă. Forţează intrarea dacă e nevoie: e un ordin.

Aparo îl văzu pe Reilly gesticulând de zor în direcţia lui, aşa că se ridică din scaun şi veni mai aproape.

– Ce-i ? Ce se întâmplă ?

Fără să-i răspundă, Reilly închise şi sună iar la centrală.

– Fă-mi legătura *urgent* cu Biroul Vamal, zise el febril, după care astupă receptorul cu palma şi ridică către Aparo o privire în care se citeau furie şi frustrare.

– Cred că Tess s-a hotărât să acţioneze pe cont propriu.

51

Tess ajunsese la aeroport şi se aşezase la coadă la ghişeul de verificare a biletelor al companiei Turkish Airlines, când începu să-i sune mobilul. Pentru că nu apărea pe ecran cine-o apelează, hotărî să nu răspundă. Ştia că o sună probabil de la o centrală sau de la un telefon fix şi posibilităţile erau destul de limitate. Oricum, n-avea chef să vorbească cu nimeni. Nici cu Leo de la institut, nici cu Lizzie, secretara, care probabil că apucase deja să anunţe în stânga şi-n dreapta că şefa ei va lipsi un timp, după cum o informase Tess printr-un bilet destul de confuz în care invoca tot felul de bazaconii ca să-şi justifice absenţa. Şi în niciun caz nu cu Doug, care o suna probabil din Los Angeles ca s-o mai sâcâie cu alte întrebări. Dacă era într-adevăr el, chiar că nu avea de ce s-o mustre conştiinţa. Cu Reilly însă era cu totul altă poveste... Dacă era el? Îi era ciudă că nu poate să-i răspundă şi se simţea foarte vinovată faţă de el. N-ar fi vrut să plece fără să-i spună şi o durea inima că trebuie să facă asta, însă odată decizia luată nu mai era loc de-ntors, cu atât mai mult cu cât se hotărâse atât de greu. Nu putea să discute cu el, cel puţin nu încă.

Poate c-o să-l sune după ce va părăsi țara.

Puse telefonul înapoi în buzunar și-n curând ajunse în dreptul ghișeului, unde începu lunga și plictisitoarea procedură de îmbarcare. După ce-i verificară biletul și bagajele, urmă indicatoarele până-n sala de așteptare, unde se duse și-și cumpără cafeaua la care tânjise de când ajunsese la aeroport. Trecu pe lângă un stand de ziare, de unde-și luă niște romane de buzunar pe care tot intenționase să le citească atunci când va avea timp. Nu știa dacă-și va putea ține în frâu imaginația îndeajuns încât să se concentreze chiar și asupra unei lecturi ușoare, după toate cele întâmplate în ultimele zile, însă asta nu mai conta acum.

Ajunse apoi în sala de așteptare, unde se trânti pe un scaun și-și destinse în sfârșit mușchii încordați.

Încă nu-i venea să creadă ce se-ntâmplă. Parcă nu era ea cea care aștepta ca zborul să-i fie anunțat dintr-o clipă-n alta, în sfârșit relaxată. De-abia acum simțea că în sfârșit își poate trage sufletul și relaxa mintea, și că se poate detașa de evenimentele ultimelor zile ca să le poată analiza mai în detaliu și în profunzime, lucru care – deși nu părea – nu era poate cel mai nimerit la momentul respectiv. În ultimele douăzeci și patru de ore trecuse prin diferite stări, unele contradictorii, altele care generaseră mai multă adrenalină decât era nevoie, de la simpla presimțire că e pe cale să descopere ceva măreț până la descoperirea în sine, și totul se petrecuse ca prin vis, fiind învăluit în ceața și nesiguranța lipsei acute de somn și a oboselii excesive.

Acum se pregătea să zboare către celălalt capăt al lumii, singură în noapte, și noi temeri o năpădiră dintr-o dată, temeri care până atunci stătuseră cuibărite undeva înlăuntrul ei, și care acum se strecurau

afară una câte una, hrănindu-se tocmai din dorința ei de a analiza lucrurile la rece.

Ce naiba cauți aici? Ce-a fost în capul tău? Cum să te duci de una singură în pustiurile Turciei, fără niciun fel de ajutor? Dacă te-ntâlnești cu Vance acolo? Dacă dai de alți nenorociți? Turcia nu e tocmai cea mai sigură țară din lume, hai să fim cinstiți. În plus, gândește-te în primul rând că ești singură, că ești femeie, ca să nu mai punem la socoteală că ești și americancă pe deasupra. Ți-ai pierdut mințile?

În curând însă panica ce o cuprinsese în legătură cu siguranța ei fizică păli în fața unei neliniști de o cu totul altă natură.

Era vorba de Reilly și de sentimentul puternic de vină care o cuprindea ori de câte ori se gândea la el. Oricum o dădea, adevărul era că-l mințise. A doua oară. Mă rog, se hotărâse să nu-i spună că pleacă, însă până la urmă tot minciună era, ce mai... De data asta era cu totul altceva decât atunci, când plecase cu manuscrisul fără să-l avertizeze că Vance o șantaja și că o așteaptă la ea acasă. Știa că se petrece ceva între ei, era mai mult decât evident, și-ar fi vrut din tot sufletul să marșeze și să descopere unde putea duce o astfel de relație, deși simțea că el are oarecare rețineri pe care Tess nu și le putea explica încă. Se întreba acum dacă nu cumva, făcând asta, nu dădea cu piciorul oricărei șanse de a fi împreună. Scăpase o dată basma curată, fără ca Reilly să se supere pe ea prea tare. Dar atunci avusese circumstanțe atenuante, iar el fusese extrem de înțelegător și se purtase minunat. Acum însă... s-ar putea s-o dea în bară de tot.

Cât de important e lucrul ăsta pentru tine, Tess? se autoanaliza ea.

Însă autocritica nu dură prea mult, căci șirul gândurilor îi fu întrerupt de silueta cuiva care stătea în dreptul

ei, luându-i din lumină. Se uită în sus şi-l zări pe Reilly, profilat pe fundalul fluorescent. Stătea acolo nemişcat, dominând-o cu umbra lui masivă, şi nu părea deloc încântat. Din contră, era furios la culme.

Vorbi el primul, spărgând tăcerea electrizantă:

– Ce naiba crezi că faci?

Tess nu ştia ce ar trebui să spună, aşa că rămase tăcută. Exact în acel moment o voce nazală anunţă că s-au deschis porţile pentru îmbarcare. De jur-împrejur călătorii grăbiţi se ridicară de pe scaune şi-ncepură să-şi adune bagajele de mână, strângându-se apoi în câteva şiruri neregulate care se uneau în dreptul ghişeului de la biroul de verificare. Noroc cu ei, că altfel ar fi trebuit să-l înfrunte pe Reilly imediat şi nu era pregătită.

El îi privi enervat şi-n cele din urmă se aşeză în scaunul de lângă ea, izbutind să se stăpânească.

– Când voiai să-mi spui şi mie că pleci?

Tess trase aer în piept.

– După ce ajungeam, zise ea moale.

– Aha, presupun că vroiai să-mi trimiţi o vedere, nu? La naiba, Tess! Tu chiar nu poţi să asculţi de nimeni? Tot ce ţi-am spus ţi-a intrat pe-o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă...

– Ascultă, eu...

Însă el nu mai vroia s-o asculte. Dădu dezamăgit din cap în momentul în care Tess încercă să se justifice, ridicând mâinile şi întrerupând-o:

– Ştiu, ştiu. Îţi pare rău, dar chestia asta e foarte importantă pentru tine, o şansă unică în viaţă, un punct de cotitură în cariera ta... Ştiu placa pe dinafară, Tess. Am mai auzit asta de nenumărate ori. Ceea ce nu înţeleg e de ce vrei tu cu tot dinadinsul să mori. E ca şi cum ai căuta-o cu lumânarea, zău aşa...

Tess oftă adânc, simţindu-se încolţită.

– Dar nu pot nici să stau cu mâinile-n sân şi să las o asemenea şansă să-mi scape printre degete, nu? se apără ea.

Reilly dădu din cap în tăcere, privind de jur-împrejur înainte de a-i răspunde pe un ton şoptit:

– Ceilalţi trei călăreţi sunt morţi, înţelegi? Toţi. Şi n-au murit în somn, crede-mă.

Tess se îndreptă în scaun.

– Crezi că Vance i-a omorât? îl întrebă ea.

– Ori el, ori altcineva care lucrează cu el. În orice caz, ideea este că autorul acestor crime este încă în libertate şi se pare că se distrează de minune omorând oameni.

Tess se frecă la ochi cu degete tremurânde.

– Şi dacă totuşi Vance n-a descoperit încă nimic? Despre Fonsalis, vreau să spun...

– Dacă într-adevăr ar fi cum zici tu, cred c-ai mai fi primit şi alte vizite până acum. Eu zic că ştie deja.

– Şi acum ce facem? întrebă ea oftând iar.

Reilly o studie insistent.

– Eşti absolut sigură că ai descoperit adevărul?

– Sunt foarte sigură, dădu ea din cap.

– Şi... o să-mi spui şi mie unde e?

– Aş prefera să n-o fac deocamdată. Deşi sunt sigură că poţi găsi metode să mă faci să vorbesc, nu?

Vocea nazală se făcu iar auzită, invitându-i pe călători să se îndrepte către porţile de îmbarcare şi apoi la avion.

– Ăsta-i zborul meu, zise ea privindu-l în ochi.

La poartă nu mai erau decât câţiva pasageri întârziaţi, ajunşi pe ultima sută de metri.

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Sunt sigură.

– Tess, de ce nu vrei să ne laşi pe noi să ne ocupăm de asta? Îţi promit că, indiferent de ce vom descoperi,

meritele şi recunoaşterea îţi vor aparţine. Îţi garantez asta. Dar lasă-ne să-l prindem mai întâi pe Vance.

Îşi afundă ochii verzi într-ai lui.

– Nu e vorba de merite sau recunoaştere. E vorba de... meseria mea, de ceea ce am făcut toată viaţa. Trebuie să fac asta. Spera să citească pe faţa lui o urmă de încuviinţare, sau măcar de simpatie, un semn că-i înţelege motivele. De altfel, s-ar putea să nu depindă de tine. Ştii cum e cu convenţiile internaţionale. S-ar putea ca autorităţile locale să-şi bage nasul şi să impună anumite reguli, şi atunci lucrurile chiar c-ar scăpa de sub control. Încercă să zâmbească. Aşadar, am voie să plec sau ai de gând să mă arestezi?

– Mă mai gândesc încă, zise el strângând din buze înfuriat.

Faţa lui era la fel de rigidă şi de serioasă ca la-nceput. Era evident că nu-i ardea de glume.

– Ce motive ai putea invoca pentru a mă aresta?

– Nu ştiu, dar aş putea găsi ceva, nu asta-i problema. Să-ţi pun nişte pliculeţe cu cocaină în geantă, zise el, prefăcându-se că-şi pipăie buzunarele. Parcă aici le aveam, ce naiba, mai zise el zâmbind, cu o faţă ceva mai destinsă.

Tess zâmbi şi ea.

– Ce pot să fac ca să te răzgândeşti?

Lui Tess îi plăcu tare mult cum sunaseră cuvintele, felul în care le rostise. *Poate că nu-i totul pierdut*, îşi zise ea, după care se ridică şi răspunse:

– N-o să păţesc nimic, ai să vezi.

Nu era însă prea convinsă.

Se ridică şi el şi timp de câteva secunde stătură nemişcaţi faţă-n faţă. Tess aştepta ca el să mai spună ceva, însă Reilly rămase tăcut, mulţumindu-se doar s-o privească. O parte din ea spera chiar ca el s-o ia în braţe şi

s-o implore să nu plece, însă nici asta nu făcu. Într-un sfârşit îşi dezlipi ochii de pe faţa lui şi privi înspre poartă, dar pe urmă îl fixă din nou.

– Pe curând!

Reilly nu-i răspunse, aşa că ea se îndepărtă şi, odată ajunsă în dreptul porţii, îi dădu femeii paşaportul, iar aceasta, excesiv de amabilă şi vorbăreaţă, o controlă cu scannerul. În momentul în care îi dădu înapoi paşaportul, Tess îşi întoarse capul către Reilly, care rămăsese în acelaşi loc, urmărind-o cu privirea. Îi zâmbi pierit şi vinovat înainte de a se întoarce către tunelul la capătul căruia o aştepta avionul.

Cele patru motoare turbo fuseseră pornite deja când Tess se aşeză pe locul ei de la fereastră, observând cum membrii echipajului se tot fâţâiau încolo şi-ncoace pe culoarul strâmt, făcând ultimele pregătiri pentru decolare. Constatase cu plăcere că locul de lângă ea era liber, mai cu seamă că avea în faţă zece ore de zbor. Îi observa pe fereastră pe cei din echipajul de la sol, care îndepărtau echipamentele din jurul avionului cu mişcări grăbite, şi se simţi deodată cuprinsă de un amestec bizar de exaltare şi teamă. Avea un presentiment ciudat. Sigur că era nerăbdătoare să înfrunte necunoscutul, să vadă ce-i oferă această călătorie aventuroasă, însă pe de altă parte veştile primite de la Reilly în legătură cu cel de-al treilea călăreţ găsit mort o nelinişteau mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască. Încercă să-şi alunge gândul din minte, spunându-şi că n-o să păţească nimic atât timp cât îşi ia anumite măsuri de precauţie.

Cel puţin putea să spere.

Tocmai se întinse după revista oferită pasagerilor pe parcursul călătoriei, când observă că în faţă se iscase o

oarece agitaţie. Privind mai atentă, îl zări pe Reilly, care se certa cu una dintre însoţitoarele de zbor. Simţi că-i îngheaţă sângele în vene când îl văzu apoi înaintând pe culoar către ea.

La naiba! Să vezi că s-a răzgândit. Vine să mă dea jos din avion.

Holbându-se la el înmărmurită, simţi cum i se urcă sângele la cap. Reilly ajunse în dreptul rândului ei de scaune.

– Reilly, nu face asta, îl imploră ea lipindu-se de fereastră. Nu vreau să cobor. N-ai niciun drept să mă opreşti. Ţi-am spus că o să am grijă, nu? Ţi-am promis doar! Pentru Dumnezeu, doar ai oameni şi acolo, care mă pot supraveghea. Lasă-mă să fac asta, ştiu că pot s-o fac!

El însă părea impasibil, ca şi când cuvintele ei nu l-ar fi impresionat deloc.

– Sigur că poţi, nici nu mă-ndoiesc, spuse el grav, după care se aşeză sprinten pe scaunul liber de lângă.

Tess nu mai înţelegea nimic, privindu-l mută de uimire, cu gura întredeschisă. Ar fi vrut să mai spună ceva, însă cuvintele i se opreau încăpăţânate pe buze.

Foarte destins, Reilly îşi puse centura de siguranţă, după care îi luă revista din mână, adâncindu-se în lecturarea ei.

– Şi ia zi, o întrebă el, au ceva filme bune sau iar trebuie să ne uităm la porcării?

52

Spre deosebire de cei doi, bărbatul care stătea la şase rânduri în spatele lor nu părea deloc la fel de relaxat. Ura călătoriile cu avionul, şi nu pentru c-ar fi fost claustrofob sau pentru că i-ar fi fost pur şi simplu frică să se afle la câteva mii de metri în aer, ci pentru simplul motiv că nu suporta să stea închis atâtea ore într-o conservă de metal fără să poată fuma. *Zece ore, drăcia dracului!* Fără să mai pună la socoteală şi timpul petrecut în sala de aşteptare şi în terminal, unde de asemenea nu se fuma.

Asta-i ţara gumei de mestecat, fir-ar să fie!

Cu toate astea, avusese noroc. I se încredinţase importanta misiune de a n-o pierde din ochi pe Tess, ceea ce nu fusese tocmai uşor, din cauza patrulei de poliţie care-i păzea casa zi şi noapte, obligându-l astfel s-o urmărească de la distanţă. Tot răul spre bine până la urmă, căci dacă ar fi fost mai aproape în ziua când Tess se strecurase afară pe sub nasul poliţistului, n-ar fi zărit-o nici el poate, şi i-ar fi pierdut urma. Aşa, o urmărise furişându-se pe uşa din spate şi traversând alte două curţi învecinate, ieşind în cele din urmă în stradă

la câteva case mai sus unde, parcat la numai vreo cinci-şase metri distanţă de maşina lui, o aştepta taxiul pe care-l chemase din timp.

Îl anunţase imediat pe De Angelis, care-i spusese s-o urmărească, aşa că venise după ea la JFK şi acum se aflau în acelaşi avion. Îi urmărise pe ea şi pe Reilly în sala de aşteptare. Niciunul nu părea bănuitor. Habar n-aveau că sunt urmăriţi.

În tot acest timp luase legătura cu De Angelis de două ori. Prima dată ca să-i spună că Tess îşi cumpărase bilet şi că se părea că până la urmă va putea totuşi să plece, iar a doua oară îl sunase chiar din avion, însă nici n-apucase bine să-i povestească despre venirea neaşteptată a lui Reilly, când o însoţitoare de bord le întrerupsese conversaţia, insistând să închidă mobilul imediat.

Se aplecă către culoar şi-i privi pe deasupra scaunelor, în timp ce învârtea între degete un disc micuţ. Văzuse că Reilly n-avea niciun fel de bagaje de mână. Dar ce mai conta? Tess avea o geantă de voiaj destul de voluminoasă pe care o îndesase în compartimentul pentru bagaje de deasupra. Dar pe el nu Reilly, ci Tess îl interesa.

Îi observă cum discută liniştiţi şi hotărî să nu grăbească lucrurile. Îi aştepta un zbor lung şi obositor, şi fără-ndoială că la un moment dat toţi pasagerii, inclusiv ei, or să aţipească în scaunele lor. Era inevitabil. Hotărî aşadar să aibă răbdare şi să aştepte momentul propice în care să-şi plaseze dispozitivul de urmărire. Se consola cu gândul că planificarea acestei mici strategii îl va face să mai uite de plictisul călătoriei.

Se trase înapoi în scaun deloc încântat când o zări pe însoţitoatea de bord care venea pe culoar uitându-se în stânga şi-n dreapta ca să se asigure că toţi pasagerii aveau centura de siguranţă. Ura rigiditatea tuturor

acestor proceduri şi se simţea de parc-ar fi fost iar la şcoală în clasa a şasea. *N-aveţi voie să fumaţi, n-aveţi voie să vorbiţi la telefon, n-aveţi voie una, n-aveţi voie alta. N-avea voie nici măcar să le spună stewardese. Mai lipsea să ceară voie ca să meargă la toaletă...*

Privi înfuriat pe fereastră în întunericul de afară, vârându-şi în gură alte două lame de Nicorette.

De Angelis tocmai ajunsese la aeroportul Teterboro din New Jersey când primi telefonul lui Plunkett. Alesese acest aeroport tocmai pentru că era mai mic decât celelalte şi deci mai puţin aglomerat, fiind aşadar alegerea perfectă pentru plecarea planificată în mare grabă. Situat la doar zece kilometri de Manhattan, era preferat în principal de celebrităţi sau de oameni de afaceri care de cele mai multe ori foloseau pistele pentru avioanele lor particulare.

Lăfăindu-se pe bancheta din spate a unui Lincoln imens, monseniorul era acum de nerecunoscut. Renunţase la veşmântul sobru, pe care îl înlocuise cu un costum negru şi elegant marca Zegna. Era de altfel obişnuit cu astfel de haine scumpe, căci aşa se îmbrăca de obicei şi, deşi avea uşoare remuşcări de fiecare dată când lăsa deoparte gulerul bisericesc, de data asta parcă nu-i venise chiar atât de greu, alegând în schimb o cămaşă albastru-deschis. Se descotorosise cu mare plăcere şi de ochelarii pătaţi pe care-i purtase pe timpul şederii în Manhattan, revenind la perechea lui obişnuită fără rame. Servieta ponosită şi roasă dispăruse şi ea, în locul ei făcându-şi apariţia una subţire şi lucioasă de aluminiu, care se afla în dreapta lui pe bancheta de piele a limuzinei, care opri exact în dreptul scării avionului.

Urcă grăbit la bordul aeronavei Gulfstream IV, verificându-şi ceasul şi calculând repede cam pe la ce oră va

ajunge la Roma. Era bine, chiar foarte bine. Avea mari şanse să aterizeze înainte ca Tess şi Reilly să ajungă la destinaţie, la Istanbul. G-IV făcea parte dintre acele tipuri rare de avioane private care nu numai că puteau parcurge o distanţă însemnată – de exemplu până la Roma – fără să realimenteze, ci puteau atinge o viteză mult mai mare decât un Airbus cu patru motoare.

Mai avea aşadar ceva timp la dispoziţie ca să facă rost de echipamentul necesar pentru a-şi duce la capăt misiunea începută, căci oricum ajungea înaintea lor, indiferent unde ar fi hotărât ei să se ducă.

Se aşeză comod în scaun, muncindu-şi mintea cu aceeaşi dilemă: ce era de făcut în legătură cu Tess Chaykin? De Reilly nu se sinchisea prea mult. Ştia că nu voia decât să pună mâna pe Vance şi să-l bage la închisoare, ca să rezolve dosarul jafului de la muzeu. Asta era prioritatea lui. Cu ea însă... era cu totul altă poveste. Nici chiar cu Vance după gratii ea nu s-ar fi potolit. O ştia el bine. O citise din prima. Ar fi continuat să caute, să-şi bage nasul, să scormonească piatră cu piatră, şi nu s-ar fi lăsat până când n-ar fi găsit ce căuta.

Nu, n-avea altă soluţie. Odată şi-odată, după ce nu-i va mai fi utilă, tot va trebui să se hotărască. Deocamdată Reilly îi cam stricase ploile când se hotărâse s-o însoţească.

Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, rezemându-l de tetiera moale de catifea a scaunului rotativ pe care stătea. Nici măcar nu era îngrijorat. Era doar o complicaţie de care va trebui să se ocupe la timpul potrivit.

53

După ce avionul decolase şi căpătase deja altitudine, Tess începu să-i povestească lui Reilly ce descoperise.

– Problema e că noi căutam un loc care de fapt nu există, asta-i tot.

Pe fereastră se profilau luminile Manhattan-ului, oscilând între nuanţe aurii şi albăstrui din pricina apusului aprins, cu locul unde odinioară se înălţaseră Turnurile Gemene acum gol şi stingher, făcându-le astfel absenţa parcă şi mai acută. Oricum, de sus panorama era cu mult mai crudă şi mai sinistră. În curând avionul vira şi, turând motoarele, se avântă în norii alburii de deasupra, ridicându-se treptat la peste zece mii de metri altitudine. Nu mai era mult până să se-ntunece de-a binelea.

– Aimard de Villiers nu era deloc prost şi ştia prea bine că omul ce-i va citi scrisoarea, Marele Maestru al Templului din Paris, era la fel de ager la minte ca şi el, începu Tess entuziasmată. Nu există niciun loc cu numele de *Fonsalis*. Nu există şi nici n-a existat vreodată. În latină *fons* înseamnă puţ, fântână, iar *salis* înseamnă salcie.

– Adică Fântâna Salciei?

– Exact, aprobă Tess. Şi apoi, să nu uităm că atunci când Aimard a scris scrisoarea se aflau în teritorii ostile, după cum chiar el mărturiseşte. După câte se pare, musulmanii puseseră stăpânire pe satul respectiv, şi asta m-a pus pe gânduri. De ce-ar fi folosit Aimard numele latin al satului? Sau cum se face că-l ştia? Dacă e să ne luăm după spusele lui, satul probabil că avea deja un nume arab, dat de musulmanii cuceritori. Iar bătrânul păstor ar fi trebuit şi el să le spună tot noul nume, nu cel latin. Însă Aimard a făcut-o înadins. A schimbat intenţionat numele cătunului, în caz că scrisoarea ajungea în mâinile cui nu trebuie.

– Aşadar satul se chema Fântâna Salciei? Asta e?

– Exact. Multe sate sau oraşe erau denumite după un element caracteristic, era o practică obişnuită în acea vreme.

O privi nu foarte convins. Era ceva ce-l deranja în argumentaţia ei.

– Bine, dar ca să ştie chestia asta ar fi trebuit să vorbească limba lor, zise el.

– Păi, da. Probabil că vorbea araba, sau dacă nu el, atunci cel puţin unul dintre ceilalţi supravieţuitori. După ultima cruciadă, foarte mulţi dintre cavaleri se născuseră deja acolo, în Ţara Sfântă. Li se spunea *poulains*. Mai mult, templierii au avut dintotdeauna afinităţi destul de ciudate pentru unii musulmani. Am citit că făceau tot felul de schimburi cu ei, şi nu cu bunuri, ci cu informaţii referitoare la descoperiri ştiinţifice sau chiar de natură mistică. Se crede chiar că au mers până acolo încât nu de puţine ori i-au angajat pe faimoşii *hashasheen* – asasini musulmani de mare clasă, fumători de ierburi – ca să le rezolve anumite... probleme.

Reilly ridică sprâncenele.

– Adică foloseau asasini din rândul dușmanilor? Nu mai înțeleg nimic. Parcă se luptau cu ei.

– Știi cum se zice, dacă stai prea mult cu dracu' sfârșești prin a te împrieteni cu el, zise ea zâmbind.

– Bine, fie, se-nvoi Reilly. Dar care-i numele în arabă?

– *Beer el Sifsaaf*.

– Pe care l-ai descoperit... cum anume?

Tess zâmbi satisfăcută.

– Din jurnalele lui Al-Idrissi, un călător arab foarte cunoscut și unul dintre marii cartografi ai vremii. A călătorit foarte mult prin Africa și prin toată lumea musulmană, iar unele dintre jurnalele lui extrem de detaliate și de documentate s-au păstrat.

– În engleză? întrebă el mirat.

– Nu, în franceză, dar n-a fost chiar așa de greu. Tess scoase din geantă o hartă și câteva fotocopii din vechea carte a călătorului arab, pe care o găsise la bibliotecă, adăugând: Idrissi menționează orașul și biserica în paragină într-unul dintre jurnalele sale. A trecut și el prin satul ăsta, venind dinspre Antalia și trecând apoi prin Mira către coastă, spre Izmir. Zona asta de țărm e presărată cu așezăminte istorice de mare însemnătate, bizantine, liciene... Mă rog, dă foarte multe detalii despre zonă în general, însă tot ce trebuie noi să facem este să-i urmăm traseul, până ce dăm de orașul nostru... și de biserică.

Reilly privea harta fascinat.

– Văd că până la urmă i-ai dat de cap, cum era de altfel și de așteptat. Dar având în vedere că nu ți-a fost chiar așa de greu, putem oare presupune că și Vance a descifrat misterul?

Tess se-ncruntă:

– M-aș mira să nu fie deja pe drum într-acolo.

Reilly dădu din cap amărât. Şi el avea aceeaşi bănuială.

– Mă duc să transmit un mesaj prin staţie, zise el ridicându-se şi-ndreptându-se spre cabina piloţilor.

Când se întoarse, o găsi pe Tess aşezată comod în scaun şi sorbind ultima gură de suc de roşii condimentat, o porţie aşteptându-l şi pe el. Tess îi comandase şi lui un pahar. Îl privi cu coada ochiului cum îl dă pe gât, înfiorată la gândul că stă acolo lângă el, îndreptându-se către un loc necunoscut şi exotic, şi nu în ultimul rând plin de aventuri neaşteptate. *Dacă acum două săptămâni mi-ar fi spus cineva că o să mi se întâmple asta...*

Reilly îi surprinse surâsul discret.

– Ce e? De ce zâmbeşti?

– Nimic, doar aşa... Încă nu-mi vine să cred că eşti aici.

– Stai să vezi cum i-o veni şefului meu să creadă!

– Doar n-ai plecat fără să anunţi!

– Să spunem doar că nu e tocmai încântat că am plecat. Dar din moment ce zici că nu ştii locul *exact*, şi având în vedere că singura soluţie de a-l găsi este să cauţi personal...

– Da, dar tu nu ştiai asta când te-ai urcat în avion, îl tachină ea.

Reilly îi zâmbi sec, prefăcându-se ofensat.

– Întotdeauna îţi place să despici firu-n patru, sau ai ceva cu mine?

Tess dădu din cap că nu, amuzată de cele aflate. Aha, deci amândoi mergeau la risc. *Şi el vrea să fie aici la fel de mult ca şi mine*, îşi zise ea.

Îl privea în tăcere, dându-şi seama că nu ştie foarte multe despre bărbatul de lângă ea. Reuşise să-şi facă o oarecare părere în seara aceea când o condusese acasă şi-l invitase înăuntru. În primul rând, gusturile lui muzicale, apoi remarcile lui spirituale şi umorul de

calitate, deşi uneori uşor abrupt. Ar fi vrut să-l cunoască mai bine, şi aşa avea de gând să utilizeze cele zece ore de zbor care de-abia începuseră. Aveau suficient timp la dispoziţie să afle cât mai multe lucruri unul despre celălalt – dacă nu cumva o să i se facă somn şi o să adoarmă, căci îşi simţea pleoapele din ce în ce mai grele. Începea să se resimtă după oboseala acumulată în ultimele zile. Se tot învârti în scaun până-şi găsi în sfârşit o poziţie comodă, cu spatele la fereastră şi faţa spre el.

– Şi cum se face că ai putut să te sui în avion aşa, în ultimul moment? Nu te aşteaptă nimeni acasă, cineva despre care să te bat şi eu la cap, aşa cum îmi faci tu cu Kim?

– Nu, nimeni, zise el înţelegând aluzia. Nu sunt însurat.

– Divorţat?

– Nici, zise el scurt, însă privirea ei insistentă îl îmboldi să se explice. E greu să găseşti pe cineva care să se-mpace cu o slujbă ca a mea.

– Normal, mai ales atunci când te urci în avioane după fete pe care de-abia le cunoşti, râse ea. Nici mie nu mi-ar plăcea un asemenea soţ.

Reilly fu uşurat de turnura conversaţiei, căci n-avea chef să intre şi-n alte detalii despre viaţa lui personală.

– Că tot vorbim despre soţi, ce s-a întâmplat cu tine şi cu Doug?

Expresia ei relaxată se înăspri brusc şi zâmbetul îi dispăru de pe buze, în timp ce-n ochi i se aprinse o licărire de furie atenuată de o uşoară melancolie.

– Cu Doug am făcut o mare greşeală. Eram tânără, mă rog, *mai tânără*, se corectă ea dregându-şi vocea, şi pe vremea aia lucram cu tatăl meu, aşa că nu eram încă pe cont propriu şi nu aveam cea mai strălucită carieră, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ţi-am spus cum stă treaba

cu arheologia. Mă rog, când l-am întâlnit, Doug era un tip foarte sigur de sine, ca o vedetă TV. Poate fi şarmant când vrea, ce să zic, însă tot ticălos rămâne... Şi m-a fermecat. Tatăl meu era un arheolog de renume şi foarte multă lume îl admira, însă era un om extrem de serios, uneori chiar prea serios, înţelegi? Şi-i plăcea să comande pe toată lumea. Mie în schimb nu-mi plăcea deloc atitudinea lui dominatoare, şi simţeam nevoia să scap de ea. Doug... cred c-a fost calea mea de scăpare. M-am lăsat păcălită de îngâmfarea lui de cuceritor.

– Şi cum tu ai o slăbiciune pentru îngâmfaţi...

Tess se strâmbă supărată.

– Ba nu am. Mă rog, poate c-am avut, atunci. Puţin. Oricum, tot timpul cât am fost împreună înainte de a ne căsători s-a declarat foarte mulţumit că sunt o femeie de carieră, şi m-a susţinut. După căsătorie însă, a schimbat placa radical, peste noapte. A devenit chiar mai posesiv decât tata, de parcă mă cumpărase ca să mă pună în vitrină şi să se laude cu mine. Am rămas însărcinată cu Kim înainte să-mi dau seama de enormitatea greşelii pe care-o făcusem, şi apoi am acceptat cu inima îndoită oferta tatălui meu de a-l însoţi în Turcia.

– Scuze, o întrerupse el, e vorba de aceeaşi călătorie în care l-ai întâlnit prima dată pe Vance?

– Da, aceeaşi. În orice caz, continuă ea, m-am dus în Turcia în ideea că un răgaz departe de Doug mi-ar prinde bine şi intenţionam să mă gândesc serios la ce voi face în continuare. Ca să aflu când m-am întors că el de fapt avusese o aventură cât se poate de previzibilă.

– Cu fata de la meteo?

– Eşti pe aproape, râse ea oftând. Nu, cu producătoarea lui. Oricum, asta a pus capăt definitiv relaţiei noastre.

– Probabil că tot atunci ai revenit la numele tău de domnișoară, nu?

– Da. Nu strică să ai un astfel de nume când lucrezi în branșa asta, nu neg, însă motivul principal a fost că pur și simplu n-am mai vrut să-mi leg numele de al unui ticălos de teapa lui.

Această înțeleaptă decizie se dovedise de real ajutor și în cariera ei ulterioară, ajutând-o de altfel să obțină slujba de la Institutul Manoukian. Poate că tocmai de asta era atât de încrâncenată când venea vorba de descoperiri importante. Vroia cu orice preț să demonstreze că poate fi la fel de bună ca tatăl ei în ceea ce face și că se poate descurca și singură, în ciuda numelui pe care-l poartă. Astfel, importanta descoperire care o aștepta la capătul călătoriei era șansa ei de a-și împlini acest vis și de a demonstra lumii întregi că poate reuși pe cont propriu.

Cu condiția, desigur, ca ea și nu altcineva să fie cea care descoperă ce era de descoperit.

Avea ochii încețoșați și roșii. Era frântă de oboseală și avea nevoie de un somn bun, ca și el, de altfel.

Îl privi cu ochi calzi și după un moment de tăcere spuse:

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru tot, zise ea aplecându-se și sărutându-l scurt pe obraz.

Afară stelele străluceau în întuneric atât de aproape, încât aveai impresia că le poți atinge. Trase jaluzeaua și se întoarse pe partea cealaltă, închizând ochii și simțind cum alunecă aproape instantaneu în lumea viselor.

54

Era deja după-amiaza târziu când Reilly şi Tess coborâră scările de metal şi păşiră pe pista de aterizare a aeroportului Dalaman, simţindu-se amândoi la fel de istoviţi după lunga călătorie. Apucaseră să aţipească vreo două ore în avion, însă nu fusese îndeajuns. Ar fi avut nevoie de alte câteva ore sănătoase de somn, de preferabil într-un pat, înainte să-şi vadă mai departe de drum, însă timpul îi presa. Astfel, în loc să caute un hotel unde să se odihnească, mai pierdură încă trei ore în sala de aşteptare a aeroportului din Istanbul, prelungindu-şi chinul în aşteptarea legăturii care urma să-i ducă pe coasta sudică a Turciei, de unde intenţionau să-şi înceapă expediţia.

În timpul celor trei ore de aşteptare în aeroportul din Istanbul, Reilly vorbise la telefon aproape continuu, ba cu Aparo, pe care-l pusese la curent cu ultimele ştiri, ba cu Jansson, cu care avusese o discuţie destul de aprinsă, probabil din cauza faptului că acesta dezaproba decizia lui de a o însoţi pe Tess, în loc s-o aducă frumos la biroul din Federal Plaza şi s-o pună să le explice ce descoperise. În restul timpului vorbise cu Vedat

Ertugrul, ofiţerul de legătură al Biroului în zonă, o namilă de om care-i aşteptase la aeroport şi care se ocupase de toate formalităţile pentru ca Reilly să poată intra legal în Turcia, având în vedere că nu avea paşaportul la el. Cu numai câteva zile înainte de sosirea lor fusese informat că era posibil ca Vance să încerce să intre în ţară şi-l asigură pe Reilly că deocamdată nu i se raportase nimic suspect de la niciunul din punctele de frontieră şi că se ocupase de toate aranjamentele necesare, începând de la logistică până la forţele de întărire. FBI nu avea agenţi permanenţi în Turcia şi nici sedii zonale. Cei mai apropiaţi agenţi din zonă erau momentan în Atena, unde colaborau cu poliţia locală la anchetarea unui recent atentat cu bombă. Relaţiile FBI-ului cu guvernul turc erau destul de încordate din cauza situaţiei din Iraq.

Ertugrul îl întrebă dacă nu voia să aranjeze să fie aşteptaţi la Dalaman de poliţişti, dar Reilly îl refuză, mulţumindu-i amabil. Prefera să evite pe cât posibil orice probleme legate de limbă sau de birocraţie. Îl rugă în schimb să-şi anunţe colegii de sosirea lui, promiţându-i că va ţine legătura şi că la nevoie va apela la trupele locale, deşi bănuia că în caz de urgenţă va trebui să se descurce singur, fără mijlocirea lui Ertugrul.

Reilly profită de popasul în Istanbul ca să-şi cumpere nişte haine mai adecvate, pe cele vechi punându-le în rucsacul cumpărat tot din aeroport, lângă hârtiile oficiale pe care Ertugrul i le dăduse în loc de paşaport. Îi mai dăduse şi un mobil conectat la portalul din Hawaii prin intermediul serviciilor de telefonie prin satelit Iridium ale Departamentului Apărării şi datorită cărora Reilly putea lua legătura cu oricine din orice punct de pe planetă, indiferent unde s-ar fi aflat. Şi acesta se afla

tot în rucsacul nou, pus bine alături de Browning-ul său, pentru care tot Ertugrul îi dăduse gloanțe și cartușe de rezervă.

Tess profitase și ea de răgaz ca să sune în Arizona la mătușa ei și să vorbească cu Kim și cu Eileen. De câte ori le auzea își simțea inima grea, căci îi era tare dor de Kim și parcă i se făcu și mai dor când îi auzi vocea cristalină și zglobie în telefon, dar se mai consolă cu gândul că e în siguranță și că se distrează la ferma mătușii Hazel. Cu Kim fusese simplu, dar trebuia să-i spună mamei ei unde era și ce avea de gând să facă. Cum să-i explice fără să urmeze un potop de întrebări? După ce o puse pe scurt la curent, încercă din răsputeri s-o liniștească și s-o asigure că totul va fi bine, recurgând în disperare de cauză și la măsuri extreme, spunându-i că nu e singură, că e și Reilly cu ea – fapt care nu reuși decât să-i sporească îngrijorarea. De ce avea nevoie de protecția unui agent FBI dacă nu era niciun pericol? Tess îi spuse primul lucru care-i trecu prin minte, și anume că ea se afla acolo doar în calitate de expert consultant, fără să fie implicată direct în ancheta federală, după care se folosi de anunțul asurzitor ce răsuna în megafoanele sălii, ultima strigare pentru nu știu ce îmbarcare, ca să scurteze conversația, pretinzând că trebuie să plece. După ce închise, rămase însă cu un gust amar. Se simțea cuprinsă de remușcări. Cu toate astea, se împăcă cu gândul că, orice i-ar fi spus mamei ei, ea tot s-ar fi alarmat, așa cum făcea de obicei. Ca să n-o îngrijoreze ar fi trebuit poate să nici nu-i spună că a plecat din țară, ceea ce ar fi fost mult mai rău.

Imediat după interogatoriul de la telefon, Tess se duse la toaletă să se schimbe, cu geanta de voiaj după ea. Înaintând cu greu pe culoarul aglomerat, se lovi pe

neașteptate de un bărbat venind din direcție opusă și care se-mpiedică din greșeală chiar în dreptul ei, smulgându-i fără să vrea valiza pe rotile din mâna dreaptă. Tot el însă foarte amabil o recuperă și i-o înmână, cerându-și mii de scuze pentru stângăcia lui și asigurându-se că n-a pățit nimic. Tess nu putu să nu remarce duhoarea de tutun îmbâcsit și stătut, fapt care n-o mira foarte tare deoarece știa că turcii sunt fumători înrăiți. Nu băgă însă de seamă bumbul negru de mărimea unui nasture pe care Plunkett reușise să-l fixeze pe axul roții valizei.

Se întoarse la Reilly în sala de așteptare și porniră împreună către biroul de închirieri auto, care se afla la capătul unui terminal întortocheat și haotic. Ertugrul le procurase în grabă o parte din cele necesare excursiei, adică o navetă de apă îmbuteliată, doi saci de dormit și un cort de nailon.

La scurt timp se văzură în sfârșit într-un Mitsubishi Pajero nu foarte bine întreținut, dar ce mai conta, atât timp cât urma să-i ducă pe urmele cavalerilor și marinarilor naufragiați pe aceste pământuri cu sute de ani în urmă?

Reilly conducea în timp ce Tess făcea pe copilotul pe scaunul din dreapta, îngropată în hărți și foi cu notițe, încercând să urmărească pe hartă ruta parcursă odinioară de Al-Idrissi, cu copiile după jurnelele lui alături, pe care le compara cu scrisoarea lui Aimard, sperând să găsească eventuale elemente comune.

Lăsară țărmul undeva în urmă, iar căsuțele înghesuite și blocurile joase cu doar câteva etaje fură în curând înlocuite de o priveliște mult mai calmă și mai senină. Înainte să se construiască aeroportul din Dalamar, fâșii întregi de pe coasta Liciei fuseseră protejate de guvern,

fiind considerate zone de conservare specială, oprind astfel dezvoltarea masivă a staţiunilor turistice sau a reşedinţelor luxoase în acest perimetru. Aşa se face că Tess şi Reilly putură în curând admira peisajul pastoral ce se-ntindea cât vedeai cu ochii de o parte şi de alta a şoselei, unde printre pini şi verdeaţă se-nălţau vechi conace înconjurate de ziduri de piatră neşlefuită sau de garduri de fier forjat ruginite pe alocuri. Pământul părea fertil şi bogat, îmbrăcat în iarba crudă a primăverii, peste care tronau puzderie de arbuşti de toate soiurile şi pâlcuri mai răzleţe de copaci. Merseră mai departe, observând că pe partea dreaptă îi însoţea acum o colină domoală şi mai bogată în tufişuri, arbori şi verdeaţă.

Ajunseră la Köycegiz în mai puţin de o oră. Era un orăşel liniştit pe malul unui lac întins, ce formase odinioară un port natural. Dealurile care înconjurau lacul erau presărate cu morminte săpate în piatră, mărturie a uneia dintre marile civilizaţii ce trăise pe aceste pământuri în vremuri demult apuse.

Făcuseră ceva mai mult de trei kilometri de la ieşirea din oraş, când Tess îi spuse lui Reilly s-o ia la dreapta, ieşind astfel de pe şoseaua principală. Drumul pe care o apucaseră era prost asfaltat şi plin de gropi. Îi aştepta o călătorie zdruncinată, însă deocamdată suspensiile slăbite ale maşinii de teren îşi făceau datoria mai mult decât onorabil, având în vedere condiţiile vitrege de drum.

Trecură pe lângă livezi de măslini şi lămâi, pe lângă câmpuri de porumb şi roşii, o cotiră pe drumuri sinuoase mărginite pe ambele părţi de arbori de tâmâie, simţind cum coloritul viu dimprejur şi aroma dulce a aerului îi mai trezesc din amorţeală.

Urmă apoi o costişă lină care-i duse între nişte dealuri ceva mai înalte, îmbrăcate în păduri dese şi umbroase, întrerupte pe ici, pe colo de acoperişurile adormite ale câte unui sătuc de munte.

Oriunde priveau de jur-împrejur îi întâmpinau semnele unei vieţi de mult uitate, care parcă rămăsese neschimbată de acum un mileniu şi ceva, într-un peisaj simplu şi rudimentar, însă extrem de pitoresc şi de fermecător în simplitatea lui, cu totul diferit de complexitatea şi sofisticarea lumii occidentale. Imagini surprinzătoare care încântau privirea răsăreau la fiecare pas, ca desprinse din poveste: ba o tânără păstoriţă care depăna un sul de lână în timp ce-şi veghea turma de oi, ba un tăietor de lemne încovoiat sub încărcătura grea şi aproape înc-o dată cât el, mergând agale pe marginea drumului, ba o pereche de boi puşi la jug ce trăgeau plictisiţi un trunchi de copac gros şi noduros, toate profilate pe cerul aprins de nuanţele apusului.

Din când în când, Tess sălta în sus de bucurie în scaunul din dreapta, entuziasmându-se la descoperirea câte unui fragment din jurnalele lui Al-Idrissi care părea să se potrivească cu relieful care-i încânta atât de mult. Însă ce o preocupa cu adevărat nu era traseul urmat de călătorul arab, ci dacă, cu atâta amar de vreme în urmă, cavalerii care supravieţuiseră naufragiului apucaseră pe aceleaşi drumuri de ţară.

Începea să se lase întunericul şi Reilly aprinse farurile ca să le lumineze calea, căci mergeau acum pe un drum de ţară îngust şi pietruit.

– Cred c-ar trebui să ne oprim undeva, zise el. Ajunge pentru o zi.

Tess se uită pe hartă.

– Dar nu mai e mult, cred c-ar mai fi doar vreo cincizeci de kilometri de mers.

– Se prea poate, însă se-ntunecă şi nu mai văd bine pe unde merg şi n-aş vrea să lovesc maşina de vreo piatră sau mai ştiu eu ce.

Tess ar fi vrut să continue drumul, dar Reilly trăsese deja maşina pe dreapta, pe o porţiune netedă de pământ, şi oprise motorul, aşa că trebui să se dea bătută. De fapt, avea dreptate: aici, până şi cea mai banală pană se putea transforma într-o mare neplăcere.

Coborâră şi aruncară o privire în jur. Cerul senin mai strălucea în pete difuze de lumină gălbuie-roşiatică ce răzbăteau din spatele norilor pufoşi şi cenuşii, semn că apusul era pe sfârşite şi că-n curând se va întuneca. Într-o parte, silueta ceruită a lunii în primul pătrar părea nefiresc de aproape, încât aveau senzaţia că pot s-o atingă cu mâna. Munţii ce-i înconjurau din toate părţile erau cufundaţi într-o tăcere mormântală, uitaţi în încremenirea lor, ceva cu totul nou pentru Reilly.

– Sunt ceva oraşe prin apropiere, unde am putea înnopta? o întrebă el, încă fascinat de liniştea din jur.

Tess consultă iar harta.

– Nu, nu-i nimic aproape. Cel mai apropiat oraş a fost ultimul prin care am trecut, la vreo cincisprezece kilometri distanţă înapoi.

După ce mai aruncă o privire de jur-împrejur, Reilly hotărî că locul e la fel de bun ca oricare altul pentru un popas de o noapte, aşa că se duse la maşină şi scoase din portbagaj pachetul pregătit de Ertugrul.

– Ia să vedem ce surprize ne-a pregătit amicul nostru de la Istanbul.

În timp ce Reilly sfârşi de ridicat şi al doilea cort, Tess reuşi să aprindă focul. Cercetară apoi împreună proviziile din cutia de la Ertugrul, descoperind cârnăciori

uscaţi basterma şi *boreks* cu brânză kasseri, pe care le asortară cu apa minerală, mâncând pe săturate.

Reilly o privi amuzat când desfăcu o cutie mică de carton şi scoase o felie de *lokma*, pe care o studie mai întâi cu priviri lacome şi apoi o vârî iute în gură, mestecând mulţumită, în timp ce siropul i se prelingea pe degete.

– Prietenul ăsta al tău e o comoară, zise ea cu gura plină şi mai luă o bucată. Ia şi tu una, sunt delicioase. Ţin minte că ultima dată când am fost aici nu mă mai săturam, îmi venea să mănânc întruna numai d-astea. Desigur, aveam şi scuza că eram însărcinată.

– Şi Vance până la urmă de ce a venit încoace? întrebă el ascultându-i sfatul şi gustând din prăjitură.

– Tatăl meu făcea săpături undeva la poalele Muntelui Ararat, nu foarte departe de zona vestitei „anomalii"[1]. Vance era foarte curios, şi vroia să arunce şi el o privire, aşa că tata l-a invitat cu plăcere.

Tess îi explică apoi cum în 1959 un avion-spion al CIA care se întorcea dintr-un zbor de recunoaştere deasupra Uniunii Sovietice a făcut nişte fotografii deasupra Turciei, exact în zona Muntelui Ararat, imagini care ani de zile le-au dat mare bătaie de cap analiştilor din cadrul agenţiei. Mult mai târziu, în urma unei scurgeri de informaţii, aceştia s-au văzut nevoiţi să facă publice fotografiile, ceea ce s-a întâmplat pe la începutul anilor '90,

[1] La începutul anilor '90, CIA a căutat vestita Arcă a lui Noe, iar expediţiile în Turcia, la Muntele Ararat, au descoperit ceea ce ei au numit o „anomalie" la 39 de grade şi 42 de minute latitudine nordică şi 44 de grade şi 16 minute longitudine estică. Anomalia se referă de fapt la un obiect ale cărui natură şi proveniență sunt controversate, unii crezând că este artificial, alţii că este vorba de o simplă stâncă. Nu s-au mai putut face analize ulterioare, deoarece autorităţile turce au interzis accesul în zonă. Textul explică de altfel istoria acestei aşa-zise „anomalii" (n. tr.).

imaginile creând o adevărată senzaţie. Spre vârful înaltelor culmi armene, de fapt chiar sub creastă, se profila un obiect cu o formă ciudată, ce semăna cu o corabie. Prim-planurile imaginilor respective arătau trei grinzi imense şi arcuite de lemn, care semănau cu carena unei corăbii.

– Arca lui Noe, zise Reilly amintindu-şi de efectul produs la acea vreme de titlurile de o şchioapă din ziare.

– Da. Mulţi oameni au fost intrigaţi şi interesaţi de astfel de teorii, chiar şi tata. Problema era că, deşi efectele Războiul Rece începuseră să se mai atenueze, zona rămăsese una sensibilă. Să nu uităm că Muntele Ararat se află la doar optsprezece kilometri de graniţa rusă şi la mai puţin de treizeci de cea cu Iranul. Au fost foarte puţini cei care au obţinut permisiunea să-l escaladeze şi să vadă cu ochii lor locul cu pricina, ca să-şi facă o părere. James Irwin s-a numărat printre ei. Sigur îl ştii sau ai auzit de el. E astronautul care, după ce s-a întors din expediţia pe Lună, s-a convertit şi a devenit un creştin ardent. A încercat de două ori să urce pe munte ca să studieze „anomalia" mai îndeaproape. Aici Tess făcu o pauză, suficientă ca să menţină suspansul, după care încheie într-o notă gravă: La a doua încercare a căzut şi a murit.

Reilly se încruntă.

– Şi tu ce crezi? E chiar Arca lui Noe?

– Părerea generală e că nu. Cei mai mulţi dintre specialiştii chemaţi au concluzionat că e vorba de o formaţiune stâncoasă mai aparte, atâta tot.

– Bine, bine, dar tu ce crezi?

– Nu ştiu ce să cred. Nimeni n-a ajuns până acolo şi nimeni n-a atins obiectul cu mâna lui, ca să se convingă. Ceea ce ştim însă este că povestea unui potop şi a unui om cu o corabie mare în care au încăput numeroase

specii de animale apare în foarte multe scrieri, unele provenind din Mesopotamia şi precedând Biblia cu câteva mii de ani. Ceea ce mă face să cred că poate evenimentul chiar a avut loc. Nu că toată lumea ar fi fost acoperită de ape, desigur, ci doar o zonă foarte întinsă din partea asta a globului. Întâmplarea a facut ca un om să supravieţuiască graţie corabiei lui şi de aici până la legendă n-a fost decât un pas.

– Ce ciudat..., zise Reilly.

Nu că el ar fi crezut neapărat în Arca lui Noe, dar fusese ceva foarte hotărât în felul în care ea vorbise, ceva ce suna a finalitate.

– Ce-i ciudat?

– Aş fi crezut că arheologii sunt primii care se simt atraşi de misterele trecutului şi că o fac cu o minte mult mai deschisă decât alţii, sau cu o curiozitate caracteristică meseriei. Am crezut că, dintre toţi, voi sunteţi cei mai interesaţi să aflaţi ce s-a întâmplat sau ce e posibil să se fi întâmplat în vremuri de mult apuse. Şi totuşi, abordarea ta este atât de raţională şi de analitică, încât nu pot să nu fiu surprins. Nu ştirbeşte cu nimic... ştiu şi eu cum să-i spun... magia cercetării, sau fiorul descoperirii?

Lui Tess însă nu i se părea nimic ciudat.

– Sean, ca şi tine, sunt un om de ştiinţă şi lucrez cu fapte şi realităţi, nu cu teorii. Ca şi tine, am nevoie de dovezi clare înainte de a accepta ceva. Când mă duc şi sap, caut mărturii palpabile care să-mi spună cum au trăit şi au murit oamenii, cum s-au luptat în războaie şi cum şi-au construit cetăţi. Legendele şi miturile rămân aşadar în seama altora.

– Aha, deci dacă nu se poate dovedi pe calea ştiinţei..., începu el.

– Atunci înseamnă că n-a existat sau că nu s-a întâmplat, termină ea fraza în locul lui, lăsând jos cutia cu *lokma* și ștergându-și fața cu un șervețel, după care se întoarse spre el.

– Vreau să te întreb ceva.

– Dă-i drumul.

– Acolo, la aeroport..., începu ea alene.

– Da...

– Cum se face că nu m-ai dat jos cu forța? Vreau să spun că puteai să mă arestezi la o adică, nu? De ce n-ai făcut-o?

Reilly o privi scurt și-i surprinse iar zâmbetul poznaș din colțul buzelor și sclipirea din ochi, înțelegând ce voia să spună de fapt. Lua ea taurul de coarne deci, ceea ce nici că putea fi mai bine, având în vedere că el avea unele ezitări dacă să facă vreo mișcare sau nu. Momentan însă hotărî să nu răspundă provocării, mulțumindu-se să replice cu o glumă inocentă:

– Păi, știam ce circ ai fi fost în stare să faci. Ai fi început să țipi pân-ai fi spart geamurile sau mai știu eu ce...

– Normal c-așa aș fi făcut, râse ea și se trase mai aproape.

Reilly simți cum îl gâdilă ceva în piept, și-și schimbă și el poziția, întinzându-și picioarele și aplecându-se spre ea, astfel că acum erau foarte aproape unul de celălalt, față în față.

– Și în plus..., continuă el, mi-am zis eu așa, în sinea mea: „Ia să mă conving dacă este chiar așa de isteață pe cât se crede."

Tess se trase și mai aproape. Fețele lor erau acum la doar câteva zeci de centimetri distanță, iar ea îl privea cu ochi pătrunzători.

– Vai, ce gest mărinimos din partea ta!

Totul în jur era perfect. Cerul senin şi-nstelat de deasupra, pădurea întunecoasă, focul... Era ca în poveşti. Privirile îi fură atrase de buzele ei întredeschise, care parcă iradiau căldură şi-l trăgeau spre ele ca un magnet. Pentru o clipă, simţi cum totul în jur dispare în noapte, cum lumea întreagă se dezintegrează într-o secundă, şi nu mai sunt decât ei şi focul mocnit.

– Ce să zic... M-ai prins, sunt un tip extrem de mărinimos, mai ales cu cei care pleacă de capul lor într-un fel de... *pelerinaj* personal în căutarea adevărurilor nedescoperite încă.

– Şi din moment ce eşti aici ca să mă protejezi şi să ai grijă de mine, zise ea şoptit, presupun că te pot numi propriul meu cavaler templier, nu?

– Mda, aşa ceva.

– Ştii, zise ea privindu-l şiret, conform manualului oficial, templierul care-i însoţeşte pe pelerini trebuie să stea de veghe toată noaptea în timp ce aceştia se odihnesc.

– Eşti absolut sigură că aşa scrie?

– Foarte sigură. Poţi verifica la capitolul şase, alineatul al patrulea.

Amândoi se simţeau ca de pe altă lume.

– Deci... Crezi că eşti în stare? Să nu închizi un ochi toată noaptea?

– Floare la ureche, râse el. Noi, templierii, suntem obişnuiţi cu asta.

Tess zâmbi şi atunci el îşi ridică uşor capul şi o sărută, trăgându-se mai aproape de ea când sărutul deveni mai intens. Se lăsară purtaţi de euforia momentului, cu minţile golite de orice altceva decât imaginea celuilalt, îmbătându-se în multitudinea sublimă de senzaţii care le invadară trupurile, îmbrăţişându-se, simţind mirosul dulce al pielii celuilalt, gustul umed al buzelor pline de dorinţă. La un moment dat însă ceva păru să-l distragă,

o senzație sâcâitoare, dar familiară, și mintea îl purtă către copilărie, trezindu-i amintiri dureroase în care îi apărură mai întâi fața contorsionată de durere a mamei sale și-apoi imaginea unui bărbat în fotoliu, tatăl său, ale cărui mâini atârnau inerte deasupra armei care zăcea pe covor, în timp ce peretele din spate era plin de pete roșii de sânge.

Se retrase din îmbrățișarea pasională, ferindu-și privirea.

– Ce e, ce s-a întâmplat? întrebă Tess încă prinsă în vraja momentului.

El se ridică grăbit în capul oaselor, încruntându-se. Privirea îi devenise dintr-o dată distantă și chinuitoare.

– Nu-i... nu-i o idee bună, Tess.

Se ridică și ea și se apropie de el, trecându-i o mână prin păr și trăgându-l către ea.

– Ba eu nu-s deloc de acord. Cred că este o idee cum nu se poate mai bună, zise ea sărutându-l din nou, dar în momentul când îi atinse buzele, el se retrase din nou.

– Vorbesc serios.

Tess se ridică într-un cot, nemaiștiind ce să creadă. Îi văzu privirea pierdută și neputincioasă.

– Doamne, tu chiar nu glumești, constată ea privindu-l uimită. Doar nu-i vorba de abstinența din postul Paștelui, încercă ea o glumă, ca să mai destindă atmosfera.

– Nicidecum.

– Bun, atunci care-i problema? Căsătorit nu ești, homosexual n-ai cum să fii, deși..., se opri, părând că stă pe gânduri o secundă, cu o privire de genul „Sau, poate, cine știe?", după care continuă: Și ultima dată știam că arăt bine. Așadar, unde-i baiul?

Reilly era încurcat, încercând să găsească o cale să-i poată explica, însă pur şi simplu nu-şi găsea cuvintele. Nu era prima dată când i se întâmpla aşa ceva, dar nu în ultima vreme. De altfel, nu mai avusese asemenea sentimente pentru cineva de şi mai mult timp.

– E greu de explicat.

– Încearcă măcar, n-ai ce să pierzi.

Reilly chiar încerca, dar nu era deloc uşor.

– Ştiu că nu ne cunoaştem foarte bine şi poate că exagerez eu, însă te plac cu adevărat şi trebuie să ştii mai întâi anumite lucruri despre mine, chiar dacă...

Aici se opri brusc, fără să-şi ducă ideea la capăt. Continuarea însă nu era greu de ghicit. *Chiar dacă te voi pierde spunându-ţi-le.* E vorba despre tatăl meu.

Ea fu realmente surprinsă.

– Dar ce legătură are tatăl tău cu noi? Mi-ai povestit că a murit când erai mic şi că te-a afectat extrem de tare, dar e normal să fie aşa.

Îi observă tresărirea nervoasă. Încă din seara aceea de la ea de acasă, când el adusese vorba despre acest incident din copilărie, Tess avusese impresia că e un subiect delicat şi că atinsese o coardă sensibilă. Acum însă voia neapărat să afle totul.

– Ce s-a întâmplat, mai exact?

– S-a împuşcat. Fără niciun motiv.

Tess se simţi dintr-o dată mult mai uşurată, de parcă i s-ar fi luat o povară de pe inimă. Îşi închipuise lucruri mult mai grave.

– Cum adică fără motiv? Întotdeauna există o cauză.

Reilly dădu din cap şi faţa îi căpătă o umbră de amărăciune.

– Păi asta-i problema, că n-a existat. Pur şi simplu n-avea de ce s-o facă. Nu l-am văzut niciodată morocănos sau prost dispus, nici măcar cu toane. Am aflat mai

târziu că era bolnav, se pare că suferea de depresie, dar nici pentru asta nu avea motiv. Avea o slujbă bună şi sigură, îi plăcea ceea ce face, o duceam destul de bine, avea alături o soţie iubitoare. Văzută din afară, viaţa lui era liniştită şi senină, însă asta nu l-a împiedicat să-şi zboare creierii.

Tess îşi sprijini capul de pieptul lui.

– Dar asta e o boală, Sean. O afecţiune medicală, un dezechilibru chimic al corpului, spune-i cum vrei. Chiar tu ai spus că era bolnav.

– Da, ştiu. Din păcate, e o boală ereditară. Există un risc de unu la patru să sufere şi eu de maladia asta.

– Adică şaptezeci şi cinci la sută şanse să nu fii bolnav, îi zise ea încurajator, însă nu cu foarte mare efect. Dar nu făcea niciun fel de tratament contra depresiei?

– Nu, din câte ştiu. Asta înainte să-nceapă să înghită Prozacul ca pe aspirine.

Tess rămase o clipă pe gânduri.

– Şi tu nu te-ai dus niciodată să-ţi faci un control?

– Păi, la serviciu avem evaluări psihologice destul de des, aşa că...

– Şi? Care-au fost rezultatele până acum?

– N-au găsit nimic în neregulă.

– Deştepţi băieţi! râse ea. Foarte bine, pentru că nici eu nu văd nimic suspect.

– Cum adică nu *vezi*?

– Da, nu văd nimic. În ochii tăi, zâmbi ea privindu-l intens. De fapt, ceea ce văd e o uşoară distanţă, ca şi cum vrei să-ţi construieşti nişte ziduri de apărare în spatele cărora să te ascunzi. La început am pus-o pe seama meseriei, gândindu-mă că aşa... operezi tu de obicei, că vrei să rămâi undeva mai în umbră şi să laşi insigna să vorbească. Mi-am zis că eşti genul de bărbat

care tace şi face. Sean, de ce te încăpăţânezi să crezi c-o să ţi se întâmple şi ţie?

– Şi dacă mi se întâmplă? Am văzut ce efect devastator a avut asupra mamei şi nu vreau să-i pun pe cei dragi – şi în nici un caz pe tine – să treacă prin aşa ceva.

– Aşa c-ai hotărât că-i mai sănătos să îndepărtezi pe toată lumea şi să te izolezi, nu? Zău aşa, Sean! E la fel ca şi cum mi-ai spune că nu trebuie să fim împreună pentru că... ştiu şi eu... pentru că tatăl tău a murit de cancer. Care dintre noi ştie cu certitudine ce-i rezervă viitorul? Tot ce putem face e să ne trăim viaţa şi să sperăm că totul va fi bine.

– Da, dar nu toată lumea se trezeşte într-o dimineaţă cu gândul să-şi tragă un glonţ în cap ca să ajungă mai repede pe lumea cealaltă. Am câteodată impresia că mă urmăreşte, îl recunosc în anumite gesturi pe care le fac involuntar. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine când s-a sinucis. Mă uit câteodată în oglindă şi parcă-l văd pe el, îi văd faţa şi căutătura şi chestia asta mă înspăimântă.

Tess clătină din cap dojenitor.

– Ziceai ceva de preotul vostru paroh, care te-a ajutat să treci mai uşor peste tragedie.

Reilly aprobă dând din cap în tăcere.

– Tatăl meu nu era religios din fire, iar mama... i-a urmat exemplul, deşi nici ea nu avea un interes deosebit pentru religie. După moartea lui, m-am închis în mine complet. Nu-mi puteam explica gestul lui, nu înţelegeam de ce nu ne-am dat seama din timp, ca să-l împiedicăm. Mama era distrusă, şi în suferinţa ei a început să petreacă din ce în ce mai mult timp discutând cu preotul, care mă sfătuia şi vorbea şi cu mine. El m-a ajutat să înţeleg că niciunul dintre noi nu e de vină pentru ce s-a întâmplat şi mi-a deschis ochii către o nouă perspectivă

asupra vieţii. Am transformat biserica într-un fel de sanctuar, unde mă refugiam când simţeam nevoia şi nici azi n-am uitat asta.

Tess trase adânc aer în piept, evident pregătindu-se pentru un alt minidiscurs înflăcărat.

– Uite ce e, începu ea rar. Apreciez faptul că-ţi faci griji pentru mine şi că m-ai avertizat din timp, e un gest cavaleresc din partea ta, dar pe mine nu mă sperie nimic din toate astea. Ai ţinut morţiş să aflu şi acum am aflat. Nu cred totuşi că mai poţi continua aşa, cu tot zbuciumul şi îndoielile astea. Nu te poţi lăsa doborât de ceva ce s-ar putea să nici nu se întâmple. Şi dacă te gândeşti doar la asta, la un moment dat o să ţi se pară că te-ai şi îmbolnăvit. Tu singur o să ajungi să te convingi că te prinde din urmă trecutul. Tu nu eşti tatăl tău şi trebuie să-ţi intre asta bine în cap! Trebuie să laşi totul în urmă şi să-ncepi să-ţi trăieşti viaţa, şi dacă vezi că nu merge... înseamnă că poate n-o trăieşti cum trebuie şi că e nevoie să schimbi radical anumite lucruri. În primul rând, n-ai pe nimeni alături, ceea ce din start e o mare greşeală, şi-n al doilea rând... nici nu ţi-ai ales o meserie care să te-nveselească şi să te facă să mai uiţi de necazurile vieţii, ba dimpotrivă...

– Da, ştiu, dar e meseria pe care am ales-o şi asta trebuie să fac.

– Ba deloc! Poate c-ar trebui să faci altceva, surâse ea în stilu-i caracteristic exact la momentul oportun. Cum ar fi să taci din gură şi să mă săruţi.

Reilly o privi intens, plimbându-şi ochii pe faţa ei zâmbitoare. Femeia asta frumoasă pe care nici n-o cunoştea foarte bine încerca din răsputeri să-i înţeleagă viaţa şi să-i insufle optimismul ei molipsitor. Descoperi atunci acea senzaţie de mult uitată, un sentiment ciudat care nu apărea decât atunci când se afla în

preajma ei. Într-un cuvânt, simţea că a prins viaţă şi că trăieşte din nou.

Se aplecă spre ea şi o trase către el, îmbrăţişând-o strâns.

Cele două siluete de pe ecran se apropiară din ce în ce mai mult una de cealaltă, până deveniră într-un final o singură pată oscilantă şi neregulată de un portocaliu-aprins, semn că corpul fiecăruia emitea acum mult mai multă energie şi căldură. Murmurul înfundat şi difuz al vocilor dispăru şi el, fiind înlocuit acum de fâşâitul moale al hainelor aruncate şi de sunetul nedesluşit al celor două trupuri mişcându-se la unison.

De Angelis ţinea în mână o ceaşcă de cafea, privind plictisit ecranul din faţă. Parcaseră pe o creastă ferită, undeva deasupra văii în care Tess şi Reilly îşi instalaseră tabăra peste noapte. Capota din spate era ridicată, iar în portbagaj erau instalate două ecrane, unul mai mic şi altul mult mai mare, strălucind uşor în întunecimea nopţii. Unul dintre ele era un laptop conectat printr-un fir subţire la o cameră de luat vederi Raytheon Thermal-Eye fixată pe un trepied la câţiva metri mai încolo, dominând peisajul de dedesubt. Lângă el era un al doilea trepied, pe care se odihnea o antenă parabolică direcţională, prevăzută cu microfon. Celălalt ecran era al unei agende electronice care indica poziţia emiţătorului GPS din geanta de voiaj a lui Tess sub forma unui punct mic şi roşu.

Monseniorul îşi întoarse privirile către valea învăluită în întuneric de dedesubt. Era mulţumit de modul în care se derulaseră lucrurile până-n prezent. Totul era sub control şi asta nu putea decât să-l bucure, căci îi plăcea să fie în avantaj şi să comande. Erau pe drumul cel bun, foarte aproape de marea descoperire,

şi cu puţin noroc poate că aveau s-ajungă la destinaţie înaintea lui Vance, indiferent unde era acesta. Îl irita puţin că nu ştia încotro se-ndreaptă şi de-asta i-ar fi plăcut să le pună un microfon în maşină, însă Plunkett nu putuse să facă asta. Oricum, nu mai conta acum. O să se ţină de ei ca scaiul şi, orice ar găsi ei, va şti implicit şi el şi va avea grijă să se convingă cu ochii lui.

Dar nu asta era problema, ci întrebarea care-l urmărise încă de la bun început: Cum o să scape de ei, odată încheiată călătoria?

Zvârlind ultima gură de cafea în tufişurile de lângă el, De Angelis îşi mai aruncă o dată ochii pe ecranul galben-portocaliu din faţă, hotărând să nu mai piardă timpul şi să se ducă mai bine la culcare.

55

Când Tess se trezi a doua zi de dimineaţă, lumina zilei se infiltra deja timidă prin pânza lucioasă a cortului. Adormită încă, întinse mâna în căutarea lui Reilly, însă nu găsi decât căptuşeala moale a sacilor de dormit pe care-i uniseră seara trecută. Dădu să se ridice, însă îşi aduse aminte că e dezbrăcată şi-ncepu să-şi adune hainele aruncate alături seara trecută.

Ieşind din cort, constată că e mai târziu decât se aşteptase, şi ceasul de la mână îi confirmă bănuielile. Era aproape nouă şi soarele se ridicase deja binişor pe cerul de un albastru-intens, senin şi fără urmă de nor. Îşi miji ochii încă sensibili la lumină, în căutarea lui Reilly, pe care-l zări stând în picioare lângă maşină, doar cu pantalonii pe el. Se bărbierea meticulos, încălzind apa cu un termoplonjor conectat la bricheta din maşină.

Când o zări apropiindu-se, se întoarse şi-i spuse zâmbind:

– Am făcut cafea.

– Cât îl iubesc eu pe Ertugrul ăsta al tău! zise ea îl loc de răspuns, adulmecând aburii ce ieşeau din termos. Se simţi dintr-o dată înviorată de aroma tare

şi-nmiresmată a cafelei negre. Da' ştiu că vouă, ăstora de la FBI, vă place să vă respectaţi când plecaţi la drum, nu glumă!

– Şi tu care credeai că plăteşti impozite degeaba, nu?

Se şterse de ultimele urme de spumă şi o sărută, iar Tess putu să vadă la lumina zilei lanţul fin şi subţire de care era agăţat un mic crucifix delicat, pe care-l simţise la gâtul lui în noaptea precedentă. Nu era ceva foarte obişnuit, mai ales după ultimele standarde ale modei, şi nu mai văzuse niciun bărbat să poarte aşa ceva. Totuşi, avea ceva diafan şi misterios, un aer de demult, din vremuri străvechi parcă, şi asta o fascina. N-ar fi crezut că poate găsi atrăgător un astfel de accesoriu la bărbaţi, dar la el parcă arăta altfel. I se potrivea de minune, era ca şi cum aşa trebuia să fie, ca şi cum s-ar fi aflat la gâtul lui de când lumea.

Porniră în curând iar la drum, zdruncinaţi mai mult decât ar fi vrut de gropile şi denivelările din cale. Trecură pe lângă câteva case în paragină şi apoi şi pe lângă o fermă ceva mai măricică înainte să iasă de pe drumul îngust de ţară şi s-o ia pe unul şi mai strâmt, un drum forestier care urca pe un povârniş abrupt.

Trecând prin dreptul unui pâlc de copaci din care un tânăr extrăgea seva răşinoasă ce îmbălsăma aerul, Tess zări în sfârşit crestele înalte ale munţilor profilându-se în zare şi sări în sus de bucurie.

– Acolo, îi vezi? Îi vezi? Cocoaşa dublă de pe creasta Kenjik.

Se afundă iar între foi şi hârţi, căutând cu ochi lacomi posibile similarităţi între jurnalele lui Idrissi, relieful reprezentat pe hartă şi realitatea înconjurătoare.

Am ajuns. Ar trebui să găsim satul în valea aflată de cealaltă parte a muntelui.

Cărarea îi duse printr-o mică pădurice de pini deasă şi întunecoasă, la capătul căreia îi întâmpină un dâmb domol pe care-l ocoliră fără probleme şi-şi continuară urcuşul abrupt, forţând la maximum tracţiunea pe spate maşinii până ce ajunseră pe coama înaltă.

Acolo, privind panorama ce i se deschidea înainte, Tess rămase înmărmurită. Nu-i venea să creadă ce vede. Cât vedeai cu ochii, valea dintre cele două coline îmbrăcate în desişul pinilor era scăldată de apele limpezi ale unui lac imens.

56

Tess stătea lipită de scaun, neştiind ce să zică sau ce să facă. Era mută de uimire. Ca în transă, deschise portiera, ieşind înainte s-apuce Reilly să oprească motorul. Se repezi până aproape de margine şi privi siderată de jur-împrejur, către nemişcarea verde a pădurilor. Jos, în fundul văii adânci, lacul era la fel de tăcut, cu apa lui netedă părând mai degrabă neagră din cauza verdelui închis al munţilor ce se reflecta în apele-i netulburate.

– Dar nu înţeleg..., bâigui ea. Ar trebui să fie chiar aici, în valea asta.

Reilly o ajunse din urmă.

– Probabil c-am greşit drumul la un moment dat şi nu ne-am dat seama. Om fi făcut dreapta îl loc să facem la stânga, sau mai ştii...

– Nu, e imposibil să fi greşit, ripostă ea frustrată, rememorând toate momentele călătoriei, străduindu-se să-şi amintească toate cotiturile şi panourile indicatoare pe lângă care trecuseră. Totul se potrivea atât de bine, chiar nu pricep... Am urmărit rând cu rând şi jurnalale, şi scrisoarea. Aici ar trebui să fie!

Încăpăţânându-se să refuze realitatea, o luă la vale printre copaci şi se duse mai la dreapta, ca să aibă o panoramă mai bună. Reilly se luă după ea. Lacul se-ntindea până departe în zare, iar de cealaltă parte nu se vedea exact unde se termină, căci zona era împădurită.

Tess privea nervoasă apa placidă.

– Pur şi simplu nu pricep. Chestia asta mă depăşeşte.

Reilly scrută împrejurimile.

– Poate nu suntem totuşi chiar atât de departe. Trebuie să fie pe aici pe undeva. Îţi spun eu c-am greşit drumul, asta-i singura explicaţie posibilă.

– Bine, bine, dar unde anume am greşit? Am parcurs fiecare pas ca la carte, până aici, la culmile gemene, de care pomeneşte şi-n scrisoare. Aşa că aici ar trebui să fie. Luă harta şi o studie iar. Lacul ăsta n-are ce căuta aici, nu-i nici măcar trecut pe hartă! bufni ea la capătul răbdării.

Îşi ridică apoi privirea către el, oftând adânc. Reilly o luă în braţe, încercând s-o împace.

– Tess, hai, nu fii aşa! Îţi spun eu că suntem pe aproape. Am fost toată ziua pe drum şi suntem obosiţi şi cu nervii întinşi la maximum. Eu zic să căutăm un oraş undeva aproape, unde să mâncăm. Am putea să ne mai uităm o dată peste hârtiile tale acolo, în linişte.

Se suiră înapoi în maşină şi opriră în prima localitate, un sătuc cu o singură *lokanta*, şi aceea foarte mică, proprietatea unei familii de prin partea locului. Intrară în mica sală de mese a hanului, unde un bătrân tras la faţă şi cu tenul măsliniu îi întâmpină şi le luă comanda, privindu-i curios cu ochii lui mărunţi şi gri ca două pietricele. Din moment ce nici unul nu vorbea limba celuilalt, acceptară tot ce le arăta el că ar putea să le ofere, ceea ce se concretiză pentru început în două sticle de

bere Efes şi un platou cu o specialitate locală, foi de viţă umplute cu carne, pe care le aduse îndată.

Deşi se mai calmase, Tess tot nu vroia să lase hârtiile din mână. Era încă dezamăgită şi destul de prost dispusă.

– Tess, lasă alea şi mănâncă! o dojeni el. E mai bine să fii bosumflat cu burta plină, ascultă-mă pe mine.

– Da' nu-s deloc bosumflată, se împotrivi ea, privindu-l supărată.

– Lăsă-mă să mă uit şi eu.

– La ce să te uiţi? îl săgetă ea şi mai arţăgoasă.

– La notiţele alea, la ce altceva? Hai s-o luăm de la capăt, pas cu pas.

Tess le îngrămădi şi le împinse către el peste masă, lăsându-se pe spate exasperată, cu pumnii strânşi de ciudă.

– Aah, simt că suntem foarte aproape şi cu toate astea parcă-mi scapă printre degete.

Bătrânul se întoarse cu două porţii de *dolma* cu varză şi frigărui de miel la grătar. Reilly îl urmărea aranjând farfuriile pe masă, apoi îi mulţumi cu o plecăciune adâncă a capului, venindu-i brusc o idee.

– Ce-ar fi să-l întrebăm şi pe el? Poate ştie ceva...

– *Beer el Sifsaaf* nu mai e trecut pe hartă de sute de ani, mormăi ea. O fi el bătrân, dar nici chiar aşa.

Reilly însă n-o mai asculta, căci îl studia atent pe bătrân, care la auzul cuvântului arab începu să zâmbească, dezvelind o dantură şubredă, cu mulţi dinţi lipsă. Reilly simţi cum se înfierbântă, la ideea că a găsit în sfârşit o pistă.

– *Beer el Sifsaaf*, repetă el răspicat către bătrân. Ştii cumva unde e?

Bătrânul dădu din cap încrezător, zâmbind întruna.

– *Beer el Sifsaaf*, repetă el. *Evet.*

Auzindu-l, Tess sări ca arsă din scaun, cu ochi din nou scânteietori.

– Ce-ai spus? îl întrebă ea. Dar el nu făcea decât să dea întruna din cap. Unde anume e?

Omul zâmbea aprobându-i fiecare cuvânt, evident neînţelegând ce vrea de la el. Căpătase o expresie confuză. Tess se-ncruntă înciudată şi încercă din nou:

– *Nerede?* se bâlbâi ea.

Bătrânul îi arătă dealul pe care-l coborâseră. Tess urmări cu atenţie direcţia degetului său noduros, care arăta undeva înspre nord. În doi timpi şi trei mişcări, Tess era deja lângă maşină.

După numai câteva minute, maşina escalada din nou costişa abruptă, luptându-se cu panta alunecoasă. Pe scaunul din faţă, bătrânul se ţinea cu amândouă mâinile de mânerul de deasupra geamului, privind înspăimântat cum roţile maşinii masive de teren muşcă din pietrişul îndărătnic, în timp ce broboane minuscule de sudoare i se formau pe frunte în ciuda vântului biciuitor ce pătrundea prin geamurile deschise. La răstimpuri se mai trezea strigând: *Yavas, yavas!* şi asta nu făcea decât să-l întărâte şi mai tare pe Reilly, care se opintea să strunească maşina în urcuşul anevoios. Pe bancheta din spate, Tess scruta peisajul în căutarea posibilelor indicii.

Înainte s-ajungă pe coama muntelui, de unde văzuseră lacul ceva mai devreme, bătrânul începu să strige iar: *Göl, göl!*, arătându-le o cărăruie ascunsă undeva în dreapta, pe care ei n-o observaseră prima dată. Reilly trase brusc de volan şi coti pe poteca îngustă, încadrată pe ambele părţi de arbori groşi ale căror crengi se loveau de laturile maşinii. Înaintau încet prin întunecimea cupolei dese de frunze, care se rări considerabil

după vreun kilometru de mers, şi văzură că se îndreaptă către o altă creastă.

Bătrânul râdea nervos şi agitat, arătându-le cu degetul valea de dincolo de culme.

– *Orayy, orayy! Ibte!*

Odată ajunşi în vârf, lui Tess nu-i veni să-şi creadă ochilor. *Nu iar! Doamne, iar lacul!* Jos în vale, maiestuos în tăcerea şi neclintirea lui, li se arătă acelaşi lac de mai devreme.

Tess îi aruncă o privire duşmănoasă şi plină de consternare în timp ce Reilly întoarse cheia în contact şi opri maşina. Coborâră cu toţii şi merseră până la capătul luminişului, aproape de marginea crestei, bătrânul clătinându-şi capul mai departe şi zâmbind mulţumit. Tess îl privea înfuriată şi se întoarse către Reilly exasperată.

– Dintre toţi moşii din sat, a trebuit să-l găsim p-ăla senil! tună ea şi se întoarse iar către bătrânul localnic. *Beer el Sifsaaf?* îl imploră ea cu ultimele resurse de amabilitate. *Nerede, nerede?*

Bătrânul se încruntă atunci încurcat.

– *Orayy*, se încăpăţână el, arătând cu degetul către lacul de dedesubt.

Reilly înaintă câţiva paşi până foarte aproape de marginea prăpastiei, scrutând şi mai atent valea de sub ei. Din poziţia unde era se putea vedea lacul în întregime, inclusiv malul de vest, care din locul în care fuseseră ei mai devreme nu se vedea sub desişul de pini. Se întoarse către Tess cu un mic zâmbet pe faţă.

– Ah, necredincioaso!

– Ce vrei să spui cu asta? se arătă ea mirată, privind circumspectă mâna pe care Reilly i-o întinsese ca să vină mai aproape.

Se uită şi la bătrân, care dădu din cap zâmbitor, încurajând-o, după care coborî şi privi în jos. La vreo doi

kilometri distanţă se profila un zăgaz solid de beton ce unea cele două coline împădurite, probabil partea superioară a unui vechi dig.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Tess.

Reilly avea în buzunarul hainei un carneţel de notiţe pe care-l scoase şi-ncepu să schiţeze o panoramă transversală a celor două creste muntoase, trasând o linie dreaptă între ele ce reprezenta suprafaţa lacului, sub care desenă apoi în grabă conturul simplu al unor case pe fundul lacului. Îi dădu schiţa bătrânului, care îi luă stiloul din mână şi desenă la rându-i un X mare lângă case, deci tot pe fundul lacului, spunând:

– *Köy suyun altinda. Beer el Sifsaaf.*

Reilly îi arătă pe urmă şi lui Tess mâzgăleala de pe foaie.

– E sub apă, zise el. Probabil că digul a cedat la un moment dat şi întreaga vale a fost inundată, cu tot cu rămăşiţele cătunului străvechi. Satul nostru e chiar aici, Tess, pe fundul lacului.

57

Înaintară pe cărarea îngustă, cu Reilly din nou la volan şi bătrânul pe scaunul din dreapta, de data asta însă mult mai liniştit şi mai tăcut. Merseră încet pe drumul accidentat ce cobora la vale, atenţi la fiecare bolovan sau piatră mai mare, până când ajunseră pe malul lacului.

Întinderea părea nesfârşită, iar suprafaţa netedă şi-ncremenită semăna cu o cuvertură imensă se mătase lucitoare. Pe malul celălalt se vedeau mai mulţi stâlpi şi Reilly se gândi c-or fi stâlpi de telegraf legaţi între ei cu cabluri electrice şi telefonice care mărgineau cel mai probabil o şosea. Şi dinspre barajul imens se zăreau mai mulţi piloni înşiruiţi către nord, care se continuau şi peste alte câteva dealuri, îndreptându-se către civilizaţie. Cu excepţia digului şi a lacului artificial ce-l înconjura, nimic altceva nu trăda prezenţa omului în zonă, care rămăsese neatinsă de stigmatele lumii moderne. Relieful regiunii, dur şi nedomesticit, nici nu era de altfel prielnic aşezărilor omeneşti, cu munţi împăduriţi la poale şi creste golaşe şi abrupte ce se înălţau semeţe către cer. Reilly avea impresia că timpul trecuse peste

toate fără să-şi lase amprenta şi că acei cavaleri templieri de acum şapte sute de ani îşi plimbaseră privirile obosite peste aceleaşi culmi înalte.

Ajunse în dreptul barajului şi o apucă pe asfalt, la fel de nerăbdător ca şi Tess să ajungă la destinaţie. Mări puţin viteza pe şoseaua netedă, fiind totuşi precaut, căci în stânga prăpastia ce se căsca avea cel puţin şaizeci de metri. La capăt se vedea o clădire, probabil o staţie hidrotehnică, şi după semnele bătrânului acolo trebuiau să ajungă, căci el le tot arăta cu degetul înainte.

Pe măsură ce înaintau pe drumul de pe dig, Reilly se uita când la malurile îndepărtate ale lacului, când la şoseaua asfaltată din faţă, nedetectând însă niciun semn de viaţă şi nicio mişcare, cel puţin la prima vedere. Copacii erau deşi, oferind oricui ar fi dorit să se ferească de priviri indiscrete o ascunzătoare mai mult decât sigură. Era cu ochii-n patru de ceva timp, de când intraseră pe ultima sută de metri a călătoriei lor, atent fie ca Vance să nu cumva să fie pe urmele lor, fie să nu dea ei buzna peste el pe neaşteptate. Zona părea însă calmă şi liniştită, necălcată de alţi vizitatori, ceea ce bănuia că nu se întâmplă şi în toiul verii, în plin sezon estival, când probabil că gemea de turişti gălăgioşi.

Cu toate astea, aparenta lor singurătate în pustietatea naturii nu avu darul să-l liniştească prea tare. Până în prezent, Vance se arătase destul de inteligent ca să fie mereu cu un pas înaintea lor şi demonstrase nu o dată că, atunci când voia ceva cu adevărat, era gata să meargă până-n pânzele albe.

Reilly simţea că e undeva pe aproape, urmărindu-i.

Se folosi de timpul petrecut rulând cu viteză redusă pe dig ca să-l întrebe pe bătrân dacă se mai interesase şi altcineva de curând de satul cu pricina. După eforturi de ambele părţi, de gesturi ample şi tentative de

pantomimă, Reilly înţelese că nu mai întrebase nimeni de *Beer el Sifsaaf*, cel puţin nu pe el. *Poate că de data asta i-am luat-o înainte*, îşi zise scrutând împrejurimile pentru a suta oară şi oprind în cele din urmă maşina în dreptul staţiei de întreţinere.

Chiar în faţă era parcat un Fiat alb ruginit, iar în spatele lui văzu un drum şerpuit ce părea să lege digul de colina aflată pe cealaltă parte. Şoseaua părea totuşi bine întreţinută şi relativ nouă.

– Dacă drumul ăsta e ceea ce cred eu că e, îi zise el lui Tess, puteam să venim pe aici şi să scutim o groază de timp.

– După ce terminăm ce avem de făcut aici, o s-o luăm pe aici la întoarcere, zise ea dintr-o dată mai bine dispusă, zâmbindu-i cald înainte de a coborî din maşină ca să-l urmeze pe bătrân, care tocmai îl saluta pe un tânăr ce le ieşise în întâmpinare din clădirea scorojită.

Reilly mai zăbovi câteva secunde în maşină, urmărind-o prin parbriz cum înaintează către cei doi bărbaţi, cu picioarele ei lungi şi alura hotărâtă. Era incorigibilă. *Ce mă fac eu cu ea? Oare ştiu în ce mă bag?* se întrebă el, privind-o. Îi propusese să telefoneze şi să anunţe Biroul în legătură cu noile dovezi şi să aştepte sosirea unei echipe de specialişti, asigurând-o în fel şi chip că meritul descoperirii îi va fi întru totul recunoscut, însă Tess nici nu voise să audă, respingând toate argumentele şi implorându-l să nu telefoneze. Până la urmă Reilly acceptase, deşi instinctul îi spunea cu totul altceva, dar pur şi simplu nu putea rezista în faţa entuziasmului ei molipsitor. Nu acceptase niciun fel de compromis, insistând chiar ca Reilly să nu folosească nici telefonul cu legătură prin satelit, cel puţin nu încă, până ce nu se lămurea ea despre ce este vorba.

Tess ajunsese în dreptul celor doi şi-ncepuse o discuţie însufleţită cu tânărul localnic, care era inginer de meserie şi-l chema Okan. Era mic de statură şi subţirel, cu părul des şi negru şi cu o mustaţă lungă, sub care Reilly îi întrezări rânjetul mai mult decât amabil cu care o onora pe Tess, semn că orice teamă sau reţinere se risipiseră ca prin minune sub farmecul ei debordant, de care ştia să se folosească din plin. Faptul că vorbea ceva engleză contribui şi el la reuşita discuţiei, fără-ndoială, căci altfel s-ar fi înţeles destul de greu.

În timp ce Reilly o privea din maşină, Tess îi explică lui Okan că sunt arheologi şi că îi interesează în mod deosebit vechile lăcaşe de cult din zonă şi mai cu seamă biserica de pe fundul lacului. Inginerul îi explică atunci în engleza lui aproximativă că valea fusese inundată în 1973 – la doi ani după ce fusese întocmită harta pe care o avea ea – şi că digul e principala sursă de electricitate pentru întreaga coastă sudică a Turciei.

– Cred că aveţi echipament pentru scufundări aici, nu? îl întrebă ea. Pentru verificarea digului, vreau să zic.

Reilly încremeni lângă maşină când o auzi. Okan păru şi el la fel de surprins.

– Da, da, avem, se bâlbâi el. Dar de ce?

– Păi, am vrea să împrumutăm şi noi două costume, dacă se poate, zise ea cu o voce hotărâtă.

– Adică... vreţi să vă scufundaţi şi să căutaţi biserica? întrebă el, cu o faţă pe care se citea nedumerirea.

– Da, spuse Tess ca şi cum ar fi cerut un pahar cu apă. E o zi perfectă pentru scufundări, nu credeţi?

Inginerul se uită mai întâi la Reilly, care între timp se apropiase, şi apoi la bătrân, neştiind ce să zică sau cum să reacţioneze.

– Avem ceva echipament, însă... nu e folosit decât o dată sau de două ori pe an. Trebuie neapărat verificat şi nu ştiu dacă...

Tess îl întrerupse brusc:

– Nu-i nimic, îl verificăm noi, adică eu şi colegul meu. Ne pricepem la asta, pentru că facem scufundări destul de des. Vreţi să vă ajutăm să-l scoateţi?

Reilly o fixa confuz, aşa că Tess se întoarse şi-i aruncă o privire hotărâtă, care însemna „Ştiu eu ce fac, n-ai nicio grijă". De unde o fi scos-o că sunt scafandri antrenaţi? Ce absurditate! Ea o fi fost, însă el n-avea nici în clin, nici în mânecă cu scufundările. Dacă apucase s-o facă de vreo trei, patru ori, cu ocazia unor antrenamente de rutină şi mult prea rudimentare. Cu toate astea, nu vroia să-i strice cheful sau s-o dea de gol, în niciun caz nu aici, în faţa celor doi străini. Era chiar curios până unde e în stare să meargă.

Era evident că Okan nu era foarte încântat de intenţia lor.

– Nu ştiu ce să zic... nu cred că... se tot fâstâcea el. Nu cred c-am voie să fac aşa ceva.

– Da' de unde, încercă Tess să-l liniştească. Ce mare scofală? Sunt convinsă că nu-i nimic grav, adăugă ea zâmbindu-i cuceritor. Dacă vreţi, am putea chiar să semnăm o declaraţie de asumare a răspunderii. Sigur că dacă se percepe o taxă..., zise ea accentuând cuvântul şi oprindu-se exact la ţanc. O vom plăti fără comentarii. Întotdeauna ştiuse să-şi aleagă cuvintele, şi mai ales să calculeze pauzele dintre ele. Dacă şi-ar fi continuat fraza prea repede, era posibil ca Okan să nu înţeleagă, iar dac-ar fi prelungit tăcerea, exista riscul să se simtă insultat de maniera ei deloc subtilă de a-l mitui.

Însă ca de obicei, şi de data asta obţinu efectul scontat, căci omul o fixă câteva secunde cu privirea,

după care mișcă nonșalant din mustăți și-i spuse, ridicând din umeri:

– Prea bine. Veniți să vedeți ce am.

Oficiul sărăcăcios avea într-o parte o pivniță folosită drept cameră de depozitare, în care se cobora pe niște scări înguste și șubrede și care era împânzită cu echipamente de scufundare și tot felul de ustensile împrăștiate în dezordine sub lumina chioară a unei lămpi fluorescente ce bâzâia și pâlpâia.

În lumina alb-albastră, Reilly observă un aparat de sudură cu arc electric, butelii cu butan, un generator oxiacetilenic și în final, în colțul cel mai îndepărtat, mai multe costume de scafandru aruncate unele peste altele.

Lui Tess îi reveni sarcina de a le sorta și, urmărind-o cum le ia pe fiecare în parte și le studiază atentă, lui Reilly parcă îi mai veni inima la loc, căci chiar părea că știe ce face.

– Nu sunt tocmai ultimul răcnet, glumi ea, dar cred c-o să ne descurcăm.

Din păcate, nu găsise niciun ceas pentru scufundări, așa că trebuia să se descurce fără. Zări pe perete o hartă cu zona subacvatică și-l întrebă pe Okan cam cât de adânc e lacul. Acesta îi spuse că aproximativ treizeci sau chiar patruzeci de metri. Tess studie harta mai de aproape și se încruntă.

– Asta înseamnă că nu avem prea mult timp ca să cercetăm fundul lacului. Va trebui să ne scufundăm chiar deasupra satului, ca să nu pierdem timpul.

Se întoarse către Okan, întrebându-l dacă are vreo hartă care să indice poziția exactă a satului înghițit de ape. Tânărul rămase pe gânduri, încercând să-și aducă aminte.

– Cu Rüstem trebuie vorbit, eu chiar nu știu, zise el până la urmă. El a locuit în sat înainte de a fi inundat

şi n-a vrut să se mute din zonă. Dacă e cineva care să cunoască biserica, el e.

Reilly mai aşteptă câteva momente după ce Okan părăsi încăperea şi pe urmă o luă în primire:

– Tess, asta-i nebunie curată! Ar trebui s-o lăsăm pe seama celor care ştiu s-o facă, nu să ne băgăm aşa, cu capul înainte!

– Dar tu uiţi că eu chiar ştiu să fac chestia asta. Am mai făcut scufundări de mii de ori pân-acum, se încăpăţână ea.

– Bravo ţie, însă nu aşa, nu în condiţiile astea. Nu mă încântă deloc ideea să ne afundăm amândoi în apele astea, fără să stea nimeni de pază afară.

– Da, ştiu, dar merită să încercăm, nu crezi? Haide, Sean, tu ai zis că s-ar putea să fi ajuns înaintea lui Vance şi că zona ţi se pare sigură. Nu putem da înapoi tocmai acum. Suntem atât de aproape, ar fi mare păcat!

– Bine, dar o dată şi gata. După care sun la Birou.

Dar ea nu-l mai asculta.

– Hai, ce mai stai! Grăbeşte-te să dăm lovitura! îi strigă din dreptul uşii, unde ajunsese, nerăbdătoare să-şi înceapă aventura subacvatică.

Cărară echipamentele afară pe scara îngustă şi le îngrămădiră pe bancheta din spate a maşinii. Okan o invită pe Tess să-l însoţească în Fiatul său alb şi ruginit, rugându-l pe Reilly să-i urmeze îndeaproape împreună cu bătrânul. Reilly o privi îndoit, însă Tess îi făcu cu ochiul conspirativ şi urcă în maşina inginerului, strecurându-se cu picioarele îndoite în spaţiul mic din faţă, spre vădita încântare a acestuia.

La volan, Reilly se ţinu după Fiatul alb pe drumul asfaltat din spatele staţiei preţ de vreun kilometru, la capătul căruia Okan opri în dreptul unui complex

delimitat de un gard prin care se puteau vedea grămezi de plăci de beton, bucăţi de ţevi de canalizare şi zeci de bidoane de motorină, toate goale, evident ce mai rămăsese după terminarea unui proiect de construcţie. Înăuntru, un bărbat în vârstă îmbrăcat în haine tradiţionale, cu turban pe cap şi robă lungă şi largă, îşi făcea de lucru. Reilly avu o bănuială că omul scotocea locul în folos propriu, astfel că nu-l miră deloc când Okan li-l prezentă ca fiind unchiul lui.

Rüstem le zâmbi, dezvăluind nişte gingii fără dinţi, şi apoi discută ceva cu nepotul său. La capătul scurtei conversaţii, se întoarse către ei şi-ncepu să gesticuleze energic, dând din cap aprobator şi vânturându-şi mâinile prin aer.

– Unchiul meu zice că-şi aminteşte satul foarte bine. Obişnuia să meargă cu caprele pe-acolo foarte des, mai ales în ultimii ani, dar zice că biserica e pe jumătate dărâmată, după câte-şi aminteşte el. Aici Okan se opri, ridicând neputincios din umeri, după care adăugă: Aşa era, cel puţin, înainte ca valea să fie inundată. Mai era parcă şi o fântână undeva în apropiere, şi unchiul zice că-şi mai aminteşte şi de..., se împotmoli el, negăsind cuvântul potrivit... de rădăcina moartă a unui copac foarte mare.

– O buturugă, adică, îl ajută Tess.

– Da, da, buturugă, da. A unei sălcii.

Tess se întoarse către Reilly, cu ochi triumfători.

– Deci, ce zici, colega? Merită să ne scufundăm? o întrebă el.

– Ştiu şi eu... Dacă zici tu că trebuie, îi răspunse ea pe măsură.

Îi mulţumiră lui Okan şi bătrânului, care plecară, iar inginerul îi mai aruncă lui Tess o ultimă privire. Îmbrăcară apoi costumele şi duseră restul echipamentului la

marginea apei, unde Rüstem avea ancorate două bărci cu vâsle. Se urcară într-una dintre ele și Rüstem o împinse înainte să se suie și el, după care apucă vâslele și se puse serios pe treabă, cu o ușurință în mișcări ce sugera o practică îndelungată.

Tess profită de scurta călătorie ca să-i reamintească lui Reilly regulile de bază ale scufundărilor, pe care el bineînțeles că le uitase de acum patru ani, când se scufundase în timpul unui scurt concediu în Insulele Cayman. Rüstem se opri din vâslit cam pe la mijlocul distanței dintre malul estic și cel dinspre vest și la aproximativ un kilometru de baraj. Bombănind pe limba lui cuvinte neînțelese, începu să studieze atent priveliștea dimprejur, mijindu-și ochii mai întâi către un deal din apropiere, apoi înspre un altul, folosind în același timp una dintre vâsle ca să mute barca în diferite poziții, încercând probabil să determine locația exactă a satului sub apă. Între timp, Reilly se aplecase peste marginea îngustă și clăti în apă cele două măști de scafandru.

– Ce crezi c-o să găsim acolo jos ? o întrebă el pe Tess.

– Habar n-am, zise ea sinceră, privind în gol apa lucioasă. Întâi și-ntâi să găsim satul, și pe-urmă restul..., adăugă ea ușor melancolică.

Se priviră câteva clipe, dar imediat își dădură seama că bătrânul își terminase ritualul și acum le zâmbea victorios și fericit cu gingiile lui albicioase, arătând cu degetul către suprafața netedă de dedesubt.

– *Kilise suyun altinda,* le spuse el cu acele vorbe neînțelese, dar familiare, căci și bătrânul de la restaurant folosise aproximativ aceleași cuvinte.

– *Şükran,* îi răspunse Tess.

– Ce-a zis ?

– Naiba știe! râse ea încălecând marginea bărcii, gata să-și dea drumul. *Kilise* cred că-nseamnă biserică, așa că

suntem probabil pe drumul cel bun, mai adăugă ea, invitându-l în adâncuri cu o mişcare subtilă a capului: Vii sau ce faci?

Înainte ca Reilly s-apuce să-i răspundă, îşi trase masca pe faţă şi-şi dădu drumul în apă cu o mişcare atât de sprintenă şi de lină, încât de-abia stârni câţiva stropi răzleţi. El îşi îndreptă privirea către Rüstem, care vădit încântat de abilitatea lui Tess, ridică degetul mare de la o mână şi i-l plimbă prin faţă câteva secunde, într-un gest demn de un om al lumii moderne. Reilly îşi puse şi el masca şi o urmă, cu mişcări nici pe departe la fel de graţioase ca plonjonul lui Tess.

58

Coborând în întunecimea rece a lacului, Tess fu dintr-o dată cuprinsă de o nerăbdare bine cunoscută, pe care n-o mai simţise de mult şi de care avea mare nevoie. Era o senzaţie aproape mistică această anticipaţie a descoperirii, gândul că o să poată vedea lucruri nemaivăzute de alţii secole de-a rândul. Sigur că în meseria ei de zi cu zi, de fiecare dată când era pe punctul de a scoate la lumină relicve ale unor vechi civilizaţii, ce o aşteptau să le dezgroape de sub miile de straturi de ţărână unde istoria le îngropase, se simţea la fel de agitată şi de emoţionată, însă acum, plutind spre adâncurile misterioase şi obscure, exaltarea îi era şi mai mare.

Scufundarea asta era de fapt mult mai importată decât orice excavaţie în căutarea mărturiilor trecutului. Era apogeul carierei ei, şi dacă totul se termina cu bine, aşa cum spera, îi va întrece de departe toate celelalte realizări, mai mult sau mai puţin însemnate. Nu de puţine ori i se întâmplase să înceapă un astfel de proiect plină de aşteptări şi de speranţe, pentru ca mai apoi toate visele de glorie să i se spulbere şi să fie iar dezamăgită.

De data asta însă era cu totul altceva. Avea o presimţire că e pe cale să-şi vadă visul cu ochii. De altfel, toate indiciile care îi ghidaseră aici, pe fundul lacului ăsta uitat de lume, conţinutul scrisorii decodate de FBI şi perseverenţa ieşită din comun a unora ca Vance de a afla cu orice preţ marele secret, toate o făceau să creadă că e foarte aproape de o descoperire nu numai epocală, ci şi cu mult mai şocantă şi mai neaşteptată decât oricare alta de până atunci.

Erau deja la o adâncime de mai bine de şase metri şi coborau încetişor către fund. Tess nu mai ştia dacă-i e frig sau cald, căci pe de o parte apa era foarte rece, însă pe de alta simţea cum îi fierbe sângele de nerăbdare. Avea impresia că fiecare por de pe trupul ei înfrigurat prinsese viaţă şi emană energie. Privi în sus către suprafaţa netedă şi luminoasă în care razele soarelui se răsfrângeau. Exact deasupra zări şi fundul bărcii, care se legăna în vântul molcom cu apa clipocind de jur-împrejur. Vizibilitatea era destul de bună, ţinând cont că lacul fusese format artificial şi că era blocat de baraj dintr-o parte, însă pe măsură ce înaintau către fund se făcea din ce în ce mai întuneric.

Plutiră mai jos şi tot mai jos, dar nici urmă de solul mâlos de pe fund. Tess aprinse lanterna pe care o avea în mână, însă dură câteva secunde până ce becul ajunse la intensitate maximă, iluminând cu raze tăioase obscuritatea ce o înconjura din toate părţile.

Raza gălbuie lumină particulele minuscule de alge şi mâl răscolit ce dansau uşurel în curentul molcom al adâncului, plutind lin către baraj. Îşi întoarse privirea către Reilly, aflat alături, speriind un mic banc de păstrăvi.

Îl zări apoi făcându-i semn în jos şi observă prin apa tulbure fundul lacului nu foarte departe. La început privelişte o nedumeri întrucâtva, căci trecuseră ceva

ani de când barajul fusese construit şi aluviunile ar fi avut timp suficient să se depună şi să se taseze, dar nimic nu aducea cu obişnuitele straturi de depuneri marine pe care Tess le studiase cu alte ocazii. Valea inundată rămăsese aproape intactă, presărată cu bolovani mai mici sau mai mari şi copaci morţi din care nu mai rămăsese decât trunchiul golaş şi deşirat, toate acoperite de un strat gros şi dens de alge ce păreau aproape negre în lumina difuză.

Înotară unul lângă altul, dând târcoale de jur-împrejur, unduindu-se printre trunchiurile stinghere şi deasupra bolovanilor erodaţi, până ce Tess zări ceva prin perdeaua deasă de alge. Coborîră mai mult, descoperind ceea ce părea a fi o stradă mărginită de nişte case. Merseră mai departe, plutind încetişor deasupra ruinelor în întunecimea lugubră şi cercetându-le cu atenţie, simţindu-se ca nişte exploratori extratereştri care planează deasupra unui oraş în nava lor silenţioasă, studiindu-i minuţios pe cei de dedesubt. Privelişte a era de domeniul fantasticului, cu crengile golaşe unduindu-se subţiri şi alungite în curentul blând, asemeni braţelor unor biete suflete încătuşate între ape, ce implorau îndurare ridicându-se sau împreunându-se către cer.

Cu coada ochiului, Tess observă ceva mişcându-se brusc undeva în stânga, şi întorcându-se zări un alt banc de peşti aurii ce dispărură care încotro, întrerupţi din festinul lor tihnit cu resturi de alge. Revenind la cele câteva case, văzu un spaţiu destul de larg undeva în spatele lor şi o porni degrabă într-acolo, cu Reilly pe urmele ei. La un moment dat ochii îi căzură peste trunchiul ciuntit şi înnegrit al unui copac gros, ale cărui crengi fusiforme păreau aproape inerte în unduirea lină şi tăcută a adâncurilor. Aceasta era, desigur, buturuga faimoasei sălcii. O găsiseră în sfârşit.

Fără să-şi dea seama, Tess oftă prelung, un oftat de uşurare ce eliberă o puzderie de bule de aer din tubul de oxigen, tulburând apa cenuşie şi îndreptându-se ca o săgeată direct către suprafaţă.

Scrută împrejurimile cu ochi iscoditori şi curioşi, în căutarea fântânii. Ştia că trebuie să fie undeva aproape. O zări exact în momentul când Reilly o ajunse din urmă, la doar câţiva metri mai sus de buturuga groasă, cu zidurile-i curbate măcinate şi surpate aproape în întregime. Înotă cu avânt într-acolo, în timp ce lumina tăioasă a lanternei spinteca întunericul, răzbătând până dincolo de pereţii de piatră ai fântânii.

Odată ajunsă deasupra lor, observă în imediata apropiere şi biserica, cu pereţii şubrezi şi înclinaţi ridicându-se totuşi câţiva metri de la temelie, încă măreţi şi maiestuoşi în felul lor, cu un aer uşor melancolic.

Se întoarse către Reilly, care venise lângă ea şi sorbea din priviri peisajul subacvatic la fel de fascinat şi de uimit ca şi ea. Înaintă emoţionată, apropiindu-se şi mai mult de clădirea într-o rână, peste zidurile căreia apa îşi lăsase urmele-i inconfundabile, învеşmântându-le în straturi de mâl amestecat cu muşchi şi alge, oferindu-le însă astfel întăritura necesară ca să rămână în picioare.

Din păcate, acoperişul nu era într-o stare similară, fiind surpat cu totul. Direcţionând raza de lumină de-a lungul şi de-a latul pereţilor căptuşiţi cu vegetaţie marină, Tess îşi dădu seama că probabil biserica se afla într-o stare mult mai gravă decât în urmă cu şapte sute de ani, când cavalerii templieri o găsiseră aproape în paragină.

Cu Reilly urmând-o îndeaproape, coborî şi mai mult, şi cu iuţeala unei păsări în zbor, îşi luă avânt şi se strecură ca o săgeată pe sub portalul vechii biserici, a cărui uşă masivă de lemn mai atârna încă strâmbă şi pe jumătate putrezită în ţâţânile şubrede şi mâncate de rugină.

Zidurile groase ţinuseră algele şi mâlul departe de interiorul lăcaşului, astfel încât panorama era mult mai clară aici. Înaintau fără să de depărteze prea tare unul de celălalt, în vreme ce raza oscilantă din mâna lui Tess descria cercuri alternative de lumini şi umbre de o parte şi de cealaltă a pereţilor.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Tess cercetă locul, oprindu-se asupra fiecărei umbre, asupra fiecărui contur sau detaliu, oricât de neînsemnat părea. Lăsaseră de mult intrarea în urmă, învăluită acum în întuneric, înaintând încet printre coloane. La un moment dat îi făcu semn lui Reilly să coboare şi-n curând se-ndreptau amândoi către fund, tăind apa pe diagonală. În faţă le apăru un dreptunghi alb, brăzdat din loc în loc. Era o lespede sfărâmată ici şi colo, şi Tess bănui că e o bucată din altar. Apropiindu-se, constată că e acoperită de alge şi observă mai multe languste ce mişunau leneşe pe suprafaţa netedă. Îşi verifică ceasul, după care îi arătă lui Reilly degetele de la ambele mâini, semnalându-i că în maximum zece minute trebuie să iasă la suprafaţă. Din păcate, aerul din tuburile de oxigen nu era suficient ca să le permită o perioadă de decompresie lungă.

Tess simţea că sunt foarte aproape de găsirea mormântului descris în scrisoarea lui Aimard. Alunecând lin la doar câţiva centimetri de podea, încercă să dea la o parte aluviunile depuse, străduindu-se în acelaşi timp să nu tulbure apa prea tare. Nu dădu însă de nicio lespede, ci doar de bolovani şi pietre acoperite de muşchi şi afundate sub numeroase straturi de sedimente, pe unde se mai ascundeau şi câţiva ţipari, al căror culcuş îl răscoli în căutările ei febrile. Simţi apoi cum Reilly o apucă de braţ, încercând să-i spună ceva, însă ea nu auzi decât nişte bolboroseli neînţelese cu ecouri metalice, bruiate şi de sunetul fâsâit al bulelor de aer. Reilly îi

atrase atunci atenţia asupra unui anumit punct undeva pe fund, către care se-ndreptă iute, înlăturând grăbit mâlul gros şi pietrişul de deasupra şi scoţând la iveală un mic alcov scobit în pardoseală, pe a cărui piatră erau gravate câteva litere, probabil un epitaf. Tess îşi simţi respiraţia din ce în ce mai alertă şi se grăbi să pipăie cuvântul cu degete tremurânde, căci altfel nu prea era vizibil. Descifră astfel un prim nume: *Caio*. Se uită la Reilly cu ochi ce scânteiară dintr-o dată în întuneric, străfulgeraţi de o exaltare fără margini. El îi întoarse privirea, zâmbindu-i la fel de nerăbdător. Se năpustiră şi dădură la o parte nămolul dens şi lipicios, descoperind rând pe rând alte lespezi, pe care le pipăiră şi le cercetară cu aceeaşi minuţiozitate şi atenţie. Tess simţea cum tot sângele i se urcase la cap, tâmplele palpitându-i în ritmul bătăilor inimii, gata să-i plesnească. Urechile îi vâjâiau şi ele asurzitor, şi simţea presiunea adâncimii în timpane, însă degetele ei nu se lăsară, pipăind febrile literă cu literă, nume după nume, până ce în sfârşit descoperiră cuvântul îndelung căutat: *Romiti*.

Aşadar, scrisoarea lui Aimard nu era o păcăleală. Copia codificatorului construită de FBI îşi făcuse datoria cu vârf şi îndesat, furnizând informaţii precise, însă pentru Tess cel mai important lucru era că îşi văzuse teoriile demonstrate sau cel puţin susţinute de dovezi de netăgăduit.

Avusese dreptate în tot acest timp, şi acum găsiseră în sfârşit dovada incontestabilă a tuturor bănuielilor ei de până atunci.

59

Cu mişcări din ce în ce mai grăbite, începură să dea la o parte nămolul şi pietrişul de pe suprafaţa lespezii şi dimprejurul ei, ca să aibă loc de desfăşurare.

Reilly încercă să-şi vâre degetele pe sub deschizătura minusculă ca să urnească cât de cât piatra din loc, însă atât faptul că spaţiul era extrem de strâmt, cât mai ales flotabilitatea lui, care nu-l ajuta deloc să-şi concentreze forţele asupra încercării, îi zădărniciră orice efort în acest sens. Tess se uită din nou la ceas. Nu mai aveau decât cinci minute. Îşi roti ochii disperată căutând vreo unealtă sau orice altceva i-ar fi putut ajuta să mişte placa din loc, când zări nişte bare de fier îndoite şi încovoiate ce se iţeau dintr-una dintre coloanele prăbuşite în apropiere. Înotă grăbită într-acolo, apucând zdravăn de una şi trăgând de ea cu putere, până ce reuşi în cele din urmă s-o desprindă din structura de piatră, iscând însă şi o mică avalanşă de bolovani ce tulbură apa pe o rază de câţiva metri în jur. Se întoarse la Reilly cât putu de repede, dându-i bara pe care el o apucă bine dintr-o parte, împingând celălalt vârf în spaţiul îngust de sub placa de piatră. Odată vârful fixat

în deschizătură, începură amândoi să se lase cât puteau de tare pe capătul rămas liber, în speranţa că vor reuşi să mişte lespedea din nişa fixă, chiar şi cu numai câţiva centimetri.

Auziră deodată un pârâit înfundat, însă nu dinspre piatră, ci de undeva de deasupra. Privind în sus intrigată, Tess observă câţiva bolovani desprinzându-se din coloana de unde smulsese bara de fier şi prăbuşindu-se cu viteză către fund. Să fi fost oare doar din cauza curenţilor, sau partea superioară a coloanei ceda, nemaiavând sprijinul structurii metalice de dedesubt? Îi aruncă lui Reilly o privire îngrijorată. El îi arătă cu degetul bara de fier, sugerându-i o ultimă încercare, şi când Tess încuviinţă, apucând-o cu amândouă mâinile, se lăsară iar cu toată greutatea pe ea, de data asta cu folos, căci lespedea se urni puţin, însă nu suficient ca să-ncapă o mână dedesubt. Cu un ultim efort apăsară iar bucata de fier şi lespedea se mişcă parcă ceva mai mult, de data asta săltându-se chiar câţiva milimetri în sus, moment în care se formă o bulă imensă de aer care alunecă pe lângă ei şi o porni vijelios înspre tavanul surpat de deasupra, de unde în secunda imediat următoare se auzi un alt pârâit, ceva mai puternic decât primul.

Privind în sus, Tess observă că partea superioară a coloanei înclinate de la mijloc începea să se desprindă de bază, legănându-se ameninţător deasupra lor. După câte se părea, bucata de fier pe care o smulse ceva mai devreme provocase prăbuşirea jumătăţii de sus, slăbind structura de bază, şi aşa precară. Deasupra, norii de praf de la piatra sfărâmată rămaseră suspendaţi în apa densă preţ de câteva momente, înainte să se risipească în mii de particule minuscule ce semănau cu nişte explozii silenţioase repetate. Îşi întoarse privirea către Reilly, care încă se lupta cu placa îndărătnică, şi-i văzu

degetul îndreptat către spaţiul de dedesubt, acum destul de mare ca să-şi strecoare palma înăuntru. Se aplecă şi întinse mâna către deschizătura generoasă, amintindu-şi de o scurtă secvenţă dintr-un vechi film de groază, în care un ţipar feroce înhaţă pe neaşteptate mâna iscoditoare a scafandrului. Îndepărtându-şi imaginea din minte, îşi vârî degetele pe sub lespedea rece, pipăind spaţiul de dedesubt, încercând în acelaşi timp să ignore atât pârâitul ameninţător de deasupra, cât şi fragilitatea pereţilor ce-i înconjurau şi care se puteau prăbuşi oricând.

Tot bâjbâind prin spaţiul umed şi strâmt, dădu cu mâna de ceva solid şi-l fixă pe Reilly, implorându-l din priviri să mai ridice puţin placa, încât să-şi poată mişca braţul în voie. El îşi întări strânsoarea, trăgând cu putere de lespedea pe care o apucase cu antebraţul, respirând anevoie din cauza efortului, numeroase bule mici de aer ieşindu-i precipitate din tubul de oxigen. Tess apucă obiectul cu degetele, încercând să-l tragă prin spaţiul căscat fără să-l strice.

Reilly trase cu un ultim efort şi placa mai cedă câţiva centimetri, permiţând obiectului să iasă fără probleme. Era un săculeţ de piele strâns la gură cu un şiret lung, de mărimea unui rucsac nu foarte mare, înăuntrul căruia părea să fie ceva voluminos şi destul de greu. Exact în momentul în care Tess reuşi să-l tragă afară, bara de fier se rupse cu o pocnitură scurtă şi lespedea căzu la loc peste scobitura acum goală şi plină cu apă, cu un ecou prelung, răscolind nămolul dimprejur într-un vârtej gros şi persistent de particule cenuşii. De deasupra, pârâitul gros se înteţi, urmat de zgomotul scrâşnit al bolovanilor ce se loveau sau se frecau unul de celălalt în cădere liberă. Partea superioară a coloanei se înclina din ce în ce mai tare, în timp ce tavanul într-o

rână se prăbuşi peste ea în momentul în care aceasta cedă în cele din urmă, prăvălindu-se către ei.

Tess şi Reilly se priviră scurt înainte s-o apuce către ieşire, însă ceva o trase înapoi, smucind-o uşor. Şiretul săculeţului se prinsese sub piatra grea.

În timp ce Tess trăgea disperată de el, încercând să-l scoată sau să-l rupă, Reilly cerceta podeaua, căutând un alt obiect pe care să-l folosească drept levier, dar nu găsi nimic. În curând se abătu asupra lor o ploaie de pietre şi bolovani, învăluindu-i într-o perdea deasă de praf fin amestecat cu particule minuscule de pământ nămolos ridicat de pe fund. Tess nu renunţa, trăgând îndârjită mai departe, sub privirile alarmate ale lui Reilly, care nu ştia ce să mai facă. Ochii li se întâlniră preţ de o secundă, moment în care ea clătină deznădăjduită din cap, dându-i de înţeles că nu poate să-l scoată. Pereţii bisericii păreau gata să se surpe, şi dacă nu plecau mai repede riscau să fie prinşi între ruine, însă asta ar fi însemnat să renunţe la preţiosul săculeţ pentru care bătuseră atâta amar de drum. Lui Tess nici prin gând nu-i trecea să plece fără el şi nu vroia să-i dea drumul, cu degetele încleştate pe pielea tocită.

Reilly înconjura nervos lespedea înţepenită, încercând să-şi strecoare din nou degetele pe dedesubt, fără să reuşească însă. Adunându-şi apoi ultimele forţe, îşi opinti un picior de o parte, trăgând de cealaltă cât putu de tare cu amândouă mâinile. O grindă uriaşă se prăbuşi pe neaşteptate din tavanul surpat, aterizând la doar câţiva centimetri de piciorul său. Cu un efort supraomenesc, mai făcu o sforţare şi mişcă placa aproape imperceptibil, însă suficient cât să elibereze şnurul subţire prins dedesubt. Îi dădu drumul cu o mişcare bruscă, arătând cu degetul înspre porticul de la intrare, către care se năpustiră fără să mai piardă nicio secundă,

în timp ce bucăţi întregi de tavan se prăbuşiră greoaie şi zgomotoase de jur-împrejur. Începură să înoate foarte repede, încercând să se ferească din calea stâlpilor masivi ce se prăvăleau vertiginos către fund, făcând slalom printre bolovanii colţuroşi şi bucăţile de zidărie desprinse din structura măcinată de piatră. Ajunseră în curând în dreptul intrării impunătoare, trecând ca vântul dincolo şi ieşind în sfârşit la lumină, în ape ceva mai limpezi şi mai puţin periculoase.

Plutiră un timp ceva mai relaxaţi în zona din apropierea bisericii, privind-o cum se surpă încetul cu încetul şi cum bucăţi imense de zidărie se desprind din pereţii înveliţi în alge, sfărâmându-se ca pâinea uscată şi dând naştere unor nori imenşi de praf şi mâl, învolburând şi tulburând apele cu fiecare nouă bucată prăbuşită. Tess îşi simţea inima bătându-i cu putere, chiar şi acum, că scăpaseră de primejdie. Încercă să se liniştească, ştiind că rezerva de oxigen era pe terminate şi cu gândul la ascensiunea deloc uşoară ce-i aştepta. Privi curioasă săculeţul pe care-l găsise, întrebându-se ce era înăuntru şi dacă obiectul mai era întreg după atâţia amar de ani, sperând ca apa să nu-l fi deteriorat. Aruncă o ultimă privire spre fântână, în semn de bun-rămas, şi pentru un scurt moment mintea o purtă iar în acele vremuri de demult, în noaptea când Aimard ascunsese săculeţul sub lespedea din biserică. Probabil că atunci, în zorii acelei zile îndepărtate, lui Aimard nici prin gând nu-i trecuse că peste şapte sute de ani satul şi întreaga vale aveau să zacă pe fundul unui lac făcut de mâna omului, şi că ascunzătoarea lui secretă se va afla la câteva zeci de metri sub apă.

Reilly o privea pe ascuns, dar ea îi surprinse privirea şi ochii li se întâlniră pentru câteva clipe, dincolo de plasticul măştilor. Reilly îi putea citi exaltarea şi mulţumirea

întipărite pe față. O zări apoi uitându-se îngrijorată la ceas. Aveau să rămână în curând fără oxigen. Îi făcu semn către suprafață și el încuviință prin semne, începându-și precauți ascensiunea și având grijă să nu înainteze mai repede decât bulele de aer ce ieșeau din tuburile de oxigen.

Pe măsură ce înaintau către suprafața luminoasă, lăsând tot mai în urmă norii de praf și sedimentele mâloase răscolite din adâncuri, apa devenea parcă din ce în ce mai curată și mai clară. Ascensiunea părea că nu se mai termină, până când zăriră în sfârșit primele raze firave de lumină ce răzbăteau din lumea de dincolo de pelicula netedă de deasupra. Privind în sus plină de speranță, Tess constată cu stupoare că se schimbase ceva în peisajul pe care-l părăsiseră nu cu foarte mult timp în urmă. Păli dintr-o dată, încercând să-l apuce pe Reilly de mână și să-i arate și lui, însă după mușchii încordați ai brațului său își dădu seama că și el băgase de seamă schimbarea.

Deasupra, în loc de profilul alungit al unei singure bărci, se conturau acum două.

Se mai afla cineva acolo, însă nu aveau altă soluție decât să iasă și să vadă despre ce era vorba, căci mai era puțin și li se termina rezerva de aer. Tess avea bănuielile ei și nu era deloc încântată, iar în momentul când ieșiră în sfârșit la suprafață, îndepărtându-și măștile de pe față, temerile îi fură pe deplin confirmate, căci în barca de lângă Rüstem, care îi întâmpină cu o mutră speriată și plângăcioasă, nu era nimeni altul decât William Vance.

Ținea un pistol lipit de piept și-i privea încântat, cu acel tip de zâmbet mulțumit cu care profesorul îi onorează întotdeauna pe cei mai inteligenți și silitori elevi ai săi.

60

În timp ce Reilly o ajută pe Tess să urce în barcă, aruncă o privire către mal, unde zări o camionetă Toyota maro, parcată chiar lângă Pajero-ul lor, şi doi bărbaţi care stăteau foarte aproape de marginea apei, dar niciunul nu era Okan, inginerul. Primul era oricum mult prea înalt şi solid ca să fie el, iar celui de-a doilea, deşi uşor adus de spate şi cam de aceeaşi înălţime cu nepotul lui Rüstem, îi lipsea părul negru şi des al acestuia. Reilly mai observă un alt detaliu, deloc de neglijat: amândoi aveau arme, care de la distanţă păreau puşti de vânătoare, însă era greu de spus exact. Primul lucru care-i trecu prin minte era că Vance probabil făcuse rost de nişte ajutoare de prin partea locului, şi se întrebă dacă îşi pusese deja gorilele să scotocească prin maşina lor şi dacă găsiseră Browning-ul pe care-l ascunsese sub scaun.

Îl studie pe Vance cu atenţie, pentru că era prima dată când îl vedea în carne şi oase. *Deci el e creierul întregii operaţiuni.* În minte i se perindau imagini cu ceilalţi trei călăreţi omorâţi în New York şi încerca să descifreze pe faţa omului dinaintea lui vreun semn care

să-l lege atât de cruzimea acelor crime, cât şi de toate celelalte evenimente care culminaseră cu venirea lor aici, în locul ăsta uitat de lume. Vance nu păru câtuşi de puţin impresionat aflând că Reilly e agent FBI. Îşi păstră aceeaşi mină calmă şi degajată, care-l făcea să semene întrucâtva cu distinsul profesor universitar de odinioară, şi Reilly se întrebă cum de un astfel de om sofisticat şi educat se poate transforma peste noapte într-un criminal fugar care ia ostatici şi îi ameninţă cu arma la tâmplă, cum un om cu trecutul şi pregătirea lui reuşise să organizeze o lovitură de asemenea anvergură şi, mai mult, cum de fusese în stare să-şi omoare complicii cu sânge rece, unul câte unul, cu cruzimea şi precizia unui adevărat prădător.

Nu, ceva nu se potrivea în tot scenariul ăsta.

Observă că Vance nu-şi putea lua ochii de la săculeţul pe care Tess îl strângea în palme.

– Uşurel şi cu grijă! o sfătui când ea se urcă în sfârşit în barcă. Să nu cumva să-l strici tocmai acum, după atâta muncă şi efort! Acum te rog să mi-l dai, adăugă apoi pe un ton detaşat, întinzând o mână către ea.

Tess îl privi îngrijorată pe Reilly, neştiind ce să facă. Acesta se întoarse către Vance, urmărindu-l cum îşi roteşte calm cealaltă mână, îndreptând pistolul în direcţia lor. Avea o expresie aproape ruşinată, însă ochii săi neclintiţi priveau reci. Tess se ridică şi, aplecându-se către el, îi dădu săculeţul, pe care Vance îl înşfăcă şi-l aşeză lângă piciorul său, adăugând:

– Eu propun să ne întoarcem pe uscat, că-i mai sigur.

Coborând cu greu din bărci odată ajunşi la mal, Reilly constată că nu se înşelase. Cei doi aveau într-adevăr puşti de vânătoare. Cel mai înalt dintre ei, o namilă de om cu o ceafă groasă şi lată ca trunchiul unui copac, îi cântări cu o privire de oţel, după care le făcu

semn să se-ndepărteze de bărci cu pușca îndreptată amenințător către ei. Nu părea foarte nouă, însă arăta destul de periculoasă, cu toate că nu era genul de armă pe care te-ai fi așteptat s-o vezi la un ucigaș plătit. Reilly se gândi că probabil Vance nu prea avusese de unde alege și trebuise să se mulțumească cu ce găsise. Îi trecu atunci prin minte că asta putea să-i avantajeze mai târziu, mai ales dacă Browning-ul rămăsese la locul lui în mașină. Deocamdată hotărî să nu facă nicio mișcare, întrucât erau extenuați după scufundare, plus că mai aveau și costumele de scafandru pe ei, fiind așadar încă mult prea vulnerabili.

Se întoarseră la șantierul clandestin al lui Rüstem, unde printre grămezile de moloz Vance găsi o masă veche și șubredă, pe care își așeză pistolul.

– Se pare că nu sunt singurul fan al lui Al-Idrissi..., îi spuse lui Tess înviorându-se brusc. Sincer să-ți spun, continuă el, aș fi vrut să fiu eu primul care-l găsește, însă... Se opri brusc, punând săculețul de piele pe masă, lângă pistol, uitându-se la ea în tăcere câteva secunde, cu ochi pierduți și cu gândul aiurea. Totuși, reveni el la realitate, mă bucur c-ai venit. Nu știu dacă flăcăii ăștia ar fi fost la fel de eficienți ca tine.

Întinse mâna și-ncepu să pipăie săculețul cu degetele, ca și cum ar fi încercat să ghicească ce se afla înăuntru. Tocmai se pregătea să-i desfacă șnurul, când se opri dintr-o dată, ca strălucerat de o idee.

– Vino aici lângă mine, Tess, o invită el amabil. În mare parte e și descoperirea ta.

Tess îi aruncă lui Reilly o privire confuză, neștiind dacă trebuia să accepte sau să refuze oferta lui Vance. Cu o ușoară înclinare a capului, Reilly o îndemnă să se ducă. Dar când Tess se ridică, turcul slăbănog și cu început de chelie se apropie prompt de ea, împungând-o

cu puşca. Vance se răsti la el în turcă şi bărbatul se dădu în lături resemnat, lăsându-i lui Tess cale liberă.

– Să sperăm că a meritat toată bătaia de cap, îi zise el încet când Tess ajunse în dreptul mesei prăfuite, aplecându-se să desfacă legătura încă udă.

Deznodă şiretul cu mare grijă şi-şi vârî mâinile înăuntru, scoţând la iveală un obiect învelit în pânză gudronată, pe care-l aşeză pe masă. La început se încruntă, părând uşor nedumerit la vederea unei alte învelitori. Îndată însă dădu la o parte pânza groasă cu degete tremurânde, dezvăluind un cerc de aramă cu diferite ornamentaţii, al cărui diametru avea cam douăzeci şi cinci de centimetri. Pe marginea exterioară se puteau vedea nişte gradaţii minuscule, crestături subţiri dispuse la intervale regulate. În mijloc avea un braţ rotor cu dublă direcţie şi dedesubt alte două limbi secundare, ceva mai mici.

Reilly se uita când la ciudatul obiect, când la turcul masiv care-l păzea şi care îl privea atât pe el, cât şi obiectul de pe masă. Simţi cum i se încordează toţi muşchii când la un moment dat vru să profite de neatenţia paznicului, care însă îi citi gândul şi-l ameninţă cu puşca ridicată. Reilly se trase înapoi, observând pe fruntea lui Rüstem mici broboane de sudoare.

– Ce-i asta? întrebă Tess, privind obiectul rotund de pe masa şubredă.

– E un astrolab, zise Vance după o scurtă tăcere, în care studiase obiectul cu mare atenţie. Apoi îşi ridică privirea către ea şi-i citi probabil nedumerirea. E un instrument folosit în navigaţie, un fel de strămoş al sextantului, dacă vrei, îi explică el. Sigur că pe vremea aia nu ştiau ei despre longitudine, dar...

Cunoscut şi ca „rigla de calcul către Eden", astrolabul, descoperit în jurul anului 150 î.Hr., a fost primul

instrument ştiinţific folosit în navigaţie. Inventat de învăţaţii greci din Alexandria, utilizarea lui a devenit în curând o practică şi în Europa, odată cu cucerirea Spaniei de către musulmani. Astronomii arabi îl foloseau frecvent în încercările lor de a determina ora exactă măsurând altitudinea soarelui şi aşa se face că în secolul al XV-lea navigatorii portughezi îl utilizau cu mare succes ca să calculeze latitudinea. Acelaşi instrument se pare că a fost cheia tuturor evenimentelor care l-au ajutat pe prinţul Henric Navigatorul, fiul lui Joao, regele Portugaliei din acea vreme, să capete faima aferentă unui astfel de nume. Ani la rând, flota sa a fost singura capabilă să străbată oceanele şi să înfrunte mările, navigând cu mare precizie, şi asta numai datorită acestui astrolab, a cărui existenţă prinţul a avut grijă s-o ţină secretă. Se pare aşadar că întreaga epocă de aur a Portugaliei în materie de mari descoperiri şi cuceriri maritime se datorează acestui instrument atât de ingenios.

Desigur că nici faptul că prinţul Henric a fost guvernatorul Ordinului lui Hristos din 1420 şi până la moartea sa, în 1460, nu e o pură întâmplare. Deşi întemeiată în Portugalia, această organizaţie era tot de factură militară, fiind în fapt continuatoarea Ordinului Cavalerilor Templieri.

Vance examina netulburat obiectul, întorcându-l când pe o parte, când pe cealaltă, concentrându-se mai ales asupra inscripţiilor de pe exterior.

– E cu adevărat remarcabil! exclamă el dintr-o dată. Dacă într-adevăr datează de pe vremea templierilor, înseamnă că e mai vechi cu aproximativ o sută de ani decât primul astrolab din istoria navigaţiei!

Avea vocea gâtuită de emoţia descoperirii. Scotoci iar înăuntrul sacului, scoţând de data asta o legătură ceva mai mică, tot de piele, pe care o desfăcu la fel de atent.

Era un pergament, pe care se vedea scris ceva.

Reilly recunoscu imediat scrisul, căci era identic cu cel din manuscrisele analizate de FBI. Exista însă o mică, dar însemnată diferenţă: de data asta cuvintele erau separate de spaţii, semn că scrisoarea nu era codată.

– E de la Aimard! exclamă Tess, observând similitudinea izbitoare.

Vance însă n-o mai asculta. Se trăsese ceva mai încolo, cufundat în lectură. Se lăsă apoi o tăcere încordată, care parcă nu se mai termina, pe care tot el o întrerupse când reveni lângă masă, cu o expresie resemnată pe faţă, vădit descurajat.

– Se pare că mai avem ceva de muncă, spuse el pe un ton sobru.

Tess simţi că o ia cu ameţeală şi i se puse un nod în gât. Cu chiu, cu vai, reuşi totuşi să rostească întrebarea chinuitoare, al cărei răspuns ştia dinainte că n-o să-i placă:

– Ce scrie?

61

ESTUL MEDITERANEI – MAI 1291

– Daţi drumul barcazului în larg! se auzi vocea căpitanului.

În ciuda huruitului asurzitor al furtunii ce-i înconjura din toate părţile, aruncând galera de pe coama unui val pe altul, strigătul căpitanului răzbătu până la Aimard, răsunându-i surd în urechi. Cu gândul la relicvar, porni către prova, exact în momentul în care un nou zid compact de apă izbi corabia din plin.

Trebuie neapărat să-l salvez.

Îşi aminti de prima noapte a călătoriei lor, când se furişase împreună cu Hugh către prova, după ce ceilalţi fraţi adormiseră. El ducea sub braţ cufărul cu încrustaţii fine pe care însuşi William de Beaujeu i-l încredinţase. Erau vremuri de restrişte pentru templieri, care aveau duşmani peste tot, iar acum, după înfrângerea de la Acra, poziţia lor era cu atât mai vulnerabilă. Trebuia neapărat să pună cufărul la adăpost, să-l ascundă atât de bine, încât să nu fie în veci găsit de cei ce râvneau la bogăţiile lor. Îndată după fuga din Acra, Aimard se

consultase cu Hugh, împărtăşindu-i îngrijorarea. Atât el, cât şi Beaujeu aveau încredere deplină în căpitan, care era un om pe cinste şi de mare ajutor. Soluţia pe care i-o sugerase i se păruse genială.

Îşi aduse aminte cum Hugh îl condusese chiar deasupra copastiei, arătându-i la lumina pâlpâitoare a torţei o gaură adâncă şi nu cu mult mai mare decât cuţitul, scobită în gâtul de lemn al şoimului de la etravă. Hugh se căţărase apoi pe capul acvilei, încălecându-l, în timp ce pe punte Aimard ridicase cuţitul şi, aruncându-i o ultimă privire, i-l dăduse şi-l urmărise apoi cum îl introduce cu grijă în deschizătură. În imediata apropiere, un alămar ardea mocnit sub un vas plin cu smoală topită, care se legăna compactă în ritmul mişcărilor greoaie ale corabiei supraîncărcate. Odată cuţitul vârât în ascunzătoarea ce parcă-i fusese menită, Aimard se întinsese după oala mică de lângă alămar şi scosese o primă şarjă de smoală aburindă, pe care Hugh o folosise să umple spaţiul rămas liber, ca să fixeze şi mai bine cuţitul înăuntru. Turnaseră pe urmă o găleată cu apă rece peste smoala fierbinte, care sfârâise ameninţător, învăluindu-i în nori groşi de abur cald. Trecuseră apoi la faza finală a operaţiunii, când Aimard îi întinsese o bucată groasă de lemn luată tot din gâtul păsării, pe care Hugh o aşezase deasupra scobiturii căptuşite acum cu smoală stinsă. Cu ajutorul mai multor piroane de lemn, Hugh bătuse scândura cu un ciocan greu până când aceasta intrase perfect în nişa strâmtă. Turnaseră din nou smoală fierbinte deasupra, şi imediat încă o găleată cu apă rece, ca să se întărească smoala mai repede. Terminându-şi treaba, Hugh se dăduse jos sprinten de pe capul şoimului, sărind pe punte.

Aimard privise de jur-împrejur, asigurându-se că nu-i urmărise nimeni. Se gândise pe urmă la Martin de

Carmaux, care dormea dus în cală. Deşi era protejatul său, n-avea de gând să-i spună unde ascunsese cufărul. Cel puţin nu deocamdată. Îi va povesti poate, dacă va fi nevoie, când vor ancora undeva, însă până atunci numai el şi Hugh aveau să ştie adevărul. Cât despre ce era înăuntru... Asta era o cu totul altă poveste, una pe care tânărul Martin nu era încă pregătit s-o asculte.

Bubuitul năprasnic al unui tunet undeva în apropiere îl trezi pe Aimard din reverie, amintindu-i de cumplita soartă ce-i aştepta, căci nu vedea cum puteau ţine piept furtunii dezlănţuite. Îşi continuă totuşi drumul către prova, printre rafalele de ploaie tăioasă şi rece, şi aproape că ajunse lângă etravă când corabia fu izbită de un alt val uriaş, care-l smuci violent şi-l zvârli cât colo, izbindu-l cu coastele de colţul mesei cu hărţi. Martin îi sări imediat în ajutor şi, fără să ia în seamă rugăminţile lui de a-l lăsa în urmă, îi trecu braţul de după gât şi-l târî către barcaz, împingându-l practic peste bord.

În ciuda durerii chinuitoare pe care o simţea în coaste, Aimard se ridică şi se uită după Hugh, pe care-l văzu escaladând balustrada şi sărind în barcă alături de ceilalţi opt. Ţinea în mână un mecanism ciudat, un instrument circular de metal adesea utilizat în navigaţie, pe care Aimard îl mai văzuse folosindu-l şi cu alte ocazii. Acum Hugh se străduia să-i fixeze poziţia.

Nemaiputându-şi stăpâni mânia, bătrânul cavaler lovi marginea barcazului cu pumnul, strângând din dinţi în vreme ce privea neputincios cum corabia se scufundă sub ochii lor, capul de şoim capitulând ultimul cu un pârâit prelung, în urma căruia se rupse în două şi fu înghiţit de spuma albă a valurilor.

62

Tess oftă adânc, simţind cum o greutate invizibilă îi apasă inima.

– Cum adică, gata, asta-i tot?! strigă ea scandalizată. După tot ce-am făcut ca s-ajung aici, vrei să-mi spui că marele secret zace undeva pe fundul mării?

Simţi cum i se urcă sângele la cap şi tâmplele începură să-i palpite. *Nu pot să cred! Din nou...* Nu mai înţelegea nimic, şi toate i se amestecau în minte.

– Şi atunci, cum rămâne cu marea aură de mister? se răzvrăti ea. Care mai e rostul scrisorii codificate? Dacă au pierdut cufărul în furtună, de ce nu i-au anunţat pe cei din Paris că nu-l mai au?

– Ca să ducă şarada mai departe, de ce crezi? sugeră Vance. Atâta vreme cât numai ei ştiau unde e, cauza lor era încă vie, iar ei în siguranţă.

– Până când şarada n-a mai funcţionat.

– Exact, aprobă el. Nu uita, cufărul ăsta şi ce are el înăuntru – indiferent despre ce e vorba – era extrem de important pentru templieri. Doar nu-ţi închipui că Aimard a renunţat să-i înregistreze poziţia, indiferent dacă aveau şanse sau nu să-l mai recupereze.

Tess căzu pe gânduri, cântărindu-i spusele. Se aşează pe unul dintre scaunele de lemn din jurul mesei, frecându-se la ochi obosită în vreme ce prin minte îi treceau imagini care mai de care mai groteşti, cu oameni târâţi către ruguri aprinse şi cavaleri străbătând pustiuri pline de primejdii. Deschizând ochii în lumina orbitoare, privirile îi căzură din nou pe astrolabul de pe masă. *Tot drumul până aici, toată osteneala şi pericolele prin care am trecut, riscurile pe care mi le-am asumat... Toate pentru un afurisit de inel de fier, vechi şi ruginit!*

– Au fost atât de aproape! zise Vance ca în transă, vorbind parcă cu sine. Se uita fascinat la instrumentul de navigaţie şi la gradaţiile fine. Dac-ar fi reuşit să mai reziste încă vreo două ore poate, *Templul Şoimului* ar fi ajuns întreg la ţărm, de unde-ar fi putut vâsli către una dintre insulele greceşti din apropiere, unde ar fi găsit adăpost şi şi-ar fi reparat catargul şi vela, putând pe urmă să se ducă în linişte fie în Cipru, fie în Franţa. Făcu o scurtă pauză, după care continuă la fel de prins: Şi probabil că lumea în care trăim astăzi ar fi arătat cu totul altfel.

Reilly se ridică în picioare, nemaiputând rezista să nu zică nimic. Ştia că i-ar fi putut face faţă atât lui Vance, cât şi celor doi turci dacă se mişca rapid, însă n-ar fi vrut să-i pună în pericol pe Tess şi pe Rüstem. Cu toate astea, impulsul de-a reacţiona nu se datora pur şi simplu orgoliului rănit. Era ceva mult mai subtil, un gând ce-i încolţise în minte mai demult, şi care parcă abia acum căpăta un oarecare sens. Îşi dădu seama că la un moment dat ceva se schimbase. Dintr-o simplă urmărire a unui suspect, totul se transformase în ceva mult mai insidios: începuse să se simtă ameninţat personal, însă nu era ceva fizic. Nu putea să spună însă cu exactitate ce anume. De fapt încă de când decodaseră

manuscrisele îl bântuiau tot felul de întrebări fără răspuns şi gânduri ce izvorau de undeva dinlăuntrul fiinţei lui, într-atât încât ajunsese să se simtă uneori profund tulburat şi vulnerabil.

– O altfel de lume, zici? pufni el. Cum aşa? Datorită unei formule magice care transformă totul în aur?

Pe Vance îl umflă râsul.

– Agent Reilly, te rog să nu pângăreşti memoria templierilor cu poveşti d-astea ieftine despre alchimie, ripostă el disprețuitor. E dovedit istoric că averile lor se datorează donaţiilor făcute de foarte mulţi nobili creştini din Europa, cu binecuvântarea Vaticanului. I-au fericit care mai de care cu bănet şi pământuri pentru că în ochii lor ei erau acei cavaleri curajoşi şi milostivi care-şi riscau viaţa pentru apărarea pelerinilor... dar mai era ceva. Se credea că misiunea lor e sacră, că se află în căutarea unui lucru minunat şi nemaivăzut care va mântui omenirea. Aici Vance zâmbi uşor, iar zâmbetul îi mai înmuie parcă trăsăturile ferme. Ceea ce oamenii nu ştiau însă, continuă el, era că, dacă templierii ar fi găsit într-adevăr acel minunat secret, el ar fi fost în folosul *întregii* omeniri, nu doar al celor aleşi, aşa cum le plăcea creştinilor din Europa să se autointituleze.

– Despre ce tot vorbeşti acolo? se răsti Reilly.

– Una dintre principalele acuzaţii aduse templierilor şi care în cele din urmă le-a pecetluit soarta a fost apropierea lor de ceilalţi locuitorii ai Ţării Sfinte – musulmanii şi evreii. Existau zvonuri că făceau tot felul de târguri cu ei, şi mai ales schimb de informaţii legate de diverse practici mistice. Aceste zvonuri erau întemeiate, dar nu pentru asta au fost ei prigoniţi, ci pentru altele mult mai picante şi mai scandaloase, pe care cred că le cunoaşteţi prea bine. Atât papa, cât şi regele – care era, nu-i aşa, unsul lui Dumnezeu, şi-şi dorea cu disperare să

arate lumii că e cel mai bun creştin – au preferat să ascundă faptul că aleşii lor fraternizaseră cu păgânii, oricât de tentaţi ar fi fost să mai adauge încă o acuzaţie pe lista şi aşa lungă, şi nu una oarecare, ci una care chiar era adevărată şi care ar fi cântărit cu siguranţă extrem de greu la condamnarea lor definitivă. Problema era nu doar că templierii îşi împărtăşeau cunoştinţele şi convingerile mistice cu duşmanul. Chestiunea era de fapt cu mult mai pragmatică. Plănuiau împreună ceva extrem de îndrăzneţ, ceva ce necesita o doză uriaşă de curaj şi care ar fi afectat până şi cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. E vorba de un act de curată nebunie – cum ar zice unii – sau poate de un curaj nemaiîntâlnit, de care doar oamenii cu viziune pot da dovadă.

Vance făcu o pauză destul de lungă, emoţionat, după care îşi întoarse din nou privirea către Reilly, fixându-l contemplativ.

– Viziunea lor era unificarea celor trei mari religii. Îşi mută privirea către munţii din depărtare, privind în gol, apoi adăugă râzând nervos: Unificarea celor trei credinţe, asta da idee! Închipuiţi-vă numai: creştini, evrei şi musulmani, toţi la un loc. Şi de ce nu, la urma urmei? Cu toţii venerăm acelaşi Dumnezeu. Nu suntem noi *copiii lui Avraam?* E un subiect de meditaţie. Închipuiţi-vă cum ar arăta azi omenirea dacă ei ar fi reuşit. Am fi trăit într-o lume infinit mai bună. Atâta vărsare de sânge şi durere care ar fi putut fi evitate... astăzi mai mult decât oricând. Vieţile a milioane de oameni care au murit fără rost ar fi putut fi salvate, n-ar mai fi existat nici Inchiziţia, nici Holocaustul, nici războaie peste războaie în Balcani şi-n Orientul Mijlociu, nici avioane deturnate şi dirijate în zgârie-norii americani... Mă tem că pentru tine nu ar fi fost foarte avantajos, agent Reilly, căci într-o astfel de lume ai fi probabil şomer, conchise el.

Reilly nu ripostă imediat, confuz încă în urma revelației. *Să fie oare posibil?* Își aminti de conversația pe care o avusese cu Tess la început, când ea îi povestise despre cei nouă ani în care templierii stătuseră închiși în Templu, pentru ca mai apoi să adune averi și putere peste măsură, iar apoi îi veni în minte inscripția în latină despre care tot ea îi spusese.

Veritas vos liberabit.

Adevărul vă va elibera.

Îl privi pe Vance neîncrezător.

– Așadar, crezi că șantajau Biserica? Chiar crezi că Vaticanul a stat cu mîinile-n sân și i-a lăsat să acumuleze averi nemăsurate?

– N-au avut încotro. Oficialii Bisericii erau speriați de moarte.

– De ce erau așa de speriați? Și cu ce puteau totuși să-i șantajeze, încât ei să nu miște un deget?

Vance se apropie de el și pipăi ușor crucifixul firav care-i atârna la gât în V-ul fermoarului desfăcut al costumului de scafandru. Îl apucă deodată crispat între degete și trase tare, smulgându-i-l de la gât și rupând lănțișorul subțire.

– Cu adevărul din spatele basmului ăsta, tună el fixându-l cu ochi de gheață.

63

Se lăsă o tăcere prelungă, în care cuvintele lui Vance încă le mai răsunau în urechi, tăioase precum lama unei ghilotine.

El se uita cu ochi sticloşi şi goi la micul crucifix auriu pe care-l strângea în podul palmei, însă dintr-o dată se întunecă la faţă şi se întoarse către ei:

– Ce ciudat, nu? Iată-ne aici, două mii de ani mai târziu, cu toate câte am realizat, cu tot ce ştim, şi totuşi talismanul ăsta minuscul încă are puterea să afecteze sau chiar să decidă viaţa şi... chiar moartea multora dintre noi.

Reilly simţi un fior rece străbătându-l din cap până-n picioare, probabil şi din cauza costumului cauciucat pe care nu şi-l scosese. Se uită neliniştit la Tess, care-l urmărea pe Vance absorbită, cu o privire pe care nu reuşi s-o pătrundă.

– De unde ştii toate astea? îl întrebă ea ezitând.

Vance îşi desprinse privirea de la crucifixul lui Reilly şi se uită la ea.

– Îţi aduci aminte de Hugo de Payens, fondatorul ordinului? Ei, când am fost în sudul Franţei am aflat ceva foarte interesant despre el.

Subit, îi veni în minte articolul istoricului francez referitor la teoriile lui Vance.

– Ce anume, faptul că provenea de acolo, din Languedoc, şi că era catar?

– Bravo, bravo, văd că ţi-ai făcut temele, remarcă el evident surprins, ridicând din sprâncene.

– Dar n-are nicio logică, ripostă ea. Iniţial s-au dus acolo ca să-i apere pe pelerinii creştini.

Vance continuă să zâmbească, însă vocea îi deveni mult mai gravă:

– Nu, s-au dus pentru că aveau o misiune precisă, şi anume să recupereze ceva ce predecesorii lor pierduseră în urmă cu o mie de ani, un lucru pe care marii preoţi îl ascunseseră de legiunile lui Titus. Şi ce deghizare mai bună ar fi putut găsi decât să se pretindă suporteri înfocaţi ai papei şi ai cruciadelor duse în numele creştinătăţii? Însă vezi tu, ei nu erau deloc nechibzuiţi şi au făcut lucrurile cu cap. Nu s-au pus de-a curmezişul Bisericii de la început, nu înainte de a aduna destule averi şi putere ca să se asigure că vor putea supravieţui unei asemenea provocări anevoioase. Vaticanul era cunoscut pentru practicile crude şi lipsite de scrupule prin care anihila pe oricine îndrăznea să-i pună fundamentele sub semnul întrebării, contestând astfel „credinţa cea adevărată". Istoria e plină de exemple în acest sens. Sate întregi asediate, femei şi copii masacraţi fără milă pentru simplul fapt că îndrăzniseră să-şi urmeze credinţa în care se născuseră. Aşa că au aşteptat momentul oportun şi au urzit între timp un plan. Ştiau foarte bine că pentru a ataca Biserica aveau nevoie de arme pe măsură – precum şi de influenţa necesară. Şi au fost foarte aproape de realizarea planului lor măreţ, căci au găsit ce căutau. Au format şi ordinul, sub oblăduirea căruia au câştigat putere militară şi şi-au sporit considerabil influenţa.

Ceea ce n-au anticipat însă a fost că aveau să fie izgoniţi – şi ei şi armatele creştine – din Ţara Sfântă înainte să-şi pună la punct planul de atac. Şi când în 1291 au fost într-adevăr expulzaţi după înfrângerea de la Acra, pierderea a fost imensă. Şi nu mă refer neapărat la castelele şi armatele lor din teritoriile arabe, sau la poziţia lor demnă de invidiat, ci mai degrabă la trofeul lor secret, la misterioasa armă infailibilă cu care îi ţinuseră în şah pe mai-marii Bisericii Catolice timp de două sute de ani, dar pe care au pierdut-o în momentul în care *Templul Şoimului* a fost înghiţit de ape. De aici şi până la exterminarea lor n-a mai fost decât un pas, încheie el pe un ton patetic, fără să-i slăbească din priviri. Doar că acum – cu puţin noroc – mai adăugă el, s-ar putea ca tocmai *noi* să le ducem intenţiile la bun sfârşit.

Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare, întreruptă de o bubuitură înfricoşătoare. Capul unuia dintre oamenii lui Vance explodă, forţa impactului smulgându-i trupul de pe pământ şi transformându-l într-o masă însângerată.

64

Instinctiv, Reilly se aruncă în direcţia lui Tess, însă Vance o apucase deja de mijloc, trăgând-o la adăpost după camionetă. Reilly se târî şi el în spatele Pajero-ului, ferindu-se din calea gloanţelor ce-i şuierau deasupra capului unul după altul, încercând să-şi dea seama de la ce distanţă se trage. Trei gloanţe nimeriră în capota maşinii, străpungând-o ca pe o foaie de hârtie şi trecând apoi prin blocul motor până la anvelopa din dreapta. Lunetistul se ascundea undeva după pâlcul de copaci dinspre sud, fiind aşadar în avantaj. Oricum era imposibil să nimereşti pe cineva cu pistolul de la o asemenea distanţă.

Apoi pădurea fu cuprinsă de o tăcere ameninţătoare. După un scurt moment de ezitare, Reilly îşi luă inima în dinţi şi se aplecă în afară ca să estimeze pagubele. Cauciucul maşinii era făcut praf, aşa că-şi putea lua gândul de la ea. Ceva mai încolo, masa la care stătuseră zăcea răsturnată, iar în spatele ei stătea chircit turcul chelios, cu o faţă îngrozită. Zări apoi ceva mişcare în baraca alăturată, o dungă neregulată şi albăstrie, şi îl văzu pe Rüstem ieşind cu o puşcă în mână, o armă de

calibru mic pe care bătrânul o folosea probabil ca să vâneze iepuri. Rămase nemișcat în dreptul ușii, privind copacii din depărtare și-ncercând să se hotărască unde să tragă. Imediat dinspre pădure se auziră alte două răpăituri puternice, foarte rapid una după cealaltă, și Reilly începu să-i facă semne disperate și să țipe, însă era prea târziu, căci pieptul bătrânului fu străpuns de unul dintre gloanțe, care-l izbi violent de peretele barăcii de parc-ar fi fost o păpușă de cârpe. Celălalt ricoșă cu un șuierat scurt în tuburile masive de beton îngrămădite undeva în apropiere.

Încă ascuns în spatele lat al Pajero-ului, Reilly îl văzu pe Vance lipit de o latură a camionetei, cu Tess în spatele lui, înaintând către ușa din față pe care reuși s-o deschidă cu vârful degetelor, împingând-o mai întâi pe Tess înăuntru și urcându-se iute în urma ei. Porni motorul și băgă mașina în viteză, demarând în trombă, către porțile șantierului. Chiar înainte de a coti către ieșire, turcul ascuns după masa răsturnată își luă avânt și se aruncă în remorca deschisă a camionetei.

Reilly își dădu seama că va trebui să facă și el aceeași mișcare, căci mașina lui era pe butuci și nici nu mai avea timp să-și ia Browning-ul de sub scaun. Astfel, aruncând priviri nervoase către dealul împădurit, ieși la vedere și se luă după Toyota lui Vance, care între timp prinsese viteză.

Alergând de să-i iasă inima din piept, ajunse camioneta din urmă și se agăță de marginea din spate exact când era foarte aproape de porțile mari, moment în care alte două gloanțe se înfipseră în partea expusă a mașinii. Încercând să țină direcția, Vance se izbi totuși de unul din stâlpii groși de beton, dar nu încetini, încercând pe cât posibil să nu iasă de pe drumul îngust. Reilly își încleștase mâinile pe marginea remorcii, care

trepida cumplit din cauza vitezei şi a denivelărilor drumului, în timp ce picioarele îi atârnau neputincioase, atingând pământul şi luând în plin fiecare dâmb sau bolovan. La un moment dat lovi cu piciorul stâng o piatră colţuroasă din mijlocul drumului şi simţi o durere ascuţită care i se propagă în sus pe şira spinării ca o suliţă fierbinte. Avea senzaţia că toţi muşchii i se încordează la unison, gata să-i ia foc, şi mâinile i se înmuiară dintr-o dată, fiind pe punctul să-şi dea drumul.

Dar nu se lăsă. Gândul că Tess e în cabină îl motivă să lupte cu durerea. Nu putea s-o piardă. Nu aici şi nu acum.

Aruncând o privire prin remorcă, observă un mâner pe marginea din stânga, destul de aproape ca să ajungă la el. Adunându-şi ultimele forţe, se lăsă pe genunchi şi-şi luă avânt din pământ, săltându-se peste margine şi întinzând în acelaşi timp mâna ca să apuce mânerul. Îl prinse şi cu cealaltă mână şi trase cu toată puterea, împingându-se în sus şi reuşind în cele din urmă să se basculeze pe podeaua remorcii.

Turcul era ceva mai încolo, lipit de margine şi ţinându-şi puşca strâns la piept, aruncând din când în când priviri înspăimântate către drum. La auzul zgomotului se întoarse şi-l zări pe Reilly săltându-se peste margine şi, speriat, îndreptă puşca spre el. Cu o mişcare abilă, Reilly apucă iute ţeava şi o îndreptă în sus, auzind împuşcătura undeva deasupra şi simţind vibraţia armei în momentul în care individul apăsă pe trăgaci. Se învârti apoi la fel de iute şi-i trase un picior zdravăn în burtă, dezechilibrându-l, după care, fără să-l lase să se dezmeticească, se năpusti asupra lui şi-ncepură să se lupte.

La un moment dat, Reilly zări ceva nedesluşit în depărtare şi, uitându-se peste cabină, văzu un Landcruiser de culoare bej parcat exact în mijlocul drumului, la o

distanţă de aproximativ o sută de metri în faţă. Turcul băgase şi el de seamă şi acum se întrebau cu îngrijorare de ce Vance nu încetineşte. Uitându-se prin geamul din spate al cabinei întâlni pentru un moment privirea disperată a lui Tess, care se-ntoarse imediat către drum, încleştându-şi mâinile pe bord.

Turcul şi Reilly se apucară cu mâinile de cabină, ţinându-se cât putură mai bine în momentul în care camioneta vră brusc şi ieşi de pe şosea, apucând-o pe terenul accidentat de lângă şi strecurându-se exact la timp prin spaţiul strâmt dintre colină şi Landcruiser, agăţându-i botul şi târându-l după ea câţiva metri, într-o explozie de cioburi şi mii de bucăţi de plastic, înainte de a-şi vedea mai departe de drum, cu aceeaşi viteză.

Privind în urmă la maşina avariată, Reilly fu de părere că lunetistul nu o va mai putea folosi prea curând, însă când îşi întoarse privirea constată că turcul tot nu se potolise, încercând să-i smulgă puşca din mână. Începură iar să se lupte şi-n timp ce-şi dădeau pumni şi se-mbrânceau, Vance ajunse cu maşina în dreptul barajului şi o apucă pe şoseaua netedă şi îngustă fără să încetinească.

Conducea nebuneşte pe coama digului înalt, grăbit să ajungă de cealaltă parte. Reilly reuşise între timp să se ridice în picioare şi stătea deasupra turcului căruia îi administra pumni unul după altul, izbutind în cele din urmă să-i smulgă puşca din mâini, însă acesta tot nu se lăsă, încleştându-şi braţele în jurul lui şi strângând cât putea de tare. Fiind prea aproape ca să-şi folosească genunchiul, îi trase una în fluierul piciorului şi turcul mai slăbi strânsoarea, moment în care Reilly reuşi să-l împingă mai încolo, însă cheliosul se năpusti iar peste el, lipindu-l de cabină. Aruncându-şi fugitiv ochii pe geam o zări pe Tess care la rându-i se lupta cu Vance, încercând

să-l convingă să oprească maşina. La un moment dat apucă volanul, trăgând de el cu putere, şi maşina se puse de-a curmezişul şoselei, lovind parapetul. Reilly scăpă puşca din mână, care alunecă pe podeaua remorcii căzând apoi jos, spre disperarea turcului care nu-şi mai lua ochii de la punctul din ce în ce mai mic rămas în urmă pe mijlocul drumului. Cuprins de panică, se aruncă iar asupra lui Reilly, care se rostogoli instinctiv din calea lui, după care se întoarse sprinten şi, ridicându-şi ambele picioare deodată, îl păli din plin, trimiţându-l dincolo de cabină, pe capota din faţă. Exact în acel moment camioneta se izbi iar de parapetul de protecţie şi turcul zbură peste acesta, pe partea digului unde nu era apă, urletele lui disperate fiind acoperite de turaţiile motorului.

Ajunseră în sfârşit la capătul barajului şi Vance trase de volan ca s-o ia pe drumeagul şerpuit din spatele staţiei, cel pe care veniseră şi ei de dimineaţă. Văzându-se în spatele coamei de deal, Reilly se mai linişti la gândul că măcar scăpaseră de lunetist. Din cauza drumului prost şi plin de şanţuri, Vance se văzu nevoit să mai încetinească, însă deocamdată Reilly n-avea de gând să facă nicio mişcare pripită.

Îl lăsă să mai conducă în linişte încă vreo doi, trei kilometri, după care bătu cu pumnul în peretele cabinei. Profesorul dădu din cap în semn de aprobare şi după câteva secunde trase pe dreapta şi opri motorul.

65

Reilly coborî din remorcă şi smulse cheile din contact, după care înconjură camioneta ca să vadă în ce stare e. Scăpaseră destul de ieftin, căci în afară de câteva vânătăi şi durerea surdă din piciorul lui stâng, erau întregi cu toţii, cu excepţia unor mici zgârieturi sau tăieturi şi, cu toate că tabla maşinii era ciuruită pe alocuri şi îndoită, Reilly era cu adevărat impresionat de cât de bine rezistase.

Vance deschise portiera cu un scârţâit ascuţit şi coborî imediat după Tess. Amândoi se clătinau pe picioare şi păreau zguduiţi în urma celor întâmplate. Reilly se aşteptase s-o vadă pe Tess aşa, însă nu şi pe el. *Să mă fi înşelat oare în privinţa lui?* Îl fixă cu privirea şi citi în ochii lui aceeaşi nedumerire şi confuzie care-l frământau şi pe el. *Pare la fel de uimit ca şi mine. Nici el nu ştie ce-i cu ăia.* Avu în sfârşit confirmarea unei bănuieli mai vechi, care-i tot dădea târcoale de când îl văzuse pentru prima oară, în barcă. Din momentul în care turcul musculos căzuse secerat lângă ei, lui Reilly îi încolţise o idee în minte, care i se părea din ce în ce mai plauzibilă.

Nu Vance i-a omorât pe ceilalţi trei cavaleri. Mai e cineva în ecuaţie, cineva care a fost mereu pe urmele lui.

Reilly nu era deloc încântat de descoperire. Nu-i plăceau astfel de complicaţii. Totuşi, ipoteza nu era chiar atât de absurdă, având în vedere că o luaseră şi ei în calcul la un moment dat, când cei trei călăreţi muriseră unul după altul. Pe urmă însă renunţaseră la ideea unui „observator" extern, suspectându-l în schimb pe Vance, pe care toate probele îl incriminau direct în legătură cu moartea complicilor. Cu toate astea, incidentul cu turcul dovedea contrariul. Mai era şi altcineva implicat, dar cine? Cine altcineva mai putea şti despre planurile lui şi mai cu seamă cine era dispus să omoare atâţia oameni ca să afle secretul?

– Unde-i astrolabul? o întrebă Vance pe Tess.

– L-am pus bine, stai liniştit, îl asigură ea, tresărind la întrebarea lui subită.

Intră în cabină şi i-l aduse, iar Vance dădu din cap mulţumit la vederea obiectului, privindu-l cu ochi mari. Îşi mută apoi privirea către creasta pe care tocmai coborâseră. Reilly îl urmări scrutând împrejurimile, având impresia că zăreşte urme de resemnare în ochii profesorului, care însă dintr-o dată căpătară o căutătură insolentă şi hotărâtă.

Tess se apropie de Reilly, întrebându-l în şoaptă:

– Ai idee ce naiba s-a întâmplat mai devreme?

– Cum te simţi? o întrebă el drept răspuns, dezlipindu-şi ochii de pe faţa lui Vance şi uitându-se îngrijorat la o zgârietură de pe fruntea ei.

– N-am nimic, sunt bine, zise ea depărtându-se puţin, privind linia compactă de copaci ce-i înconjurau ca un gard înalt. Pădurea era cufundată într-o tăcere stranie, ce părea cu atât mai suspectă cu cât venea după haosul şi tensiunea extremă prin care tocmai trecuseră.

– Ce naiba se-ntâmplă? Cine crezi că ne urmăreşte?

– N-am nici cea mai vagă idee, zise Reilly studiind copacii cu atenţie. Totul în jur părea neclintit şi liniştit.

– Ba eu am o listă întreagă! interveni Vance. Ştiu eu vreo câţiva cărora nu le-ar conveni ca un secret ca ăsta să iasă la iveală! spuse el cu un rânjet satisfăcut pe buze. Se pare că nu mai au răbdare, ceea ce-nseamnă că suntem aproape...

– Mă rog, eu unul m-aş simţi mai bine dacă ne-am depărta ceva mai mult, zise Reilly arătând înspre camionetă. Haideţi, grăbiţi-vă! îi îmboldi el să se suie mai repede.

El se urcă la volan, iar pe Tess o înghesuiră la mijloc pe bancheta din cabină. Băgă apoi maşina în viteză şi porniră la drum în tăcere, fiecare gândindu-se la ce-i aşteaptă de acum încolo.

În secunda în care zări camioneta ieşind în viteză pe porţile şantierului, De Angelis ştiu că n-a făcut bine să lase Landcruiser-ul în mijlocul drumului, în ideea unei eventuale retrageri. Bubuitura puternică produsă de impactul camionetei cu jeepul lor şi zgomotul asurzitor de faruri sparte şi tablă îndoită ce-i urmă nu prevesteau nimic bun, iar când ajunse în sfârşit la faţa locului, atât aripa dreaptă, cât şi grilajul din faţă – ambele făcute ţăndări – îi confirmară îngrijorarea.

Era clar că maşina nu mai putea fi folosită. Deschise portbagajul şi cotrobăi prin echipamente, găsind în sfârşit monitorul cu care o urmărea pe Tess, pe care îl porni nervos. Punctul roşu şi intermitent apăru imediat pe ecran, rămânând însă în aceeaşi poziţie, semn că stăteau pe loc. De Angelis se încruntă, privind ecranul cu atenţie, căci recunoscuse coordonatele. Acestea indicau şantierul lui Rüstem, însă era imposibil să se fi întors acolo. De-abia atunci îşi dădu seama că geanta de voiaj

a lui Tess probabil că rămăsese în Pajero. Trebuia aşadar să găsească o altă cale de a-i localiza, ceea ce nu era deloc uşor într-o astfel de zonă deluroasă şi împădurită.

Monseniorul opri monitorul şi-l aruncă înapoi în portbagaj, întorcându-se cu faţa către lac şi strângând din dinţi de ciudă. Ştia că n-are de ce să-l învinovăţească pe Plunkett pentru dezastrul în care se aflau. Atunci îşi mai dădu seama de ceva.

Căzuse în păcatul vanităţii.

Prea se încrezuse că lucrurile vor ieşi aşa cum vrea el.

Fusese mândru, mult prea mândru. Iată un subiect demn de spovedanie.

– Hai înapoi la şantier, îi zise lui Plunkett. Mitsubishi-ul lor e încă acolo, poate-l folosim noi.

Cu puşca în braţe, Plunkett se pregăti de drum, însă monseniorul rămase nemişcat lângă Landcruiser, studiind lacul cu o privire calmă, imobilă.

– Toate la timpul lor, zise el sobru. Dă-mi staţia radio.

66

Reilly se întoarse şi privi drumul, cu urechile ciulite. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia ciripitului vesel al păsărilor, care părea deconcertant în circumstanţele date. Merseseră vreo paisprezece kilometri înainte să se lase întunericul, văzându-se nevoiţi să găsească un loc unde să înnopteze. Reilly decise să părăsească drumul pe care mergeau, luând-o pe o cărare care-i duse în cele din urmă într-un luminiş pe malul unui pârâu. Se hotărâră să rămână acolo peste noapte, iar dis-de-dimineaţă să-şi continue drumul către coastă fără să mai piardă timpul.

După cum arăta Landcruiser-ul după impactul cu camioneta, era absolut sigur că nu mai putea fi pornit, iar pe jos urmăritorii n-aveau cum să-i ajungă aşa uşor. Probabil că erau la câteva ore în urma lor. Oricum, şi dac-ar fi găsit altă maşină, tot i-ar fi auzit apropiindu-se. Privind ultimele raze ale apusului dispărând după crestele împădurite, Reilly spera ca măcar întunericul ce-i învăluia ca o pătură groasă să le ofere un adăpost cât de cât sigur, căci nici nu se punea problema să aprindă focul. Ar fi fost mult prea periculos.

Vance stătea jos lângă camionetă, cu mâinile legate la spate cu o sfoară prinsă de una din roţile remorcii. Scurta percheziţie prin cabină nu relevase nici o armă ascunsă, dar Reilly găsi bucuros câteva conserve şi un mic aragaz cu butelie. Vestea proastă era că nu aveau haine de schimb, aşa că deocamdată trebuiau să rămână cu costumele de scafandru pe ei.

Tess era lângă apă şi Reilly se duse şi el şi îngenunche pe malul moale, sorbind cu nesaţ apa rece de munte, după care se aşează pe un bolovan din apropiere. Mintea îi era un amalgam de planuri şi ipoteze şi nu mai ştia de care să se-ngrijească mai întâi sau de care să se teamă. Avea cel puţin conştiinţa împăcată că-şi făcuse datoria. Îl prinsese în sfârşit pe Vance şi tot ce mai avea de făcut acum era să-l ducă în siguranţă înapoi în Statele Unite, unde va fi deferit justiţiei. Însă şansele să-l scoată din ţară fără prea mare tam-tam erau foarte mici, căci era vorba de crime săvârşite pe teritoriul Turciei, cu victime locale. Nu va fi uşor deloc şi Reilly ştia asta prea bine. În momentul când va demara procedurile de extrădare, va avea probleme cu autorităţile turce. Însă pentru moment, grija lui cea mai mare era să scape mai repede dintre munţi şi să ajungă din nou pe coastă, unde ar fi fost mult mai în siguranţă. Îl îngrijora abordarea urmăritorilor, ceva de genul „Mai întâi îi împuşcăm şi apoi îi luăm la întrebări", cu atât mai mult cu cât ei erau acum vulnerabili, fără arme, fără staţie radio şi într-o zonă fără semnal.

Deşi toate aceste îngrijorări reprezentau o prioritate, gândurile îl purtară către o altă problemă care-l preocupase de ceva timp încoace. Îşi ridică ochii către Tess, pe faţa căreia observă aceeaşi nelinişte.

– Întotdeauna m-am întrebat ce-a simţit Howard Carter când a descoperit mormântul faraonului Tutankhamon, zise ea nostalgică.

– Păi... Presupun c-a fost ceva mai entuziasmat decât suntem noi acum.

– N-aş băga mâna-n foc, să ştii... A trebuit să se-mpace şi cu blestemul ce plana asupra celui ce avea să pângărească mormântul. Aşa că e cu două tăişuri, nu? zise ea luminându-se la faţă pentru un scurt moment, cu un zâmbet pe buze.

Reilly zâmbi şi el, însă asta nu-l ajută să uite de nelinişti. Avea încă senzaţia aceea apăsătoare în stomac, ca şi când ar fi înghiţit un bolovan ce-i apăsa greoi măruntaiele, răscolindu-le. Ştia că n-o să-i treacă dacă încearcă s-o ignore pur şi simplu, şi că singura soluţie era să capete nişte răspunsuri clare, ca să poată în sfârşit înţelege pe de-a-ntregul în ce se băgase.

Se ridică hotărât şi se duse către Vance, urmat îndeaproape de Tess. Îngenunche lângă el şi-i verifică încă o dată sfoara de la încheieturi. Vance îl privi în tăcere cu ochi obosiţi, părând resemnat cu noul său statut de prizonier. La început Reilly avu anumite reţineri, nefiind hotărât dacă e momentul să deschidă sau nu subiectul, dar simţea că nu mai putea amâna.

– Vreau să ştiu anumite lucruri. Când ai zis mai devreme „adevărul despre basmul ăsta"... la ce anume te refereai? Ce crezi că era ascuns pe *Templul Şoimului?*

Vance îşi ridică privirea către ei, ochii lui cenuşii strălucind deodată interesaţi.

– Nu sunt foarte sigur, însă orice ar fi fost, mă îndoiesc că tu îl vei putea accepta cu obiectivitate.

– Asta e treaba mea, ripostă Reilly.

Vance îl privi fix.

– Problema ta – ca a multor creştini, de altfel – este că nu te-ai gândit niciodată cu adevărat la diferenţa dintre credinţă şi realitate, dintre Iisus Hristos Mântuitorul, sau Mesia, şi omul numit Iisus Hristos, care a existat

într-adevăr în istorie. E vorba aici de diferența dintre adevăr și... hai să-i spunem ficțiune.

I se păru că detectează o ușoară ironie în tonul lui, însă nu-i dădu atenție.

– Nu cred c-am simțit nevoia s-o fac, zise el.

– Și te mulțumești să iei drept bun tot ce scrie în Biblie, nu? Presupun că crezi în poveștile alea, sau mă înșel? Cum a înfăptuit toate acele minuni, cum a mers pe apă, cum i-a redat orbului vederea, cum... a înviat din morți.

– Bineînțeles că da.

Buzele lui Vance se arcuiră într-un zâmbet ironic.

– Foarte bine. Atunci să te întreb altceva: Ce știi exact despre proveniența acestor scrieri? De unde vin ele? Cine-a scris Biblia, sau, mă rog, Noul Testament, pe care îl cunoaștem cu toții?

Reilly nu era deloc sigur.

– Vorbești despre cele patru Evanghelii, ale apostolilor Ioan, Luca, Marcu și Matei?

– Exact. De unde au apărut? Sau și mai simplu: când au fost scrise?

Reilly simțea că pășește pe teren minat.

– Nu știu exact..., bâigui el. Au fost discipolii lui Iisus, așa că presupun că nu mult după moartea Lui, nu?

Vance își întoarse privirea către Tess și râse zeflemitor, după care îl fixă iar cu ochi pătrunzători.

– De ce nu mă mir oare? Cu toate astea, mi se pare de necrezut că mai sunt miliarde ca tine, oameni care cred orbește în Biblie și care acceptă ca un dat tot ce scrie în ea, luând fiecare cuvințel drept mărturia incontestabilă a înțelepciunii lui Dumnezeu, fără să se întrebe nici măcar o secundă de unde vin scripturile, pentru care în schimb sunt în stare să-și dea viața sau să se măcelărească între ei...

Reilly simţi că-i creşte pulsul, iar tonul superior şi atotştiutor al lui Vance nu-l ajuta deloc să-şi stăpânească nervii.

– Bine, dar e vorba de Biblie! E cea mai veche carte...

Se opri însă în mijlocul frazei, căci îl văzu pe Vance ţuguindu-şi buzele şi clătinând din cap.

– Aha, şi asta îi dă valoare absolută, sau ce? Dacă e veche nu înseamnă neapărat că e şi adevărată..., zise el lăsându-se pe spate, cu ochii pironiţi în gol. Am fost şi eu ca tine odată, demult. Luam totul de-a gata, fără să-mi pun niciun fel de întrebări. Era mai simplu, cred. Puneam totul pe seama... *credinţei*. Dar, ascultă la mine: odată ce-ncepi să cauţi răspunsuri... nu-i deloc plăcut, mai zise el străpungându-l cu privirea-i întunecată.

67

– Ceea ce trebuie să înţelegi, îi explică Vance, este că începuturile creştinătăţii sunt învăluite în neguri încă nedesluşite, chiar şi pentru învăţaţii şi experţii în domeniu, mai ales când vine vorba de documentarea sau verificarea anumitor ipoteze. Însă chiar dacă nu putem spune cu exactitate ce s-a întâmplat în Ţara Sfântă acum două mii de ani, un lucru e sigur: niciuna dintre cele patru Evanghelii ce alcătuiesc Noul Testament nu a fost scrisă de contemporani ai lui Iisus. Fapt care, spuse el ridicând glasul şi făcând o scurtă pauză observând reacţia lui Reilly, fapt care întotdeauna îi şochează pe cei ca tine. Cea mai veche dintre cele patru Evanghelii, continuă el, cea a lui Marcu – sau, mă rog, cea la care ne referim sub această titulatură, având în vedere că nu se ştie precis cine a scris-o, fiind un obicei frecvent la acea vreme ca diverse opere anonime să fie atribuite unor oameni de seamă – se pare că a fost scrisă la cel puţin patruzeci de ani după moartea lui Iisus. Asta înseamnă că timp de aproape jumătate de secol nimeni n-a mai auzit nimic despre El sau despre viaţa Lui, nici la CNN, nici din interviuri înregistrate, nici de pe

internet, unde ar fi putut găsi mărturii elaborate ale celor care L-au văzut cu ochii lor sau L-au cunoscut personal. Aşa că varianta cea mai plauzibilă este că avem de-a face cu simple poveşti transmise de-a lungul timpului, de la unul la altul, fără ca nimeni să le aştearnă pe hârtie. Sunt foarte curios, agent Reilly: Dac-ai conduce o investigaţie cu astfel de date, cât temei ai pune pe nişte dovezi adunate de-a lungul a patruzeci de ani de nişte oameni primitivi, analfabeţi şi mai cu seamă superstiţioşi, care spuneau poveşti în jurul focului?

Până s-apuce el să răspundă, Vance îşi reluă discursul:

– Însă cu mult mai interesant, dar şi mai neliniştitor – după părerea mea – este modul în care au ajuns cele patru Evanghelii să fie incluse în Noul Testament. Vezi tu, în cei două sute de ani care au trecut după scrierea Evangheliei lui Marcu au mai fost scrise şi altele, destul de multe la număr şi toate povestind diverse întâmplări din viaţa lui Iisus. Pe măsură ce mişcarea creştină a devenit din ce în ce mai populară, răspândindu-se în sânul mai multor comunităţi, aceste poveşti despre viaţa lui Iisus au început să capete culoare locală, fiind influenţate de tot felul de evenimente din viaţa comunităţii respective. Aşa s-a ajuns la situaţia în care mai bine de douăsprezece astfel de documente circulau concomitent pe o zonă nu foarte întinsă, unele chiar contradictorii. E un fapt dovedit şi verificat, pentru că în decembrie 1945 nişte ţărani arabi care săpau câmpul undeva în zona munţilor Jabal al-Tarif din nordul Egiptului, aproape de oraşul Nag Hammadi, au descoperit un vas de lut înalt de aproximativ un metru şi jumătate, pe care la început s-au temut să-l spargă, de frică să nu cumva să elibereze *djinn*-ul dinăuntru – un spirit malefic. În cele din urmă l-au spart totuşi, crezând că vor găsi aur, fără să ştie că de fapt erau primii

martori ai celei mai zguduitoare descoperiri arheologice din toate timpurile. Spre marea lor dezamăgire, în loc de aur au dat de treisprezece suluri de papirus, legate în piele tăbăcită de gazelă, pe care însă n-au pus prea mare preţ, astfel că o parte au sfârşit în foc, iar altele s-au pierdut pe drum în timpul transportului la Muzeul Copt din Cairo. Până în prezent n-au mai rămas decât cincizeci şi două de texte, care încă fac subiectul unor controverse aprinse între oamenii de ştiinţă care se ocupă cu studiul Bibliei, pentru că fragmentele astea – cunoscute şi sub numele de *Evangheliile Gnostice* – îl prezintă pe Iisus într-o cu totul altă lumină, atribuindu-i precepte şi învăţături care contrazic Noul Testament.

– Gnostice, zici? Cum erau catarii? întrebă Reilly curios.

– Exact, zâmbi Vance. Unul dintre texte este Evanghelia după Toma, care conform conţinutului se pare că e o scriere secretă. Primul rând sună aşa: „Acestea sunt adevăratele cuvinte tăinuite pe care Iisus le-a rostit şi care-au fost scrise de geamănul său, Iuda Toma." Exact aşa, *geamăn*, accentuă Vance. Şi asta nu e tot. În aceeaşi legătură mai era şi Evanghelia după Filip, care vorbeşte fără ocolişuri despre relaţia lui Iisus cu Maria Magdalena, cu care se pare că era în relaţii foarte strânse. Maria are de altfel propriul ei text, Evanghelia Mariei Magdalena, din care reiese că se număra printre discipolii lui Iisus şi păstorea un mic grup de creştini. Mai e şi Evanghelia după Petru, cea a Egiptenilor, cartea secretă a lui Ioan, pe urmă Evanghelia Adevărului, care are trimiteri clare către budism... Şi lista ar putea continua. Adevărata ameninţare pe care o reprezintă toate aceste texte, continuă el, în afară de faptul că îi atribuie lui Iisus fapte şi vorbe care diferă radical de

cele din Evangheliile Noului Testament, este că tratează fundamente ale credinţei creştine cum ar fi virginitatea Fecioarei Maria sau Învierea lui Iisus drept simple închipuiri ale minţilor naive. Mai rău decât atât, toate au o vădită influenţă gnostică, pentru că, deşi vorbesc despre Iisus şi discipolii lui, transmit un alt mesaj: cunoaşterea de sine până la cel mai profund nivel înseamnă de fapt cunoaşterea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, căutând înlăuntrul tău sursa bucuriei sau a durerii, a iubirii sau a urii, îl vei găsi pe Dumnezeu.

Vance le povesti apoi cum creştinismul începuse ca o mişcare clandestină, interzisă, şi cum tocmai din această cauză a avut nevoie de o bază teoretică destul de puternică pentru a-şi găsi adepţi şi a supravieţui.

– Răspândirea periculoasă a Evangheliilor contradictorii risca să-i submineze poziţia şi să-l fragmenteze iremediabil, aşa că s-a impus găsirea unei doctrine comune, lucru imposibil dacă fiecare comunitate s-ar fi ghidat după propria-i Evanghelie sau după anumite principii caracteristice doar ei. Către sfârşitul secolului al II-lea, începuse deja să se contureze o structură ierarhică. În foarte multe comunităţi s-au format cercuri de influenţă pe trei niveluri, începând cu episcopi, cărora le urmau preoţii şi în cele din urmă diaconii, cu toţii pretinzând că vorbesc în numele comunităţii, ale cărei interese şi adevărată credinţă îşi propuneau să le apere. Acum nu vreau să insinuez că oamenii ăştia n-ar fi fost bine intenţionaţi sau că erau însetaţi de putere. Dacă stăm să ne gândim, erau oameni cu iniţiativă, foarte curajoşi în încercările lor lăudabile de a-şi ţine comunitatea unită. Poate că pe drept cuvânt erau îngrijoraţi de posibilitatea separatismului şi credeau cu inima curată că numai anumite reguli stricte şi acceptate de toţi ar fi salvat mişcarea de la moartea sigură spre care părea să se îndrepte.

Îi povesti apoi lui Reilly despre riscurile la care se expuneau practicanții creștinismului din acea vreme, fiind persecutați sau chiar omorâți, și cum, din acest motiv, supraviețuirea Bisericii necesita constituirea unei structuri ordonate. Cu timpul, aceasta a crescut și s-a extins până când Iranaeus, episcopul de Lyon, a instituit în anul 180 o dogmă unică, impusă tuturor creștinilor. Drept urmare, orice păreri sau practici care o contraziceau au fost de atunci considerate erezii și pedepsite în consecință. Doctrina lui Iranaeus era simplă și clară: nu exista mântuire decât dacă îmbrățișai calea Bisericii, ai cărei membri trebuia să fie *ortodocși*, termen care înseamnă „dreptcredincios"; Biserica urma să fie *catolică*, adică „universală", ceea ce însemna că circulația diverselor Evanghelii trebuia oprită cu orice preț. Iranaeus a hotărât să aleagă doar patru dintre numeroasele Evanghelii existente, care aveau să fie singurele recunoscute și acceptate, pe simpul considerent – destul de ciudat – că universul are patru colțuri și că există patru vânturi principale, așadar și Evangheliile vor fi tot patru. A scris apoi cinci volume de învățături, intitulate *Distrugerea și defăimarea falsei cunoașteri așa-zise drepte*, în care a denunțat toate celelalte scrieri ca fiind blasfemii, proclamând cele patru Evanghelii ce azi se regăsesc în Noul Testament drept singurele și adevăratele mărturii ale cuvântului Domnului – incontestabile și fără cusur și, oricum, mai mult decât suficiente pentru nevoile adepților din acea vreme.

E foarte interesant că niciuna dintre celelalte Evanghelii, cele gnostice, nu face referire la patimile lui Hristos. În schimb, cele patru alese de Iranaeus vorbesc toate despre acest subiect, despre răstignirea lui Iisus pe cruce și apoi despre Învierea Sa, făcând astfel trimiteri la sfânta taină a euharistiei, la Cina Cea de Taină. Și

când te gândeşti că la origini nici măcar astea nu menţionau aşa ceva! În versiunea lui originară, primul document ales între cele patru, Evanghelia după Marcu, nu vorbeşte de nicio fecioară care să-i fi dat naştere lui Mesia şi nici despre Înviere. Pur şi simplu se termină cu imaginea mormântului gol al lui Iisus, unde un tânăr misterios, o fiinţă transcendentală aidoma unui înger, le întâmpină pe femeile care vin la mormânt spunându-le că Iisus le aşteaptă în Galileea. Această veste le sperie cumplit, femeile fug şi hotărăsc să nu mai spună nimănui ce s-a-ntâmplat – ceea ce te face să te-ntrebi de unde a aflat Marcu, sau, mă rog, cum l-o fi chemat pe autorul Evangheliei, despre acest incident. Dar aşa se încheia Evanghelia după Marcu. Astfel de referiri se regăsesc într-adevăr la Matei – cincizeci de ani mai târziu – şi-apoi în Evanghelia lui Luca, după alţi zece ani, care relatează despre diversele apariţii ale lui Iisus după moartea Sa, fapt ce a determinat ca finalul Evangheliei lui Marcu să fie ulterior modificat, rescris în întregime.

Au mai trecut alţi o sută de ani până când, în 367, s-a ajuns în sfârşit la un acord final asupra documentelor oficial acceptate şi care sunt aceleaşi douăzeci şi şapte de texte ce fac parte şi astăzi din Noul Testament. Astfel, chiar înainte de sfârşitul secolului al IV-lea, creştinismul a devenit o religie recunoscută oficial, iar deţinerea sau răspândirea oricăror alte texte sau înscrisuri în afară de cele autorizate de Biserică erau considerate erezii şi pedepsite. A urmat apoi depistarea celorlalte Evanghelii care-au fost arse în întregime, sau cel puţin aşa s-a crezut până la descoperirea sulurilor de papirus la Nag Hammadi, care, precum v-am mai spus, îl prezintă pe Iisus într-o ipostază mult mai umană, nicidecum supranatural. Tocmai ăsta a fost şi motivul pentru care au fost interzise, căci personajul central e un simplu

învăţător iluminat ce propovăduieşte o viaţă de pribegie departe de orice posesiuni materiale, cu acceptarea necondiţionată a tuturor semenilor. Menirea lui nu e nici să ne izbăvească de păcate, nici să ne salveze de la osânda veşnică, ci pur şi simplu aceea de a ne arăta calea către un alt fel de înţelegere spirituală a lumii. Astfel, odată ce discipolul accede la starea de iluminare interioară – termen care trebuie să-i fi dat mult de furcă lui Iranaeus, care probabil că a pierdut destule nopţi încercând să-i descifreze sensul ascuns – prezenţa maestrului devine redundantă, în sensul că învăţătorul şi ucenicul său ocupă acum poziţii de egalitate. Lucrurile nu stau deloc la fel în cele patru Evanghelii din canonul creştin al Noului Testament, care îl prezintă pe Iisus drept Mântuitorul nostru, Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Creştinii ortodocşi – precum şi evreii ortodocşi, de altfel – pleacă de la premisa de necontestat a unei separări radicale între om şi Creatorul său. Evangheliile găsite la Nag Hammadi contrazic însă acest precept, din moment ce avansează ideea că adevărata cunoaştere de sine duce la cunoaşterea lui Dumnezeu. În consecinţă, sinele şi divinitatea se suprapun, fiind unul şi acelaşi lucru. Mai rău chiar, vorbind despre Iisus ca despre un învăţător, ca despre un înţelept luminat, îl consideră automat un simplu *om*, unul al cărui exemplu îl poate urma oricine, şi sigur că asta nu le-a convenit lui Iranaeus şi acoliţilor săi. Nu era de ajuns să fi fost doar un simplu om. Aveau nevoie de ceva cu mult mai impresionant şi mai convingător. Acel Iisus de care aveau ei nevoie trebuia să fie însuşi Fiul lui Dumnezeu, *unic* şi irepetabil, căci astfel şi Biserica devenea *unică*, adică singura cale către mântuirea sufletului. Prezentându-L în această ipostază, întemeitorii Bisericii creştine se credeau îndreptăţiţi să

persecute pe oricine refuza să li se alăture sau să se supună regulilor instituite de ei.

Vance tăcu, studiindu-i faţa lui Reilly ca să vadă efectul pe care spusele sale îl produseseră asupra acestuia, după care se aplecă spre el şi continuă cu o voce şoptită, care spintecă tăcerea adâncă:

– Ceea ce încerc eu de fapt să-ţi spun este că în mare parte toate practicile creştine din ziua de azi, pe care mii de oameni le respectă cu sfinţenie şi le-au respectat încă din secolul al IV-lea, cum ar fi împărtăşania şi zilele sfinte, de sărbătoare, n-au făcut niciodată parte din obiceiurile apropiaţilor lui Iisus. Nu sunt decât scorneli atent calculate, ce au la bază ritualuri şi credinţe păgâne preluate de la alte religii, începând cu Învierea şi până la sărbătoarea Crăciunului. Însă trebuie să recunosc că părinţii Bisericii au făcut o treabă jos pălăria. Cel mai longeviv best-seller din istoria omenirii, dar... Cred că templierii au avut dreptate. Deja lucrurile scăpaseră de sub control încă de pe vremea lor, oamenii fiind ucişi fără milă dacă îndrăzneau să iasă din cuvântul Bisericii. Şi uitându-mă la starea în care a ajuns lumea azi, încheie Vance îndreptând furios un deget spre Reilly, aş zice că a venit vremea să dăm cartea asta jos din rafturi!

68

– Şi asta crezi că era în cufărul ascuns pe *Templul Şoimului?* îl întrebă Reilly neîncrezător. Dovezi că Evangheliile din Noul Testament sunt... scorneli, aşa cum îţi place ţie să le numeşti? Dovada că Iisus n-a fost de fapt fiul lui Dumnezeu? Presupunând că tot ce spui e adevărat – ceea ce ar explica de ce Biserica se temea de templieri şi de ce a vrut să-i reducă la tăcere – tot nu înţeleg în ce măsură i-ar fi ajutat să unifice cele trei religii, dacă asta urmăreau de fapt.

– Au luat-o pas cu pas şi, cum e şi normal, au început cu religia care le era cel mai aproape şi pe care o cunoşteau cel mai bine, îi explică Vance sigur de sine, cu cea ale cărei excese le văzuseră ei înşişi. Probabil că formaseră deja alianţe cu membri ai comunităţilor musulmane şi evreieşti, care urmau să întreprindă aceleaşi demersuri în sânul propriilor cercuri religioase, punând sub semnul întrebării anumite credinţe şi dogme împământenite, şi odată ce ei înşişi ar fi reuşit să... *demitizeze* creştinismul şi să expună falsa ideologie a Bisericii, probabil că ar fi mers mai departe şi împreună ar fi încercat să pună bazele unei noi viziuni asupra lumii.

– Mda, o viziune construită pe seama unei omeniri în derivă, care-şi va fi pierdut principiile şi credinţa, replică Reilly mai mult pentru sine.

Vance însă nu păru câtuşi de puţin impresionat.

– Eu cred că, dacă privim privim lucrurile în perspectivă, lumea ar fi fost acum un loc mult mai bun. Nu eşti de aceeaşi părere?

– Deloc, ripostă Reilly sec. Am mari îndoieli în privinţa asta, dar la urma urmei nici nu mă miră, venind de la cineva ca tine. Ştim amândoi cât înseamnă pentru tine viaţa unui om.

– O, scuteşte-mă de indignarea asta virtuoasă şi deschide ochii odată! Tu chiar nu vezi cât de ridicoli suntem? Am ajuns în secolul XXI şi cu toate astea trăim tot pe tărâmul fanteziei. De fapt, nu suntem cu mult mai avansaţi decât amărâţii ăia de troieni! Toată planeta suferă de amăgire cronică în masă. Unii urlă pentru creştinism, alţii pentru iudaism, alţii pentru islamism. Cu toţii sunt gata să moară apărând până-n pânzele albe fiece cuvinţel din cărţile lor sfinte, despre originile cărora de fapt nu ştiu mai nimic. Pe ce se bazează ele? Pe legende sau mituri de acum nu ştiu câte mii de ani? Tu chiar crezi povestea asta a lui Avraam, care – dacă e să te iei după ce scrie în Vechiul Testament – a devenit tată la frageda vârstă de o sută de ani şi care a mai trăit pe urmă alţi şaptezeci şi cinci? Ţi se pare firesc că oamenii încă îşi ghidează viaţa după o grămadă de aiureli care mai de care mai amuzante?

Studiile au arătat în repetate rânduri că majoritatea creştinilor, a evreilor şi a musulmanilor nu ştiu nimic despre originea comună a religiilor lor şi nici despre Avraam, patriarhul celor trei religii şi fondatorul monoteismului, continuă Vance cu explicaţiile. Paradoxal, conform Genezei, Dumnezeu l-a trimis pe Avraam pe

pământ cu misiunea de a aplana disensiunile dintre oameni şi de a-i împăca. Mesajul pe care trebuia să-l transmită el era că, indiferent de limba sau cultura fiecăruia, cu toţii facem parte dintr-o mare familie, din familia unei omeniri unite în faţa unui Dumnezeu unic, care e apărătorul Creaţiei în esenţa sa. Din păcate însă, acest minunat şi generos mesaj s-a cam pierdut pe drum, fiind pervertit după bunul plac al unuia sau al altuia, ca un episod prost din *Dallas*. Sara, soţia lui Avraam, era stearpă aşa că omul şi-a găsit o a doua consoartă, pe Agar, una dintre servitoarele sale arabe, care i-a dăruit un fiu numit Ismael. După treisprezece ani, Sara reuşeşte totuşi să-i dea şi ea un fiu, pe Isaac. După moartea lui Avraam, Sara o izgoneşte pe Agar cu tot cu fiul ei, şi astfel rasa semitică se împarte între arabi şi iudei.

Vance se opri pentru câteva momente, clătinând din cap şi râzând ca pentru sine.

– Însă ştii care-i partea cea mai amuzantă din toată povestea asta? Toate trei religiile pretind a crede în acelaşi Dumnezeu, în Dumnezeul lui Avraam. Lucrurile s-au zăpăcit doar atunci când oamenii au început să se certe care dintre diversele reprezentări ale lui Dumnezeu e cea adevărată. Rădăcinile iudaismului se află în învăţăturile lui Moise, cel mai important profet al lor, care e descendentul lui Isaac şi al tatălui acestuia, Avraam, fapt dovedit şi documentat de evrei. Câteva sute de ani mai târziu apare un alt profet, Iisus, cu un alt set de reguli şi credinţe, deci propria sa viziune asupra religiei lui Avraam. După alte câteva secole îşi face apariţia şi Mahomed, un om ce pretinde că el ar fi de fapt adevăratul mesager lui Dumnezeu, denunţându-i pe ceilalţi doi drept şarlatani şi mincinoşi şi promiţând o reîntoarcere la credinţa şi dogmele de început ale profetului Avraam, de data asta – atenţie! – prin prisma

celuilalt fiu al acestuia, Ismael, şi uite aşa se naşte islamul. Nici nu-i de mirare că liderii creştini ai vremii considerau islamismul mai degrabă o erezie decât o nouă religie care pur şi simplu nu coincidea cu propriile lor concepţii şi ideologii. Oricum, imediat după moartea lui Mahomed, islamul s-a scindat şi el în două mari secte – şiiţii şi sunniţii – în urma unui conflict de succesiune. Şi aşa mai departe. Nebunie în cel mai înalt grad.

Îi avem aşadar pe creştini, care-i disprețuiesc pe de o parte pe evrei din cauză că se călăuzesc după o versiune mai veche şi implicit incompletă a cuvântului divin şi pe de alta pe musulmani, care fac acelaşi lucru la adresa creştinilor, deşi nu-l reneagă pe Iisus, ci pur şi simplu îl privesc ca pe un mesager depăşit al lui Dumnezeu, şi în niciun caz ca pe fiul Lui. Nu ţi se pare de-a dreptul patetic? Ştiai că musulmanii practicanţi îl proslăvesc pe Avraam de şaptesprezece ori pe zi? Iar vestitul *Hajf* – pelerinajul la Mecca, datoria sfântă a oricărui musulman, în cursul căruia milioane de oameni înfruntă călduri infernale şi chiar riscul de a fi călcaţi în picioare – ştii ce urmăreşte de fapt? Bat atâta drum prin nisipuri şi arşiţă nimicitoare ca să comemoreze mărinimia lui Dumnezeu faţă de Ismael, fiul lui Avraam! Trebuie să te duci la Hebron ca să vezi cu ochii tăi la ce absurdităţi s-a ajuns! Arabi şi evrei deopotrivă luptându-se şi-mbrâncindu-se care s-ajungă primii la cel mai contestat loc de pelerinaj de pe glob, adică la mormântul lui Avraam, o mică peşteră cu spaţii de vizitare separate pentru fiecare grup în parte. Sărmanul Avraam – dacă chiar o fi existat – probabil că se răsuceşte în mormânt când îşi vede urmaşii nesăbuiţi pizmuindu-se unii pe alţii. Asta da familie disfuncţională! zise el oftând. E foarte uşor să dai vina pe politică şi pe lăcomie când

vine vorba de marile conflicte ale lumii, continuă Vance cu aceeaşi vervă, şi sigur că îşi au şi ele rolul lor... însă adevăratul catalizator a fost de fapt religia. Ea a fost tăciunele care a ţinut mocnite atâtea secole la rând ura şi intoleranţa. Mai mult, tot religia e cea care ne îngrădeşte şi ne limitează, refuzându-ne anumite adevăruri fundamentale, atât despre noi înşine şi despre cum am ajuns să fim ceea ce suntem azi, cât şi despre numeroasele descoperiri făcute de ştiinţă, a căror semnificaţie continuă s-o camufleze sau s-o nege de-a dreptul, interzicându-i astfel omului libertatea de a fi propriul său stăpân, singurul responsabil pentru acţiunile şi pentru viaţa sa. Nu mai suntem ca triburile primitive de acum câteva mii de ani care, speriate de tot ce se-ntâmpla în jur, aveau nevoie de o explicaţie mistică a lucrurilor. Să zicem că pentru ei religia a fost mijlocul prin care înţelegeau sau îşi explicau anumite fenomene cum ar fi misterul vieţii şi al morţii, capriciile bolilor, ale vremii, ale culturilor neroditoare sau dezastrele naturale. Noi însă ştim prea bine de ce se-ntâmplă toate astea. Ba mai mult, putem comunica prin intermediul telefonului mobil cu cineva care se află la celălalt capăt al lumii. O simplă apăsare şi gata, îi auzim vocea sau îl şi vedem! Putem chiar trimite sonde spaţiale pe Marte şi putem crea viaţă în eprubetă. Şi am fi în stare de mult mai multe, crede-mă. De asta zic că a sosit timpul să ne eliberăm de superstiţiile astea vechi de când lumea şi să privim obiectiv ceea ce suntem cu adevărat, să acceptăm că după considerentele unuia care a trăit acum o sută de ani am devenit deja nişte zei. Trebuie să înţelegem foarte clar de ce suntem într-adevăr în stare, fără să ne aşteptăm ca la fiece mic obstacol o forţă divină să se pogoare din cer să ne ajute.

– Mie unuia mi se pare că nu priveşti lucrurile în ansamblu, ripostă Reilly iritat. Te încăpăţânezi să vezi

doar o latură a lor. Cum rămâne însă cu tot binele pe care religia îl aduce în lume? Nu poţi tăgădui că propune totuşi un anume cod etic şi moral care nu este deloc neînsemnat. Alinarea pe care o aduce celor în suferinţă, ca să nu mai zic de actele de binefacere care le asigură hrană şi adăpost celor săraci şi nevoiaşi. Unii dintre noi chiar nu au altceva – sau nu le-a mai rămas altceva – decât credinţa în Iisus şi milioane de oameni îşi întorc faţa către Biserică şi către religie ca să găsească puterea sau voinţa să-şi ducă viaţa mai departe. Însă tu eşti orb la astfel de lucruri, după câte văd. Pe tine nu te obsedează decât evenimentul tragic prin care ai trecut împreună cu familia şi care ţi-a distrus viaţa, pervertindu-ţi viziunea asupra lumii, în care se pare că refuzi să mai vezi şi altceva decât rău şi prefăcătorie la tot pasul.

Faţa lui Vance căpătă o expresie distantă şi preocupată, ca şi cum gândurile l-ar fi purtat într-un alt timp, într-o altă viaţă.

– Nu-i adevărat. Tot ce văd e durerea şi suferinţa fără rost pe care religia le-a cauzat şi continuă încă s-o facă nu numai mie, ci milioanelor de oameni din lumea asta şi din cele care au trecut. Făcu o pauză prelungă, uitându-se în jos, după care îşi ridică privirea şi o fixă iar asupra lui Reilly, continuând pe un ton ceva mai grav: La începuturile creştinismului, această nouă doctrină a servit un scop într-adevăr nobil. Le-a dat oamenilor speranţă, a ajutat la abolirea tiraniei, a servit nevoilor comunităţii de atunci, oferindu-i un fel de ajutor social, dacă vrei. Însă în lumea de azi ce nevoi mai serveşte, te întreb? În afara încercărilor de a pune piedici în cercetarea medicală şi de a justifica războaiele şi crima? Râdem când auzim de zeii ridicoli pe care incaşii sau vechii egipteni îi venerau, dar cu ce suntem noi mai presus? Ce vor crede urmaşii noştri peste o mie de

ani, când vor afla despre propriile noastre credinţe şi superstiţii? Oare or să râdă şi ei la fel de tare? Încă dansăm după cum au cântat alţii cu mult înaintea noastră, alţii care erau convinşi că furtuna e semnul mâniei lui Dumnezeu. Iar asta, agent Reilly, asta trebuie neapărat să înceteze, odată pentru totdeauna.

Profitând de faptul că Vance îşi întrerupsese discursul, Reilly se întoarse către Tess, care nu scosese un cuvânt în tot acest timp.

– Tu ce zici, Tess? Care-i părerea ta despre toate astea? Eşti de acord cu el?

Tess se întunecă la faţă, evitându-i privirea. Încerca să-şi aleagă cuvintele.

– Sean, e vorba de fapte istorice care au fost documentate pe larg, acceptate drept juste şi valide. Avu o ezitare înainte de a continua. Cred că Evangheliile au fost scrise cu scopul iniţial de a transmite un mesaj spiritual, însă mai cred şi că între timp s-au transformat în altceva. Au căpătat o mai mare semnificaţie, în scopuri politice. Să nu uităm că Iisus s-a născut şi a trăit într-o ţară ocupată de romani, şi deci într-o perioadă primejdioasă. Imperiul Roman din acea perioadă era caracterizat de inegalităţi flagrante între masele sărace şi bogăţia opulentă a clasei superioare, destul de puţin numeroasă de altfel. Au fost timpuri grele, încercate de foamete, boli şi sărăcie, şi nu trebuie să fii geniu ca să-ţi dai seama cât de repede a prins în astfel de vremuri violente şi vrăjmaşe mesajul de pace şi izbăvire al creştinismului. Însăşi premisa de la care pleca – aceea a unui Dumnezeu milostiv care le cere şi oamenilor să dea dovadă de aceeaşi milostenie unii faţă de alţii, dincolo de graniţele familiei sau chiar ale comunităţii căreia îi aparţin – era revoluţionară şi poate chiar vizionară, căci le oferea

tuturor celor care se converteau, indiferent de unde veneau, o cultură închegată şi coerentă, sentimentul că sunt cu toţii egali şi că aparţin şi se supun aceleiaşi ideologii fără să li se ceară în schimb abandonarea etniei în care se născuseră. Creştinismul le dădea alternativa unei vieţi demne, în care cu toţii erau egali. Flămânzii aveau să fie hrăniţi, iar bolnavii şi bătrânii aveau să fie oblojiţi şi ocrotiţi. Mai mult decât atât, aveau să se bucure cu toţii de nemurirea sufletului, de o viaţă de apoi fără sfârşit, în îndestulare şi alături unii de alţii, departe de suferinţă şi nevoi. Era o concepţie cu totul nouă asupra umanităţii, un mesaj plin de dragoste şi de compasiune faţă de semeni, propovăduit într-o lume măcinată de lupte acerbe pentru putere şi prinsă într-o cultură ce nu punea prea mare preţ pe viaţă.

N-aş putea spune că sunt o cunoscătoare în domeniu, în niciun caz la nivelul lui, zise ea mai departe arătând către Vance, însă are dreptate. Niciodată nu m-am dat în vânt după toate credinţele astea supranaturale. Mă îndoiesc că în adâncul sufletului am crezut vreodată cu adevărat în divinitatea lui Iisus, în faptul că ar fi unicul fiu al lui Dumnezeu şi al Fecioarei Maria. Adevărul neplăcut este că nu s-a vorbit despre toate astea decât mult mai târziu, la zeci sau poate sute de ani după Răstignire şi abia la Conciliul din Niceea, în anul 325, au fost incluse în documentele acceptate oficial de Biserică. E ca şi cum... ca şi cum ar fi căutat cu disperare ceva special, un detaliu extraordinar care să prindă la mase. Şi ce putea fi mai potrivit într-o lume care accepta supranaturalul ca pe un dat de netăgăduit decât să schimbe povestea simplului dulgher înţelept din Nazareth, transformându-l într-o fiinţă supraomenească cu promisiunea unei vieţi veşnice după moarte?

– Zău aşa, Tess, după cum pui tu problema, totul pare o campanie cinică de propagandă în masă... Chiar crezi că ar mai fi avut aşa o răspândire şi influenţă sau c-ar mai fi dăinuit două mii de ani dacă nu erau decât minciuni sfruntate? Dintre toţi predicatorii şi învăţaţii ce cutreierau pământul în lung şi-n lat pe vremea aia, doar El a avut puterea să-i convingă pe oameni să-şi rişte viaţa ca să-i urmeze învăţăturile. El i-a inspirat pe cei din jurul Lui şi le-a afectat vieţile aşa cum nimeni altcineva nu mai reuşise s-o facă şi aceşti oameni au simţit nevoia să scrie ce au văzut şi ce au învăţat de la el.

– Dar tocmai aici e problema, interveni Vance. De ce nu vrei să înţelegi că nu există niciun fel de scriere a vreunui martor direct la aceste evenimente? Nu există niciun document care să ateste poveştile astea.

– Deci nici care să le conteste, contraatacă Reilly încăpăţânat. La asta te-ai gândit vreodată? Nu, aşa-i?

– Tot ce pot să spun e că, dacă Vaticanul s-a temut într-atât de templieri şi de faptul că ei ar fi putut da în vileag secretul, cred că e clar în care parte se înclină balanţa. Iar dacă reuşim să terminăm ce au început ei acum şapte sute de ani, zise el întorcându-se brusc către Tess, pe care o privi cu o fervoare alarmantă în ochii-i obosiţi, am încheia în sfârşit un capitol esenţial al istoriei, care îşi aşteaptă deznodământul încă de pe vremea Iluminismului. N-a trecut chiar aşa de mult de când oamenii încă mai credeau că Pământul e centrul universului şi că soarele se roteşte în jurul lui. A venit apoi Galilei şi ne-a demonstrat că de fapt lucrurile stau exact invers, şi nu mult a lipsit ca Biserica să-l ardă pe rug pentru blasfemie. Exact acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Darwin ceva mai târziu. Şi atunci mă întorc iar la Evanghelii şi te întreb: care e adevărul despre care ne vorbesc ele?

Reilly nu răspunse nimic, părând că meditează asupra celor auzite. Îl deranja că tot ce auzise în decursul ultimelor ore părea nu numai posibil, ci chiar foarte probabil. La urma urmei, Vance avea dreptate cel puțin într-o privință: lumea era divizată în mai multe zone de influență religioasă, toate încercând să câștige câți mai mulți adepți și pretinzând că deține adevărul absolut. Totuși, era imposibil ca dreptatea să fie de partea tuturor. Cu un sentiment de vinovăție recunoscu în sinea lui că, dispus fiind să considere celelalte religii drept iluzii în masă, nu putea să nu să întrebe de ce aceea în care credea el ar fi mai bună decât ele.

– Până la urmă, zise Vance spărgând tăcerea și fixându-și ochii iar pe fața lui Tess, toate aceste neadevăruri și invenții susținute și alimentate de fondatorii Bisericii creștine încep să se năruiască una câte una. Iar aceasta ar fi doar ultima dintre ele, nimic mai mult.

69

Reilly stătea cocoţat pe un dâmb stâncos ceva mai departe de camionetă, adâncit în gânduri, cu faţa spre luminişul în care era parcată maşina. Privise în tăcere cum se întunecă treptat peticul de cer de deasupra, pe care răsăriseră acum mii de stele lucitoare eclipsate însă de luna mare şi sclipitoare cum de mult nu mai văzuse. Era o privelişte minunată, ce ar fi înduioşat până şi cea mai împietrită inimă, însă Reilly nu era deloc într-o dispoziţie meditativă, cel puţin nu într-una care să-i inspire gânduri poetice.

Cuvintele lui Vance îi răsunau încă în urechi, apăsându-i greu pe inimă. Elementele supranaturale ale religiei în care credea constituiseră întotdeauna o provocare neplăcută pentru mintea lui raţională şi analitică, dar niciodată nu simţise nevoia să le cerceteze îndeaproape. Argumentele mai mult decât convingătoare pe care Vance i le aruncase în faţă eliberaseră demonii îndoielii pe care acum îi va fi greu să-i mai potolească.

Profilul camionetei se pierdea pe fundalul din ce în ce mai întunecos, ca şi silueta lui Vance de lângă roată.

Oricât ar fi încercat, Reilly nu-şi putea scoate din minte vorbele lui, căutând febril şi aproape fără să-şi dea seama acea spărtură în fundamentul expunerii lui, acea scăpare trecută poate cu vederea de care să se poată lega ca să-i năruie teoria din temelii. Nu găsi însă nimic relevant, nimic destul de însemnat pe care să-şi bazeze contraofensiva. Ba dimpotrivă chiar, rememorând discursul, nu reuşi decât să se convingă şi mai tare de îndreptăţirea argumentelor lui Vance.

Ieşi iute din reveria în care căzuse în momentul când auzi un zgomot difuz undeva în spate. Întorcându-se, o zări pe Tess care încerca să se caţere lângă el pe bucata de stâncă.

– Bună, îi zise ea.

Expresia surâzătoare cu care îl fermeca dispăruse acum, lăsând în loc o mină preocupată.

– Bună, îi răspunse el.

Tess se opri pe marginea dâmbului, trăgând în piept aerul rece al nopţii ce se lăsa, apoi se aşeză lângă el.

– Uite ce e, Sean... Îmi pare rău. Ştiu că discuţiile astea nu sunt tocmai... plăcute pentru tine.

Reilly ridică din umeri.

– Nu-i vorba de asta, doar că sunt dezamăgit, îi explică el, în timp ce ea îl privea confuză. Tu nu-ţi dai seama ce faci. Iei ceva unic, ceva special, şi-l reduci la forma lui cea mai meschină, la esenţa lui brută.

– Şi ai vrea să ignor dovezile, faptele concrete?

– Nu, însă dacă alegi calea asta, dacă alegi să despici firul în patru şi să analizezi fiecare detaliu în parte, nu faci decât să pierzi adevăratul sens, întreaga semnificaţie a tuturor acestor evenimente luate laolaltă. Ceea ce nu înţelegi tu este că dovezile ştiinţifice n-au ce căuta aici. Problema asta trebuie abordată dintr-o cu totul altă perspectivă decât cea a faptelor documentate sau a

analizei raţionale. Aici e vorba mai degrabă de *simţăminte*. Mie mi se pare că trebuie să privim totul ca pe o sursă de inspiraţie, ca pe un mod de viaţă sau ca o legătură cu... şi aici Reilly se opri şi-şi deschise braţele larg dinainte... cu toate astea, cu tot ce vezi în jur. O privi apoi intens câteva clipe, după care o întrebă grav: Tu n-ai nimic în care să crezi?

– N-are importanţă în ce cred eu.

– Ba pentru mine are, insistă el. Serios, chiar aş vrea să aflu. Chiar nu crezi deloc, nimic?

Tess îşi feri privirea, uitându-se către Vance, care chiar şi în întunecimea densă părea c-o fixează cu ochi iscoditori.

– Răspunsul cel mai la îndemână ar fi că sunt de partea lui Jefferson, zise ea încet.

– Care Jefferson? Despre ce vorbeşti?

– Thomas Jefferson, fostul preşedinte. Se pare că şi el avea îndoielile lui legate de Biblie. Deşi era de părere că sistemul etic impus de Iisus era cel mai cuprinzător şi mai eficient dintre câte existau pe lume, era convins că atât povestea vieţii Lui, cât şi cuvintele Sale suferiseră anumite manipulări calculate şi transformări nedorite în încercările unora de a-i converti pe necredincioşi. Aşa că s-a hotărât să studieze Biblia cu atenţie, eliminând tot ce considera el neadevărat, încercând astfel să scoată la lumină adevăratele cuvinte ale lui Iisus din „pălăvrăgeala fără rost în care au fost îngropate", cum spunea el. Cercetările lui s-au concretizat într-o carte intitulată *Viaţa şi morala lui Iisus din Nazareth*, care nu seamănă nici pe departe cu relatările din Noul Testament. În Biblia lui Jefferson nu există nici mama virgină ce-i dă naştere lui Mesia, nici miracolele înfăptuite de acesta şi nici Învierea, iar Iisus nu e decât un simplu om.

Îl privi fix în ochi, încercând să găsească un semn de aprobare.

– Să nu mă înţelegi greşit, Sean. Cred că Iisus a fost un mare om al timpului Său, una dintre cele mai importante figuri ale istoriei, un vizionar de excepţie care i-a inspirat şi i-a influenţat pe mulţi dintre semenii Săi. Cred că ideologia Lui e mai mult decât minunată. Cum ar putea fi altfel, când ne îndeamnă să ne iubim aproapele fără nicio urmă de invidie şi să ne încredem şi să ne ajutăm unii pe alţii? O astfel de viziune nu poate aduce decât lucruri bune, cum de altfel a şi făcut-o deja. Chiar şi Gandhi, care nu era creştin, a declarat la un moment dat că acţionează în spiritul doctrinei lui Iisus Hristos. Fără îndoială că a fost un om ieşit din comun, însă... acelaşi lucru se poate spune şi despre Socrate sau Confucius. Sunt întru totul de acord cu tine că la baza relaţiilor interumane ar trebui să stea poveţele Lui despre dragoste şi înfrăţirea dintre oameni. Dar să fi fost un supraom, o fiinţă divină? Viziunea lui a fost într-adevăr un dar divin, o iluminare profetică fără precedent, însă partea cu miracolele nu pot s-o cred, cum nu-i cred pe însetaţii de putere care se consideră unicii reprezentanţi ai lui Dumnezeu pe Pământ. Mă îndoiesc că Iisus ar fi vrut ca revoluţia Sa să ia formele la care suntem martori astăzi, sau ca învăţăturile Sale să se transforme în credinţa dogmatică şi opresivă promovată de Biserică. Din câte ştiu eu, El era de partea libertăţii şi a bunei înţelegeri, dispreţuind orice formă de autoritate sau constrângere. Nu ţi se pare atunci paradoxal ce s-a ales de toată ideologia lui?

– Lumea asta e mare, zise Reilly împăciuitor, iar Biserica din ziua de azi nu este altceva decât rezultatul acţiunilor omului asupra ei de-a lungul secolelor.

E o organizație pentru că așa și trebuie să fie, altfel nu ar fi funcțională. Iar o astfel de organizație are implicit nevoie de o anumită structură a puterii, fără de care nu și-ar putea transmite și răspândi mesajul printre oameni.

– De acord, dar uită-te cât de ridicol a devenit totul, ripostă ea. Nu te-ai uitat niciodată la evangheliștii ăia de la televizor? Dumnezeule, parc-am fi la un bâlci ieftin de propagandă religioasă în care predicatorii au impresia că ne pot spăla creierii. Pentru cecul cu suma potrivită îți garantează chiar și un locșor călduț în Rai, dacă poți să crezi așa ceva. Ideea e că oamenii nu prea se mai duc la biserică, apelând în schimb la tot felul de metode alternative de înălțare spirituală, de la yoga la Cabala și la tot felul de publicații și întruniri New Age, din simplul motiv că Biserica a pierdut orice contact cu lumea contemporană și nu le mai oferă credincioșilor acel ceva de care au nevoie în tumultul vieții de zi cu zi.

– Și normal că nu mai ține pasul, o întrerupse Reilly, fiindcă noi ne mișcăm mult prea repede. Ne-a fost de ajuns în ultimii aproape două mii de ani, nu? Doar că de câteva decenii încoace omenirea a suferit schimbări radicale într-un ritm extrem de rapid, ceea ce a făcut ca și viziunea asupra Bisericii să se schimbe. Aici e de fapt adevărata problemă, însă asta nu înseamnă că trebuie să ne lepădăm de ea întru totul și să ne orientăm către... către ce, mai exact?

– Nici eu nu știu..., zise Tess amărâtă. Dar îmi place să cred că ne putem purta decent și omenește și fără amenințarea damnării eterne sau promisiunea unei vieți dincolo de moarte. Cine știe, poate c-ar fi spre binele lor dacă oamenii ar începe să creadă în ei înșiși.

– Chiar crezi asta?

Se întoarse către el şi-l privi direct în ochii-i calmi şi sinceri, apoi ridică din umeri.

– Nici nu mai contează. Cel puţin până nu găsim epava, ca să vedem ce-i în casetă.

– Da, dar asta nu depinde de noi, nu?

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea încurcată după un scurt moment de tăcere.

– Eu am venit aici ca să-l găsesc pe Vance şi să-l aduc înapoi în America. Cât despre epava templierilor... asta deja nu mai e treaba mea.

Nici nu apucă să termine de vorbit şi deja îşi dădu seama că nu spune adevărul pe de-a-ntregul.

– Şi atunci ai de gând să pleci pur şi simplu? se enervă ea, ridicându-se dintr-o dată în picioare.

– Ce-ai vrea să fac, Tess? Să-i las pe cei din New York să aştepte în timp ce mergem împreună la scufundări?

Ochii ei verzi îl sfredeleau indignaţi.

– Nu-mi vine să cred ce aud! Ce naiba, Sean! Ştii foarte bine ce-or să facă odată ce vor afla unde e!

– Cine?

– Vaticanul, cine altcineva! exclamă ea exasperată. Dacă pun mâna pe astrolab şi găsesc epava, s-a zis cu ea, cu tot cu casetă. N-o să mai afle nimeni niciodată ce-i în ea. Or să aibă grijă să o facă iar să dispară, şi de data asta nu pentru şapte sute de ani, ci pentru totdeauna.

– E treaba lor ce fac cu ea, zise Reilly pe un ton distant. Uneori e mai bine să laşi lucrurile în voia sorţii.

– Nu poţi să faci una ca asta!

– Spune-mi tu atunci ce-ar trebui să fac! se enervă el. Să te ajut să scoţi din nămolul de pe fundul mării ceva ce n-a mai văzut nimeni niciodată, ca să rupi tu gura târgului? El a fost foarte clar în privinţa planurilor

pe care le are, zise Reilly arătând cu capul în direcţia lui Vance. Vrea să distrugă Biserica. Tu chiar te aştepţi să te ajut într-o astfel de încercare?

– Nu, sigur că nu. Gândeşte-te la faptul că miliarde de oameni din întreaga lume s-ar putea să trăiască într-o mare minciună. Ţi se pare drept? Nu crezi că merită să ştie adevărul?

– Poate că mai întâi ar trebui să-i întrebăm dacă vor să-l audă, zise el calm.

Se aştepta ca Tess să mai insiste, aşa încât fu surprins să constate că ea se mulţumi doar să dea din cap dezarmată, cu o expresie dezamăgită pe faţă.

– Nu eşti curios chiar deloc? îl întrebă ea într-un sfârşit.

Reilly o fixă cu privirea câteva clipe, după care îşi întoarse capul fără să-i dea niciun răspuns. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Tess clătină iar din cap, după care privi înspre luminişul unde-l lăsaseră pe Vance. După alte câteva momente de tăcere apăsătoare, spuse:

– Trebuie... mă duc să beau puţină apă, bâigui ea cu o voce pierită şi o apucă pe cărare către pârâu.

Reilly o privi în tăcere cum dispare în noapte.

Îndreptându-se către camionetă, o năpădiră gânduri care mai de care mai confuze, într-o spirală ameţitoare. Îngenunche lângă pârâu, sorbind apa rece din mâinile făcute căuş care, când le duse la gură, observă că-i tremurau necontrolat. Închise ochii câteva secunde, trăgând în piept aerul proaspăt şi răcoros al nopţii, încercând cu disperare să-şi mai potolească bătăile inimii şi să se liniştească. În zadar însă.

Asta nu depinde neapărat de noi, nu?

Cuvintele astea o urmăriseră tot drumul către pârâu şi n-aveau de gând să-i dea pace prea curând.

Privi iar către povârnişul stâncos pe care şedea Reilly, şi i se păru că-i distinge silueta în întuneric. În mintea ei, discuţia lor de adineauri se derula la nesfârşit, iar şi iar, încercând să-i înţeleagă poziţia indiferentă în momentul de răscruce în care se aflau. Cu toate astea, gândindu-se la evenimentele sângeroase şi la toate întrebările rămase încă fără răspuns, nu putea să nu recunoască în sinea ei că decizia de a-l duce pe Vance înapoi în New York era probabil cea mai bună.

Nu era sigură însă c-o va putea accepta până la capăt. Miza era mult prea mare ca să renunţe atât de uşor.

Aruncă o privire către Vance, care stătea exact în aceeaşi poziţie în care-l lăsaseră, cu spatele lipit de remorcă şi cu mâinile legate la spate. În lumina lunii, îşi dădu seama că ochii lui o privesc.

Şi exact în acel moment o lovi. Străfulgerarea unei idei tulburătoare ce reuşi să străbată haosul din mintea ei şi pe care, oricât ar fi încercat, n-o mai putea izgoni.

În sinea lui, ştia că Tess are dreptate. Ştiuse foarte bine mai devreme cum să pună punctul pe „i", cum să-i readucă în minte toate îndoielile resimţite ascultându-l pe Vance. Sigur că vroia să ştie. Sigur că şi el aştepta nişte răspunsuri. De fapt nu le aştepta, *avea nevoie* să le afle. Însă indiferent de sentimentele contradictorii ce nu-i dădeau pace, trebuia să-şi facă datoria. Întotdeauna fusese un om de cuvânt, iar acum nici nu prea avea de ales, de altfel. Nu glumise când îi zisese lui Tess că nu se pot duce ei înşişi în căutarea epavei. Cum să se ducă de capul lor? El era agent FBI, nu scafandru, şi treaba lui era în primul

şi-n primul rând să-l ducă pe Vance – şi astrolabul găsit – înapoi în New York.

Dar ştia cum se va termina până la urmă toată povestea.

Străpunse întunericul cu privirea căutând-o din ochi pe Tess şi-şi aduse aminte de figura ei dezamăgită şi contrariată de mai devreme, dându-şi seama cu durere că şi el e la fel de dezamăgit. N-ar fi putut spune unde i-ar fi dus relaţia ce se-nfiripase între ei în alte condiţii, însă în momentul de faţă se părea că totul apasă pe temeliile credinţei lui.

Exact în acel moment auzi dintr-o dată zgomotul unui motor. Undeva aproape.

Tresări şi, privind în direcţia camionetei, o văzu mişcându-se în umbrele nopţii. Instinctiv, îşi duse mâna la buzunar, dar constată că nu are aşa ceva, fiind încă în costumul de scafandru. Derulă în minte evenimentele serii până la momentul când ascunsese cheile camionetei sub scaunul din dreapta, aducându-şi aminte că Tess era lângă el şi deci văzuse.

Şi atunci îşi dădu seama ce se-ntâmplă.

– Tess! urlă el coborând în grabă povârnişul stâncos şi alunecând pe pietrişul mărunt. Când ajunse la gura luminişului, tot ce mai rămăsese din maşină era o dâră groasă de fum amestecat cu praf, căci camioneta rula deja cu viteză maximă.

Tess şi Vance plecaseră.

Furios pe el şi enervat că nu-i anticipase mişcarea, privi deznădăjduit de jur-împrejur, în căutarea unui ajutor, cu care să răstoarne situaţia în favoarea sa. Zări nu departe o grămadă de conserve şi echipamente de campare pe care i le lăsaseră, în mijlocul căreia se vedea ceva alb. Apropindu-se îşi dădu seama că e o foaie de hârtie şi recunoscu imediat scrisul lui Tess:

Sean,
Oamenii au dreptul să ştie adevărul.
Sper din toată inima să mă poţi înţelege –
şi să mă ierţi...
O să trimit ajutoare cât de curând posibil,

T.

70

Când se trezi într-un târziu, capul îi vâjâia greoi şi-l năpădiră gândurile. Încă nu-i venea să creadă că Tess plecase cu Vance şi-l lăsase singur în mijlocul pustietăţii. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îl enerva mai tare, îl rodea şi simţea frustrarea în fiecare por. Pe de o parte era furios că se lăsase dus de nas atât de uşor, pe de alta era încă uimit de decizia ei de a pleca, cu atât mai mult cu cât îl luase şi pe Vance cu ea. Nu se aşteptase la aşa o îndrăzneală din partea ei, fiind totodată îngrijorat de pericolele pe care cu siguranţă avea să le întâmpine iar. Pe lângă toate astea, deşi nu-i plăcea să recunoască, se simţea rănit în orgoliul propriu.

Se ridică şi se frecă la ochi, conştient dintr-odată de lumina orbitoare a dimineţii şi de ciripitul vesel al păsărilor, care-i asaltară simţurile încă amorţite. După ce se vârâse în sacul de dormit pe care i-l lăsaseră, mai trecuseră încă vreo două-trei ore până să adoarmă, căci deşi era mort de oboseală, reuşise cu greu să-şi domine furia şi frustrarea ce-i răscoleau trupul şi mintea. Îşi miji ochii către ceasul de la mână, constatând că nu dormise decât patru ore.

Nu conta. Trebuia să se pregătească şi să plece cât mai repede cu putinţă.

Se spălă pe faţă în apa rece a pârâului, din care şi bău câteva guri, simţind prospeţimea şi răcoarea izvorului de munte. Golul pe care-l avea în stomac îi aminti că nu mai pusese nimic în gură de mai bine de douăzeci şi patru de ore, aşa că mâncă repede o bucată de pâine şi o portocală. Măcar se gândiseră să-i lase ceva mâncare. După ce-şi potoli foamea, îşi mai reveni un pic, simţind că prinde puteri, ceaţa ce-i acoperea mintea începând să se risipească. Îndată însă îl asaltară tot felul de gânduri şi de imagini iritante.

Privi de jur-împrejur cu atenţie. Peisajul era învăluit într-o tăcere aproape bizară, căci cu excepţia ciripitului acum ceva mai în surdină totul era parcă încremenit, chiar şi aerul, netulburat nici de cea mai mică adiere. Planul era s-o ia înapoi pe drum până la biroul lui Okan din clădirea dărăpănată de la capătul barajului, de unde spera să poată lua legătura prin telefon cu cei din Federal Plaza – nu c-ar fi fost nerăbdător să vorbească şi să le explice ce i se întâmplase – dar nu avea încotro.

Nici n-o apucase bine pe drum când auzi un zgomot difuz în depărtare, ce semăna cu sunetul ritmat al unui motor. Inima începu să-i bată mai tare, crezând că Tess se întorsese după el cu camioneta, însă zgomotul din ce în ce mai apropiat îi spulberă speranţele, căci era prea sacadat ca să fie motorul Toyotei. În curând îşi dădu seama că era un elicopter, a cărui elice vâjâia la doar câţiva metri deasupra dealurilor.

În momentul în care ajunse deasupra capului său, Reilly îşi duse mâna la ochi şi studie aparatul de zbor, recunoscând recentul model al unui Bell UH-IY, ale cărui versiuni mai vechi serviseră drept artilerie grea în timpul războaielor din a doua jumătate a secolului XX.

După ce pluti câteva minute deasupra crestei de pe partea opusă a drumului se înclină şi veni direct înspre el. Nici n-aveau cum să nu-l vadă. Se încordă într-un efort al minţii, încercând să-şi dea seama cine poate fi la bord: ori Tess se ţinuse de cuvânt şi trimisese într-adevăr autorităţile după el, ori cei care-i atacaseră deunăzi la lac îl găsiseră. Avea însă o presimţire că nu oamenii legii veniseră să-l caute. Aruncă o privire în jur, încercând să vadă unde s-ar fi putut ascunde, dar în cele din urmă se hotărî să rămână la vedere. Ei erau înarmaţi, pe când el nu şi, în plus, nu avea obiectul pe care îl căutau ei. Mai mult decât atât, era obosit şi înfuriat şi se săturase să tot fugă.

Privi impasibil cum elicopterul se roteşte deasupra lui din ce în ce mai jos şi-i zări însemnul de pe coadă, un cerc în alb şi roşu ce semăna cu o ţintă şi părea a fi un soi de emblemă oficială. Se mai linişti puţin, dându-şi seama că aparţine forţelor aeriene turce. Ateriză în mijlocul luminişului, ridicând un nor gros de praf şi ramuri smulse din copacii din apropiere. Acoperindu-şi ochii cu mâinile, Reilly se apropie cu paşi şovăitori, oprindu-se la câţiva metri distanţă de elicopter. Zări apoi prin perdeaua densă de praf cum se deschide uşa şi dinăuntru coboară o siluetă măruntă, care se îndreaptă grăbită către el. Când fu îndeajuns de aproape, văzu că era vorba de un bărbat de statură mijlocie ce purta pantaloni kaki, o vestă de protecţie şi ochelari de soare. Când se apropie la mai puţin de un metru, Reilly îl recunoscu cu stupoare pe De Angelis.

– Monseniore, ce căutaţi aici? îl întrebă Reilly şocat, privind siderat către elicopter şi din nou faţa omului dinaintea lui, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Curentul de aer produs de elicea care făcea ultimele rotaţii iscă o rafală de vânt care-i umflă lui De Angelis

vesta la spate, descoperind un Glock prins de cureaua de dedesubt, pe care Reilly îl observă imediat. Uimit de neașteptata descoperire, își îndreptă privirile către cabina elicopterului, unde la picioarele unui individ ce stătea ghemuit și tocmai își aprindea plictisit o țigară zări arma cu lunetă care probabil îi omorâse pe Rüstem și pe turcul corpolent. Vizavi de el mai erau alți doi bărbați, îmbrăcați în uniforma militară a armatei turce, probabil niște soldați pe care De Angelis îi angajase drept ajutoare.

Tot felul de gânduri îi încolțiră în minte, contradictorii, căci nu înțelegea ce caută monseniorul într-un loc ca ăsta și mai cu seamă într-un asemenea anturaj.

– Ce-i cu toate astea? Ce naiba se întâmplă?

De Angelis rămase nemișcat, fără să scoată niciun cuvânt, cu aceeași expresie impasibilă. Își scoase în cele din urmă ochelarii, și atunci Reilly îi surprinse o privire pe care nu i-o cunoștea. Ochii monseniorului parcă nu mai erau aceiași, el însuși parcă nu mai era el. Toată acea bunătate și blândețe față de cei din jur, modestia și umilința atât de potrivite unui om al Bisericii, pe care le afișase cu atâta măiestrie pe parcursul șederii sale în New York, dispăruseră cu desăvârșire din ochii pătrunzători și tăioși care-l cântăreau acum fără ascunziș. Probabil că avusese mereu aceeași căutătură maliție oasă, însă n-o observase el sub perechea modestă de ochelari pe care o avea mereu pe nas.

– Calmează-te!

– Nu-mi spune mie să mă calmez! izbucni Reilly la capătul răbdării, lăsând la o parte politeturile. Aproape că ne-ai omorât pe toți ieri! Cine dracu' ești de fapt și ce crezi că faci? Cu ce drept tragi în noi, așa, din senin? Cei doi au murit...

– Puțin îmi pasă mie de ei, îl întrerupse De Angelis tăios. Vance trebuie oprit. Cu orice preț. Oamenii lui erau înarmați, așa că i-am eliminat, atâta tot.

Lui Reilly nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Și se poate ști ce soartă îl așteaptă? Lasă-mă să ghicesc, ai de gând să-l arzi pe rug? îl luă Reilly peste picior. Să-ți spun ceva: vremurile Inchiziției au apus de mult... *părinte*, mai zise el zeflemitor. Asta presupunând că... ești într-adevăr omul Bisericii, adăugă Reilly privind spre pușca de la picioarele lui Plunkett. Așa operează Vaticanul mai nou?

De Angelis îl fixă cu o privire de gheață.

– Eu nu primesc ordine de la Vatican.

Dintr-o dată lucrurile deveniră mult mai clare în mintea lui Reilly: elicopterul forțelor armate, soldații, arma cu lunetă de lângă bărbatul îmbrăcat civil. Privindu-l mai atent, își dădu seama că-i mai văzuse figura pe undeva, dar nu știa exact unde. Rememoră în grabă toate evenimentele de la raid încoace și avu o străfulgerare.

– Langley, asta e! zise el cu voce tare, siderat. Ești sperietoarea lui, nu? Tu ai fost tot timpul, constată el mai mult pentru sine, convingându-se acum că instinctul nu-l înșelase în privința lui Vance. Waldron, Petrovic... Tu i-ai omorât. Tu i-ai omorât pe toți trei. Se repezi înspre el și-l împinse câțiva pași în spate, încercând să-l apuce de gât. Tu ai fost...

Dar n-avu timp să-și termine fraza, căci monseniorul se mișcă repede, cu reflexe de invidiat, apucându-i mâinile înainte să i se încleștеze de beregată și strângându-l tare de una dintre încheieturi până ce-i îndoi brațul la spate, moment în care Reilly căzu în genunchi, răpus de durerea ce-i inundă trupul ca o săgeată.

– N-am timp de prostii, se răsti De Angelis cu degetele încă încleştate pe braţul lui Reilly, căruia îi dădu apoi drumul pe neaşteptate, împingându-l cu faţa în ţărână.

Reilly se ridică anevoie în capul oaselor, scuipând nisipul pe care-l înghiţise fără să vrea şi pipăindu-şi braţul încă sensibil. De Angelis îl domina din picioare şi după alte câteva secunde se apropie şi se aplecă, luându-l la întrebări:

– Unde sunt? Unde au dispărut? Ce s-a petrecut aici?

Se ridică cu greu în picioare, surprinzând cu coada ochiului rânjetul satisfăcut cu care-l privea bărbatul din elicopter. Simţi atunci cum îl apucă iar o furie nestăpânită. Dacă înainte mai avusese ceva îndoieli în privinţa implicării monseniorului în crimele din New York, demonstraţia de forţă de adineauri îl convinse că el era omul pe care-l căuta. Mai văzuse oameni ca el, cu mâini îndeajuns de puternice să omoare pe cineva fără prea mult efort. Se curăţă nervos de praf şi îl fixă cu privirea.

– Deci, ce eşti până la urmă? Un om al Bisericii care-şi face dreptate cu puşca sau un puşcaş care are impresia că Dumnezeu îi dă dreptate?

De Angelis ridică din sprânceană, privindu-l curios.

– Ia te uită, niciodată nu mi-am imaginat să poţi fi şi cinic.

– Atunci cred că suntem chit, pentru că nici eu nu mi-am imaginat că eşti un criminal de cea mai joasă speţă.

De Angelis oftă adânc, părând că se gândeşte la o replică pe măsură, însă când vorbi glasul lui sună la fel de indiferent şi inflexibil ca înainte:

– Agent Reilly, te rog să te calmezi. Suntem de aceeaşi parte a baricadei.

– Şi atunci, ce-a fost cu împuşcăturile de la lac? O demonstraţie de prietenie?

De Angelis îi întoarse o privire rece, insolentă.

– În lupta asta, începu el sec, *oricine* poate deveni un obstacol la un moment dat, şi atunci nu ne rămâne decât să... facem ce trebuie făcut. Se opri o clipă, ca şi cum ar fi vrut să lase cuvintele să-şi facă efectul dorit în mintea lui Reilly. Trebuie să înţelegi un lucru esenţial, continuă el. Aici e vorba de un război, şi nu de unul oarecare, ci de un război care se derulează de mai bine de o mie de ani. Niciodată nu s-a oprit de fapt. Însuşi conceptul ăsta de „conflict al civilizaţiilor"... nu e un simplu termen teoretic inventat de nu ştiu ce cap pătrat de la Universitatea din Boston, ci e foarte real. Conflictul ăsta există cu adevărat, se desfăşoară chiar acum când noi stăm aici şi ne târguim, şi se amplifică pe zi ce trece, devenind din ce în ce mai periculos şi mai insidios, ceea ce înseamnă că n-are cum să dispară, ba dimpotrivă, aş zice eu. Iar în miezul lui – fie că ne place sau nu – stă religia, pentru că în mod paradoxal ea continuă să constituie o armă extraordinar de puternică şi azi. E singura care încă poate atinge inimile oamenilor, determinându-i să facă lucruri pe care chiar nici ei nu şi le-ar fi imaginat.

– Cum ar fi să omoare suspecţi pe patul de spital?

De Angelis nu răspunse provocării, preferând să continue:

– Acum douăzeci de ani, comunismul se răspândea ca ciuma. Cum crezi c-am reuşit să câştigăm Războiul Rece? Care a fost după tine arma care l-a învins? Chiar ai crezut toate bazaconiile alea cu „Războiul Stelelor" propus de Reagan, cu Iniţiativa lui de Apărare Strategică? Ai înghiţit găluşca cu aşa-zisa incompetenţă a guvernului de la Moscova? Poate c-au jucat şi astea rolul lor, ce să zic, însă adevărata cauză a fost nimeni altul decât papa. Da, un papă polonez care a reuşit să se facă

iubit de multă lume şi care s-a îngrijit de turma lui într-atât încât şi-a determinat enoriaşii să spargă zidurile separării cu propriile lor mâini. Acelaşi lucru l-a făcut şi Khomeini, prin discursurile sale din Paris, unde se afla în exil, atingând inimile şi conştiinţele unei populaţii însetate de spiritualitate, aflate totuşi la mii de kilometri distanţă. Cu toate astea, a reuşit să le inspire puterea de-a lua poziţie şi de a-l izgoni pe şah. Mare greşeală... Un astfel de lucru n-ar fi trebuit să se întâmple, căci uite unde ne-a adus... Chestia asta cu religia funcţionează întotdeauna. Acum i-a venit rândul lui bin Laden să manipuleze masele...

Se opri preţ de câteva clipe, cu o expresie meditativă pe faţă, după care îl scrută cu privirea-i tăioasă, reluându-şi discursul:

– Atât timp cât ştii când, ce şi cui să-i spui, poţi înfăptui lucruri măreţe. Sau le poţi distruge, desigur. Şi-n ciuda atâtor arme pe care le avem la dispoziţie, religia este şi va rămâne cea mai importantă, pentru că niciodată nu dă greş. De asta nu ne putem permite să fim dezarmaţi. Modul nostru de a trăi, principiile pentru care te lupţi de când ai intrat în rândurile Biroului, totul, absolut totul se învârte în jurul ei. Aşa că întrebarea mea e foarte simplă, de fapt. Ca să-l citez pe dragul de Reagan, care foarte bine a spus la un moment dat: ori eşti cu noi, ori... eşti împotriva noastră, te întreb: ce alegi?

Reilly se întunecă la faţă şi simţi o gheară pe inimă ce-l strângea parcă din ce în ce mai tare, ca într-o chingă. Toate acele îndoieli sâcâitoare ce-l măcinaseră şi încă îl măcinau după discuţia cu Vance căpătară în sfârşit un contur mult mai clar, căci vorbele monseniorului şi prezenţa sa ameninţătoare constituiau de fapt o dovadă în sprijinul teoriilor lui Vance.

– Aşadar, totul e adevărat? Povestea cu templierii şi restul? bâigui el ca trezit dintr-un coşmar.

– Mai contează? veni prompt răspunsul sec şi repezit.

Reilly dădu din cap absent. Nu mai era sigur. De Angelis cercetă împrejurimile cu ochi iscoditori, după care se întoarse iar către Reilly.

– Presupun că nu-l mai ai, zise el mai mult ca o constatare decât ca o întrebare.

– Ce anume?

– Astrolabul.

Reilly era stupefiat.

– De unde naiba ştii de astrolab!? se răsti el către monsenior, însă vocea îi pieri în curând, căci avu o străfulgerare: Sigur! Probabil că atât el, cât şi Tess fuseseră sub supraveghere audio în tot acest timp. Îşi înghiţi cuvintele şi-ncercă să-şi controleze furia, clătinând apoi din cap impasibil.

– Dar măcar ştii unde s-au dus?

Fără să-i dea prea multe detalii şi încă neîncrezător, Reilly îl puse în temă cu evenimentele serii precedente. De Angelis cântări informaţiile cu o figură sumbră, rămânând tăcut preţ de câteva minute.

– N-au putut s-ajungă chiar atât de departe, zise el în cele din urmă, şi oricum, ştim în mare zona spre care se îndreaptă. Dacă ne grăbim, putem să-i ajungem din urmă.

Apoi se întoarse brusc şi, ridicând o mână către elicopter, începu s-o rotească energic prin aer, semnalându-i pilotului să pornească cele două turbine. Îi aruncă apoi o privire fugară lui Reilly, căruia îi porunci scurt:

– Hai să mergem.

Însă Reilly nu se clinti. Rămase locului privindu-l cum se îndreaptă către elicopter, clătinând din cap îndărătnic.

– Nici prin gând nu-mi trece. Şi ştii ceva? Dacă nu-s decât minciuni de-ale voastre, atunci... atunci sper să vă iasă pe nas.

De Angelis îl privi mirat, şi Reilly îi întoarse privirea, fixându-l la rându-i câteva secunde fără să clipească.

– Du-te dracului, îi zise el într-un final, şi ia-i cu tine şi pe amicii tăi de la CIA sau de unde-or fi ei. Eu am plecat!

Fără să-i aştepte reacţia, Reilly îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

– Avem nevoie de tine! strigă De Angelis în urma lui. Ne poţi ajuta să-i găsim mai repede!

– Găsiţi-i singuri. Eu unul nu vreau să mă mai amestec, urlă el peste zgomotul motorului pornit, fără să se oprească sau să se întoarcă.

Auzi apoi iarăşi vocea clericului, luptându-se şi ea să acopere huruitul turbinelor şi al elicei de deasupra:

– Şi cu Tess cum rămâne? Ai de gând s-o laşi pe mâinile lui Vance? Ne poate fi încă de ajutor şi dacă e cineva de care să asculte, tu eşti acela.

În acel moment Reilly se întoarse şi făcu câţiva paşi înapoi. Apropiindu-se de monsenior, nu putu să nu-i observe rânjetul complicitar care-l convinse că ştie de apropierea dintre el şi Tess.

– Asta a fost odată..., ridică el din umeri şi plecă din nou.

– Şi ce-ai de gând să faci? îi strigă De Angelis. Să mergi pe jos până la New York?

Reilly îşi văzu de drum liniştit, prefăcându-se că nu-l aude. Monseniorul îl mai strigă încă o dată, pe un ton ceva mai furios, în care se ghicea frustrarea:

– Reilly! Reilly!

Acesta se opri brusc, lăsându-şi capul pe spate exasperat înainte de a se întoarce şi a porni cu paşi mărunţi

înspre elicopter. De Angelis îi veni în întâmpinare, zâmbindu-i afabil în colţul gurii în timp ce ochii îi rămaseră la fel de impenetrabili şi reci.

– Dacă eu nu te pot convinge să cooperezi... poate te duc la cineva care o să poată.

71

Cine se ocupase de aranjamentele de călătorie – fie că era vorba de Vatican sau de CIA – își făcuse treaba ca la carte. Elicopterul îi lăsă pe pista unei baze militare de lângă Karacasu, nu departe spre nord de locul unde-l reperaseră pe Reilly. De acolo el și De Angelis se urcară la bordul unui G-IV care-i aștepta cu motoarele pornite, trimis tocmai din Dalaman ca să-i ia, și cât ai clipi se aflau deja în drum spre Italia. Odată ajunși în Roma, trecură surprinzător de repede prin toate formalitățile de la vamă, după care De Angelis îl conduse către un Lexus impunător, ale cărui geamuri fumurii ascundeau răcoarea binefăcătoare a aerului condiționat dinăuntru. Așa se face că-n mai puțin de trei ore de la șocanta apariție a monseniorului dintr-un nor de praf în inima munților, Reilly se trezi împărțind cu el aceeași banchetă comodă a mașinii de lux ce rula grăbită pe străzile Cetății Eterne.

I-ar fi plăcut să aibă mai mult timp să facă un duș și să se schimbe, însă De Angelis era tare grăbit, așa că se văzu nevoit să se spele cum putu mai bine la bordul avionului și apoi să-și schimbe în sfârșit costumul de

scafandru cu o pereche de pantaloni de camuflaj şi un tricou gri, de care făcu rost de la centrul de aprovizionare al bazei aeriene turce de la Karacasu. N-avea de ce să se plângă, la urma urmei. Materialul de altfel destul de aspru al uniformei era oricum mult mai confortabil decât costumul cauciucat şi rece în care rămăsese de la scufundare. Mai mult, nici el nu mai avea răbdare să zăbovească inutil, căci era din ce în ce mai îngrijorat pentru Tess. Vroia în primul rând s-o găsească şi să se asigure că e teafără şi nevătămată, evitând deocamdată să-şi analizeze motivele mai în amănunt. Nici faptul că acceptase invitaţia lui De Angelis n-avea darul să-l liniştească, ba dimpotrivă. Nu putea şti sigur ce-l aşteaptă la capătul călătoriei şi-şi făcu o socoteală în minte: cu cât scapă de el mai repede şi se întoarce în Turcia, cu atât mai bine. Însă acum era cam târziu să dea înapoi. De fapt, motivul pentru care acceptase să-l însoţească fusese insistenţa monseniorului, care-l convinsese că vizita asta nu era un simplu moft.

Zărise din avion Bazilica Sf. Petru, iar acum, în timp ce maşina îşi croia drum prin traficul după-amiezii, o văzu din nou nu departe în faţă, dominând peisajul urban cu domul ei imens ce se înălţa peste haosul şi pâcla oraşului aglomerat. Până şi cea mai împietrită inimă s-ar fi înmuiat la vederea impunătorului edificiu, care te făcea să te simţi mic şi neînsemnat tocmai prin mărimea copleşitoare, însă Reilly era furios şi se simţea trădat, ca şi cum încrederea i-ar fi fost înşelată de un vechi şi bun prieten. Nu ştia foarte multe despre bazilică, în afara faptului că era cea mai mare din lume, găzduind şi faimoasa Capelă Sixtină, şi că fusese construită pe mormântul Sfântului Petru, fondatorul Bisericii creştine, care murise în acel loc în numele credinţei sale, fiind crucificat cu capul în jos. Privind-o prin geamul fumuriu,

Reilly se gândea la minunatele operele de artă pe care le adăposteşte şi la arhitectura impunătoare inspirată de aceeaşi credinţă milenară, la fel ca picturile, statuile şi locurile de rugăciune create pretutindeni în lume de adepţii lui Hristos. Se gândi apoi la miile de copii care-şi spun rugăciunea de seară înainte de culcare, la milioanele de credincioşi care se duc în fiecare duminică la liturghie, la toţi bolnavii care se roagă pentru însănătoşire şi la cei care au pierdut pe cineva drag şi care se roagă pentru sufletul celui dispărut. Trăiau cu toţii o mare minciună? Să fie oare adevărat? Şi – ceea ce-ar fi fost şi mai rău – Vaticanul ştiuse asta dintotdeauna?

Maşina o apucă pe Via de Porta Angelica, îndreptându-se către poarta Sf. Ana, unde un ofiţer din Gărzile Elveţiene le deschise porţile înalte de fier. Monseniorul îi făcu şoferului un semn discret, iar acesta intră pe aleea îngustă, introducându-l pe Reilly în cel mai mic stat din lume, centrul universului său spiritual, acum zguduit şi şubred.

Maşina se opri în dreptul unei clădiri de piatră şi De Angelis coborî repede, făcându-i semn lui Reilly să-l urmeze. Urcară câteva trepte înguste ce dădeau într-un vestibul spaţios, mare cât două holuri normale şi cufundat în tăcere. Traversară în grabă coridoare lungi al căror mozaic răsuna sub paşii lor apăsaţi, camere cu tavan înalt şi boltit, după care urcară alte scări, de data asta din marmură albă şi mult mai late, ajungând în cele din urmă în faţa unei uşi de lemn cu incrustaţii complexe, unde monseniorul îşi scoase ochelarii de soare fumurii, înlocuindu-i cu vechea lui pereche demodată de ochelari de vedere cu rame rotunde. Reilly îl privi apoi schimbându-şi mimica sub ochii lui, cu abilitatea şi măiestria unui actor ce se pregăteşte să-şi facă apariţia pe scenă, abandonând expresia necruţătoare de agent

sub acoperire şi afişând în schimb aceeaşi mină blândă şi împăciuitoare pe care Reilly o cunoştea foarte bine de pe vremea aşa-zisei lor colaborări din New York. Trase adânc aer în piept înainte de a ciocăni la uşă.

Răspunsul fu scurt şi prompt, pe un ton aproape şoptit.

– *Avanti.*

De Angelis deschise uşa şi intră, urmat de Reilly. Pereţii încăperii cavernoase erau plini de rafturi de sus şi până jos, pe care erau îngrămădite sute de cărţi. Lemnul de stejar al parchetului în spic nu era protejat de niciun covor, iar într-unul dintre colţuri, lângă şemineu, era o canapea mare încadrată de o parte şi de alta de două fotolii asortate. În faţă erau două ferestre-uşă, înaintea cărora se afla un birou înconjurat de patru scaune, unul capitonat şi înalt în spate, şi trei rotative în faţă. În cameră nu era decât un singur bărbat în vârstă, cu păr grizonant şi alură autoritară – pe măsura staturii sale corpolente – care se ridică şi le veni în întâmpinare. Când se apropie, amândoi îi observară expresia solemnă şi severă întipărită pe faţă.

De Angelis i-l prezentă pe cardinalul Brugnone, care îi strânse mâna ferm, ţinându-i-o într-a sa câteva clipe, părând că-l studiază în tăcere cu ochi ageri şi pătrunzători. Fără să-şi dezlipească privirile de pe faţa lui Reilly, care începea deja să se simtă stânjenit, Brugnone începu să vorbească în italiană cu De Angelis, astfel încât Reilly nu înţelese mai nimic din ce-şi spuseră.

– Vă rog să luaţi loc, agent Reilly, îl invită în sfârşit cardinalul, arătându-i canapeaua. Vreau să ştiţi că apreciez în mod deosebit tot efortul dumneavoastră de până acum şi poate şi de acum încolo în ceea ce priveşte această chestiune... spinoasă. Şi mai vreau să vă mulţumesc c-aţi acceptat să veniţi până aici.

Reilly se aşează pe canapea, în timp ce De Angelis luă loc pe unul dintre fotolii şi Brugnone se întoarse la locul lui, pe scaunul din spatele biroului. După cum demarase discuţia, era clar că Brugnone nu avea chef de pălăvrăgeală fără rost şi că intenţiona să treacă direct la subiect.

– Mai întâi trebuie să vă spun că am făcut ceva cercetări în ceea ce vă priveşte, începu el fixându-l iar pe Reilly, care-şi îndreptă imediat ochii către De Angelis, însă acesta se uită în altă parte. Din ce am aflat, se pare că sunteţi un om de încredere, căruia nu-i place să-şi compromită integritatea.

Aici Brugnone făcu o pauză, privindu-l intens cu ochii săi căprui. Reilly se hotărî să profite de momentul de tăcere, aşa că interveni prompt:

– Eu nu vreau decât adevărul. Atâta tot. Doar adevărul.

Brugnone se aplecă în faţă, împreunându-şi mâinile late şi noduroase.

– Mi-e teamă că adevărul e tocmai acela de care te temi dumneata, îi spuse el încet, după care tăcu. Se ridică apoi din scaun, îndreptându-se cu paşi mărunţi către fereastra din spate, privind cu ochii mijiţi lumina primăvăratică de afară apoi reluă: Nouă bărbaţi curajoşi... Au apărut din senin în Ierusalim şi Balduin le-a dat tot ce au cerut, crezând că sunt de partea noastră, că sunt acolo pentru a-l ajuta să răspândească mesajul creştinătăţii. Pufni scurt pe nas, cu un sunet care în alte condiţii ar fi semănat poate cu un râs zeflemitor, însă Reilly îşi dădu seama că nu era decât manifestarea sinceră a unei exasperări acumulate în timp. A fost un neghiob că le-a dat crezare! mai zise cardinalul cu o voce guturală, înăbuşită de frustrare.

– Şi ce au găsit acolo? îl întrebă Reilly.

Brugnone inspiră adânc, ca un oftat prelung şi apăsat, după care se întoarse către el şi-i răspunse:

– Un jurnal, asta au găsit. Un jurnal personal foarte detaliat, un fel de Evanghelie, dacă vrei. Scrierile unui tâmplar, Iesua din Nazareth pe numele său. Brugnone se opri, fixându-l pe Reilly cu o privire care parcă îl străpunse până-n ceafă. Scrierile unui... *om*.

Pentru o fracţiune de secundă, Reilly simţi că se sufocă.

– Scrierile unui om?

Brugnone aprobă în tăcere, cu umerii săi laţi uşor îndoiţi sub o povară invizibilă.

– Conform propriilor sale scrieri, acest Iesua din Nazareth – Iisus – nu a fost fiul lui Dumnezeu.

Vorbele cardinalului îl loviră parcă în moalele capului şi-i învăluiră gândurile şi mintea într-o pâclă nedefinită, fără să poată fi absorbite întru totul. Rămase suspendat în acest vârtej ameţitor câteva minute ce-i părură mai degrabă o eternitate, după care simţi cum i se cască o gaură imensă în stomac, ca un turn de cărămizi ce se surpă într-o clipă, lăsând în urmă doar abis şi distrugere.

– Deci totul... toate astea... nu sunt decât..., bâigui el, fără să poată rosti fraza în întregime, ridicând mâinile deznădăjduit şi arătând de jur-împrejur.

– Toate astea, zise Brugnone pe un ton ridicat, sunt cele mai nobile reuşite ale acelui om obişnuit, muritor şi temător. Totul a fost creat cu cele mai bune intenţii. Să nu te îndoieşti de asta. Tu ce-ai fi făcut, să fi fost în locul acelor preoţi din vremuri de demult? Sau ce ai vrea să facem noi acum? Timp de aproape două mii de ani am trăit în această credinţă atât de importantă pentru fondatorii Bisericii şi în care credem şi noi azi. N-am avut de ales. A trebuit şi trebuie să îndepărtăm

orice sau pe oricine riscă să pună în pericol această moştenire. Cum ar fi putut cei dinaintea noastră să-i lase pe oameni de izbeliște? Așa cum ei n-au făcut-o, nici noi nu trebuie s-o facem. Mai mult decât atât, să-i lipseşti pe oameni de sprijinul şi alinarea credinţei într-o lume ca aceasta în care trăim noi astăzi ar fi cu mult mai tragic decât în oricare altă epocă. Cum să le spui că totul e...

Cardinalul se opri, căutând cuvântul potrivit.

– O mare păcăleală? îi sugeră Reilly.

– Dar oare chiar aşa e? Ce e credinţa adevărată, dacă nu acceptarea necondiţionată a lucrurilor, fără nevoia unor dovezi palpabile? Să crezi înseamnă să accepţi ca atare existenţa unui ideal. Nimeni nu poate spune că idealul creştin n-a fost unul demn. Cu toţii avem nevoie să credem în ceva, cu toţii avem nevoie de credinţă.

Credinţă.

Reilly era de-a dreptul ameţit. Aceste cuvinte îi tot răsunau în minte, în timp ce încerca să pătrundă înţelesul vorbelor lui Brugnone. Îşi dădu apoi seama că el însuşi se aflase într-o astfel de situaţie, când la o vârstă foarte fragedă credinţa fusese singura care-l ajutase să treacă peste tragedia morţii tatălui său, ca şi mai târziu de altfel, căci toate deciziile hotărâtoare ale vieţii sale de adult fuseseră luate tot prin prisma religiei. Iar acum, în inima Vaticanului, nucleul de forţă al Bisericii Romano-Catolice, un cleric îl anunţa că totul nu era decât o mare minciună.

– Bine, dar în afară de idealuri mai avem nevoie şi de onestitate, îl contrazise Reilly supărat. Avem nevoie de adevăr.

– Sigur că şi adevărul contează, însă mai presus de toate credinţa rămâne, acum mai mult ca niciodată, nu

se lăsă cardinalul. Nu e oare de preferat credința de acum lipsei sale totale?

– La ce vă referiți mai exact? La credința într-o Înviere care de fapt n-a avut loc niciodată, sau într-o lume de apoi care nu există? ripostă Reilly la fel de înverșunat.

– Agent Reilly, crede-mă că mulți oameni de bun-simț ca dumneata au primit la fel de greu veștile, însă pe parcurs au ajuns cu toții la aceeași concluzie, și anume că nimic nu trebuie schimbat. Consecințele ar fi cu mult mai dezastruoase decât recunoașterea adevărului, nici nu ne putem închipui în ce măsură.

– Dar eu nu vorbesc despre cuvintele sau învățăturile lui Iisus, ci despre miracolele și Învierea sa.

– Religia creștină nu s-a închegat și nu s-a consolidat numai datorită învățăturilor unui predicator înțelept, îi explică Brugnone cu o voce inflexibilă. A fost nevoie de ceva mult mai rezonant ca s-o propulseze în rândul maselor, de cuvintele Fiului lui Dumnezeu. Cât despre Înviere... ea nu este doar unul dintre multele miracole, ci însăși piatra de căpătâi a Bisericii. Odată îndepărtată din conștiința oamenilor, tot restul s-ar surpa și ar fi lipsit de sens. Gândește-te la cuvintele Sfântului Pavel din epistola întâi către Corinteni: „Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre."

– Nu știu în ce măsură cuvintele îi aparțin într-adevăr lui Pavel, căci este știut că fondatorii Bisericii obișnuiau *să aleagă* numai ce le convenea, contracară Reilly. Scopul religiei este să ne ajute să înțelegem care-i rolul nostru pe Pământ, nu? Parcă așa vă place să spuneți. Cum să înțelegem așa ceva, dacă totul începe de la o mare minciună? Născocirea asta deliberată s-a insinuat în toate aspectele vieții de zi cu zi, și asta nu e deloc puțin lucru.

Brugnone expiră prelung, aprobându-l din cap.

– Da, poate că aşa este. Poate că dacă acum ne-am afla *noi* în faţa deciziei pe care preoţii de acum două mii de ani s-au văzut nevoiţi s-o ia, am rezolva situaţia cu totul altfel. Însă acum e mult prea târziu, şi decizia a fost deja luată. Tot ce putem noi face este să o luăm ca atare şi s-o dăm mai departe la fel precum am primit-o. Orice altă hotărâre mă tem că ne-ar distruge nu numai pe noi, ci ar zgudui întreaga lume din temelii aşa cum n-a mai fost nicicând zguduită. Cardinalul privea acum un punct imaginar undeva dincolo de Reilly, părând transpus şi vizibil îndurerat. Am fost în defensivă încă de la început, continuă el, e o stare de fapt cu care ne-am obişnuit deja... E şi normal de altfel, având în vedere poziţia pe care-am adoptat-o. În ultimul timp însă a devenit din ce în ce mai greu, mai ales că ştiinţa şi filozofia moderne nu încurajează oamenii să-şi îndrepte faţa către credinţă. Sigur că şi noi avem partea noastră de vină. Momentul în care Biserica timpurie a fost efectiv acaparată de Constantin şi de aliaţii săi politici a fost începutul unui lung şir de dispute şi schisme care au permis tot felul de devieri de la dogmă, facilitând apariţia unor neaveniţi lacomi şi fără măsură care au fraudat şi au pervertit preceptele creştine de bază. Aşa se face că mesajul iniţial al lui Iisus a fost manipulat şi răstălmăcit de toţi aceşti bigoţi egotişti sau fundamentalişti care s-au folosit de el numai ca să-şi atingă scopurile meschine, în timp ce Biserica n-a luat nicio măsură să-i admonesteze în vreun fel. Şi astfel de greşeli se fac şi-n zilele noastre, fapt care nu poate decât să dăuneze cauzei creştine şi morale pe care încercăm s-o apărăm. Biserica se complace în fragilitatea la care lumea modernă o expune zi de zi, evitând să abordeze problemele societăţii contemporane, tolerând sau închizând

ochii la tot felul de abuzuri mai mult sau mai puțin flagrante sau la nedreptăți ce-i vizează tocmai pe cei nevinovați. N-am știut cum să ne adaptăm într-o lume în perpetuă schimbare, și iată-ne din nou vulnerabili, în aceeași situație de acum nouă sute de ani, cu singura diferență că între timp instituția Bisericii a devenit mult mai mare și mai puternică decât și-ar fi imaginat cineva vreodată, astfel încât destrămarea ei ar aduce după sine un haos fără precedent. Poate că dacă azi ar cădea pe umerii noștri responsabilitatea de a întemeia Biserica, mai mult ca sigur am alege o altă cale, una care să nu se bazeze pe o dogmă atât de complexă și confuză. Am face lucrurile într-o manieră mult mai simplă. Uită-te la islam, de pildă. La ei povestea a prins, și asta la doar șapte sute de ani după Răstignire. A venit la un moment dat un bărbat care a spus: „Nu există decât un singur Dumnezeu, iar eu sunt profetul Său." Vezi dumneata, aici e secretul. N-a pretins a fi nici Mesia, nici fiul lui Allah, n-a pomenit de niciun Duh Sfânt și nici de vreo Treime, căci n-ar fi făcut decât să-i încurce și mai mult pe bieții oameni. A spus doar că e mesagerul Domnului, atâta tot. Foarte simplu și mai mult decât suficient. De fapt, tocmai datorită simplității mesajului înclin să cred că a avut succesul pe care l-a avut, pentru că în mai puțin de o sută de ani urmașii săi aproape că au cucerit lumea, iar azi se pare că e religia cu cei mai mulți adepți... deși au fost mult mai lenți decât Biserica creștină în conștientizarea și acceptarea realităților lumii moderne. Or să aibă și ei fără-ndoială coborâșurile lor din această cauză, însă asta nu schimbă cu nimic faptul că noi nu numai că n-am fost receptivi la nevoile omului modern, ci am fost de-a dreptul aroganți și inflexibili, astfel că tot ce se întâmplă acum este răsplata pentru orgoliul ăsta prostesc. Tragedia e că se întâmplă

tocmai acum, când oamenii au atâta nevoie de noi... Da, da, chiar aşa este, întări el încrezător. Au nevoie de noi, de Biserică, au nevoie de un ideal în care să creadă. Suntem înconjuraţi din toate părţile de neliniştі, furie, lăcomie şi corupţie, toate infestând lumea de sus în jos, de la cei puternici înspre cei mai slabi. Ca să nu mai spun de vidul moral, de lipsa spiritualităţii şi a valorilor de ordin etic de care suferă societatea noastră, pe zi ce trece din ce în ce mai cinică şi mai deziluzionată. Oamenii au devenit mai apatici, mai indiferenţi şi mai egoişti ca niciodată. Nicicând n-am omorât şi n-am jefuit mai cu spor. În fiecare zi auzi de un alt scandal în care nu ştiu ce companie e implicată în afaceri necurate de miliarde de dolari, de războaie ce izbucnesc de la te miri ce sau de masacre în care pier milioane de oameni nevinovaţi. Se prea poate ca ştiinţa să ne fi oferit leacul împotriva variolei, ca şi multe ale soluţii la grave probleme medicale, însă şi-a luat tributul cu vârf şi îndesat din alte părţi, devastând planeta şi transformându-ne în nişte fiinţe izolate, violente şi mereu pe fugă. E într-adevăr remarcabil că se pot salva vieţi omeneşti, însă suntem oare mai împliniţi sau trăim mai liniştiţi datorită miracolului ştiinţei? Tare mă îndoiesc... Să fie lumea noastră mai... *civilizată* decât acum două mii de ani? Mă tem că nici pentru asta n-aş băga mâna-n foc. Cel puţin în urmă cu sute de ani nu ştiam prea multe; doar câţiva oameni ştiau să citească sau să scrie. Astăzi însă, în aşa-zisa epocă a ştiinţei, ce scuze am mai putea invoca pentru un asemenea comportament josnic? Foarte bine că mintea şi intelectul omului au evoluat considerabil de atunci, dar ce ne facem cu sufletul, care pare să fi rămas mult în urmă, sau chiar mai rău, să fi regresat într-o stare inferioară celei a predecesorilor noştri primitivi? Omul modern a demonstrat în repetate rânduri că este,

în esența sa, o fiară feroce, în ciuda îndemnurilor Bisericii și a avertizării acesteia că fiecare e răspunzător la un moment dat pentru faptele sale. Dacă nici asta n-a reușit să ne oprească, ce-o să se întâmple oare când ne vom fi dezis de Biserică și de toate învățăturile ei? Dar este evident că Biserica și-a pierdut puterea de a-i inspira pe oameni, iar ei au renunțat să mai caute alinare în religie, ba mai mult, au început s-o folosească pentru a justifica războaiele și vărsările de sânge. Ne îndreptăm vertiginos către o acută criză spirituală, din care nu văd nicio scăpare. Crede-mă așadar când îți spun că acest impas nici că putea surveni într-un moment mai prost!

Brugnone păru că-și încheiase în sfârșit pledoaria și tăcu privindu-l insistent pe Reilly din celălalt colț al camerei, ca și cum s-ar fi așteptat la o replică.

– Dar poate că așa e scris să se întâmple, zise Reilly într-un sfârșit, rupând tăcerea apăsătoare. Poate că povestea asta și-a servit scopul inițial și acum urmează cursul firesc al lucrurilor, apropiindu-se de deznodământ.

– Da, s-ar putea să ai dreptate. Nu cred c-am fi prea departe de adevăr dac-am spune că Biserica așa cum ne-a fost nouă dat s-o cunoaștem n-are să mai dăinuie mult. Dar la urma urmei asta e soarta tuturor religiilor, iar a noastră a durat mai mult decât multe altele. Dar o dezvăluire atât de șocantă... Biserica are neajunsurile ei, asta e sigur, însă reprezintă totuși un factor important în viața oamenilor. Milioane de credincioși din lumea largă găsesc în Biserică sprijinul necesar ca să treacă prin viață și foarte mulți își întorc fața spre credință în momente de răscruce ale vieții, chiar dacă în mod normal nu sunt creștini practicanți. Și nu în ultimul rând, credința ne oferă ceva de care pur și simplu nu ne-am

putea lipsi şi fără de care n-am putea trăi la fel de împăcaţi, şi anume puterea de a ne depăşi teama de moarte şi de a privi detaşaţi dincolo de acest prag al nefiinţei. În lipsa credinţei într-un Iisus înviat şi în posibilitatea unui destin similar după moartea pământească, milioane de suflete ar rămâne nealinate şi ar rătăci în derivă, sau poate chiar mai rău. Pentru mine nu încape îndoială: odată adevărul dat în vileag, lumea are să alunece într-o stare de deznădejde şi disperare care o va distruge iremediabil.

Se aşternu apoi din nou acea tăcere apăsătoare de mai înainte. Reilly se simţea sufocat de avalanşa de gânduri negre ce-l asaltaseră nemiloase îndată ce cardinalul îşi încheiase discursul. Mintea îl purtă către momentul când începuse totul şi parcă se văzu aievea pe scările Muzeului Metropolitan, discutând cu Aparo despre bizarul atac al celor patru călăreţi costumaţi, chiar în seara incidentului. Se întrebă apoi cum de ajunsese tocmai la Vatican, în epicentrul credinţei în jurul căreia îşi construise toată existenţa, discutând aprins cu o faţă bisericească. Ar fi preferat să nu ştie nimic din toate astea, să nu fie el cel care poartă această dificilă conversaţie.

– De când ştiţi adevărul? îl întrebă în cele din urmă pe cardinal.

– Cine, eu, personal?

– Da.

– De când mi-am luat în primire postul pe care îl ocup şi astăzi. De treizeci de ani, mai exact.

Reilly clătină din cap sincer impresionat. Treizeci de ani i se păreau o eternitate, mai ales când trebuie să trăieşti cu o asemenea povară pe suflet, cu toate mustrările de conştiinţă sau îndoielile care mai mult ca sigur te macină zi şi noapte.

– Să înţeleg că până la urmă v-aţi împăcat cu ideea?...

– Cum adică să mă împac cu ideea?

– Adică o acceptaţi aşa cum este şi pentru ceea ce este, asta am vrut să spun, se explică Reilly.

Brugnone păru că se gândeşte la cuvintele lui câteva clipe, cu ochi trişti şi melancolici.

– Nu o voi accepta niciodată, cel puţin nu în sensul dat de dumneata, zise el hotărât. În timp am învăţat însă să mă obişnuiesc cu ideea, să... conviețuiesc cu ea. E tot ce am putut face, mai mult de atât nu pot.

– Şi cine mai ştie? întrebă Reilly pe un ton acuzator pe care Brugnone îl sesiză imediat.

– Câţiva de-ai noştri.

Reilly nu era foarte lămurit de răspuns. Ce însemna „câţiva"? *Dar papa? Oare şi el ştie?* Ţinea în mod expres să afle răspunsul la această întrebare – deşi nu-şi putea imagina ca tocmai papa să nu ştie adevărul – însă nu o rosti cu voce tare. Auzise suficient pentru moment. Astfel de lovituri trebuiau drămuite cu înţelepciune, altfel risca să-nnebunească. Curând însă o altă idee începu să-i dea târcoale, insinuându-se în mintea lui şi refuzând să dispară.

– Şi cum puteţi şti dacă-i adevărat sau nu?

O luminiţă apăru atunci în ochii cardinalului, ale cărui buze se arcuiră într-un zâmbet şters. Păru ceva mai înviorat de întrebarea lui Reilly, care dovedea că mai există totuşi un licăr de speranţă în inima bărbatului dinaintea sa, însă tonul rigid cu care-i răspunse înăbuşi orice astfel de nădejde deşartă.

– Papa de atunci i-a trimis la Ierusalim pentru cercetări pe cei mai buni dintre experţii Vaticanului, care au studiat cu atenţie documentele descoperite de templieri şi le-au confirmat autenticitatea.

– Dar asta a fost acum mai bine de şapte sute de ani! S-ar fi putut înşela, sau ar fi putut fi înşelaţi... Dacă

totuşi documentele sunt false? Din câte ştiu şi din câte am auzit, n-ar fi exclus ca templierii să fi pus la cale aşa ceva, că doar nu duceau lipsă nici de imaginaţie şi nici de mijloacele necesare. Mă miră că Biserica ia drept bune nişte hârtii de acum o mie de ani, şi mai ales că dumneavoastră credeţi conţinutul lor fără să le fi văzut măcar... Abia atunci îşi dădu seama de implicaţia ascunsă a cuvintelor sale. Ceea ce nu poate să-nsemne decât..., bâigui el copleşit de enormitatea revelaţiei, poticnindu-se la mijlocul frazei... decât că... n-aţi crezut niciodată că Scripturile sunt adevărate.

Brugnone îi răspunse la privirea consternată cu o expresie calmă şi detaşată, ba chiar surâzătoare:

– Agent Reilly, începu el blând, există două tipuri de credincioşi: unii cred că povestea vieţii, a morţii şi a învierii lui Iisus a fost dintotdeauna o parabolă şi că prin urmare trebuie luată în sensul cel mai metaforic cu putinţă; pentru ei, a înţelege cu adevărat creştinismul înseamnă să-i pătrunzi mesajul în miezul său şi să-i extragi esenţa. A doua categorie – şi cea mai numeroasă – este a acelora care iau cuvântul Evangheliei drept literă de lege; pentru ei, tot ce este scris în Biblie e sfânt. Eu mă situez undeva la confluenţa celor două. Însă cred că fiecare dintre noi oscilează între tentaţia de a da frâu liber imaginaţiei şi a crede în minunile din Scripturi, şi înclinaţia minţii către raţiune şi analiză, care mai degrabă ne îmboldeşte să ne îndoim de veridicitatea lor, sau cel puţin să le considerăm mai mult nişte pilde morale decât relatări ale unor episoade reale. Dacă într-adevăr descoperirea templierilor nu e decât o minciună, atunci poate c-am găsi din nou în religie acea forţă care ne-a inspirat atâtea secole la rând, însă până când nu aflăm ce era ascuns pe corabia aceea... Brugnone se opri meditativ, fixându-l pe Reilly cu privirea. Ce zici, o să ne-ajuţi?

Reilly nu răspunse imediat, cu ochii pironiți pe fața ridată a bărbatului din spatele biroului impunător. Brugnone părea un om sincer și cu mult bun-simț, ceea ce nu putea spune și despre De Angelis, care rămăsese tăcut pe parcursul discuției. Știa prea bine care-i sunt motivele ascunse și mai știa că, dacă acceptă să-i ajute, ar însemna să colaboreze și cu monseniorul, ceea ce nu-l încânta deloc. Își întoarse privirea către De Angelis, a cărui față era la fel de impasibilă și impenetrabilă precum o știa. Nimic din noutățile ultimei ore nu-i schimbase părerea despre el, și acum mai mult decât oricând era convins de prefăcătoria și duplicitatea lui. Tocmai îl văzuse în acțiune și știa că dacă acceptă propunerea cardinalului va trebui să se gândească la o modalitate de a se ține cât mai departe de el pe viitor. Însă deocamdată altele erau prioritățile. Tess era singură cu Vance undeva în Turcia, habar n-avea pe unde exact, îndreptându-se către o descoperire ce avea să afecteze viața a milioane de suflete.

Se întoarse către Brugnone cu o față imobilă.

– Da, vă ajut, fu răspunsul lui scurt.

72

O briză uşoară ce adia dinspre sud-est mângâia valurile pe care *Savarona* plutea liniştită, umplând aerul de mirosul sărat al mării, pe care Tess aproape că-l putea gusta stând rezemată de balustrada dinspre pupa a traulerului. Se desfăta în prospeţimea înviorătoare a dimineţilor pe mare şi în calmul senin şi solemn al fiecărui apus. Răstimpul dintre cele două era mai greu de umplut, căci i se părea că orele se dilată la nesfârşit pe întinderea albastră.

Avuseseră noroc să găsească o ambarcaţiune aşa de repede, căci activitatea de explorare marină între coasta Caraibelor şi China crescuse considerabil în ultimii ani, ca şi cererea de vase specializate pentru astfel de expediţii subacvatice, care ori erau din ce în ce mai greu de găsit, ori le găseai la preţuri astronomice. Majoritatea clienţilor erau fie biologi marini şi oceanografi, fie companii petroliere sau diverşi documentarişti care vroiau să facă filme despre fauna subacvatică. Apăruseră însă între timp alte două noi grupuri care se luptau pentru supremaţia adâncurilor. Pe de o parte erau căutătorii de aventură, cei care n-aveau ce face cu banii şi

se scufundau din pură plăcere, fiind dispuși să plătească zeci de mii de dolari doar ca să vadă cu ochii lor epava *Titanicului* din apele Atlanticului de Nord sau să facă slalom printre gurile hidrotermale la aproape două mii cinci sute de metri adâncime în zona Insulelor Azore. De cealaltă parte erau vânătorii de comori sau „arhelologii comerciali", cum le plăcea lor să-și spună mai nou.

Apelaseră la internet pentru a găsi un vas și după numai câteva telefoane și un zbor foarte scurt ajunseseră în Atena, în portul Pireu, unde *Savarona* îi aștepta ancorată la doc. Căpitanul, George Rassoulis, un grec înalt pe care n-aveai cum să nu-l remarci și a cărui piele măslinie părea așa de arsă de soare încât îți venea să crezi că până și oasele le avea bronzate, era un aventurier de prima mână. Cu toate astea, inițial refuzase propunerea lui Vance, căci avea altceva programat. Aproape terminase de făcut toate aranjamentele pentru a-i însoți pe câțiva istorici și un echipaj de filmare în zona de nord a Mării Egee, în căutarea unor trireme persane, și nu mai avea la dispoziție decât maximum trei săptămâni până la începerea expediției, ceea ce – după cum îi explicase lui Vance – nu vor fi nici pe departe de ajuns pentru ce vroiau ei să facă. Oricum, corabia lui fusese deja închiriată pentru două luni, din nou – după părerea lui – o perioadă mult prea mică pentru a localiza epavele foarte vechi, o încercare mai mult decât anevoioasă și care semăna mai degrabă cu găsirea acului în carul cu fân. Vance însă avea un avantaj considerabil, de care alții nu se puteau bucura, și anume astrolabul, cu ajutorul căruia spera să poată identifica măcar poziția aproximativă a galerei, pe o arie de cel puțin șaisprezece kilometri pătrați.

Vance îi spusese lui Rassoulis că sunt în căutarea unei corăbii cruciate, dându-i de înțeles că e posibil să

aibă ceva aur la bord, alături de alte obiecte de valoare pe care cruciaţii le sustrăseseră din Ţara Sfântă după înfrângerea de la Acra. Intrigat şi curios, dar şi tentat de comoara de sub ape, Rassoulis acceptase în cele din urmă să-i însoţească, molipsit mai ales de entuziasmul debordant al lui Vance, care era convins că vechiul instrument de navigaţie îi va conduce la *Templul Şoimului* în timpul pe care-l aveau la dispoziţie. Căpitanul îl asigurase pe Vance de totala sa discreţie, căci ştia prea bine cum stă treaba cu vânătorii de comori – aşa-zişii arheologi comerciali – cărora nu le plăcea deloc publicitatea. Oricum, era în interesul lui să-şi ţină gura şi să se asigure că nimeni altcineva nu mai află de expediţie, din moment ce-şi negociase partea. Îi explicase lui Vance care e strategia standard de inducere în eroare a musafirilor nepoftiţi: aveau să se apropie încetişor de locul de explorare, înconjurându-l dinspre exterior spre interior timp de câteva ore, după care vor porni către alte zone, bineînţeles neimportante, unde vor rămâne ale două-trei ore, ca să creeze o diversiune, întorcându-se în cele din urmă în locul iniţial. Vance se declară mai mult decât mulţumit de tactica lui Rassoulis.

La bordul micului trauler, Tess îşi aducea aminte cât de multă răbdare îţi trebuie pentru astfel de expediţii şi cât de lungi şi de plictisitoare pot deveni, mai ales pentru ea, care niciodată nu fusese foarte bună la capitolul răbdare, şi cu atât mai puţin acum. Ultima dată când făcuse explorări subacvatice se afla în Egipt şi lucra împreună cu Clive, cu care făcuse scufundări undeva nu departe de ţărmul Alexandriei. Tot atunci se petrecuse şi stânjenitorul episod când el îi făcuse avansuri într-o seară la cină, un incident pe care Tess ar fi preferat să şi-l şteargă din memorie. Privea apa netedă

ce mângâia cala în onduleuri mici şi discrete, întrebându-se ce comori ascunde în adâncuri şi simţind că e foarte aproape de a o descoperi pe cea pe care o căutau de-atât timp, ceea ce făcea drumul până acolo şi mai greu de suportat.

Orele treceau alene una după alta şi, neavând altceva de făcut, se trezea adesea visând cu ochii deschişi. Acum, spre exemplu, privea pierdută cele două cabluri groase ce se-ntindeau până dincolo de fundul ambarcaţiunii, amestecându-se cu dâra alburie şi spumoasă pe care traulerul o lăsa în urmă. De unul dintre cabluri era ataşat un sonar care înregistra şi analiza orice neregularitate sau denivelare de pe fundul mării. De celălalt era legat un magnetometru cu rezonanţă magnetică, cu ajutorul căruia puteau detecta rămăşiţele de fier ale epavei. Aparatele le dăduseră speranţe deşarte zilele trecute, făcându-i să se entuziasmeze şi să se bucure degeaba. De fiecare dată sonarul detectase ceva, astfel încât sonda corabiei – un dispozitiv comandat de la distanţă şi foarte inspirat botezat *Dori*, după peştişorul aiurit din filmul *Finding Nemo* – fusese trimisă în recunoaştere pe fund, în timp ce Vance şi Tess dăduseră fuga în camera de control, cu sufletul la gură şi plini de speranţe, sorbind monitoarele din priviri şi-ncercând să distingă ceva relevant printre imaginile neclare trimise de camera lui *Dori*, doar ca să-şi vadă visele spulberate la constatarea că sonda nu găsise ceea ce căutau. Prima dată detectase o bucată masivă de stâncă, de mărimea unei corăbii, iar apoi carcasa distrusă a unui vas de pescuit din secolul XX.

În restul timpului nu făcuse altceva decât să spere din nou, să aştepte şi să plutească pe întinderea nesfârşită a apei, căutând mereu. Gândurile o purtară către cele mai recente evenimente din viaţa ei şi Tess se

surprinse retrăind ultimele săptămâni şi întâmplările în urma cărora ajunsese acum la şaizeci de kilometri depărtare de coasta Turciei, alături de bărbatul care pusese la cale bizarul jaf armat de la cel mai mare muzeu din New York, în urma căruia muriseră atâţia oameni nevinovaţi. Se simţise extrem de vinovată pentru decizia de a-l părăsi pe Reilly şi de a pleca cu Vance în căutarea galerei, mai ales în primele zile. Avea mustrări de conştiinţă, îndoieli ce nu-i dădeau pace şi n-o lăsau să doarmă noaptea, şi chiar şi atacuri de panică dese, aşa că tot timpul era în continuă mişcare, încercând să-şi găsească de lucru şi să-şi ocupe timpul ca să nu se mai gândească să renunţe. Însă pe zi ce trecea grijile se diminuau şi ele, înlocuite de aşteptarea şi anticiparea marii descoperiri. Mai avea din când în când momente când se întreba dac-a făcut bine plecând cu Vance, însă atunci încerca să fie cât mai obiectivă şi mai raţională cu putinţă, şi să-şi alunge din minte toate gândurile negre, convingându-se că face ceea ce trebuie. Nu doar pentru ea – deşi, după cum îi spusese lui Reilly, o asemenea descoperire sigur că i-ar fi schimbat nu doar cariera, ci şi situaţia financiară – ci pentru milioanele de oameni care meritau să ştie adevărul. De fiecare dată însă ajungea la aceeaşi concluzie: n-avea niciun rost să-şi muncească mintea încercând să găsească o justificare pentru acţiunile ei. Era ceva ce pur şi simplu simţea că trebuie să facă şi avea de gând să meargă până la capăt.

Gândul la Reilly era singurul care-i umbrea speranţele şi entuziasmul. Se trezea gândindu-se la el din ce în ce mai des, întrebându-se ce face, pe unde e sau dacă îi e bine. Retrăia în minte noaptea aceea când îl lăsase singur în mijlocul pustietăţii, dispărând ca un hoţ în întuneric, şi nu-şi putea înăbuşi sentimentul de ruşine şi de vinovăţie ce o cuprindea de fiecare dată. Făcuse o greşeală

amarnică, şi acum se căia, dar din păcate nu mai era nimic de făcut. Cum putuse oare să-l lase de izbelişte când ştia prea bine că erau urmăriţi? Dacă-i pusese viaţa în pericol şi păţise ceva din cauza ei? Îşi dorea din toată inima să-l ştie teafăr, să-şi ceară scuze pentru ce făcuse şi să încerce să-i explice de ce, însă gândul că de data asta mersese poate prea departe o îngrozea. Pe de altă parte, ştia că Vance avea dreptate când spunea că Reilly le-ar fi dejucat planurile, dând descoperirea pe mâinile unora care o vor îngropa mai bine decât fusese până acum. Tess n-avea de gând să lase aşa ceva să se-ntâmple. Oricum o dădea, concluzia era că relaţia lor fusese condamnată încă de la început, iar ironia sorţii făcea ca tocmai lucrul care-i apropiase în primă instanţă să fie acum cauza despărţirii lor.

Savarona îşi schimbă brusc cursul, învolburând apa şi pregătindu-se să arunce încă o privire pe fundul porţiunii deja parcurse. Tess îşi mută privirea de la cele două cabluri paralele către linia îndepărtată a orizontului, unde câţiva nori întunecaţi şi alungiţi pătau ca nişte dungi murdare albastrul senin al cerului. Îşi simţi dintr-o dată inima grea. Erau alte gânduri care o măcinau încă de când plecase cu Vance şi care n-o slăbeau deloc, nici zi, nici noapte, iar cu fiece întoarcere a vasului sau sondă coborâtă pentru a nu ştiu câta oară în adâncuri deveneau din ce în ce mai apăsătoare şi mai sumbre. Era oare bine ceea ce făcea? Era într-adevăr mai bine să laşi anumite secrete îngropate şi neştiute? Era o greşeală să se încăpăţâneze în ideea că aflarea adevărului e un scop nobil şi lăudabil? Poate că de data asta era o excepţie, aşa cum zicea el, poate că scormonind prea mult nu făcea decât să dezlănţuie un haos general peste o lume şi-aşa destul de hăituită...

Apariția siluetei înalte a lui Vance pe punte îi întrerupse brusc șirul gândurilor. Când se apropie de ea, lângă balustradă, Tess observă că e încruntat.

– Tot nimic? îl întrebă.

El dădu din cap dezamăgit.

– După tura asta va trebui să ne retragem din zonă, cel puțin pentru astăzi, îi zise el trăgând adânc aer în piept. Nu e chiar atât de grav, de fapt. În trei zile o să reușim să acoperim toată zona de explorare pe care ne-am propus-o, și-atunci o s-o găsim, sunt sigur de asta. E aici undeva, o simt, doar că se lasă greu de găsit.

Un bâzâit surd și insistent venind din depărtare îi desprinse în sfârșit privirea de pe fața ei. Vance se întoarse și scrută atent orizontul albastru, încruntându-se în momentul în care descoperi sursa zgomotului. Tess îi urmări privirea înspre locul cu pricina, unde zări un punct minuscul care crescu până când căpătă conturul unui elicopter care survola marea la câțiva kilometri depărtare, părând a se îndrepta în aceeași direcție ca ei. Rămaseră amândoi cu ochii pironiți la el, urmărindu-l cu privirea cum înaintează în linie dreaptă înainte de a se întoarce brusc cu spatele și de a dispărea la fel de repede cum apăruse.

– Era oare pentru noi? îl întrebă ea pe Vance. Pun pariu că pe noi ne caută.

– N-au ce să ne facă aici, o liniști el, suntem în ape internaționale. Pe de altă parte, nu știu în ce măsură ne putem baza pe asta, având în vedere că nici până acum n-au jucat foarte corect... Își întoarse privirea înapoi pe punte, uitându-se lung la inginerul care tocmai intra în camera de control. Știi care-i partea cea mai amuzantă?

– N-aș putea spune că da, zise ea sec.

– Numărul membrilor echipajului. Gândește-te și tu, ei sunt șapte, și cu noi doi fac... exact nouă. *Nouă*,

repetă el răspicat. Exact ca gașca mare și tare a lui Hugo de Payens. Poetic, nu crezi?

Tess nu păru câtuși de puțin impresionată și nici măcar amuzată de remarca lui Vance, privind absentă în depărtare.

– Mda... Mă întreb dacă și ei erau la fel de chinuiți de întrebări și de îndoieli.

Vance o privi ridicând din sprâncene, fixând-o stăruitor.

– Vrei să spui că încă ai îndoieli? Te pomenești că te-ai răzgândit...

– Dar ce, tu n-ai? ripostă ea cu o voce tremurată, fiind conștientă că Vance își dăduse seama cât e de încordată. Nu te întrebi niciodată ce-o să fie după ce vom găsi ceea ce căutăm – dacă vom găsi. Nu te îngrijorează chiar deloc ce o să se întâmple?

– Să mă îngrijoreze!? se arătă el nedumerit.

– Știi foarte bine la ce mă refer. Nu te-ai gândit niciodată la șocul și haosul pe care le-am putea provoca?

Vance pufni pe nas batjocoritor.

– Tess, știi părerea mea. Omul e o creatură demnă de milă, întotdeauna disperat să găsească pe cineva sau ceva în fața căruia să se închine, însă nu oricum. Ca idolatria lui să aibă valoare nu e suficient ca doar unul sau doi să creadă în acel ceva, ci trebuie ca noi toți, la unison, din toate colțurile lumii, să subscriem la aceeași doctrină. Așa a fost încă de la începuturile omenirii și n-are de ce să se schimbe acum. Iar tu mă întrebi dacă-mi fac griji... Nu, nu-mi fac, de fapt de-abia aștept să-i eliberez pe oameni de această minciună care le-a întunecat judecata. Nu facem altceva decât să urmăm cursul normal al lucrurilor, adică inițiem următoarea etapă în evoluția spirituală a omenirii, care cu siguranță va marca începutul unei noi ere.

– Vorbeşti despre această „nouă eră" de parc-ar fi un eveniment monden aşteptat cu surle şi trâmbiţe peste tot pe glob, când de fapt ştii foarte bine că nu va fi deloc aşa. Omenirea a mai trecut prin asemenea crize. Începând cu sasanizii şi până la prăbuşirea Imperiului Incaş, istoria e presărată cu mii de exemple ale unor civilizaţii măreţe care s-au năruit aidoma castelelor de nisip după ce şi-au văzut zeii discreditaţi sau demitizaţi.

Vance rămase neclintit.

– Asta tocmai pentru că fuseseră construite pe minciuni şi realităţi distorsionate, pe nispuri mişcătoare – cum e de altfel şi a noastră. Însă eu cred că-ţi faci mult prea multe griji. Trăim cu totul alte vremuri, iar lumea de azi e ceva mai sofisticată decât parţii sau incaşii.

– Să nu uităm totuşi că au fost cele mai dezvoltate civilizaţii din vremea lor.

– Zău aşa, Tess! Ai puţină încredere în semenii noştri, ce naiba! Nu zic c-o să fie uşor să trecem peste asta, departe de mine gândul, dar... părerea mea e c-o să se descurce foarte bine.

– Şi dacă nu-i aşa? Dacă te înşeli?

Vance ridică mâinile exasperat, însă când deschise gura vocea sa sună extrem de rigidă şi de serioasă:

– Dacă mă înşel, atunci asta e şi gata.

Tess îl fixă mută de uimire, cu o privire tăioasă şi acuzatoare, după care nu mai suportă să-l privească şi-i întoarse spatele furioasă, uitându-se în zare. Dungi neregulate de nori cenuşii apăruseră ca din senin pe albastrul imaculat al cerului, în timp ce suprafaţa netedă a mării era tulburată la răstimpuri de valuri înspumate, ale căror creste albe mai înviorau parcă negura apelor din depărtări.

Vance îşi sprijini braţele de balustradă, trăgându-se ceva mai aproape de ea.

– Sincer vorbind, şi eu m-am gândit îndelung la asta, Tess, aşa că înţeleg ce te frământă. Am cântărit şi-am analizat plusurile şi minusurile, şi concluzia la care am ajuns e una singură: nu am nicio îndoială că facem ceea ce trebuie. Şi sunt convins că în sinea ta îmi dai dreptate.

Tess îl credea, căci simţise că şi pe el îl frământă ceva. Ştia că întorsese lucrurile de pe o parte pe alta de nenumărate ori, atât din punct de vedere academic, cât mai ales personal, însă problema lui Vance – după părerea ei – era că punctul său de vedere fusese subiectiv şi distorsionat încă de la bun început. Luase hotărâri şi făcuse demersuri sub imperiul suferinţei cauzate de moartea fiicei şi a soţiei, şi toate acţiunile sale ulterioare fuseseră dictate de această durere mocnită care-l orbise şi-i pervertise viziunea asupra lumii. Cântărise oare cu temei efectele pe care descoperirea le va avea asupra fiecărui muritor? Luase în calcul că nu doar creştinismul va fi pus sub semnul întrebării, ci însăşi noţiunea de credinţă, pe care duşmanii Bisericii se vor grăbi s-o împroaşte cu noroi şi apoi s-o folosească pentru a-i dezbina pe oameni? Se gândise la milioanele de credincioşi care-şi vor pierde cel mai important sprijin spiritual?

– Să ştii că la început mulţi vor refuza categoric să creadă, îi zise Tess, ea însăşi surprinsă de tonul optimist al vocii sale. Or să scoată de te miri unde fel de fel de experţi care să confirme că totul e o minciună sfruntată, îşi vor folosi toate resursele posibile şi imposibile pentru a demasca ceea ce în ochii lor nu va fi decât o mare păcăleală şi... ţinând cont de trecutul tău, nici n-o să le fie foarte greu să reuşească.

Imediat îi păru rău că deschisese subiectul, şi se simţi uşor stânjenită. Vance însă nu păru deloc afectat şi o aprobă printr-o scurtă mişcare a capului.

– Da, ştiu, tocmai de asta mă gândeam c-ar fi mai nimerit dacă tu ai fi cea care va anunţa...

Tess păli, privindu-l cu ochi pieriţi pe faţa-i albă ca varul.

– Eu?! bâigui ea, vădit surprinsă de propunere.

– Fireşte. În fond, descoperirea asta e în egală măsură şi a ta, şi pentru că – după cum chiar tu ai zis – comportamentul meu din ultima vreme n-a fost tocmai... Vance făcu o pauză, încercând să găsească cuvântul potrivit. Tocmai... *lăudabil*...

Până s-apuce ea să-i dea un răspuns, auzi motoarele încetinind treptat şi simţi ambarcaţiunea oprindu-se uşurel, înainte să-şi schimbe iar direcţia. Îl zări apoi pe Rassoulis ieşind de sub punte şi strigându-le ceva, însă mintea ei era parcă învăluită într-o pâclă groasă, şi nu auzi ce le spunea grecul, gesticulând agitat. Vance rămase cu ochii aţintiţi pe faţa ei câteva momente, după care se întoarse către căpitan, care-i chema nerăbdător jos în cală, făcându-le semne disperate din mâini şi strigând că găsiseră ceva.

73

Rezemat de balustrada din spate a vasului de patrulă *Karadeniz*, Reilly îi urmărea pe De Angelis şi pe Karakas, căpitanul, un bărbat solid cu o claie de păr negru o mustaţă ciufulită şi deasă, concentraţi deasupra ecranului radar de la bord, alegând următoarea ţintă.

Nu se puteau plânge, căci opţiuni aveau destule. Zeci de puncte intermitente şi verzi luminau ecranul întunecat, unele fiind însoţite de un cod alfanumeric, semn că ambarcaţiunea respectivă avea un transponder modern. Acestea erau de fapt cel mai uşor de localizat şi de eliminat, cu ajutorul bazei de date a Patrulei de Coastă, însă erau din păcate foarte puţine, ceea ce le îngreuna munca fiindcă trebuia să verifice pe rând fiecare punct intermitent, reprezentând unul din sutele de vase de pescuit anonime sau zecile de bărci ale amatorilor de navigaţie care veneau în fiecare an să pescuiască sau să se distreze în zona coastei, din ce în ce mai aglomerată de la an la an. Reilly ştia la fel de bine ca şi ei că în aceste condiţii nu va fi deloc uşor să-i găsească pe Vance şi Tess şi că trebuia să se înarmeze cu multă răbdare.

Era deja a şasea zi pe mare şi se cam săturase. Încă de la început îşi dăduse seama că n-ar fi fost deloc bun de marinar deşi până acum avusese noroc de o mare liniştită şi calmă. Slavă Domnului că nu trebuia să rămână şi noaptea în larg! De dormit dormeau pe uscat, ceea ce nu putea decât să-l mulţumească, şi-n fiecare dimineaţă, imediat după ivirea zorilor, ieşeau din Marmaris şi-şi croiau drum de-a lungul coastei, când în sus, când în jos, acoperind porţiunea cuprinsă între Golful Hisaronu şi partea sudică a Arhipelagului Dodecanez. *Karadeniz* era un vas de patrulă din clasa SAR-33, având pe chilă o dungă lată şi oblică de culoare roşie, ce însoţea cuvintele *Sahil Güvenlik*, scrise în relief cu litere de-o şchioapă, astfel încât oricine şi-ar fi dat seama că aparţine Pazei de Coastă turce. Era extrem de rapid şi confortabil, putând să parcurgă o distanţă surprinzător de mare într-o singură zi. Zona de est era şi ea cercetată amănunţit de alte astfel de ambarcaţiuni cu baza la Fethiye şi Antalia, însă căutarea nu se derula doar pe apă. Fuseseră implicate şi elicoptere Augusta A-109 ce survolau zona la joasă înălţime, informându-i apoi pe cei de pe vas în legătură cu posibilii suspecţi şi poziţia acestora.

Sincronizarea dintre agenţii din elicoptere, cei de la bordul vaselor de patrulă şi cei rămaşi pe uscat era perfectă. Se vedea că ofiţerii Pazei de Coastă turce aveau experienţă în monitorizarea acestei zone mai tot timpul aglomerate. Relaţiile dintre Grecia şi Turcia nu erau dintre cele mai cordiale, iar apropierea celor douăsprezece insule ale Arhipelagului Dodecanez, care se aflau sub jurisdicţia Greciei şi unde oamenii se îngrămădeau în fiecare an fie ca turişti, fie ca să pescuiască, nu făcea decât să tensioneze şi mai mult conflictul mocnit dintre cele două ţări. Mai mult, porţiunea îngustă de mare ce

le despărţea era o mină aur pentru călăuze, care-i transportau clandestin pe imigranţii turci care doreau să ajungă fie în Grecia, fie în alte state membre UE. Cu toate acestea, porţiunea ce trebuia acoperită nu era deloc neglijabilă, iar sarcina era cu atât mai grea şi mai obositoare cu cât majoritatea bărcilor ce străbăteau aceste ape nu erau decât simple vase de croazieră sau de pescuit.

Reilly se apropie de aparatul radar, al cărui operator era cufundat în studiul unor grafice de lângă ecran, în timp ce radiotelegrafistul îşi compara notiţele cu câţiva dintre membrii echipajului de zbor. Se trase mai într-o parte şi privi întinderea de apă prin geamul de protecţie. Zările păreau să prevestească vreme agitată, mai ales spre sud, unde un pâlc compact de nori negri învăluiau linia orizontului, despărţiţi pe ici, pe colo de dâre subţiri şi strălucitoare de lumină pal-gălbuie. Era ca-ntr-un tablou suprarealist.

Ceva îi spunea că Tess e foarte aproape şi gândul că e acolo, la doar câţiva kilometri distanţă, şi că poate ajunge la ea în câteva ore – conştient fiind pe de altă parte că distanţa dintre ei era poate de neacoperit – îl măcina mai mult decât orice altceva. Se întreba unde e exact în acel moment şi ce face. Oare găsiseră deja *Templul Şoimului*? Erau pe cale de a spune lumii întregi... Ce anume? Ce aveau să facă cu descoperirea la care sperau? Şi ce fel de descoperire era aceasta? Cum voiau s-o comunice lumii? Se gândise îndelung ce să-i spună în momentul regăsirii şi constată cu surprindere că furia iniţială pe care o simţise când se văzuse abandonat în mijlocul pădurii dispăruse aproape complet, în locul ei instalându-se pe nesimţite o anume resemnare sau împăcare. Ştia că avusese motivele ei şi, chiar dacă nu i le împărtăşise, putea cel puţin să încerce să le

înţeleagă, începând prin a accepta că încăpăţânarea şi ambiţia erau parte integrantă din felul ei de a fi, definind-o în primul rând ca persoană.

Privi de dincolo de cabină, după care îşi întoarse privirea în direcţia opusă, şi ce văzu îl nelinişti, căci departe în zare, cerul de la nord se întuneca şi el ameninţător. Marea căpătase la rându-i o nuanţă de gri-marmorat, răscolită din când în când de crestele albe ale unor valuri înspumate. Îl văzu pe punte pe timonier schimbând priviri alarmate cu un coleg, prim-ofiţerul probabil, căruia îi semnală pericolul cu o mişcare discretă a capului. Păreau prinşi la mijloc între două fronturi atmosferice care aduceau furtună şi care se îndreptau vertiginos în direcţia lor. Reilly îl privi din nou pe cârmaci, care acum părea îngrijorat, la fel ca şi primul-ofiţer de altfel, care se duse de-ndată la Karakas, pentru a se consulta cu el.

Căpitanul studie radarul meteo, apoi verifică şi barometrul, discutând între timp şi cu doi dintre ofiţerii echipajului. Reilly nu înţelegea o iotă din ce spuneau, aşa că se uită instinctiv către De Angelis, care-i surprinse privirea şi-i traduse pe scurt despre ce era vorba:

– Cred că va trebui să ne retragem mai devreme astăzi, căci suntem înconjuraţi de două fronturi atmosferice de furtună şi, dacă mai rămânem, o să ne prindă la mijloc. Monseniorul îl privi descumpănit, întrebându-l apoi uşor amuzat: Îţi sună cumva cunoscut?

Reilly se gândise la asemănarea cu episodul descris în scrisoarea lui Aimard înainte ca De Angelis să-i atragă atenţia. Îl observă şi pe Plunkett, care ieşise pe punte ca să fumeze şi studia zările încordat. Îşi întoarse privirea din nou în cabină, unde cei doi tehnicieni stăteau aplecaţi peste monitoarele lor sofisticate, butonând şi făcând calcule. La răstimpuri regulate aruncau

amândoi priviri alarmate către orizontul înnegurat şi apoi se cufundau din nou cu nasul în monitoare, semn că situaţia era destul de îngrijorătoare. La un moment dat operatorul radar îl strigă pe căpitan, căruia îi îndrugă ceva în turcă. Karakas coborî în cabină, urmat imediat de De Angelis. Reilly se forţă să-şi dezlipească privirea de la norii învolburaţi şi plumburii din depărtare şi se duse lângă cei trei, în faţa pupitrului de comandă.

Din traducerea şuntată a căpitanului, Reilly află că operatorul le arăta nişte grafice electronice cu traiectoria unor ambarcaţiuni pe care le urmărise de ceva timp. Dintre acestea, una singură prezenta anumite neregularităţi inexplicabile în itinerarul parcurs, reieşind clar din grafic că-şi petrecuse marea majoritate a timpului navigând încoace şi-ncolo în aceeaşi porţiune de mare. Nu asta însă i se păruse anormal, căci erau sute de vase de pescuit ai căror proprietari preferau o anumită zonă şi se mutau de ici, colo fără să parcurgă distanţe însemnate, aşa cum arătau semnalele de pe ecran. Ceea ce i se păruse omului interesant era că, deşi în ultimele câteva zile vasul se tot fâţâise de-a lungul porţiunii cu pricina, aventurându-se chiar şi-n alte zone ceva mai depărtate, de mai bine de două-trei ore părea să staţioneze. Mai mult, celelalte trei ambarcaţiuni prezente în zonă şi pe care le monitorizase la fel de atent se îndreptau acum încet către coastă, mai mult ca sigur pentru că observaseră furtuna care se apropia cu rapiditate. În ciuda acestui fapt, cel de-al patrulea rămăsese nemişcat, ceea ce era destul de ciudat având în vedere condiţiile atmosferice.

Reilly se apropie de ecran, urmărind cu privirea cele trei puncte în mişcare. Două se îndreptau către ţărmul Turciei, iar cel de-al treilea către Insula Rhodos.

De Angelis părea încântat de cele aflate.

– Ei sunt! exclamă el hotărât exact în momentul în care Plunkett intră în cabină. Şi motivul pentru care nu se mişcă este că au găsit în sfârşit ce căutau! Se întoarse către Karakas ca un vultur ce tocmai şi-a reperat prada. La ce distanţă sunt?

Căpitanul privi ecranul.

– În jur de patruzeci de mile marine. Pe vremea asta o să ne ia cam două ore, cel mult două ore şi jumătate. Însă furtuna s-ar putea dezlănţui înainte de a ajunge la ei şi atunci va trebui să facem cale-ntoarsă. Barometrul arată că presiunea atmosferică e în continuă scădere, şi n-am mai văzut de mult aşa o scădere bruscă.

– Nu-mi pasă, zise De Angelis sec. Trimite imediat un elicopter în recunoaştere şi du-ne acolo cât poţi de repede.

74

Sonda aluneca lin prin tenebrele adâncului, trecând pe lângă galaxii de plancton ce-i luminau ecranul minuscul înainte de a dispărea unduitoare din raza micului reflector cu care era prevăzută.

Sus, în camera de control mult prea strâmtă a traulerului, toţi priveau cu sufletul la gură imaginile trimise de camera subacvatică. Tess şi Vance stăteau în picioare, de o parte şi de alta a lui Rassoulis, sprijinindu-se de umerii săi, în timp ce cei doi tehnicieni erau aşezaţi pe o bancă îngustă în faţa monitoarelor. La stânga monitorului care afişa imagini de la camera lui *Dori* se afla un alt monitor de poziţionare GPS, care era ceva mai mic şi arăta poziţia actuală a navei, după ce se învârtise în cerc, întorcându-se apoi pe acelaşi curs de mai înainte şi-ncercând acum să-şi menţină poziţia în pofida curenţilor foarte puternici. Ecranul şi mai mic din dreapta afişa versiunea computerizată a imaginilor scanate de sonar, mai exact un cerc mare în interiorul căruia se puteau vedea benzi concentrice albastre, verzi şi galbene. Alături, o busolă electronică arăta cursul *Savaronei*, care părea că se îndreaptă uşor către sud.

Însă toţi priveau spre monitorul central, care era şi cel mai mare şi care afişa imagini trimise de sonda din adâncuri. Urmăreau în tăcere fundul mării apropiindu-se sau depărtându-se, analizând adâncimea afişată în dreapta ecranului, care la un moment dat ajunse la 173 de metri. La 168 de metri, luminozitatea apei era mai estompată, împiedicând astfel o bună vizibilitate, la 171, reflectorul camerei speriase un grup de languste care fugiseră iute din calea razei iscoditoare. La 173 de metri, ecranul se ilumină brusc, inundat de o lumină galbenă puternică. Sonda aterizase undeva.

„Părintele" lui *Dori*, Pierre Attal, un inginer corsican foarte de grijuliu cu aparatele la care lucra, era extrem de concentrat mânuind maneta şi pupitrul de comandă cu ajutorul cărora ghida robotul. Se întinse către marginea panoului de comandă, unde era un mic buton pe care începu să-l învârtă cu degete grăbite, timp în care camera se rotea şi ea încetişor, răspunzând comenzilor sale şi oferindu-le alte imagini din adâncuri, care aduceau foarte mult cu un peisaj selenar sau marţian, arătându-le o lume bizară şi misterioasă, nealterată încă de prezenţa omului. De jur-împrejurul micului intrus mecanizat domneau liniştea şi pacea, peste o întindere nesfârşită de nisip fin învăluit în umbre lugubre şi unduitoare.

Tess simţi cum o străbate un fior rece pe şira spinării de atâta emoţie şi aşteptare încordată. Stătea cu ochii pironiţi pe ecran şi cu sufletul la gură, deşi ştia că va mai dura ceva până când vor găsi epava. Sonarul nu le dădea decât poziţia aproximativă a oricărei posibile ţinte şi din acest motiv sonda era de bază, căci se putea manevra cu uşurinţă de la distanţă şi sonarul său permitea localizarea exactă a obiectului detectat şi examinarea ulterioară a acestuia în detaliu. Tess ştia că adâncimea

apei în zonă nu depășea 250 de metri și că fundul e presărat cu numeroase recife de corali, multe probabil la fel de mari ca și *Templul Șoimului*, asta presupunând că estimările lor fuseseră cât de cât exacte. Scanările sonarului nu erau așadar destul de concludente ca să poate distinge între o epavă și aceste formațiuni marine naturale, însă aici intrau în scenă magnetometrele, cu ajutorul cărora se putea detecta orice rămășiță de fier sau alt metal dintr-o posibilă corabie naufragiată. Cu toate acestea, deși echipamentele lui Rassoulis erau extrem de bine calibrate și în perfectă stare de funcționare, atât el, cât și ceilalți membri ai echipajului se temeau că, după un popas de șapte sute de ani pe fundul apei, timp în care sarea cu siguranță corodase orice bucată de fier, nu mai rămăsese mare lucru din structura metalică a galerei, poate cel mult vreo patru sute cincizeci de kilograme de fier cu totul. Chiar și în aceste condiții, exista riscul unor alarme false fie din cauza geomagnetismului natural în anumite zone din solul mării, fie cel mai probabil din cauza altor epave, desigur cu mult mai recente.

Privi pentru a treia oară cum aceleași imagini pe care le știa aproape pe de rost se succedau din nou pe monitor, fără nicio diferență semnificativă. Cu mâna încleștată pe maneta pe care o mișca aproape imperceptibil, Attal ghida sonda încetișor pe deasupra nisipului fin, oprind-o din minut în minut pe câte o moviliță, unde cu ajutorul rotiței minuscule de la marginea pupitrului o făcea să parcurgă un cerc complet, putând astfel să înregistreze imagini din imediata apropiere cu o deschidere de 360 de grade. Echipa studia apoi cu atenție scanările trimise, înainte ca Attal să continuu, apăsând butoane și învârtind maneta de control, lansând sonda pe un alt parcurs la fel de scurt.

Corsicanul era deja la a şaptea sau a opta manevră de acest gen, când într-unul dintre colţurile ecranului apăru dintr-o dată o pată neclară. Attal direcţionă sonda în direcţia cu pricina, după care acţionă scannerul sonarului. Trecură câteva secunde înainte ca imaginile să apară pe monitor, ţinându-i cu respiraţia întretăiată, după care se văzu o dungă rozalie profilată vag pe un fundal în nuanţe de albastru.

Tess se întoarse către Vance, care o întâmpină cu o privire calmă, reţinută. Îl auziră apoi pe Rassoulis adresându-i-se lui Attal, fără să-şi ridice privirile către ei:

– Hai să-ncercăm să ne apropiem mai mult.

Sonda se puse iarăşi în mişcare, survolând de aproape solul nisipos aidoma unei farfurii zburătoare care sub mâinile pricepute ale lui Attal plutea tăcută şi iscoditoare către misterioasa-i ţintă. Se opri din nou pe un dâmb mâlos, de unde luă alte imagini, care de data asta se dovediră ceva mai concludente, în sensul că forma rozalie începea să capete un oarecare contur, deşi tot nu era clar ce reprezintă.

– Ce părere ai? întrebă Vance.

Rassoulis îşi ridică privirea către ei, răspunzând:

– Indexul magnetometrului e cam mare, dar... Le arătă cu degetul imaginea de pe ecran. Vedeţi porţiunea asta pătrată de aici, din spate, şi bucata îndoită înăuntru mai din faţă? Îi privea cu o expresie optimistă. Nu seamănă deloc cu o stâncă.

Amuţiră cu toţii în timp ce urmăreau sonda apropiindu-se şi mai mult de locul respectiv. Tess nu-şi putea dezlipi ochii de pe monitor, care fu momentan întunecat de un pâlc de alge subţiri şi lungi ce păreau aproape imobile în unduirea molcomă a adâncului. Attal direcţionă camera câţiva centimetri înapoi, după care o propti iar în nisip, rotind-o cu 360 de grade. La un

moment dat, în timpul mişcării circulare, raza camerei lumină ceva nedesluşit nu foarte departe şi Tess simţi cum pulsul i-o ia razna. Sonda se apropia din ce în ce mai mult, dezvăluind un obiect de formă relativ dreptunghiulară, ale cărui curburi – nu foarte multe – păreau mult prea regulate şi simetrice ca să fie creaţia apelor. Nu, obiectul era categoric făcut de mâna omului.

În câteva secunde pe ecran apăru imaginea cât se poate de clară a unei corăbii naufragiate, sau mai bine zis a ceea ce mai rămăsese din ea. Sonda plutea silenţioasă deasupra epavei, fotografiidu-i scheletul măcinat de ape şi invadat de alge.

Tess sorbea imaginea din priviri, urmărind fiecare detaliu. La un moment dat i se păru că zăreşte ceva într-un colţ al ecranului şi le arătă porţiunea cu degetul.

– Aia ce e? Poţi s-o filmezi mai de aproape?

Attal îşi ghidă robotul în direcţia indicată, iar Tess se aplecă peste monitor, încercând să descifreze ce era cu forma respectivă, care semăna cu un butoiaş oval ce părea ruginit aproape în întregime. Era destul de greu să estimezi mărimea relativă a obiectelor de pe ecran şi îi trecu prin minte că s-ar putea să fie de fapt un tun, ceea ce o nelinişti, căci ştia prea bine că o corabie din vremea ultimelor cruciade nu putea avea tunuri la bord. Însă pe măsură ce camera se apropia, obiectul îşi schimbă forma, părând ceva mai lat şi mai aplatizat. Exact în acel moment surprinse cu coada ochiului expresia dezamăgită de pe faţa căpitanului.

– E tablă de oţel, zise el amărât, ridicând neajutorat din umeri. Tess înţelese ce voia să zică înainte să continue. N-are cum să fie corabia noastră, adăugă el posomorât.

Sonda încă se învârtea pe deasupra epavei, trimiţând acum imagini înregistrate dintr-un alt unghi. Attal confirmă şi el spusele căpitanului, clătinând din cap.

– Priviţi pata aia. E sigur vopsea, spuse el ridicându-şi privirea către Tess.

Robotul intrase acum în cala cavernoasă a corabiei, deplasându-se de jur-împrejur, confirmându-le bănuiala că era vorba de un vas mult mai recent.

– E de pe la mijlocul secolului al XIX-lea, spuse Rassoulis. Îmi pare rău...

Privi apoi pe geamul cabinei către marea care devenea din ce în ce mai agitată şi deasupra căreia nori pântecoşi şi negri se adunau grăbiţi sub bătaia vântului tăios, înconjurându-i.

– Cred c-ar fi mai înţelept să plecăm cât mai repede de aici. Cerul nu prevesteşte nimic bun, le zise el, după care se întoarse către Attal. Adu-o sus pe *Dori*. Am terminat pe ziua de azi.

Tess aprobă din cap şovăielnică, oftând prelung şi greu. Tocmai se pregătea să iasă din camera de control, când ceva în colţul ecranului îi atrase atenţia. Simţi din nou fiorul rece devenit de acum familiar şi se întoarse să studieze mai bine punctul cu pricina.

– Ce-i pata asta de aici ? îl întrebă ea pe căpitan, ciocănind cu degetul în ecran.

Rassoulis îşi apropie faţa de sticlă, holbându-se la punctul pe care i-l arătase Tess, în timp ce Attal îndreptă sonda spre locul indicat. Tess studia şi ea imaginea de pe ecran, încadrată de cei doi bărbaţi. O protuberanţă ovală şi destul de lată începea să se prefigureze încet-încet pe monitorul întunecat, semănând cu o buturugă într-o rână, care părea să răsară dintr-o movilă mică de pământ. Attal direcţionă camera şi mai aproape şi Tess văzu că dâmbul pe care stătea obiectul era de fapt un grup de verge dispuse în formă circulară, unele dintre ele fiind acoperite de muşchi şi alge ale căror capete subţiri se ondulau lin în mişcarea domoală a apei.

Văzându-le, Tess se gândi că poate totuşi nu sunt plante marine, ci fâşii spintecate din ce mai rămăsese din velatură. Unele verge erau îndoite şi curbate, asemenea coastelor unui schelet, şi toată corabia – sau mai degrabă rămăşiţele ei – purta amprenta anilor petrecuţi pe fundul mării, fiind îmbrăcată aproape în întregime în straturi mai groase sau mai subţiri de mâl.

Inima începu să-i bată cu putere. Mai era o corabie acolo, o *altă* corabie mult mai veche, ascunsă exact dedesubtul primeia.

Sonda străpunse tenebrele, strecurându-se printre grinzile epavei, de care se prinseseră o sumedenie de formaţiuni strălucitoare de corali. Se îndreptă apoi către protuberanţa observată de Tess ceva mai devreme, pe care o găsi în sfârşit, luminând-o cu raza-i albicioasă.

În acel moment Tess simţi că se sufocă, de parcă cineva ar fi aspirat dintr-o dată tot aerul din cameră. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de pe capul de şoim care se ieşea din mâlul gros, ca şi cum s-ar fi ştiut studiat şi admirat în lumina rece a reflectorului.

75

Rassoulis îi duse pe Vance şi Tess la timonă, de unde priviră îngrijoraţi norii grei de la orizont, în leagănul valurilor ce se înteţeau văzând cu ochii. Vântul crescuse şi el cu treizeci de noduri, iar întinderea de ape de jur-împrejurul *Savaronei* era răscolită de spuma albă a mării învolburate, ce începea să semene cu norii cenuşii de deasupra.

Attal se conformase ordinului căpitanului, şi sonda ce investigase adâncurile fusese scoasă la suprafaţă şi era acum aşezată pe punte cu ajutorul unei mici macarale. Cu alţi doi membri ai echipajului lângă el, corsicanul cercetă îngrijorat orizontul înainte să înceapă s-o dezlege şi s-o dea jos.

– N-ar trebui să plecăm ? îl întrebă Tess pe Rassoulis, îndepărtându-şi suviţele de păr pe care vântul i le sufla peste faţă.

Vance însă interveni prompt.

– Aiurea ! Sunt sigur că nu-i chiar atât de grav pe cât pare, zise el vrând să pară cât mai calm. E timp suficient să mai trimitem o dată sonda în recunoaştere, nu ? adăugă apoi tot un zâmbet către Rassoulis.

Acesta însă nu-i răspunse, studiind mai departe zările vineții. Către sud, un prim fulger spintecă norii cenușii, declanșând în depărtări o ploaie măruntă ce se îndrepta către ei.

– Nu-mi place deloc... O furtună-i una, dar două sunt deja prea mult... Dacă plecăm imediat, am putea ieși din sandvișul ăsta exact la timp. Se întoarse apoi către Vance, pe care încercă să-l consoleze: Nu-ți face griji, furtunile nu durează foarte mult prin părțile astea, iar aparatul GPS are o marjă de eroare de numai un metru, așa că ne putem întoarce fără probleme mâine dimineață în exact același loc.

Vance nu era deloc mulțumit.

– Aș fi preferat să plec de aici cu ceva palpabil, spuse el fără să-și piardă cumpătul. Cum ar fi capul de șoim, de exemplu. Chiar n-am avea timp să-l luăm înainte de a pleca?

Rassoulis se încruntă, dându-i de înțeles că ideea nu-i surâdea deloc.

– Mă gândeam doar că s-ar putea ca furtuna să dureze mai mult decât ne așteptăm, insistă Vance, și cum nu mai e mult până ce va trebui să plecați în cealaltă expediție... Pot trece luni bune până să ne întoarcem și cine știe ce se poate întâmpla între timp.

Rassoulis privi din nou cu aceeași figură îngrijorată cele două fronturi atmosferice convergente, evaluând situația în tăcere, încercând să se decidă dacă să mai rămână sau nu.

– N-o să-ți pară rău, îți garantez, insistă Vance. Hai să scoatem capul de șoim și pe urmă nu te mai bat la cap, promit. Mai mult, poți să păstrezi orice altceva mai găsești pe-acolo, restul nu mă interesează.

Rassoulis îl privi neîncrezător.

– Doar atâta vrei? Capul de şoim? îl întrebă el cântărindu-l din priviri. Tess se uita când la unul, când la celălalt, simţindu-se ca un biet observator la un meci de poker cu miză mare. De ce aşa de puţin?

Vance ridică calm din umeri, cu o expresie detaşată pe faţă.

– Fiindcă e o chestiune personală. Hai să spunem pur şi simplu că încerc... să-mi închei socotelile. Dar pierdem timp preţios. Sunt convins că dacă ne grăbim, o să reuşim să-l scoatem în timp util, după care poţi să faci ce vrei cu restul.

Căpitanul păru că se gândeşte câteva clipe la propunerea lui Vance, după care încuviinţă în tăcere şi se depărtă, dându-le noi ordine atât lui Attal, cât şi celorlalţi membri ai echipajului.

Vance se întoarse către Tess, cu o faţă încordată pe care i se citeau nerăbdarea şi nervii întinşi la maximum.

– Nu mai e mult acum, îi murmură el cu o voce joasă, controlată. Suntem extrem de aproape, la o aruncătură de băţ, cum se zice.

– Cât mai avem? strigă De Angelis către Karakas.

Reilly simţea podeaua vasului legănându-se sub tălpi şi pârâind din toate încheieturile, mult mai rău decât înainte. Vreme de o oră nu făcuseră altceva decât să înfrunte pieziş valurile învolburate ce loveau cala din lateral, spărgându-se din ce în ce mai furioase de prova. Cu motoarele turate la maximum şi vântul ce şuiera cu putere, nu se puteau înţelege decât ţipând unul la celălalt cât îi ţineau plămânii.

– Încă vreo douăzeci de mile, îi răspunse căpitanul.

– Şi elicopterul?

Karakas aruncă o privire fugară către operatorul radar, după care strigă:

– Vor stabili contactul în aproximativ cinci minute, chiar mai puţin.

De Angelis oftă exasperat, la capătul răbdării.

– Drăcia asta nu merge mai repede?

– În niciun caz pe aşa o vreme, îi răspunse Karakas.

Reilly se apropie de căpitan.

– O să fie cu mult mai rău când o să-i ajungem din urmă?

Karakas îl privi sumbru, ridicând din umerii-i laţi.

– Dumnezeu ştie.

Tess urmărea fascinată cum degetele abile ale lui Attal făceau sonda să se mişte şi să-i execute toate comenzile. Acum îi dirija unul dintre braţele mobile să ataşeze ultimele frânghii de jur-împrejurul capului de lemn al şoimului. În ciuda condiţiilor meteorologice, toţi membrii echipajului se mişcaseră extrem de repede, cu precizia unor ofiţeri de armată, ataşând echipamentul necesar şi pregătind sonda înainte de a o scufunda în apa învolburată. Attal manevra maneta ca un adevărat mag, ghidând robotul către adâncuri, unde-l puse să desfăşoare plasa cu o precizie surprinzătoare. Acum tot ce mai aveau de făcut era să tragă încărcătura cu atenţie, umflând în acelaşi timp tot prin comenzi de la distanţă cele trei perne pneumatice, şi să aştepte să iasă la suprafaţă. Attal le făcu semn că totul e pregătit.

– E gata, îl putem trage, însă...

Ridică din umeri, privind către geamul pe care stropii de ploaie răpăiau necontenit şi mărunt în bătaia vântului şuierător. Rassoulis se încruntă, privind şi el către haosul dezlănţuit afară.

– Ştiu la ce te gândeşti. N-o să fie deloc uşor să-l urcăm la bord după ce-l tragem la suprafaţă. Se întoarse apoi către Vance cu o privire aspră. E imposibil să lăsăm

la apă Zodiacul gonflabil pe vremea asta şi nici n-am de gând să trimit pe cineva să se scufunde... Vom avea destule bătăi de cap până să scoatem sonda, dar măcar e securizată şi mobilă. Tăcu apoi, încercând să facă o estimare a evoluţiei vremii, după care păru că luase o hotărâre. N-o să putem să-l scoatem azi, spuse fără drept de replică. O să lăsăm balizele aici şi ne întoarcem după ce trece furtuna.

Lui Vance nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Nu se poate, trebuie să terminăm cu asta acum! S-ar putea să nu mai avem o a doua şansă!

– Despre ce vorbeşti? Doar nu te temi c-o să vină careva să-ţi fure capul de vultur pe aşa o vreme! Fii serios! O să ne întoarcem imediat ce se mai potoleşte furtuna.

– În niciun caz! izbucni Vance furios. Trebuie s-o facem *acum!*

Rassoulis se trase câţiva paşi înapoi, surprins de tonul lui Vance.

– Uite ce e, n-am de gând să pun viaţa nimănui în pericol! Asta-i nebunie curată! Ne întoarcem la ţărm şi gata! ridică şi el tonul nervos, fixându-l pe Vance cu ochi reci, sfredelitori. Se întoarse apoi către Attal, căruia îi zise hotărât:

– Scoate sonda din apă cât mai repede.

Însă înainte să mai poată adăuga ceva, fu întrerupt de huruitul surd şi gutural al motorului unui elicopter, un sunet pe care-l cunoştea deja foarte bine. Tess îl auzi şi ea, şi după faţa schimonosită a lui Vance îşi dădu seama că şi el reperase aparatul de zbor.

Îşi puseră în grabă nişte jachete impermeabile şi ieşiră iute pe punte. Vântul se înteţise, măturând perdeaua de ploaie în toate direcţiile. Tess scrută orizontul înnegurat, încercând să localizeze elicopterul

pe fundalul cenuşiu, ceea ce reuşi în cele din urmă cu destul de mult efort.

– Uite-l acolo! le strigă ea, arătându-l cu degetul.

Survola apele zbuciumate la câteva zeci de metri în faţă, agitându-le şi mai tare din cauza curenţilor produşi de elice. Părea că se îndreaptă direct către ei şi în mai puţin de un minut ajunsese deja în dreptul lor, albul lui şi mai ales dunga roşie contrastând puternic cu cerul întunecos pe care se profila. Rămase câteva secunde suspendat în aer deasupra traulerului, după care se înclină uşor, rotindu-se scurt şi revenind în poziţia iniţială exact deasupra babordului *Savaronei*. Ţinea piept vijeliei dezlănţuite, curentul provocat de elice bătând marea şi agitând-o mai ceva decât vântul tăios, şi spulberând cât colo spuma pufoasă a valurilor învolburate. Tess nu putu să nu observe însemnele oficiale ale Pazei de Coastă pe fuzelajul aparatului şi-l zări apoi pe pilot, care comunica prin radio în timp ce studia vasul cu mare atenţie. Le făcu pe urmă semn să-şi deschidă staţia, arătând cu degetul spre casca cu microfon ataşat pe care o avea pe cap.

Pe punte, Reilly îl văzu pe De Angelis luminându-se deodată la faţă. Pilotul elicopterului tocmai îl anunţase că identificaseră vasul, care părea a fi o navă de scufundări şi care, în ciuda vremii duşmănoase, se ţinea tare pe poziţii. Îi mai raportase că înregistrase ceva agitaţie pe punte, mai ales în jurul macaralei rulante, ceea ce sugera că erau în mijlocul unei operaţiuni de recuperare a unui obiect de pe fundul mării. După descrierile celor doi „suspecţi", omul era sigur că ăsta era vasul pe care-l căutau, căci cele două siluete de pe punte se potriveau perfect profilului. Atunci, monseniorul se convinse şi el că în sfârşit dăduseră de Tess şi Vance.

– I-am cerut să ia legătura cu ei prin staţie, îi spuse Karakas lui De Angelis. Ce să le transmitem?

– Spune-le că sunt pe cale să înfrunte potopul, răspunse acesta fără să stea deloc pe gânduri. Că-i paşte o furtună de proporţii... biblice, adăugă el sec. Spune-le să plece cât mai repede dacă ţin la viaţa lor.

Reilly se uită faţa lui De Angelis şi expresia acestuia îi confirmă ameninţarea subtilă pe care o detectase în vocea lui. Planul era să-i gonească fără prada mult căutată. Orice ar fi, obiectul din adâncuri nu trebuia adus la suprafaţă. Arătase în repetate rânduri cât de puţin preţ pune pe viaţa oamenilor când venea vorba de apărarea intereselor Bisericii. Parcă-l şi auzea: *Oricine-i dispensabil, la urma urmei*, aşa cum îi spusese fără ocolişuri nu de mult în Turcia. Reilly simţea că trebuie să facă totuşi ceva, şi repede.

– N-ar trebui să ne gândim în primul rând la siguranţa lor? spuse el. Totuşi, vorbim de-un întreg echipaj...

– Exact asta am vrut şi eu să spun, interveni De Angelis calm.

– Oricum, nu au prea multe opţiuni, răspunse Karakas studiind ecranul radarului, pe care toate punctele verzi se retrăgeau în aceeaşi direcţie, către ţărm. Furtuna i-a înconjurat dinspre nord şi sud în acelaşi timp, prinzându-i la mijloc ca într-o capcană. N-au decât două opţiuni: fie să se ducă spre est, unde două dintre patrulele noastre au să-i aştepte, fie spre vest, adică exact în direcţia noastră. Oricum, de scăpat n-au cum să ne scape. Înaintea noastră n-au cum să ajungă, asta-i sigur.

Zâmbi amar, deşi situaţia nu era deloc amuzantă. Lui Reilly îi încolţi un gând în minte: dar dacă Karakas o să aibă chef de o mică urmărire? Combinată cu predispoziţia războinică a lui De Angelis, lucrurile n-aveau

să cum să se termine decât rău, şi Reilly era din ce în ce mai îngrijorat.

Privi către prova, unde un tun automat de 23 mm trona pe punte, şi simţi subit un gol în stomac. Trebuia să găsească o modalitate de a-i avertiza pe Tess şi restul echipajului de primejdia care-i pândea.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei, îi strigă lui Karakas.

De Angelis îi aruncă o privire de gheaţă, evident luat prin surprindere de cererea lui.

– Aţi spus că vreţi să vă ajut! insistă Reilly. Habar n-au că suntem aproape şi poate că nu ştiu nici cât de serioasă e furtuna care-i va lovi dintr-o clipă-ntr-alta! Lasă-mă să vorbesc cu ei, să le spun să ne urmeze la ţărm!

Căpitanul părea dispus să accepte, însă privi întâi către De Angelis, aşteptând decizia sa. Monseniorul avea ochii aţintiţi asupra lui Reilly, sfredelindu-l cu căutătura-i rece şi calculată. Dădu uşor din cap în cele din urmă, aprobând în tăcere.

– Dă-i şi lui un microfon, ordonă el deloc mulţumit.

Când îi auzi vocea prin staţia radio, Tess simţi că-i îngheaţă sângele în vene şi i se pune un nod în gât. Fără să stea pe gânduri, smulse microfonul din mâinile lui Rassoulis şi-ncepu să vorbească cu o voce tremurată:

– Sean! Tess sunt! Se opri cu respiraţia tăiată, mai să se-nece. Tâmplele îi pulsau la unison cu bătăile inimii. Unde eşti?

Elicopterul se retrăsese de ceva vreme, dispărând după negurile umflate de ploaia măruntă.

– Nu suntem foarte departe, veni răspunsul prompt, cu o voce la fel de gâtuită. Sunt pe un vas de patrulă,

cam la cincisprezece mile vest de voi. Mai sunt alte două vase spre est. Tess, ascultă-mă cu atenție! Trebuie să lăsați baltă orice faceți acum și să plecați naibii de-acolo! Furtuna stă să izbucnească și dinspre nord și dinspre sud și cele două fronturi o să se-ntâlnească exact deasupra voastră. Trebuie s-o luați către vest, dar grăbiți-vă! Schimbați cursul pe...

Se opri în mijlocul frazei, așteptând probabil informații exacte de la operator.

– Pe doi-zero-șapte. Doi, zero, șapte, repetă el rar și răspicat. O să vă așteptăm acolo și o să vă escortăm către Marmaris.

Tess zări privirea îngrijorată pe care Rassoulis i-o aruncă în treacăt lui Vance, care nu părea prea vesel. Înainte s-apuce să-i răspundă, căpitanul îi luă microfonul pe neașteptate.

– Aici e căpitanul navei *Savarona*, George Rassoulis. Cu cine vorbesc, vă rog?

– Sean Reilly mă numesc, primi răspuns după câteva clipe în care nu se auzi decât fâșâieli și bruiaje. Sunt agent FBI.

Fața căpitanului se întunecă dintr-o dată și-i aruncă lui Vance o privire bănuitoare. Acesta nu zise nimic, stând nemișcat și rigid lângă ei, după care se întoarse ca teleghidat și făcu câțiva pași către spatele cabinei. Cu privirea încă pironită pe Vance, care acum era întors cu spatele, Rassoulis vorbi mai departe în stație:

– Ce treabă are FBI-ul cu noi? Suntem doar un vas de scufundări în mijlocul Mediteranei, departe de America voastră, ce vă pasă dacă ne ducem la fund sau nu?

Fără să se întoarcă, Vance răspunse el în locul lui Reilly:

– Pe mine mă caută.

Când se întoarse în sfârşit, Tess observă pistolul pe care-l avea în mână şi pe care-l îndreptase către tâmplele căpitanului.

– Cred că i-am ascultat destul pe prietenii noştri de la FBI, zise el sec şi deloc amuzat, după care trase rapid două gloanţe în staţia radio, făcând-o pe Tess să ţipe speriată în momentul în care bucăţile de plastic ţâşniră din pupitru, învăluite în fum şi scântei. Microfonul începu să ţiuie asurzitor, dar după câteva momente se opri.

– Aşa, acum ne putem întoarce, vă rog, la treburile noastre? şuieră el ameninţător, reuşind cu greu să-şi stăpânească furia.

76

Tess simţea că nu-şi poate mişca nici mâinile, nici picioarele, ca şi cum ar fi fost pironită de podea. Stătea împietrită şi tăcută într-un colţ, privindu-l pe Vance cum se apropie de căpitan şi-i dă ordine să reînceapă procedura de recuperare a capului de şoim.

– Dar n-are niciun rost! se împotrivi Rassoulis. Pe vremea asta n-avem cum să-l urcăm pe punte, e practic imposibil!

– Apasă odată pe butonul ăla când îţi spun, sau vrei te ajut eu ? îi strigă Vance lui Attal, care rămăsese el nemişcat în faţa pupitrului de comandă cu mâna încleştată pe manetă.

Inginerul îl privi pe căpitan, care oftă din greu şi clătină capul în semn de aprobare, moment în care corsicanul începu să apese pe butoane şi să învârtă de manetă. Imediat pe monitor apăru imaginea trimisă de camera lui *Dori*, care devenea din ce în ce mai mică pe măsură ce sonda se afunda în apă. În secunda următoare cele trei perne pneumatice portocalii începură să se umfle la loc, una după alta, gata de acţiune în doar câteva clipe.

La început, capul de şoim nu părea dornic deloc să părăsească fundul mării, încăpăţânându-se se rămână înfipt în nămolul gros, în ciuda balizelor ce-l trăgeau cu forţă către suprafaţă. Apoi dintr-o dată, spre surprinderea tuturor, se desprinse din încleştarea mâloasă a adâncurilor, provocând o explozie de nisip fin şi aluviuni vechi de secole. Attal direcţionă repede sonda pe un traseu paralel, încercând să nu piardă din cadru spectaculosul traiect subacvatic al acvilei de lemn.

Tess auzi uşa de la cabină trântindu-se în momentul în care unul dintre membrii echipajului intră grăbit. Intrigat de zgomot, Vance îşi desprinse ochii de pe ecran şi întoarse privirea către uşă. Profitând de scurtul moment de neatenţie, Rassoulis se năpusti asupra lui şi-ncercă să-i smulgă pistolul. Începură să se lupte încrâncenaţi, în timp ce Tess se dădu câţiva paşi înapoi, lipindu-se de perete.

– Nu! strigă ea disperată.

Attal şi un alt inginer se grăbiră să-i dea căpitanului o mână de ajutor, dar nici n-apucară bine să-i sară în spate lui Vance, când pistolul se descărcă cu un pocnet asurzitor, care parcă umplu dintr-o dată încăperea.

O fracţiune de secundă, atât Vance, cât şi Rassoulis rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, încă agăţaţi unul de celălalt, după care căpitanul se înmuie deodată şi se prăbuşi la podea cât era de greu, nu înainte ca Vance să se tragă din strânsoare şi să se dea la o parte din calea bărbatului masiv, care zăcea acum pe jos, cu ochii daţi peste cap şi înecându-se cu sângele care-i umpluse gura şi se scurgea pe pardoseală.

Tess îl privi îngrozită cum se zvârcoli câteva secunde înainte de a înţepeni. Îi aruncă apoi lui Vance o privire în care se citea atât şoc, cât şi furie.

– Ce-ai făcut? Ce-ţi veni? urlă ea disperată, lăsându-se în genunchi lângă corpul inert al căpitanului, neştiind ce să facă. Se aplecă peste faţa acestuia, încercând să vadă dacă mai respiră, după care îi apucă încheietura moale, căutându-i pulsul. În zadar însă.

– E mort! urlă ea. E mort, l-ai omorât!

Attal şi ceilalţi doi marinari se dădură în lături, nevenindu-le să creadă. După câteva clipe de linişte apăsătoare, cârmaciul îşi făcu curaj şi se năpusti asupra lui Vance, ţintind arma din mâna acestuia. Cu o mişcare surprinzător de sprintenă, Vance îl lovi peste faţă cu patul armei, trimiţându-l rapid la podea. Tess ridică privirea către el şi pentru o clipă i se păru că e ameţit şi că se cam clatină pe picioare, însă îşi reveni imediat, ochii săi căpătând aceeaşi expresie neîndurătoare.

– Aduceţi-mi odată blestematul ăla de cap de şoim şi am terminat povestea! tună el poruncitor. Acum!

Şovăitor, prim-ofiţerul ieşi iute, însoţit de Attal, amândoi ducându-se se vadă în ce stadiu erau pregătirile de recuperare, dând ordine grăbite în stânga şi-n dreapta. Tess le auzea strigătele dincolo de pereţii cabinei, dar parcă nu mai înţelegea nimic. Îşi simţea capul greu, ca în ceaţă, şi nu-şi putea dezlipi privirea de la Vance, pe care parcă nu-l mai recunoştea, ca şi cum ar fi avut în faţă un străin. Nu-l mai recunoştea nici pe profesorul erudit de odinioară, dar nici pe bărbatul distrus alături de care îşi petrecuse cea mai mare parte a acestei călătorii. Privirea lui de gheaţă şi rigiditatea sobră îi aduseră în minte o imagine îngropată nu de mult în tenebrele memoriei. Atunci avu revelaţia. Mai văzuse acei ochi cel puţin o dată şi ştia exact unde: în noaptea aceea terifiantă de la Muzeul Metropolitan, când o străpunseseră cu cruzimea lor de oţel din spatele coifului lucitor. Acum făceau la fel, sfredelindu-i mintea şi-nfricoşând-o mai ceva decât atunci.

Își smulse privirea de la chipul transfigurat al lui Vance, uitându-se din nou la căpitanul întins pe podea. Atunci o cuprinse disperarea. *Dacă o s-o sfârșesc și eu aici, în inima apelor, singură și departe de casă?* Se gândi imediat la Kim, întrebându-se dacă avea să-și mai vadă fiica vreodată.

Reilly se dădu câțiva pași înapoi descumpănit când vocea lui Rassoulis nu se mai auzi în stație, intrând în panică de-a dreptul când auzi țiuitul strident al microfonului după scurtul interval de tăcere apăsătoare. Simți cum îi trece un fior rece de-a lungul șirei spinării, făcându-i pielea de găină. I se păruse că zgomotul pe care-l auzise chiar înainte de pârâitul asurzitor semănase cu o împușcătură, însă nu putea fi sigur. Poate că era o problemă de transmisie sau un bruiaj, mai ales pe-așa o vreme.

– Alo, căpitane, mă auzi? țipă el în microfon. Tess! Mă aude cineva?

Însă nu primi niciun răspuns. Se întoarse către radiotelegrafist, care era chiar lângă el și, fără să spună nimic, începuse deja să apese butoanele de pe bord, încercând să remedieze situația. La un moment dat însă se opri, strigându-i ceva căpitanului în turcă.

– Am pierdut semnalul, îi explică Karakas. Se pare că au auzit tot ce aveau nevoie să audă...

Furios, Reilly privi iar către larg prin geamul gros, pe care ștergătoarele se agitau în van, căci oricum nu mai făceau față de mult ploii mărunte și dese. Vasul înainta cu greu, luptându-se cu valurile din ce în ce mai agresive. Deși toate discuțiile mai mult sau mai puțin înfocate de pe punte erau în turcă, lui Reilly nu-i fu foarte greu să înțeleagă că echipajul era îngrijorat mai degrabă în legătură cu furtuna ce stătea să izbucnească

decât de soarta traulerului pe urma căruia se aflau şi care, conform radarului, încă staţiona. În condiţii atmosferice normale ar fi trebuit să-l zărească deja cu ochiul liber, însă valurile înspumate şi ploaia deasă micşorau vizibilitatea şi nu-l puteau observa decât în răstimpuri foarte rare şi, oricum, foarte prost. Între cele două vase marea vuia şi se-nfoia zbuciumată, făcându-le să pară mult mai departe unul de celălalt decât erau în realitate. Reilly încerca să păcălească valurile sau să privească dincolo de ele, surprinzând forma difuză şi distantă a navei în mici crâmpeie ce dispăreau la fel de repede cum apăruseră. Gândindu-se la Tess şi la cât de speriată trebuie să fie în bătaia valurilor, se simţea mai neajutorat ca niciodată.

Karakas schimbă câteva cuvinte în turcă cu primul-ofiţer, după care se întoarse către De Angelis cu o privire îngrijorată.

– Situaţia ne scapă de sub control. Vântul a ajuns la aproape cincizeci de noduri şi în astfel de condiţii nu avem cum să-i obligăm să ne urmeze. Fiecare pe cont propriu.

De Angelis rămase neclintit.

– Cât timp ei nu se mişcă, nici noi nu plecăm, zise el sec.

Căpitanul oftă amărât. Se uită apoi la Reilly, ca şi cum ar fi căutat un pic de înţelegere din partea agentului federal.

– Nu cred c-ar trebui să mai rămânem, îi zise el cu glas pierit. Devine extrem de periculos.

– Ce tot îndrugi acolo? Ce te tot vaiţi atât? se răsti De Angelis la el enervat. Ţi-e frică de nişte valuri amărâte? Uite că ei nu-şi pun coada pe spinare şi nu pleacă! urlă el indignat, arătând cu degetul către *Savarona*. Lor de ce nu le-o fi frică? Ţie de ce-ţi e?

Karakas amuți și rămase locului, vizibil jignit și înfuriat de ieșirea lui De Angelis. Îl fixă cu o privire încruntată înainte de a se întoarce către primul-ofițer, care era și el cu nervii întinși la maximum și căruia îi dădu câteva ordine răstite. Monseniorul clătină din cap triumfător, după care aruncă o privire fugară spre Plunkett înainte de a se întoarce către prova și de a privi natura dezlănțuită. De unde se afla, Reilly nu-l putea vedea decât din profil, însă și așa își putu da seama că De Angelis e mulțumit, căci îi zări colțul gurii arcuindu-se într-un rânjet satisfăcut.

Stând lângă Vance, Tess privi marea dezlănțuită prin geamul pe care ploaia răpăia greoaie din toate direcțiile. De jur-împrejur apa îi împresura din ce în ce mai agitată, crestele valurilor înspumate măturând puntea goală. Și atunci le zări prin perdeaua densă de stropi, apărând și dispărând între valurile umflate.

Era greu să nu observi portocaliul celor trei balize pe fundalul cenușiu al mării, la babord, spintecând apele aidoma spinării unor balene uriașe.

Tess își miji ochii, încercând să străpungă ploaia și întunecimea dimprejur, și-l întrezări în final, o bucată mare și bulbucată de lemn legănându-se greoaie între cele trei perne de aer. Formele păreau aproape intacte, în ciuda acțiunii apei, a sării și a aluviunilor, căci se puteau distinge clar trăsăturile ascuțite ale unui cap de vultur.

Se uită la Vance și-l văzu luminându-se la față dintr-o dată și pentru o fracțiune de secundă se simți și ea molipsită de bucuria lui, de emoția descoperirii mult așteptate, ceea ce o făcu să mai uite de spaimă. Dar nu dură decât o secundă, după care teama o cuprinse din nou, ascuțindu-i toate simțurile.

– Trimiteţi scafandrii! îi ordonă Vance primului-ofiţer, care bandaja obrazul însângerat al cârmaciului. Omul avu un moment de ezitare, însă Vance îl motivă îndreptând pistolul spre el. Hai, grăbeşte-te! Nu plecăm de aici până nu-l văd la bord!

Nici n-apucă să-şi termine bine fraza că un val izbi puternic nava. *Savarona* se înclină abrupt într-o parte, moment în care timonierul se ridică anevoie în picioare şi preluă controlul cârmei de la marinarul clar depăşit de situaţie, încercând s-o struneaască şi să ţină piept valurilor vrăjmaşe, menţinând vasul drept. Ferindu-se cu abilitate din calea crestelor ameninţătoare, reuşi în cele din urmă să iasă din zona de pericol, trăgându-se ceva mai aproape de balizele plutitoare, între care era mai uşor să ţină direcţia. În acelaşi timp doi dintre membrii echipajului îşi traseră grăbiţi costumele de scafandru pe ei, plonjând şovăitori în apele înfuriate, cu cabluri groase de siguranţă prinse de spate.

Tess îi privi încordată croindu-şi drum cu greu către balize şi după câteva minute apăsătoare ce-i părură mai degrabă ore zări în sfârşit semnalul mult aşteptat, cele două degete mari ridicate de fiecare scafandru dându-i de înţeles că totul decursese conform planului. Prim-ofiţerul apăsă un buton de la pupitrul de comandă şi-n secunda următoare troliul de pe punte începu să scârţâie sacadat, punându-se în mişcare şi trăgând încărcătura cu sforţări evidente, fiind pus la grea încercare nu numai de marea agitată, ci şi de înaintarea vasului. Încă ancorat de balize, capul de lemn se ridică dintre apele înspumate, despărţindu-le parcă în două pentru câteva secunde şi plutind cam tot atâtea prin aer, îndreptându-se spre punte.

În loc să fie mulţumit, Vance se încruntă deodată, căci ceva de dincolo de balize îi atrase atenţia, nelăsându-l

să savureze momentul până la capăt. Attal se lumină însă la faţă, apucând-o pe Tess de braţ şi arătându-i cu degetul ceva în depărtare, către vest. Privind în direcţia respectivă, zări şi ea o formă neclară ce apărea şi dispărea de după valuri. Era vasul de patrulă *Karadeniz*, ce se legăna la fel de vulnerabil în bătaia valurilor, îndreptându-se direct către ei.

– Scoate-ne de aici urgent! îi porunci Vance timonierului, ameninţându-l cu pistolul.

Acesta se chinuia din răsputeri să ţină cârma ca să evite devierea, în timp ce şiroaiele de sudoare i se amestecau cu dârele de sânge de la rana provocată de lovitura lui Vance.

– Să iasă mai întâi oamenii din apă, protestă el.

– Lasă-i naibii! urlă Vance. O să-i ia cei din patrulă! De-abia o să-i mai întârzie...

Cârmaciul aruncă o privire nesigură de jur-împrejur, verificând apoi viteza vântului pe ecranul radarului.

– Singura ieşire sigură e încolo, zise el în cele din urmă, arătând cu degetul spre *Karadeniz*.

– Nu! Exclus! urlă Vance.

Tess privea tăcută vasul de patrulă, care se apropia cu fiecare secundă.

– Te rog, Bill! Te implor, hai să punem punct! îl rugă ea, întorcându-se spre el. Adevărul e că ne-au înconjurat, şi dacă nu ne mişcăm în timp util, o să sfârşim cu toţii pe fundul mării!

Vance îi întoarse o privire tăioasă, după care privi afară pe geam şi apoi către ecranul radarului.

– Întoarce către sud! porunci el necruţător.

Omul căscă ochii mari, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

– Înspre sud?! Dar ne-am îndrepta exact spre inima furtunii! Eşti nebun de legat!

Vance îi îndesă arma în obraz şi fără niciun preaviz apăsă pe trăgaci, având însă grijă să tragă de ţeavă într-o parte, astfel că glonţul îi trecu omului la un milimetru de faţă şi se înfipse în peretele despărţitor din spate. Îi împunse apoi iar fruntea cu pistolul, privindu-i înverşunat pe toţi cei din jur.

– Ai două variante, îi spuse el răspicat şi tăios. Te iei la întrecere ori cu valurile, ori cu glonţul de pe ţeava asta. Alegerea îţi aparţine.

Bărbatul îl fixă cu privirea câteva secunde, după care roti cârma şi acţionă viteza. Traulerul se întoarse ascultător şi o porni înainte către inima furtunii, lăsându-i pe cei doi scafandri în urmă, agitându-şi disperaţi mâinile printre valurile potrivnice. Abia când îşi dezlipi privirea furioasă de la cârmaci, Vance observă că Tess nu mai era pe punte.

77

În cabina de pe punte, De Angelis cerceta apele prin binoclu, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Nu pot să cred! izbucni el. L-au scos! Chiar au reuşit să-l tragă la suprafaţă! murmură el printre dinţi.

Reilly zări şi el capul de lemn ieşindu-se din apă şi imediat îl năpădiră tot felul de gânduri negre. *Deci e adevărat până la urmă.* Cum să nu fie, când îl avea dinaintea ochilor, smuls din adâncuri după sute de ani de somn marin, datorită unui singur om şi a tenacităţii lui ieşite din comun.

Tess, ce-ai făcut?

Îngrozit, îşi dădu seama că De Angelis va face orice ca să pună mâna pe el. *Orice.* Primul-ofiţer privea şi el la fel de uimit către traulerul fugar, însă probabil că avea alte griji pe cap.

– Se îndreaptă spre sud, îi anunţă el. Se pare că i-au abandonat pe scafandri.

Auzind asta, Karakas începu să dea ordine înfierbântat. În secunda următoare sirenele începură să sune amplu, urmate de comenzile ce răsunară în rafale la megafoane. Scafandrii începură să se echipeze, în timp ce

afară, pe punte, mai mulţi membri ai echipajului pregăteau o barcă pneumatică.

De Angelis se uita la toată agitaţia din jurul său cu ochi miraţi.

– Lăsaţi-i naibii pe scafandrii din apă! urlă el enervat, arătând înspre *Savarona*. Nu vedeţi că ne scapă?! Trebuie să-i oprim cu orice preţ!

– Dar nu putem să-i lăsăm aşa, pur şi simplu! ripostă Karakas. În plus, n-au cum s-ajungă prea departe pe furtuna asta. Valurile sunt prea mari. Şi noi ar trebui să ne grăbim să plecăm, dar nu înainte de a-i recupera şi pe scafandrii lor.

– Nici nu se pune problema, se răsti la el monseniorul. Dacă există şi cea mai mică şansă să răzbească prin furtună, nu putem permite aşa ceva. Privi furios dincolo de geamul cabinei, după care se întoarse brusc către căpitan. Fă-i să se scufunde, îi porunci el fixându-l cu o privire mai mult decât ameninţătoare.

Reilly simţi că nu mai suportă să stea deoparte fără să facă nimic şi se năpusti asupra lui De Angelis, apucându-l de guler şi-ntorcându-l cu faţa către el.

– Nu poţi să faci aşa ceva, nu ai...

Se opri însă la fel de brusc cum începuse, căci fără să piardă nicio secundă, monseniorul scoase de la spate o armă automată pe care i-o înfipse în maxilar.

– Nu te băga, nu e treaba ta! ţipă De Angelis, împingându-l încet către spatele cabinei.

Reilly privi pe deasupra ţevii, la capătul căreia întâlni ochii reci şi severi ai monseniorului, în care mocnea o furie abia stăpânită.

– Prezenţa ta aici nu ne mai e de niciun folos. Ai înţeles?

Cuvintele sunaseră atât de implacabil, încât pentru un moment Reilly chiar crezu că De Angelis avea de

gând să-l împuşte. Ştia că, dacă va încerca o mişcare, va primi un glonţ în cap înainte să apuce să-l atingă. Dădu din cap şi se trase mai în spate, încercând să nu-şi piardă echilibrul din cauza tangajului.

– Uşurel! zise el calm. Hai să nu ne ambalăm...

De Angelis nu-l slăbea însă din ochi.

– Hai, foloseşte tunul, înainte să fie prea târziu! îi ordonă căpitanului, cu privirea aţintită tot la Reilly.

Era evident că lui Karakas nu-i surâdea deloc ideea, la fel cum nu era câtuşi de puţin încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile.

– Suntem în ape internaţionale, îi reaminti el, şi dacă asta nu-i de ajuns, să nu uităm că e vorba de un vas grecesc. Mă pui să urmăresc un vas grecesc! Avem şi aşa destule probleme cu ei ca să mai...

– Puţin îmi pasă mie de problemele voastre! răcni De Angelis întorcându-se către Karakas cu arma ridicată. Deocamdată nava asta e sub pavilion NATO, iar eu, fiind ofiţerul cu cel mai înalt grad, îţi dau un ordin direct, căpitane, un ordin pe care trebui să-l execuţi...

– Nu! îl întrerupse Karakas la rândul său, înfruntându-i privirea. Cu riscul de a ajunge în faţa unui tribunal militar, n-am de gând să execut un asemenea ordin!

Urmă un moment de extremă tensiune, în care cei doi se confruntară, De Angelis cu arma îndreptată spre tâmpla căpitanului care nu se clinti din loc. După un scurt schimb de priviri scânteietoare, De Angelis îl împinse brusc într-o parte, întorcându-se către Plunkett, căruia îi ordonă să stea cu ochii pe ei. Ieşi apoi în grabă pe uşă, îndreptându-se către punte.

– Dracu' să vă ia pe toţi! îi înjură el scos din sărite. O fac eu, dacă voi nu sunteţi în stare!

Plunkett se postă în dreptul uşii, scoţându-şi şi el pistolul ascuns la curea. Până s-apuce monseniorul să

închidă uşa în urma lui, o rafală de vânt aduse în cabină stropi mărunţi de ploaie rece.

Nu trecu mult şi un val uriaş izbi vasul travers, zgâlţâindu-l din toate încheieturile, aşa încât toţi cei aflaţi la bord se văzură nevoiţi să se prindă de ce găsiră la îndemână ca să nu se ducă de-a dura. Fără să stea pe gânduri, Reilly profită de scurtul moment de confuzie şi se aruncă asupra lui Plunkett, reuşind să-l prindă exact când acesta se agăţa de consola de lângă el. Îi imobiliză de la încheietură mâna în care ţinea pistolul, apăsându-i-o de pupitru, şi-i trase apoi o lovitură puternică în burtă, ce-i slăbi strânsoarea îndeajuns cât să-i smulgă arma din mână. Înfuriat, Plunkett se năpusti şi el asupra lui Reilly, însă acesta pară lovitura şi-l izbi cu patul pistolului în frunte, lăsându-l inconştient la podea.

Vârându-şi calm arma sub curea, Reilly trecu pe lângă căpitan, înşfăcă prima vestă de salvare pe care o găsi, trăgând-o pe el în timp ce ieşea pe urmele lui De Angelis.

Vântul îl întâmpină nu tocmai prietenos, lipindu-l de peretele cabinei de parc-ar fi fost o păpuşă de cârpe. Adunându-şi forţele, se prinse bine de balustradă şi, trăgându-se în sus cu o mână după alta, reuşi în cele din urmă să ajungă pe puntea măturată de ape, unde printre picăturile dese de ploaie îl zări pe monsenior, a cărui siluetă îşi croia drum de-a lungul parapetului, spre tunul automat.

Reilly o apucă grăbit pe urma lui, ţinându-şi mâna pavăză la ochi şi aruncând din când în când priviri înapoi către *Savarona*, care se târa anevoie printre valurile umflate la mai puţin de două sute de metri depărtare, despărţită acum de vasul de patrulă de o mare şi mai dezlănţuită.

Dintr-o dată însă îngheţă, nemaiputând face niciun pas, căci pe puntea traulerului, lângă cabină, zări o siluetă plăpândă agitându-se de zor, ţinându-se cu disperare de balustradă. Expiră adânc şi greu, golindu-şi plămânii de toată rezerva de aer, când îşi dădu seama că era Tess.

Tess urcă repede scara dintre cele două punţi, asaltată de gânduri şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi timpanele, căci nu mai auzea altceva decât bubuitul ei ritmic. Aruncă o privire fugară la pereţii dimprejur, încercând să-şi aducă aminte unde văzuse toporul.

Când îl zări, deasupra peretelui cambuzei, îl apucă hotărâtă şi-ncepu apoi să caute o vestă de salvare, echipându-se cu prima pe care o găsi. Trăgând aer în piept, lovi cu putere uşa închisă ermetic, după care trecu dincolo de marginea tambuchiului, în haosul de pe punte. Ştia că Vance nu putea să iasă din cabină, unde era pupitrul de comandă. Cu toporul într-o mână şi cu cealaltă ţinându-se de parapet ca să nu cadă, înainta încet de-a lungul balustradei, dând drumul pe rând în apă vestelor de salvare în speranţa să-i mai poată ajuta pe cei doi scafandri rămaşi în apă.

Văzu apoi un val imens ridicându-se din adâncuri chiar deasupra provei, şi se apucă bine cu amândouă mâinile de balustrada udă şi alunecoasă, adunându-şi toate forţele ca să înfrunte zidul de apă ce-o lovi în plin, spărgându-se apoi undeva în spatele ei şi măturând puntea cu spuma-i efervescentă. Simţi apoi cum podeaua de lemn îi fuge de sub picioare, în momentul în care *Savarona* alunecă brusc de pe creasta abruptă a valului, afundându-se în hăul căscat în urma lui. Se ridică cu chiu, cu vai, şi printre şuviţele de păr lipite de faţă zări capul de şoim legănându-se ameninţător în aer,

deasupra punții. Se târî către baza troliului, spre butucul pe care era înfășurat cablul gros cu care era asigurat capul de lemn.

Odată ajunsă acolo, se uită pe fereastra cabinei, unde prin perdeaua groasă de ploaie îl zări pe Vance privind-o alarmat. Întorcându-și fața de la el, își luă avânt și ridică toporul deasupra capului cu viteză, lovind cablul cât putu de tare. Tăișul ascuțit ricoșă, făcând-o să se clatine și să se dea câțiva pași înapoi. Îl văzu apoi pe Vance ieșind din cabină, luptându-se din răsputeri cu rafalele potrivnice. Gesticula înfierbântat și părea că răcnește din toți rărunchii ceva ce semăna cu un *Nu!* disperat, însă Tess oricum nu-l putea auzi din pricina vântului șuierător. Fără să se sinchisească de apariția lui pe punte, Tess se pregăti și lovi din nou. Fibrele cablului cedară pe rând, una câte una și din ce în ce mai repede pe măsură ce ea continua să lovească frenetic.

N-avea de gând să-l lase pe mâna lui Vance. În niciun caz nu în asemenea condiții, cu acest preț. Făcuse o mare greșeală să se încreadă în el și să-i găsească tot felul de scuze și venise vremea să facă ceva.

În cele din urmă cedă și ultima fibră și, când *Savarona* cârmi către stânga, capul de șoim căzu greoi în apă, căscând un abis de jur-împrejurul căruia marea formă un tunel umflat de spumă.

Aruncând toporul, Tess se strecură cât mai departe de cabina pilotului, ținându-se mereu de balustradă și înaintând pe vine, pentru ca Vance să n-o poată vedea. Privind înapoi, zări balizele portocalii ieșind la suprafață din adâncuri, unde capul de lemn de care erau legate le trăsese după el. Se opri, așteptând cu sufletul la gură să vadă dacă încă mai tractau încărcătura, și răsuflă greu când văzu conturul lucios

şi rotund străpungând apele întunecate între cele trei perne pneumatice.

Bucuria nu dură însă prea mult, căci aproape imediat o serie de mici explozii loviră *Savarona* pe neaşteptate, făcând-o să se clatine. Tess se grăbi să-şi caute adăpost pe punte, aruncând o ultimă privire către vasul de patrulă din faţă, constatând cu uimire că tocmai ei erau cei care-i atacau, căci chiar înainte să se ascundă în spatele parapetului văzu o altă scânteie ţâşnind din ţeava tunului de pe *Karadeniz*.

Biciuit de ploaia măruntă şi de vântul năprasnic, Reilly fugi după De Angelis. Vasul părea gata să se răstoarne, iar scafandrii tocmai îl pescuiseră pe unul dintre cei doi de pe *Savarona* şi-l trăgeau în barca pneumatică, iar celălalt se prinsese disperat de o vestă de salvare ceva mai încolo, aşteptându-i să vină şi după el.

Ajungând pe puntea de la prova, monseniorul se aşeză imediat în dreptul tunului, fixându-şi bine umerii în cele două suporturi semicirculare de o parte şi de cealaltă a ţevii, pe care o scoase abil din făgaş, rotind-o cu viteza unui expert şi îndreptând-o în cele din urmă în direcţia traulerului fugar, asupra căruia lansă câteva obuze incendiare de 23 de mm.

– Nu! Opreşte-te! urlă Reilly din spatele lui, escaladând parapetul şi ajungând dintr-o mişcare pe puntea tunului. În ciuda şuieratului sinistru al vântului, bubuitura îl asurzi.

Se năpusti peste De Angelis, forţându-l să îndrepte ţeava în altă direcţie, reuşind astfel să devieze cursul obuzelor, care schiţară un arc de cerc în aer şi explodară în apă suficient de departe de *Savarona*. Enervat, monseniorul apucă mâna lui Reilly, îndoindu-i degetele în sus până când acesta nu mai suportă, după care

îl pocni peste obraz, făcându-l să se clatine şi să se dea înapoi câţiva paşi.

Valul ce mătură puntea tunului în secunda următoare îl prinse total nepregătit, lovindu-l şi împingându-l în direcţia opusă. Încercă disperat să se agaţe de ceva şi la un moment dat dădu cu mâna de o bucată de sfoară care părea destul de rezistentă şi prinsă de ceva solid. O apucă iute şi se ţinu strâns, reuşind chiar să se împingă în sus câţiva centimetri, însă se opri din ascensiune în momentul în care vasul tocmai se înălţa vertiginos pe coama unui val. Îl zări atunci pe De Angelis, care între timp se aşezase din nou în faţa tunului, cu ochii la traulerul fugar. În mai puţin de o secundă se auzi o altă bubuitură. Îngrozit, Reilly privi neputincios ploaia de obuze ce luminau negura cu dârele lor strălucitoare şi fatale, îndreptându-se implacabile către *Savarona* şi lovind-o din plin la pupa.

Ascunsă după un container de oţel, Tess simţea că inima stă să-i spargă pieptul în momentul în care nava se zgudui în rafalele automate trimise de tunul vasului de patrulă.

Obuzele ciuruiau nemiloase puntea dimprejur, când auzi bubuitura înfundată a unei explozii ce părea să vină de undeva dinăuntrul traulerului, din cală şi ţipă disperată. Aproape instantaneu, zări o dâră groasă de fum înălţându-se la pupa, precum şi din coşurile de pe puntea inferioară. Traulerul patină parcă într-o parte, ca şi cum cineva ar fi pus o frână bruscă în timpul mersului. Îşi dădu atunci seama că motorul fusese avariat, dar după câte se părea – cel puţin aşa spera ea – rezervorul de combustibil rămăsese întreg, căci altfel vasul ar fi explodat imediat după impact. Numără secundele

în gând, aşteptând dintr-o clipă în alta să audă detunătura chiar sub ea, însă nu se întâmplă nimic.

Nu avea însă motive să se bucure, căci fără motoare vasul şi aşa avariat era vulnerabil şi expus capriciilor mării dezlănţuite. Valurile îl asaltau din toate direcţiile, izbindu-l necontenit, astfel încât traulerul se rotea nebuneşte, asemenea unei maşinuţe electrice în parcul de distracţii.

Ridicându-şi capul uşor, Tess zări îngrozită un alt zid compact de apă înălţându-se la prova şi spărgându-se apoi peste cabina cârmei. În scurtul interval dintre formarea valului şi impact, abia avu timp să se înfăşoare cu un cablu de siguranţă, pe care îl legă apoi de balustradă, încleştându-şi mâinile pe parapet exact în momentul când avalanşa de apă lovi cu putere, măturând puntea cu spuma-i învolburată şi crăpând din scurt ferestrele cabinei, groase de peste un centimetru.

Îndepărtându-şi şuviţele ude lipite de faţă, privi către cabina devastată, dar nu-l zări nici pe Vance, nici pe ceilalţi membri ai echipajului. O podidiră lacrimile, dar încercă să nu se lase doborâtă, ghemuindu-se şi mai tare după parapet, ţinându-se de balustradă. Disperată, căută cu privirea vasul de patrulă, sperând să-l zărească acum mult mai aproape de ei, însă parcă-l înghiţiseră apele.

Privind de jur-împrejur, zări grozăvia: un val imens, înalt de vreo optsprezece metri şi aproape vertical, cu o creastă masivă ce părea că spulberă totul în calea ei şi care, pe măsură ce se apropia de babordul *Savaronei*, trăgea traulerul din ce în ce mai mult în vârtejul ei năprasnic.

Instinctiv, Tess închise ochii şi aşteptă lovitura iminentă. Fără motoare, n-aveau nicio şansă să se retragă din calea zidului de apă şi nici să întoarcă vasul cu faţa,

ca să nu-i lovească lateral şi, oricum, nu mai era nimeni la cârmă. Dacă una dintre aceste manevre ar fi reuşit, traulerul ar fi fost izbit, fiind înghiţit de ape în primă fază, după care probabil c-ar fi ieşit din hău cu partea dreaptă în sus.

Monstrul înspumat avea să-i lovească însă din lateral, ceea ce le putea pecetlui soarta. Şi când îi izbi în sfârşit cu o putere demnă de dimensiunile-i gigantice, ridică dintr-o dată traulerul de 130 de tone către văzduhul înnegurat, învârtindu-l pe vârful coamei ca pe un titirez de jucărie.

Reilly urmări obuzele străpungând pupa traulerului, lăsând o dâră groasă de fum în urma lor, şi urlă către De Angelis cât putu de tare, deşi ştia că n-avea cum să-l audă peste vuietul asurzitor al vântului şi zgomotul bubuiturii puternice.

Brusc, căzu pradă unei senzaţii de extremă oboseală şi epuizare, şi în acea clipă avu o străfulgerare. Ştia ce are de făcut.

Se ridică în picioare sprijinindu-se de parapet şi scoase de la spate pistolul luat de la Plunkett, pe care îl îndreptă în direcţia lui De Angelis, străduindu-se să-i ţină ţeava nemişcată în pofida vijeliei crunte. Apăsă apoi pe trăgaci de câteva ori, zărindu-l pe monsenior arcuindu-şi spatele şi dându-se câţiva paşi înapoi în timp ce stropi mici de sânge îi ţâşniră aproape instantaneu din spinare. După ce se clătină încoace şi-ncolo preţ de câteva clipe, căzu moale peste tunul din faţă, îndreptându-i ţeava către zenitul întunecat.

Reilly aruncă Glock-ul, încercând din răsputeri să străpungă negura îndeajuns încât să vadă ce-i cu traulerul. Însă nici urmă de *Savarona*. Împărăţia apelor se întindea cât vedeai cu ochii, cu munţii ei înspumaţi şi

hăurile abrupte scăldate în ploaia măruntă şi rece, prin care abia dacă se vedea ceva pe o rază de câţiva metri.

Scafandrii patrulei reuşiseră să se întoarcă la bord împreună cu cei doi bărbaţi lăsaţi la apă de căpitanul *Savaronei*. Reilly simţi cum vasul îşi schimbă cursul, în timp ce motoarele îşi accelerară ritmul în încercarea de a scurta atât curba, cât şi răstimpul în care vasul se afla în poziţie transversală faţă de valuri. Curând îl cuprinse însă o panică extremă, căci îşi dădu seama că se retrăgeau din zona de furtună, îndepărtându-se de trauler şi de Tess.

Într-un moment de relativă linişte a mării, când valurile părură să fi luat o mică pauză, dându-le răgaz să-şi mai tragă sufletul, Reilly întrezări undeva nu foarte departe traulerul răsturnat, cu carena deasupra apei, însă părând că se scufundă cu fiece secundă ce trecea.

Nici urmă de supravieţuitori.

Privind către cabină îl zări pe căpitan făcându-i semne disperate să vină înapoi. Reilly îşi duse mâna la frunte, protejându-şi ochii de vânt şi de stropii agasanţi de ploaie, arătându-i cu cealaltă către *Savarona*. Înţelegându-i intenţia, Karakas se împotrivi înfocat, gesticulând un *Nu* hotărât şi îndreptându-şi mâna în direcţia opusă, semn că trebuia neapărat să se îndepărteze cât mai era timp.

Reilly îşi încleştă mâinile pe balustradă până ce-i amorţiră degetele, gândindu-se ce să facă. Simţea că-i crapă capul de atâta încordare şi oricum ar fi întors-o, ajungea de fiecare dată la aceeaşi concluzie.

Înaintă anevoie către barca pneumatică pe care scafandrii o legaseră de parapetul de la babord. Silindu-se să-şi amintească tot ce învăţase la un curs de pregătire pe care FBI-ul îl iniţase în colaborare cu

Paza de Coastă americană, își luă inima-n dinți și, escaladând balustrada, sări în barcă și trase de pârghia demarorului. Șalupa porni cu o smucitură puternică și Reilly se prinse bine de mânere, ținându-și respirația când porni aproape zburând deasupra valurilor furioase.

78

Accelerând, Reilly scrută cu luare-aminte perdeaua deasă de ploaie şi dirijă ambarcaţiunea spre locul în care credea că zărise *Savarona* ultima dată. Încerca s-o strunească, ţinând cont de condiţiile vitrege şi de apele care când se umflau, când se căscau înspre adâncuri. Intuiţia şi speranţa îi rămăseseră singurele repere, căci altfel nici nu mai ştia încotro e nordul sau sudul.

Marea se ridica şi cobora la răstimpuri regulate, iar valurile dezlănţuite treceau când peste marginile bărcii, inundând-o, când o loveau din lături, aruncând afară apa strânsă înăuntru. Se ţinea strâns ori de câte ori escalada sau plonja de pe valurile mai mici sau mai mari ce i se ridicau în cale, acompaniat de huruitul asurzitor al motorului turat la maximum.

După câteva minute ce i se părură nesfârşite, zări o formă colţuroasă de culoare maro-închis ce se legăna parcă în mijlocul unei găuri în apele mării. Încordându-şi toţi muşchii, direcţionă şalupa într-acolo, însă valurile îl tot deviau de la curs, împingându-l fie prea într-o parte, fie înapoi, astfel încât trebuia mereu să

schimbe direcţia. Reuşi să ajungă ceva mai aproape de traulerul avariat. Privi disperat de jur-împrejur, dar nici urmă de Tess.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât era mai înspăimântat de ce vedea. Carena întoarsă cu fundu-n sus era înconjurată din toate părţile de bucăţi de lemn sau aluminiu ce păreau c-o acompaniază într-un dans sinistru al morţii, unduindu-se sincron în legănatul valurilor. Puntea de la pupa era în întregime sub apă, în timp ce prora înclinată ieşea stingheră din mare aidoma unui aisberg ţuguiat, scufundându-se şi ea încet sub asediul valurilor.

Reilly privea febril în jur, căutând posibili supravieţuitori, şi bineînţeles pe Tess, entuziasmându-se când credea că zăreşte ceva, pentru ca mai apoi să cadă iar în cea mai neagră disperare dându-şi seama că doar i se păruse. Inima i se umplu de o bucurie imensă în momentul când o văzu în sfârşit în capătul opus al carenei, plutind deasupra apelor în vesta portocalie de salvare, dând din mâini cu disperare.

Îndreptând şalupa către ea, ocoli coca răsturnată şi-ncercă să se apropie, evitând pe cât posibil valurile nestăpânite care-i încetineau înaintarea. Când ajunse suficient de aproape, întinse mâna încercând să apuce braţul lui Tess, dar nu reuşi. A doua oară izbuti s-o prindă de degete şi s-o tragă mai aproape, ca s-o poată apuca mai bine şi s-o ridice în barcă.

Îi zâmbi uşurat în momentul în care o trase peste margine şi ea îi răspunse cu zâmbetu-i familiar, acum însă ceva mai şters pe faţa-i obosită, care căpătă însă imediat o expresie de frică extremă la vederea bucăţii masive de lemn din carenajul *Savaronei* care se îndrepta direct către el, purtată de creasta unui val. Nici n-apucă să se întoarcă, zărind-o poate mai puţin de o

fracțiune de secundă, când totul se cufundă brusc în întuneric și-și pierdu cunoștința.

Dezorientată și confuză, Tess era convinsă că avea să moară singură în pustietatea apelor, și de aceea crezu că delirează când îl zări pe Reilly îndreptându-se către ea în barca pneumatică. Adunându-și ultimele forțe, reuși să-i prindă mâna întinsă și să se ridice pe jumătate în șalupă, încă nevenindu-i să creadă că-l are dinaintea ochilor, când văzu în spatele lui scândura lată înălțându-se pe creasta unui val și-ndreptându-se vertiginos către el, lovindu-l în cap și azvârlindu-l dincolo de marginea bărcii, în apă.

Tess sări înapoi și-i pescui trupul inert, trecându-i o mână pe după piept în timp ce cu cealaltă se ținea strâns de unul din mânerele șalupei. Observă că are ochii închiși și că gulerul strâns al vestei de salvare nu reușea să-i țină în sus capul moale care se bălăngănea, de parc-ar fi fost frânt. O tăietură adâncă și piezișă îi brăzda fruntea, sângerând abundent.

Încercă să-l ridice peste marginea bărcii, dar după câteva sforțări inutile renunță deznădăjduită, simțind că-i consumă și puținul de energie ce-i mai rămăsese. Curând barca deveni mai degrabă o povară decât o cale de scăpare, căci era din ce în ce mai grea de la apa acumulată înăuntru, plus că valurile o împingeau în ei și Tess simțea că nu mai rezistă mult. Dădu în cele din urmă drumul mânerului, căci altfel ar fi riscat să-l scape pe Reilly.

Privi apoi cum șalupa se îndepărtează din ce în ce mai mult, în vreme ce se străduia să-l țină pe Reilly cu capul la suprafață. Timpul părea să se fi dilatat la nesfârșit, iar ea abia mai rezista, având senzația ca-și va pierde cunoștința dintr-o clipă-ntr-alta. Furtuna nu

dădea niciun semn c-ar vrea să se mai potolească şi Tess ştia că nu trebuie să se dea bătută, că trebuie să rămână trează, însă simţea că puterile o lasă treptat, ademenind-o într-o nepăsare dulce şi odihnitoare.

Însă exact în acel moment zări o bucată mare de lemn plutind undeva în apropiere, probabil capacul unui tambuchi sau ceva asemănător. Disperată, se îndreptă către ea cât putu de repede, înotând numai cu o mână, cu cealaltă ţinându-l pe Reilly. Reuşi să ajungă la ea şi apucă iute sfoara groasă agăţată de scândură, trăgând-o spre ei şi izbutind cu chiu, cu vai să urce pe ea şi să-l ridice pe Reilly cu o ultimă sforţare supraomenească. Văzându-se cât de cât în siguranţă pe pluta improvizată, folosi sfoara ca să se lege atât pe ea, cât şi pe Reilly de scândură, prevenind astfel eventuale alunecări nedorite. Desfăcu apoi bretelele ambelor veste de salvare, legându-le strâns între ele, astfel încât, orice s-ar fi întâmplat, să rămână împreună. În mod bizar, în loc s-o deprime şi mai tare, gândul îi deşteptă o licărire de speranţă în suflet.

În timp ce furtuna îşi făcea de cap în jurul şi deasupra lor, Tess închise ochii şi trase adânc aer în piept, încercând să-şi alunge spaima. Orice-ar fi, nu-şi putea permite să intre-n panică. Trebuia cu orice preţ să-şi menajeze ultimele puteri şi să nu piardă cumva şi bucata asta de lemn, mai ales că acum îl avea în grijă şi pe Reilly, care era încă inconştient. Scândura asta era de fapt ultima lor şansă de scăpare şi nu-i mai rămânea nimic de făcut decât să stea întinsă, cu ochii închişi, şi se lase în voia sorţii.

După ce pluti un timp în derivă, pluta păru că-şi mai domoleşte balansul ameţitor, şi atunci Tess se încumetă să deschidă ochii, temându-se ca nu cumva această linişte să prevestească ceva rău. Instinctul nu o înşelase,

căci exact deasupra lor se ridicase un val înalt cât un zgârie-nori, ce domina văzduhul amenințător și pe lângă care cel ce răsturnase *Savarona* părea o joacă de copii. Stătea drept, compact și nemișcat la doar câțiva metri mai încolo, de parc-ar fi așteptat un semnal ca să se năpustească spre adâncuri.

Tess închise ochii și-și încleștă brațele în jurul lui Reilly, așteptând resemnată momentul fatal, care nu întârzie să vină cu o furie dezlănțuită parcă de pe altă lume. Zidul solid de apă îi izbi cu puterea unei stânci surpate de la mare înălțime, împingându-i în câteva secunde în adâncurile reci și-ntunecoase.

79

TOSCANA, IANUARIE 1293

Cu spatele la vântul aspru ce bătea dinspre nord, Martin de Carmaux stătea ghemuit lângă focul plăpând. Şuieratul sinistru al vântului era acompaniat de vuietul prelung şi ritmic al unei cascade, al cărei perete de apă cristalină se frângea înspumat în adâncurile neştiute ale unei râpe din apropiere. Lângă el, învelit într-una dintre pelerinele pe care le luaseră acum câteva luni de la mamelucii cu care se luptaseră în Beer el Sifsaaf, Hugh dormea agitat, zvârcolindu-se în somn din pricina vreunui vis ce nu-i dădea pace.

În timpul lungii călătorii pe care o făcuseră împreună după naufragiul galerei, Martin ajunsese să-l îndrăgească pe bătrânul marinar. Cu excepţia lui Aimard de Villiers, nu mai întâlnise pe nimeni la fel de hotărât şi devotat, admirând stoicismul cu care Hugh îşi accepta soarta şi înţelepciunea cu care trecuse peste fiece obstacol întâlnit în drum. Fuseseră nevoiţi să lupte cu diverşi duşmani sau tâlhari, şi Hugh se alesese în repetate rânduri cu răni destul de grave sau căzuse de pe cal, însă

străbătuse kilometru după kilometru fără să se plângă nici măcar o dată.

Cel puţin până acum câteva zile. Iarna grea îi prinsese din urmă, îngreunându-le înaintarea şi aşa destul de înceată, căci acum trebuia să înfrunte pe deasupra şi frigul şi drumurile îngheţate şi aproape impracticabile. Rafalele reci şi tăioase ce băteau dinspre lanţul muntos care-i separa de regatul Franţei începeau să-şi facă efectul, căci bătrânul părea să se resimtă din ce în ce mai tare din cauza frigului pătrunzător.

În primele săptămâni după plecarea din Beer el Sifsaaf, Martin ţinuse grupul unit, astfel că o bună bucată de drum cei patru călătoriseră împreună. Tânărul cavaler considerase că aşa era cel mai înţelept, măcar până părăseau teritoriile musulmane, unde primejdiile pândeau la fiecare pas şi deci aveau nevoie unul de celălalt. Odată scăpaţi din zona de pericol, hotărî că a sosit vremea să dea ascultare poveţelor lui Aimard şi să se împartă în două grupuri. Cu toţii ştiau prea bine că primejdia nu trecuse în totalitate şi că încă vor mai avea de-a face cel puţin cu tâlharii de la poalele Munţilor Stara Planina şi apoi cu mulţi alţii ca ei pe care-i vor întâlni cu siguranţă de-a lungul miilor de kilometri pe care-i mai aveau de parcurs până s-ajungă în siguranţă pe pământ veneţian.

Planul lui Martin era simplu. Odată formate grupurile, fiecare va urma o cale dinainte stabilită, la o distanţă de jumătate de zi unul faţă de celălalt. În felul acesta, cei dintâi îi puteau avertiza pe ceilalţi în caz de pericol, în timp ce, dacă primilor li se întâmpla ceva, cei din spate aveau să-i ajungă din urmă şi să le dea o mână de ajutor.

– Scrisorile sunt cele mai de preţ, să ţineţi minte! le spusese Martin. Să nu care cumva să le pierdem, căci

altfel am bătut atâta drum în van! Trebuie să le apărăm chiar cu preţul vieţii!

Cei trei îl ascultaseră cu atenţie, fără a obiecta.

Nu-şi închipuise că drumul va fi atât de anevoios. Întâlniseră în calea lor de toate, de la creste muntoase şi prăpăstii adânci până la râuri repezi şi păduri dese, aşa încât se văzuseră nevoiţi nu o dată să ocolească drumul ales şi s-o apuce pe căi lăturalnice. Se despărţiseră deja de câteva luni, el şi Hugh formând primul grup, şi-n tot acest timp nu-şi zăriseră tovarăşii de drum decât o singură dată, cu multe luni în urmă.

Erau într-o stare aşa de deplorabilă pentru că nu mai aveau cai, care fie muriseră în luptă, fie îi dăduseră de bunăvoie în schimbul hranei şi al altor lucruri trebuincioase, astfel încât de câteva săptămâni îşi continuaseră călătoria pe jos. De multe ori noaptea, stând întins lângă un foc stingher în mijlocul pustietăţii şi neputând închide ochii în ciuda oboselii extreme, Martin se gândea la ceilalţi doi, întrebându-se dac-or fi avut ceva mai mult noroc decât ei şi sperând să fi găsit o cale mai sigură şi mai lesnicioasă către Paris.

Oricum, asta n-avea cum să-i schimbe planurile, căci nimic nu l-ar fi putut determina să renunţe. Avea de gând să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, aşa cum îi promisese lui Aimard.

Îşi plimbă privirea peste silueta lui Hugh, adâncit în vise chinuitoare, întrebându-se cu amărăciune dacă bătrânul avea să reziste până la capăt. Probabil că nu, în starea în care era. Probabil că va ajunge la Paris de unul singur, mai ales că iarna de abia începea să-şi arate colţii, iar drumul devenea din ce în ce mai greu şi mai solicitant, pricinuindu-i lui Hugh accese de tuse mult mai dese şi extrem de îngrijorătoare. Chiar înainte să adoarmă, se plânsese de o febră violentă, iar tusea

insistentă îl făcuse să scuipe sânge pentru prima oară. Cu inima strânsă, Martin își dăduse seama că momentul în care va trebui să-l lase în urmă și să continue călătoria singur nu era foarte departe. Cu toate astea, nu-l putea abandona chiar așa, bolnav și neajutorat, la poalele munților ce aveau să fie în curând acoperiți de nămeți. Înainte de a-și vedea de drum, trebuia să-i găsească bătrânului un adăpost sigur.

Zăriseră în ziua precedentă un orășel dincolo de munți, în apropierea unei cariere de piatră pe lângă care trecuseră fără să zăbovească prea mult. Văzuseră în depărtare siluete grăbite lucrând de zor printre norii de praf și lespezile uriașe de marmură. Poate o să găsească pe cineva acolo care să-i poarte de grijă.

Hugh se trezi într-un târziu din somnul său agitat, privindu-l pe Martin cu ochi încă obosiți. Acesta îi împărtăși gândurile care-l frământau și din pricina cărora nu ațipise toată noaptea.

– Nu, nu! se împotrivi bătrânul căpitan. Nu trebuie să te abați din drum, trebuie să duci scrisoarea în Franța cu orice preț. Du-te tu înainte și eu te urmez în ritmul meu. Nu ne putem încrede în străini.

Aici avea dreptate. Oamenii din aceste ținuturi nu aveau o reputație prea bună și lumea se ferea în general să aibă de-a face cu ei, cu atât mai mult cu cât se știa că mai ales în părțile din nordul regiunii, unde se aflau ei acum, jaful și traficul ilegal de sclavi erau la ordinea zilei.

În ciuda protestelor bătrânului, Martin coborî pe stâncile ce mărgineau cascada. Un strat subțire de zăpadă se așternuse peste noapte, învăluind munții într-un imens veșmânt alburiu ce le dădea o alură fantomatică. Înaintând de-a lungul unei crevase înguste, se opri la un moment dat să-și mai tragă răsuflarea și

observă într-una dintre stânci niște fisuri ce semănau cu o cruce care aducea bine cu modelul pe care templierii îl aleseseră ca simbol al ordinului. Privirea îi rămase lipită de imaginea bizară pentru câteva momente, văzând în acel semn prevestirea unei minuni. Poate că până la urmă o să-i găsească prietenului său un loc liniștit în valea asta uitată de lume, unde să-și petreacă ultimele zile în pace.

Ajuns în oraș, Martin se duse și bătu la ușa vraciului, un bărbat trupeș ai cărui ochi mari lăcrimară în bătaia vântului tăios când veni să vadă cine-l caută. Cavalerul îi îndrugă o poveste pe care o inventase în timp ce cobora creasta abruptă, cum că el și tovarășul său rănit călătoreau spre Țara Sfântă.

– Avem nevoie de ajutorul dumitale, îl rugă el.

Bărbatul trecut de prima tinerețe îl cântări din priviri neîncrezător. Martin știa prea bine că aspectul nu-l prea ajută, căci arăta ca un cerșetor adunat de pe drumuri.

– De plătit, plătești? se interesă omul cu o voce răgușită.

– Bani nu avem cine știe ce, dar cred că putem plăti găzduirea și hrana pentru câteva zile.

– Prea bine atunci, zise vraciul cu o expresie ceva mai blândă. Nici dumneata n-arăți prea bine, observă el. Ai zice c-o să te prăbușești dintr-o clipă-ntr-alta. Hai înăuntru să îmbuci ceva și să te mai întremezi și explică-mi mie unde ți-ai lăsat prietenul; găsesc niște ajutoare și mă duc eu să-l aduc.

Liniștit de schimbarea bruscă de atitudine, Martin intră în camera joasă și primi încântat colțul de pâine și bucata de brânză pe care omul i le întinse. Avusese dreptate că era și el extenuat; încet-încet simțea cum prinde puteri înfulecând cu poftă merindele frugale și

apa proaspătă şi rece, care-i revigorară trupul slăbit. Cu gura plină şi fără să aştepte să înghită, îi arătă gazdei creasta muntoasă din depărtare, semn că acolo îşi lăsase tovarăşul, şi bărbatul se duse să strângă ajutoare, lăsându-l să-şi termine masa.

După ce goli tot ce era pe farfurie, îl năpădiră dintr-o dată îndoielile şi-şi simţi inima grea. Se duse la fereastra aburită şi o şterse cu dosul palmei, privind afară precaut. Îl zări pe vraci în josul străzii desfundate, discutând cu doi bărbaţi cărora le tot arăta ceva în spate, spre casă. Se trase din dreptul ferestrei, ca nu cumva cei trei să vadă că sunt urmăriţi, după care privi din nou ascuns după rama groasă. Vraciul plecase, însă cei doi bărbaţi se îndreptau către el.

Îşi simţi muşchii încordându-i-se instinctiv. N-avea de unde să ştie de ce veneau către casă, poate că vraciul uitase ceva sau vroiau chiar ei să ia niscai unelte depozitate în spate. Însă ceva îi spunea că e mai mult de atât şi atunci îl năpădiră cele mai negre temeri. Mai privi o dată pe fereastră şi de data asta văzu cu ochii lui cum unul dintre ei scoate un pumnal de sub haină.

Îngrozit, se trase din dreptul ferestrei şi-ncepu să caute prin încăpere ceva ce i-ar fi putut servi drept armă de apărare. Curând însă auzi ceva şoapte dincolo de uşa din spate, aşa că se îndreptă tiptil într-acolo şi îşi lipi urechea de uşă, ca să asculte ce vorbeau. Imediat zări clanţa ridicându-se uşor şi se făcu una cu peretele în momentul în care uşa se deschise.

Aşteptă până ce primul păşi şovăielnic înăuntru şi, când ajunse în dreptul lui, Martin tăbărî pe el, lovindu-l mai întâi peste mâini ca să scape pumnalul, după care îl smuci către el şi-l izbi puternic de perete. Lovi apoi iute uşa cu piciorul, trântind-o chiar în nasul celui de-al doilea atacator, tocmai când acesta era pe punctul de a

trece pragul. Se repezi pe urmă ca fulgerul la pumnalul de pe podea şi, cu el în mână, se năpusti peste bărbatul încă năucit, apucându-l de după gât şi implântându-i lama ascuţită între coaste.

O singură lovitură fu de ajuns ca să-l răpună, căci în momentul când trase cuţitul afară, trupul bărbatului îi alunecă moale din strânsoare. Se întoarse apoi şi-l văzu pe primul cum îşi vine în fire şi se adună de pe jos. Din doi paşi fu lângă el şi-l lovi iar, trimiţându-l pentru a doua oară la podea, după care îi înfipse pumnalul în spate, lăsându-l nemişcat.

Luă apoi repede un săculeţ în care adună tot ce găsi de-ale gurii, cu gândul la Hugh. Ieşind pe uşa din spate, ocoli oraşul înainte de a găsi cărarea ce ducea către creasta muntelui.

Nu trecu mult şi erau deja pe urmele lui, vreo patru sau poate chiar cinci oameni, după vocile ce răzbăteau prin negura pădurii.

Când ajunse în dreptul deschizăturii stâncoase unde făcuse scurtul popas în drumul către oraş, Martin se opri să-şi mai tragă răsuflarea, privind plin de speranţă crăpătura în formă de cruce. Văzduhul întunecat începuse deja să-şi scuture primii fulgi de nea, şi stând acolo în bătaia vântului, Martin îşi aduse aminte de îndemnul pe care chiar el li-l dăduse tovarăşilor săi cu multe luni în urmă: *Scrisoarea lui Aimard nu trebuie sub nicio formă pusă în pericol.* Studie atunci mai atent fisura din stânca masivă.

Era imposibil să uiţi un astfel de loc.

Scormoni pământul de la baza stâncii cu ajutorul pumnalului, dând la o parte câţiva bolovani şi pietre mai mari, după care îndesă scrisoarea învelită în piele, peste care aşeză pietrele cu grijă, bătătorindu-le bine cu călcâiul cizmei ca să nu se observe că au fost scoase din

pământ. Își reluă apoi ascensiunea, fără să încerce nici-un moment să se ascundă de urmăritori.

Aproape de cascadă, strigătele oamenilor aflați pe urmele sale erau acum mult estompate de vuietul puternic al apei în cădere liberă. Când ajunse, în sfârșit la locul unde poposiseră cu o zi înainte, nici urmă de Hugh. Privind înapoi îi văzu clar pe urmăritori nu foarte departe, ultimul din șirul celor cinci fiind vraciul în care-și pusese toată încrederea și care-l trădase.

Cu mâna pe sabia de la brâu, Martin își reluă urcușul către creasta abruptă, apropiindu-se din ce în ce mai mult de marginea prăpastiei în care cascada se prăbușea zgomotos. Hotărî că acolo e locul cel mai potrivit de unde să-și întâmpine dușmanii.

Bărbatul din fruntea grupului, care părea mai tânăr și mai în putere decât toți ceilalți, se distanțase de restul și înainta sprinten în fața lor, având drept armă o furcă pe care o ținea în mână. Îndreptând-o către Martin, se năpusti asupra acestuia, însă el se aplecă iute pe spate, ferindu-se din calea dinților ascuțiți și retezând în același timp coada furcii dintr-o singură lovitură a sabiei, de parc-ar fi fost o aschie uscată. Omul căzu pe brânci dezechilibrat și, până să se dezmeticească, Martin se aplecă peste el și-l săltă pe umeri, ridicându-se apoi anevoie în picioare și făcându-i vânt în abisul din spate, în adâncurile căruia se făcu una cu apele.

Încă îi mai răsuna în urechi vaietul prelung al tânărului, când alți doi atacatori îl ajunseră din urmă. Erau ceva mai în vârstă și mai obosiți decât primul, însă erau mai bine înarmați. Unul avea în mână o sabie pe care o tot vântura prin fața lui, sperând probabil să-l intimideze, însă pentru un cavaler cu experiența lui un astfel de adversar era floare la ureche. Pară lovitura fără prea mult efort, după care îi smulse arma dintre degete lovind-o și

ridicând-o în sus cu propria lui sabie, trimiţând-o învârtindu-se în hăul înspumat. Îi spintecă pe urmă omoplatul, mai-mai să-i taie braţul de tot. Îl văzu apoi pe cel de-al treilea pregătindu-se să se năpustească asupra lui şi se dădu la o parte în ultimul moment, având grijă totuşi să întindă discret un picior într-o parte, astfel încât omul se împiedică şi căzu în genunchi chiar pe marginea abruptă. Martin îşi apăsă sabia peste ceafa bărbatului, făcându-l să-şi plece capul la pământ, după care o întoarse cu tăişul în jos şi cu precizia unui călău îi spintecă spinarea de la şale şi până la ceafă.

Privind către cărarea ce ducea spre cetate, îl zări pe vraci, care părea că dă bir cu fugiţii, făcând cale-ntoarsă. În secunda imediat următoare simţi însă o durere agonizantă în spate şi, întorcându-se să vadă ce se întâmplă, îl văzu pe cel de-al doilea atacator, care reuşise cumva să se ridice în picioare şi să-l atace cu furca lăsată de tovarăşul său mai tânăr, din ai cărei dinţi se prelingeau acum picături negre de sânge. Martin făcu câţiva paşi înainte, clătinându-se şi gemând involuntar din pricina durerii cumplite. Cu ultimele forţe se aruncă peste el, retezându-i gâtlejul dintr-o singură rotire a sabiei, după care rămase nemişcat, cuprins de o oboseală fără margini. Dar nu trecu mult şi peste torentul vijelios al apelor auzi un alt zgomot ce-l făcu să se întoarcă, simţind cum i se taie respiraţia de durere din cauza mişcării bruşte. Era cel de-al patrulea urmăritor, care venea hotărât către el cu o sabie veche şi ruginită în mână. Martin parcă încremenise, dar până s-ajungă bărbatul lângă el, Hugh îşi făcu apariţia pe neaşteptate dintr-un desiş din apropiere, distrăgându-i atenţia. Atacatorul se întoarse către bătrân, apucând sabia cu ambele mâini şi spintecându-i pieptul cu forţă.

Aproape instantaneu îi dădu sângele pe gură, însă Hugh reuşi să rămână totuşi în picioare, apropiindu-se de adversarul său şi înfigându-se astfel mai tare în sabie, încleştându-şi braţele pe umerii atacatorului. Deşi deja în agonie, Hugh nu slăbi strânsoarea, înaintând încet, cu paşi mărunţi, dar siguri, către prăpastia întunecoasă până la care nu mai erau decât vreo trei metri. Bărbatul încerca disperat să se elibereze, însă în zadar. Degetele lui Hugh păreau să i se fi implântat în fibra tare a muşchilor. Ajunseră în cele din urmă pe marginea prăpastiei şi bărbatul începu să urle, înţelegând cu groază ce avea să i se întâmple.

Dezmorţit de episodul tulburător ce se desfăşura dinaintea ochilor săi, Martin îşi îndreptă privirea către Hugh, uitându-se cum stă neclintit pe marginea abruptă, cu victima neajutorată zbătându-se în strânsoarea-i fermă. Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă şi i se păru că întrezăreşte un zâmbet vag în colţul gurii bătrânului marinar, care îl salută pentru ultima dată cu o mişcare discretă a capului, după care se aruncă în gol cu atacatorul după el. Aşa-şi începu drumul către eternitate vajnicul căpitan al *Templului Şoimului*.

Privind scena şocantă, Martin simţi o lovitură violentă în creştet, şi tot stomacul păru că i se ridică în gât. Pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, zări ca prin ceaţă silueta masivă a vraciului aplecată peste el, cu un bolovan în mână.

– Aşa un bărbat puternic ca tine o să-mi aducă un profit frumuşel la carieră, şi acum nu mai trebuie să împart banii cu nimeni, din moment ce i-ai căsăpit pe toţi, zise el mulţumit. Ah, şi poate vrei să afli că unii dintre cei cărora le-ai făcut de petrecanie sunt rude cu supraveghetorii de la carieră.

Terminând ce avea de zis, vraciul ridică mâna în care ţinea bolovanul şi Martin închise ochii resemnat, ştiind că de data asta nu se va mai putea feri de lovitura pe care o aştepta şi care avea să-l ducă în sclavie, zădărnicindu-i orice speranţă de a recupera scrisoarea şi de a-şi relua drumul către Paris. Zăcând neputincios pe stratul subţire de zăpadă proaspătă, în minte îi reveni chipul lui Aimard şi apoi cel al lui William de Beaujeu, care însă se stinseră odată cu întunericul ce puse stăpânire pe el în momentul în care bolovanul îl izbi.

80

Bubuitul asurzitor al tunetului o trezi pe Tess brusc din somnul agitat în care căzuse nu de mult timp. Tresări încercând să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde se află. Simţea picăturile grele de ploaie udându-i creştetul şi ceafa şi o dureau toţi muşchii până la ultima fibră, de parc-ar fi fost călcată de un elefant. Pe măsură ce-şi revenea încetul cu încetul, auzea din ce în ce mai distinct şuieratul vântului şi vuietul furios al valurilor de jur-împrejur, descumpănind-o. Tot ce-şi mai amintea era zidul compact de apă care se pregătea să-i îngroape. O apucă dintr-o dată o groază extremă la gândul că s-ar putea să fie tot în larg, în voia furtunii, la cheremul valurilor. Cu toate astea, ceva era diferit. Avea senzaţia distinctă că nu mai e în acelaşi loc, şi abia mai târziu îşi dădu seama de ce: pluta nu se mai mişca. Ajunseseră pe pământ.

Aproape instantaneu groaza fu înlocuită de o uşurare fără margini. Încercă să deschidă ochii, însă o înţepau îngrozitor, aşa că se hotărî s-o ia treptat. Peisajul înconjurător era învăluit în mister, căci încă nu putea să distingă prea bine împrejurimile, ale căror forme erau

confuze şi deocamdată nedefinite. Când îşi dădu seama că avea în faţă ceva care-i bloca vederea, o cuprinse o uşoară panică, dar aceasta însă se risipi la fel de repede precum apăruse. Cu mâini tremurânde, îşi dădu la o parte şuviţele de păr ud lipite de faţă şi-şi pipăi pleoapele cu degetele. Erau umflate, la fel ca buzele. Încercă să înghită, dar nu reuşi. Parcă avea un ghemotoc de spini înţepenit în gât. Avea nevoie de apă, de apă dulce.

Încetul cu încetul, imaginile neclare din jur începură să capete contur. Cerul era încă întunecat şi cenuşiu, însă Tess simţi razele soarelui încălzindu-i ceafa şi, ascultând cu atenţie, auzi vuietul valurilor ce se spărgeau de ţărm undeva nu departe în spatele ei. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar braţul drept îi era imobilizat de ceva ce nu vroia să se clintească. Trase de el cu putere, însă simţi o durere cumplită ce-i cuprinse în mai puţin de o secundă întreg trupul. Pipăindu-şi încheietura cu mâna cealaltă, constată că frânghia cu care era legat braţul îi pătrunsese în carne, făcându-i nişte răni adânci. Se întinse la loc, amintindu-şi cum se legase de Reilly şi apoi de plută cu frânghia agăţată de ea.

Reilly! Unde era?

Dându-şi seama că e singură pe scândura scorojită, o cuprinse iar panica. După câteva momente se ridică din nou, încercând să-şi desfacă braţul din strânsoarea frânghiei şi-n cele din urmă reuşi s-o lărgească şi să-şi tragă mâna afară. Mai întâi în genunchi şi apoi cu chiu, cu vai în picioare, Tess începu să scruteze împrejurimile – atât cât îi permiteau ochii umflaţi. Cât vedea cu ochii nu era decât nisip, o plajă interminabilă ce se întindea într-o parte şi-n alta, mărginită de câte o fâşie stâncoasă la ambele capete. Făcu câţiva paşi prin deşertul dezolant cu ochii pe jumătate închişi, sperând să vadă ceva sau pe cineva, însă nu zări nimic. Ar fi vrut

să-l strige, dar nu ieşea niciun sunet din gâtleju-i uscat. O cuprinse apoi o senzaţie subită de greaţă şi ameţeală şi, după alţi câţiva paşi clătinaţi şi împleticiţi, căzu iar în genunchi, simţind cum puţina energie ce-i mai rămăsese i se scurge încet din corp. Îi venea să plângă, însă până şi lacrimile îi secaseră.

Nemaigăsind puterea să se ridice, căzu cu faţa în nisipul umed, inconştientă.

Când se trezi în cele din urmă, totul părea schimbat în jur. În primul rând era o linişte apăsătoare, fără vuietul constant al valurilor izbindu-se de ţărm. Deşi auzea răpăitul ploii undeva în depărtare şi oarecum înfundat, totul în jurul ei era cufundat într-o tăcere binecuvântată. Mai mult, părea că e întinsă pe un pat adevărat, căci nu mai simţea nici răceala moale a nisipului, nici scândura dură a plutei de lemn.

Înghiţi şi simţi imediat o ameliorare însemnată în gât. Privind de jur-împrejur avu şi explicaţia: deasupra ei se afla o pungă de perfuzie agăţată de o bară de metal lângă pat şi cateterul lipit cu un plasture de braţ. Încăperea era mică şi modest mobilată. Lângă pat erau un scaun simplu de lemn şi o noptieră joasă pe care, deasupra unei feţe de masă de dantelă albă şi uşor roasă pe margini, se aflau o carafă de apă şi un pahar. Pe pereţii daţi cu var alb nu era decât o cruce de lemn, la căpătâiul patului.

Tess încercă să se ridice, însă capul îi vâjâia cumplit şi era încă ameţită. Patul scârţâi sub greutatea ei, zgomotul răzbătând probabil până dincolo de pereţii camerei. Curând auzi paşi grăbiţi şi frânturi de conversaţie, urmate de vocea alarmată a unei femei care intră în cameră, zâmbindu-i cald în timp ce o studia îngrijorată. Era solidă, cu tenul măsliniu şi păr castaniu şi

creţ prins la spate sub o eşarfă albă, şi să fi tot avut vreo patruzeci de ani. Avea o privire în care se citeau bunătate şi căldură.

– *Doxa to Theo. Pos esthaneste?*

Înainte ca Tess să apuce să răspundă, un bărbat intră grăbit în cameră, privind-o încântat. Avea ochelari cu rame subţiri, tenul arămiu şi părul lins şi dat pe spate în şuviţe ce străluceau ca emailul. Băigui şi el câteva cuvinte neînţelese în aceeaşi limbă, adresându-se mai întâi femeii şi apoi întorcându-se către Tess tot un zâmbet, întrebând-o ceva ce ea evident nu înţelese.

– Îmi pare rău..., murmură ea încurcată, cu o voce tremurândă. Tuşi apoi ca să-şi dreagă vocea. Nu înţeleg...

Bărbatul păru extrem de mirat, şi-i aruncă femeii o privire încurcată înainte de a se întoarce iar către Tess.

– Îmi cer scuze... Am crezut că eşti... Eşti americancă? o întrebă el încă nedumerit într-o engleză nuanţată de un puternic accent străin, întinzându-i un pahar cu apă.

– Da, răspunse Tess sorbind cu nesaţ apa rece.

– Ce ţi s-a întâmplat?

Tess îşi căută cuvintele, neştiind de unde să înceapă.

– Eram într-o barcă, ne-a prins furtuna, şi...

În mintea ei era o învălmăşeală de amintiri şi frânturi de imagini învăluite într-o ceaţă groasă. O sumedenie de întrebări îi năvăliră pe buze:

– Dar unde sunt? Cum am ajuns aici?

Bărbatul se apropie de pat şi-i puse mâna pe frunte.

– Numele meu e Costa Mavromaras, îi zise el. Sunt doctor, iar ea e soţia mea, Eleni. Ai fost găsită de nişte pescari pe plaja de la Marathounda şi ei te-au adus aici, la noi.

Numele lor, precum şi accentul cu care vorbeau engleza o puseră pe gânduri.

– *Aici* însemnând... unde exact?

– La noi acasă, zise Mavromaras zâmbind. În Yialos.

Probabil că Tess părea încurcată de răspunsul primit, căci doctorul se încruntă la rându-i, imitându-i reacţia.

– Yialos, în Symi, îi explică el răbdător, după care făcu o scurtă pauză, dându-i răgaz să asimileze informaţia. Tu unde credeai că te afli?

Tess nu răspunse imediat, cu mintea confuză încă.

Symi? Ce Dumnezeu căuta pe o insulă grecească? Zeci de alte întrebări o asaltară toate deodată, ameţind-o şi mai tare. Ştia că Symi este una dintre insulele Arhipelagului Dodecanez, din apropierea coastei Turciei, însă ar fi vrut să ştie unde se află exact ca să poată înţelege cum ajunsese aici. Vroia să ştie şi ce zi e, cât trecuse de la furtuna care-i venise de hac *Savaronei* şi mai cu seamă cât timp plutise în larg agăţată de scândura aia blestemată. Însă toate astea mai puteau aştepta deocamdată, căci altceva o preocupa mai mult.

– Mai era un bărbat cu mine pe plută, zise ea cu o voce pierită, în care se simţea totuşi tensiunea. Pescarii n-au mai găsit pe nimeni altcineva?...

Se opri brusc văzând umbra de îngrijorare subită de pe faţa doctorului şi-l privi cu inima strânsă cum se întoarce către soţia sa, cu o privire încurcată. O privi apoi din nou cu ochi trişti, dând din cap amărât. Tess simţi că leşină.

– Da, au mai găsit pe cineva, pe aceeaşi plajă. Mă tem însă că el nu şi-a revenit aşa de bine ca tine.

Tess se ridică în capul oaselor, dând cearşaful la o parte şi punându-şi picioarele pe podea.

– Vă rog, trebuie neapărat să-l văd.

O conduseră pe un coridor scurt către camera vecină, şi picioarele ei slăbite şi lipsite de vlagă i se tăiară

de la genunchi când îl văzu în sfârşit pe Reilly. Avea fruntea înfăşurată într-un bandaj mare, pe care din fericire nu se vedea nicio urmă de sânge, şi o vânătaie în jurul ochiului stâng se întindea în nuanţe vineţii-gălbui pe obraz; pleoapele îi erau umflate, astfel încât nu-şi putea ţine ochii deschişi. Buzele îi erau şi ele crăpate şi tumefiate, şi lângă pat Tess zări o perfuzie al cărui tub se pierdea în braţul bandajat şi el. Faţa îi era însă în mare parte acoperită de o mască legată la un aparat de respiraţie artificială a cărui pompă se ridica şi cobora ritmic. Tess îi observă imediat pielea, care avea o tentă albăstruie către vineţiu ce nu prevestea nimic bun.

Când Mavromaras o ajută să se aşeze într-un scaun de lângă pat, simţi cum o răscoleşte o durere surdă. Privi pe fereastră picăturile de ploaie care cădeau continuu. Doctorul îi spuse cum îi găsiseră pescarii când se duseseră să-şi verifice bărcile lăsate pe coasta de est a insulei. Îi luaseră de pe plajă şi-i aduseseră la el cât putuseră de repede, pe o vreme extrem de potrivnică, pe drumuri udate de ploaie până la clinica din oraş.

Asta se întâmplase acum două zile.

Starea ei fusese destul de bună încă de la început, căci răspunsese imediat la tratamentul administrat. Reuşiseră astfel să-i stabilizeze pulsul şi s-o ţină sub control. Deşi Tess nu-şi aducea aminte mai nimic, Mavromaras îi povesti că-n tot acest timp fusese când conştientă, când inconştientă. Cu totul alta era situaţia lui Reilly, care era într-o stare mult mai gravă. Pe lângă faptul că pierduse mult sânge, plămânii îi erau extrem de slăbiţi. Însă nu asta ar fi fost problema, ci traumatismul cranian. Mavromaras nu putea emite vreun prognostic deoarece pe insulă nu exista aparatură pentru radiografii. Oricum, era cert că traumatismul suferit

fusese extrem de serios, căci Reilly nu-şi recăpătase cunoştinţa de când îl aduseseră la clinică.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea simţind cum i se scurge sângele din obraji.

– Semnele vitale sunt stabile, tensiunea arterială e ceva mai bună, respiră destul de greu – dar cel puţin o face singur, fără ajutorul aparatelor. Pe ăsta l-am adus aici doar ca să-l ventilăm mai bine, să ne asigurăm că creierul lui e bine irigat cât timp e-n stare de inconştienţă. În rest...

– Vreţi să spuneţi că e-n comă? bâigui ea cu o voce pierită, încercând să nu se lasă pradă disperării.

– Da, îi confirmă scurt doctorul, privind-o serios.

– Dar aveţi aici tot ce trebuie ca să-l îngrijiţi? Adică, n-ar trebui totuşi să-l ducem la un spital?

– Mă tem că n-avem niciun spital aici. Symi e o insulă destul de mică. Cea mai apropiată e Rhodos, unde ar fi un spital. Am vorbit deja cu cei de acolo, însă din păcate elicopterul-ambulanţă a fost avariat acum trei zile, în timpul unei operaţiuni de salvare pe timp de furtună, şi acum e nefuncţional. Mi-au spus că aşteaptă nişte piese de schimb din Atena, ca să-l repare şi să-l repună în circuit. Oricum, şi dacă n-ar fi fost stricat, tot n-ar fi putut ajunge până aici pe vremea asta groaznică. Să sperăm că până mâine îşi mai revine, deşi... ca să fiu sincer, nu ştiu dacă-i o idee bună să-l mutăm. În plus, nu ştiu dacă acolo o să-i fie mai bine, căci nu prea au ce să-i facă altceva decât să-l conecteze la nişte aparate ceva mai sofisticate, atâta tot.

Tess simţi că se prăbuşeşte dintr-o dată în ceaţa ce părea să fi ieşit din mintea ei, răspândindu-se în încăpere şi devenind din ce în ce mai densă.

– Şi chiar nu se mai poate face nimic?

– Mă tem că nu, fiindcă e vorba de comă. Sigur, îi putem monitoriza tensiunea arterială sau oxigenarea

sângelui, însă e practic imposibil să – aici se opri pentru un scurt moment, căutând cuvântul potrivit – să *trezești* pe cineva din comă. Singurul lucru care ne-a mai rămas e să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Îi era frică să întrebe, însă o făcu în cele din urmă, anticipând un răspuns nu foarte încurajator.

– Cât? Cât e de așteptat?

Mavromaras își desfăcu brațele și ridică ușor din umeri, într-un gest de o sinceritate dezarmantă.

– Ar putea dura ore, dar la fel de bine zile sau chiar luni. N-avem cum să știm...

Tess dădu din cap abătută, fără să mai zică nimic, mulțumindu-i doctorului în gând pentru că nu dăduse glas oribilului gând care ei i se insinuase în minte încă din prima clipă când trecuse pragul salonului.

81

Tot restul zilei, Tess făcu naveta între salonul ei şi al lui Reilly, unde de fiecare dată dădea peste Eleni care veghea tăcută la căpătâiul lui. Tot de atâtea ori femeia o luă cu binişorul şi o conduse înapoi în patul din salonul alăturat, asigurând-o în engleza ei stricată că totul va fi bine şi că va avea grijă de Reilly.

Povestea pe care le-o spusese doctorului şi soţiei acestuia despre evenimentele care-i aduseseră pe insulă nu era tocmai adevărată, omiţând să precizeze de ce se aflau în larg sau faptul că vasul Pazei de Coastă turce deschisese focul asupra lor. Avu grijă să sublinieze că nu fuseseră doar ei pe traulerul naufragiat, în cazul în care ar mai fi apărut şi alţi supravieţuitori. Mavromaras o informă însă sobru că, în afară de câteva rămăşiţe din carcasa distrusă aduse de apă la ţărm, nu auzise să mai fi fost găsit altcineva.

Dădu apoi telefon în Arizona, vorbind mai întâi cu mătuşa ei şi apoi cu Eileen şi Kim, care erau îngrijorate că nu mai dăduse niciun semn de viaţă de câteva zile. Când le spuse că se află pe o mică insulă grecească, tăcerea de la celălalt capăt al firului îi confirmă că le luase

cu totul pe nepregătite. Se feri să menţioneze numele insulei, deşi după ce închise se întrebă de ce o făcuse şi tot ea îşi dădu pe urmă şi răspunsul: încă nu era pregătită să înfrunte lumea de afară, cu toate întrebările şi indiscreţiile ei. Deocamdată se simţea mulţumită că putuse lua legătura cu ele, ca să le mai liniştească şi să le asigure că e bine sănătoasă. De fapt le spusese că explorează o zonă extrem de interesantă din regiune, o adevărată şansă pentru viitorul carierei sale, şi că nu ştie exact cât va mai trebui să rămână, însă le promisese că o să le mai sune zilele următoare.

Pe seară, la casa doctorului îşi făcură apariţia două localnice, pe care soţia acestuia le conduse în camera în care se odihnea Tess. Deşi vorbeau engleza foarte prost, înţelese în cele din urmă că erau nevestele pescarilor care o găsiseră pe plajă şi că veniseră să-i aducă nişte haine: o pereche de pantaloni subţiri de bumbac, o cămaşă de noapte, vreo două bluze albe şi o jachetă groasă tot de bumbac pe care Tess o şi îmbrăcă, cuibărindu-se mulţumită în materialul moale. Îi mai aduseseră şi un vas mare de lut plin cu *giouvetsi* aburind care, după cum îi explică Eleni, era o mâncare tradiţională cu carne de miel şi orez, un fel de tocană. Tess le mulţumi şi gustă curioasă, surprinzându-se pe sine când goli pe nerăsuflate o farfurie cu vârf, înfulecând cu o poftă nestăpânită.

Mai târziu făcu o baie care avu darul s-o învioreze şi să-i mai dezmorţească trupul istovit, după care Mavromaras veni şi-i schimbă bandajul de la rana de pe braţ, ale cărei urme adânci şi vineţii păreau încrustate pe veci în carne. Apoi, ignorând rugăminţile insistente ale gazdei, îşi petrecu restul serii alături de Reilly, stând pe marginea patului şi privindu-l tăcută, fără să-i poată spune toate acele vorbe frumoase de încurajare pe care

unii oameni le şoptesc celor dragi aflaţi inconştienţi pe patul de spital. Nu era convinsă dacă aveau să-l ajute, şi în orice caz, chiar dac-ar fi putut s-o audă, vocea ei nu era probabil cel mai nimerit stimul care să-l scoată din amorţeală, având în vedere toate cele întâmplate între ei în ultimul timp. Deşi avea atâtea să-i spună, ar fi preferat s-o facă atunci când el va putea să-i răspundă, fie de bine, fie de rău. Nu vroia să-l asedieze cu confesiunile şi mărturisirile ei, mai ales acum când tot ce putea face el era doar să asculte, sau în cel mai rău caz să n-o audă.

La miezul nopţii o cuprinse o toropeală aproape paralizantă, ce-i învălui atât trupul, cât şi mintea, aşa că se duse la ea în cameră şi se trânti pe pat, adormind în mai puţin de câteva secunde cu capul afundat între perne.

A doua zi dimineaţă se trezi devreme, simţindu-se îndeajuns de întremată ca să se aventureze afară şi să facă puţină mişcare. Vântul încă sufla cu putere, dar ploaia se oprise, şi Tess îşi spuse că o scurtă plimbare are să-i facă bine.

După ce se îmbrăcă, intră puţin la Reilly să vadă ce face. Eleni era acolo, ca de obicei, masându-i piciorul. Nu trecu mult şi apăru şi Mavromaras, care-l consultă în tăcere şi îi explică lui Tess că starea lui e stabilă, dar n-a apărut nicio schimbare între timp. Îi mai spuse şi că-n astfel de situaţii modificările sunt fie bruşte şi semnificative, fie deloc. Acum eşti în comă şi-n minutul următor te poţi trezi ca dintr-un somn adânc, fără niciun fel de semne anticipative ale recuperării.

Mavromaras îşi luă rămas-bun, spunându-i că trebuie să viziteze un alt pacient aflat în celălalt capăt al insulei şi că revine în vreo două ore. Tess profită de ocazie şi-l întrebă dacă nu poate să-l însoţească până la maşină.

– M-au sunat de dimineaţă cei de la serviciul aerian de ambulanţă din Rhodos, îi zise el când părăsiră clădirea. Au spus că vor putea veni mâine cel mai probabil, însă nu ştiu exact la ce oră.

Deşi Tess se arătase la început extrem de nerăbdătoare să-l ducă pe Sean într-un spital mai bine utilat, acum nu mai ştia dacă era bine să-l mute.

– M-am tot gândit la ce mi-aţi spus, zise ea. Credeţi c-ar fi înţelept să-l ducem acolo?

Faţa doctorului se lumină dintr-o dată într-un zâmbet blând.

– Sincer să fiu, tu trebuie să hotărăşti asta. Tot ce pot să-ţi spun este că spitalul e foarte bun, îl cunosc bine pe director şi cu siguranţă vor avea grijă de el cum se cuvine, de asta te asigur.

Probabil că nesiguranţa rămăsese întipărită pe faţa lui Tess, din moment ce doctorul se văzu nevoit să adauge:

– Dar nu trebuie neapărat să ne hotărâm imediat. Eu zic să aşteptăm până mâine dimineaţă să vedem cum se mai simte, şi abia atunci să hotărâm ce-i de făcut.

Traversară strada liniştită, ocolind bălţile formate în urma ploii şi ajungând în cele din urmă în dreptul unui Peugeot vechi şi ruginit, a cărui portieră Mavromaras o deschise fără s-o fi descuiat mai întâi, spre marea ei surprindere.

Privi de jur-împrejur, de-a lungul străzii înguste. Chiar şi pe o vreme sumbră şi întunecată, peisajul îţi lua respiraţia. Case îngrijite şi cochete, construite în stil neoclasic şi zugrăvite în culori vii, pastelate, se înşiruiau ordonate de o parte şi de cealaltă a străzii ce urmărea panta domoală a unui deal, coborând apoi unduitoare către micul port din apropiere. Majoritatea aveau frontonul în formă de triunghi şi acoperişuri de ţiglă roşie, alcătuind astfel o privelişte armonioasă ce nu putea

decât să bucure ochii privitorului. De la atâta ploaie, apa dădea pe-afară în canalizările de pe marginea drumului, scăldând sau pe alocuri chiar inundând treptele abrupte ce duceau către port. Deasupra, cerul vineţiu părea că se pregăteşte pentru o nouă repriză de precipitaţii.

– Asta da furtună, nu glumă! zise Tess mai mult pentru sine, cu ochii pierduţi în zare.

– Într-adevăr, încuviinţă doctorul clătinând din cap şi privind şi el norii cenuşii. A fost cea mai aprigă din câte am văzut noi pân-acum, şi asta o zic chiar şi cei mai bătrâni locuitori ai insulei... Foarte ciudat, mai ales în perioada asta a anului...

Tess se gândi atunci la furtuna care scufundase *Templul Şoimului* cu atâţia amar de ani în urmă, şi fără să-şi dea seama zise:

– Aşa a fost voia lui Dumnezeu.

Mavromaras îi întoarse o privire curioasă, ridicând surprins din sprânceană.

– Da, poate. Dar dacă ţii să vezi o intervenţie divină în toată treaba asta, atunci ia-o mai degrabă ca pe un miracol.

– Cum adică un miracol?

– Aşa bine. Nu e oare un miracol că tu şi prietenul tău aţi fost aduşi de ape tocmai pe ţărmul insulei noastre? Marea e periculoasă şi plină de capricii, mai ales pe timp de furtună. Dacă valurile v-ar fi aruncat la doar câţiva kilometri înspre nord, aţi fi naufragiat pe coasta Turciei, unde e numai teren stâncos şi nici ţipenie de om prin apropiere. Toate oraşele sunt de cealaltă parte a peninsulei. La fel, dac-aţi fi fost împinşi mai către sud, aţi fi trecut exact pe lângă ţărmul nostru şi apele v-ar fi purtat în larg, către Marea Egee, şi apoi cine ştie...

Tăcu, dând din cap atotştiutor, privind-o calm şi lăsând-o pe ea să-i continue scenariul sumbru. După câteva

secunde ridică din umeri şi azvârli trusa medicală pe scaunul din dreapta şoferului.

– Trebuie să plec. Mă întorc după-amiază.

Tess n-ar fi vrut să-l lase să plece aşa de repede. Simpla lui prezenţă avea darul s-o liniştească.

– Doctore, începu ea, chiar nu pot face nimic să-l ajut? Absolut nimic?

– Ascultă-mă, prietenul dumitale se află pe mâini bune. Soţia mea este o asistentă desăvârşită şi chiar dacă clinica nu seamănă cu spitalele pe care le aveţi voi în America, te asigur că avem o experienţă bogată legată de tot felul de traumatisme. Oamenii se mai rănesc şi au tot soiul de accidente chiar şi pe o insulă aşa de mică, zise el încercând s-o mai încurajeze, fixând-o cu privirea-i blajină. Ai încercat să vorbeşti cu el?

Tess chiar nu se aşteptase la o astfel de întrebare.

– Să vorbesc cu el!?

– Da, poate că ar trebui să încerci. Vorbele tale ar putea să-l inspire, să-i dea voinţa de-a lupta. Îi vorbea pe un ton aproape părintesc, zâmbindu-i sincer şi privind-o cu blândeţe. Pesemne îţi închipui că aţi încăput pe mâinile unui doctoraş amărât de ţară..., glumi Mavromaras. Te asigur că nu-i deloc aşa. Mulţi doctori renumiţi sunt de aceeaşi părere. Faptul că e în comă nu înseamnă că nu aude, ci doar că nu poate răspunde... încă. Făcu o pauză, privind-o cu ochi plini de speranţă şi înţelegere. Vorbeşte-i, şi... roagă-te să fie bine.

– Mă tem că nu prea mă pricep la rugăciuni, zise ea oftând, privind în depărtare.

Doctorul însă n-o luă în serios.

– Tu deja te rogi, în felul tău, desigur, deşi poate nu-ţi dai seama încă, o încurajă el. Simpla ta dorinţă de a-l vedea revenindu-şi e în sine un fel de rugăciune. Plus

că şi alţii se roagă pentru el, nu eşti singura, adăugă medicul, arătându-i capela de peste drum.

Tess văzu câţiva localnici stând de vorbă în dreptul intrării, unii plecând şi alţii intrând.

– Majoritatea bărbaţilor care trăiesc pe insulă îşi câştigă existenţa din pescuit. Asta înseamnă că depind de nestatornicia apelor. În noaptea când a izbucnit furtuna patru pescari erau în larg, aşa că familiile lor s-au rugat lui Dumnezeu şi arhanghelului Mihail, patronul pribegilor pe mare, ca să se întoarcă acasă teferi şi nevătămaţi, şi rugăciunile le-au fost ascultate, căci s-au întors cu toţii la cei dragi. Acum ei înalţă o altă rugă, una de mulţumire. Şi se roagă totodată pentru prietenul dumitale.

– Toţi oamenii ăştia se roagă pentru el?

– Da, confirmă el cu o mişcare energică a capului. Cu toţii ne rugăm pentru Reilly.

– Dar nici măcar nu-l cunoaşteţi...

– Asta n-are nicio importanţă. Apele au vrut să-l aducă la noi şi e de datoria noastră să-l îngrijim până-şi revine, ca să-şi vadă mai departe de viaţa lui. Acum chiar trebuie să plec, încheie el grăbit, urcându-se la volan.

Îi mai aruncă un ultim zâmbet de despărţire, făcându-i cu mâna din spatele geamului, şi porni către port trecând iute prin bălţi, dispărând apoi după suişul domol al colinei.

Tess rămase nemişcată în mijlocul străzii, privind maşina care se îndepărta. Când în sfârşit o pierdu din vedere, se întoarse hotărâtă să intre în casă, dar se răzgândi brusc. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai fusese într-o biserică, sau cel puţin într-o capelă, cu excepţia ocaziilor când se dusese în interes de serviciu şi, bineînţeles, a celui mai recent episod, când Vance o

târâse în subsolul bisericii incendiate din Manhattan. Făcu câțiva pași de-a lungul străzii, pătrunzând în curtea pietruită și ajungând în cele din urmă în fața ușii pe care o deschise ușor, intrând.

Capela nu era foarte mare și era deja pe jumătate plină de credincioși care se rugau, stând smeriți în stranele tocite de atâția ani de folosință. Tess rămase lângă intrare, cercetând încăperea în tăcere. Decorul era extrem de simplu, iar pe pereții văruiți în alb se puteau vedea fresce datând din secolul al XVIII-lea, luminate de numeroasele lumânări aprinse. Făcu câțiva pași către naos, observând un alcov pe care erau așezate două icoane reprezentându-i pe Sfinții Mihail și Gavril, turnate în argint și ornate cu pietre prețioase. O cuprinse dintr-o dată o senzație ciudată, simțind cum o ia cu ameteală de la fumul lumânărilor și de la zumzetul șoptit și halucinant al vocilor rugându-se în surdină. Simți brusc nevoia să se descarce, să se roage chiar atunci și acolo, însă constatarea o surprinse și o stânjeni, așa că încercă să-și alunge gândul din minte, convinsă că e o ipocrizie din partea ei.

Tocmai se pregătea să se întoarcă spre ieșire, când le zări pe cele două femei care o vizitaseră cu o zi înainte ca să-i aducă mâncare și haine. Erau însoțite de doi bărbați, probabil soții lor. Femeile o văzură și ele și se ridicară grăbite din strană venindu-i în întâmpinare fără să-și ascundă bucuria de a o vedea acolo. Spuneau întruna aceleași cuvinte, repetându-le la nesfârșit: *Doxa to Theo. Doxa to Theo.* Deși habar n-avea ce înseamnă, Tess le zâmbi recunoscătoare, clătinând întruna din cap, emoționată de îngrijorarea lor sinceră și total dezinteresată. Se convinse apoi că cei doi erau bărbații lor, pescarii care-i salvaseră de furia furtunii. O salutară și ei cu căldură, plecându-și capetele respectuos. Una

dintre femei îi arătă apoi o nişă în partea din spate a capelei, unde pe un sfeşnic ardeau mai multe lumânări, unele abia aprinse, altele aproape consumate. Femeia îi spuse ceva ce nu înţelese, dar treptat îi deveni clar: împreună cu cealaltă, aprinsese lumânări pentru Reilly şi se rugau pentru însănătoşirea lui.

Tess le mulţumi din inimă şi privi în jur la localnicii aşezaţi în stranele lor, rugându-se în lumina difuză a lumânărilor. Mai zăbovi câteva minute, după care se întoarse în vârful picioarelor şi ieşi, îndreptându-se către casa doctorului.

Restul dimineţii şi-l petrecu la căpătâiul lui Reilly, încercând să urmeze sfatul lui Mavromaras şi să-i vorbească. La început i se păru mai greu şi cuvintele parcă i se poticneau pe buze, dar încetul cu încetul îşi dădu drumul, reuşind în cele din urmă să alunge orice urmă de jenă. Evită să vorbească despre evenimentele recente şi, deoarece nu ştia foarte multe despre el, se hotărî să se rezume la propriul ei trecut, povestindu-i tot felul de aventuri şi episoade petrecute pe teren, în timpul săpăturilor la care participase. Îi mai povesti şi despre Kim şi năzbâtiile pe care le făcea de obicei, în ordinea în care îi veneau în minte, fără să cenzureze absolut nimic.

Pe la prânz apăru şi Eleni, care o invită jos în bucătărie să mănânce ceva. Nici că putea nimeri mai bine, căci Tess se apropia de fundul sacului cu poveşti despre trecut şi trebuia să se aventureze către subiecte mai delicate, cum ar fi scurta şi tumultuoasa lor relaţie. Însă tot nu-i surâdea ideea de a-i vorbi despre lucruri importante atât timp cât era încă inconştient.

După ce terminară de mâncat, Mavromaras se întoarse şi el acasă şi Tess îi spuse că se mai gândise la

ideea de a-l muta pe Reilly la spitalul din Rhodos şi că până la urmă ajunsese la concluzia că e mai bine să-l lase aici, desigur în condiţiile în care doctorul şi soţia sa erau de acord să-i mai găzduiască măcar câteva zile. Amândoi se arătară încântaţi de decizia ei, asigurând-o că pot rămâne cât timp vor, cel puţin până ce starea lui Reilly va suferi o schimbare radicală, care-i va obliga să vadă ce-i de făcut mai departe.

Tess îşi petrecu restul după-amiezii până seara târziu în camera lui Reilly, după care a doua zi se trezi dis-de-dimineaţă şi stătu cu el până după ora prânzului, când coborî să mănânce şi simţi nevoia să ia o gură de aer. Constatând cu bucurie că furtuna se potolise, hotărî să se aventureze ceva mai departe.

Vântul se potolise considerabil, adiind acum uşor, aducând miresme marine dinspre port, şi în sfârşit încetase şi ploaia. În ciuda norilor cenuşii care încă mai împovărau cerul deasupra insulei, Tess îndrăgi oraşul imediat. Avea ceva simplu şi primitiv, nefiind atins de niciunul dintre stigmatele arhitecturii moderne. Puteai vedea trecutul în fiece piatră sau lespede de pe marginea drumului, sau cel puţin asta era impresia ei. Străzile strâmte şi totuşi atât de primitoare, presărate cu case cochete şi pitoreşti, o linişteau şi-i dădeau un calm interior de care cam dusese lipsă în ultima vreme, la fel ca şi de zâmbetele calde şi sincere ale oamenilor pe lângă care trecea pe stradă. Mavromaras îi povestise că insula trecuse prin vremuri grele imediat după cel de-al doilea război mondial, când majoritatea locuitorilor îşi părăsiseră casele şi plecaseră prin alte părţi din cauza bombardamentelor Aliaţilor şi ale Axei, care se luptaseră pentru supremaţia în zonă. Din fericire, soarta părea să-i surâdă de ceva ani încoace, de când nu doar atenienii,

ci și un număr crescând de străini se arătau din ce în ce mai interesați de farmecul insulei, cumpărând multe dintre vechile vile lăsate în paragină și renovându-le cu mult bun-gust, redându-le gloria de odinioară și înveselind peisajul.

Urcă treptele de piatră din Kali Strata, trecu de vechiul muzeu și ajunse în sfârșit la ruinele castelului construit de cavalerii ioaniți la începutul secolului al XV-lea pe locul unei fortificații mult mai vechi. În timpul războiului, castelul, folosit de naziști ca depozit de muniție, sărise în aer. Tess hoinări o vreme printre ruine, oprindu-se la un moment dat să citească inscripția de pe o placă pe care era gravat numele lui Filibert de Niallac, Marele Maestru francez al ioaniților. *Iar cavaleri!* își zise gândindu-se la templieri și la toate poveștile care circulau pe seama lor. *Oriunde te întorci, dai numai de cavaleri și de ordine cavalerești!* Privi apoi panorama minunată, cu colinele înverzite, drumurile șerpuitoare și portul dincolo de care se întindea suprafața albastră a mării, brăzdată de spuma albă a valurilor acum ceva mai răzlețe. Pe ici, pe colo se înălțau câteva mori de vânt pe care abia le distingeai printre copacii înfrunziți. Cercetând portul cu ochi leneși zări la un moment dat un vas stingher ce se depărta alene de pontonul cufundat în amorțeală. Plimbându-și din nou privirile de-a lungul întinderii nesfârșite de apă, o cuprinse dintr-o dată o neliniște inexplicabilă, pe care încercă să și-o alunge hotărând să se ducă pe plaja pe care îi găsiseră pescarii.

Se îndreptă spre piața principală, unde dădu peste un șofer care zicea că merge la mănăstirea din Panormitis, nu departe de satul învecinat, Marathounda. Îl rugă așadar s-o ia cu el și, la capătul unei scurte călătorii destul de zdruncinate, ajunseră la intrarea micii așezări rurale.

Păşi pe străduţa îngustă mărginită de o parte şi de alta de case asemănătoare în simplitatea lor, când îi întâlni pe cei doi pescari de la biserică. Amândoi se luminară brusc la faţă când o văzură, insistând să-i facă cinste cu o cafea la taverna satului, şi Tess acceptă cu mare plăcere.

Deşi discuţia era vizibil îngreunată de faptul că nu prea se înţelegeau între ei, Tess pricepu din gesturile lor că mai apăruseră ceva resturi din vasul scufundat. O conduseră apoi în subsolul tavernei, unde-i arătară toate bucăţile de lemn sau de fibră de sticlă pe care le găsiseră în golf. Văzându-le, o năpădiră dintr-o dată amintiri sumbre legate de furtună şi de traulerul avariat şi se întristă gândindu-se la toţi cei aflaţi la bordul *Savaronei*, care probabil pieriseră în furia valurilor şi zăceau acum pe fundul mării.

Le mulţumi şi apoi îşi continuă drumul, plimbându-se în voie de-a lungul plajei pustii, mângâiată de adierea dulce a brizei, ce aducea un miros proaspăt de mare învolburată în larg. Deasupra, câteva raze de soare încercau să străpungă şovăielnice norii suri şi grei după o lungă absenţă nedorită, însă tentativele lor erau parcă prea timide. Se plimbă absentă în susul şi-n josul plajei, urmând îndeaproape linia trasată de valurile ce scăldau ţărmul, afundându-şi picioarele desculţe în nisipul umed şi rece, a cărui atingere fină îi trezi imagini de groază din acea dimineaţă în care se trezise singură pe ţărm.

Se avântă până în capătul îndepărtat al plajei, de unde nu se mai vedea nici măcar golful spre care dădea micul sat de pescari. Merse până ajunse în dreptul unui pâlc de stânci negricioase pe care se sui sprintenă, aşezându-se pe micul platou din vârf, de unde privi marea în tăcere cu bărbia rezemată pe genunchi şi braţele încrucişate peste picioarele trase aproape de trup. Destul

de departe în larg zări o stâncă al cărei pisc ieşea din apă ca o suliţă albă, spălat din când în când de câte un val mai înalt. Părea ameninţătoare, un alt obstacol pe care ea şi Reilly reuşiseră să treacă. Auzi parcă pentru prima dată vaietul piţigăiat şi tânguitor al pescăruşilor, şi privind în zare văzu doi plonjând jucăuş către mal şi luându-se la întrecere pentru un peşte mort.

Brusc, îşi dădu seama că obrajii îi erau scăldaţi de lacrimile ce i se rostogoleau cu repeziciune spre bărbie. Plângea în tăcere, dar avea senzaţia că de fapt nu plânge cu adevărat, sau mai degrabă nu-şi dăduse seama când începuse să plângă, căci nu scosese nici măcar un suspin, însă lacrimile curgeau întruna, calde şi limpezi, de undeva dinlăuntrul fiinţei ei. După un timp încetară la fel de misterios şi de discret cum apăruseră, şi atunci îşi dădu seama că tremură din toate încheieturile, dar nu din cauză că i-ar fi fost frig. Era o senzaţie cu mult mai profundă, ca şi cum ceva tainic din interiorul ei îi provoca acele spasme necontrolate. Încercând să-şi vină în fire, se ridică în picioare şi coborî de pe platoul stâncos, reluându-şi plimbarea de-a curmezişul terenului pietros, până ce găsi o cărare îngustă paralelă cu linia ţărmului, pe care o apucă înfrigurată.

Trecu pe lângă alte trei astfel de fiorduri stâncoase, ajungând în dreptul celui de-al patrulea, ceva mai depărtat de celelalte şi cu golfuleţul deschizându-se spre malul sudic al insulei. Privi de jur-împrejur, căutând posibile căi de acces într-acolo, însă degeaba. Nu găsi nicio cărare care să coboare înspre plajă. Nu departe se ridica o dună destul de înaltă, al cărei nisip părea intact, dincolo de care se vedea un alt promontoriu ce culmina cu o creastă stâncoasă şi zimţată ca dinţii unei greble ştirbe.

Îşi aruncă încă o dată ochii peste plaja învăluită în lumina difuză a crepusculului, când privirea îi fu atrasă

de o formă ciudată şi neclară din depărtare. Se afla pe latura îndepărtată a golfului, chiar la marginea formaţiunii stâncoase. Tess îşi miji ochii, forţându-se din răsputeri să focalizeze imaginea mai bine, conştientă că pulsul i se accelerează dintr-o dată şi că respiră din ce în ce mai greu, simţindu-şi brusc gura uscată.

Nu se poate! îşi zise ea neîncrezătoare. *Nu, e pur şi simplu imposibil!*

În secunda următoare însă o luase deja la sănătoasa pe povârnişul colinei, fără să scape nicio clipă din ochi plaja paralelă cu cărarea îngustă, şi-n mai puţin de un minut era la doar câţiva metri distanţă de locul cu pricina, cu mintea şi trupul într-o stare de agitaţie de nedescris. Nu-i venea să creadă că aşa ceva se poate întâmpla.

Era capul de şoim, înfăşurat în corzile balizelor portocalii, pe jumătate dezumflate.

Părea intact.

82

Tess se apropie şi-l atinse, mai întâi cu degete şovăielnice, apoi cu palmele lipite de lemnul aspru, plimbându-le încoace şi-ncolo cu febrilitate, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Gândurile o purtară înapoi în timp, către ultimele zile ale cavalerilor templieri, către Aimard şi tovarăşii săi şi călătoria lor anevoioasă la bordul *Templului Şoimului*.

Încerca să-şi amintească cuvintele exacte ale lui Aimard, mintea fiindu-i asediată de tot felul de imagini confuze şi neclare. *Ce zicea el în scrisoare, mai precis?* Caseta fusese ascunsă într-o nişă scobită în gâtul şoimului. Orificiul fusese apoi acoperit cu smoală şi astupat apoi cu un lemn la culoare, fixat la rându-i cu un strat de smoală.

Se apropie de gâtul de lemn, studiindu-l cu atenţie. La prima vedere nu se vedea nimic deosebit. Plimbându-şi însă ochii perseverentă de-a lungul curburii, i se păru că observă la un moment dat nişte urme mai închise la culoare, ce puteau fi dârele de smoală de pe marginile scobiturii. Le pipăi cu vârful degetelor, simţind în sfârşit muchiile uşor mai ridicate ale capacului

de lemn, precum și țărușii cu care fusese îndesat în deschizătura strâmtă. Totul părea la locul lui, așa încât bănui că nu mai încercase nimeni să scoată caseta dinăuntru, fiind convinsă de asemenea că nici apa nu pătrunsese dincolo de crăpăturile umplute cu smoală. Misterioasa casetă rămăsese așadar intactă, chiar și după atâta amar de vreme.

Găsi prin apropiere două pietre destul de mari, pe care le folosi pe post de ciocan și daltă ca să străpungă scândura de deasupra nișei. Stratul de lemn de la suprafață cedă relativ ușor, însă restul umpluturii se dovedi extrem de tare. Renunță extenuată, căutând în jur ceva mai solid de care să se folosească, și-n curând dădu peste o bară de fier ruptă la unul din capete, a cărei ascuțime se dovedi extrem de folositoare ca să străpungă stratul de smoală întărită. Perfora lemnul la întâmplare, mai nerăbdătoare și mai agitată cu fiecare nouă lovitură, fără să se gândească nici măcar o clipă la toate acele precauții și ritualuri minuțioase pe care orice arheolog care se respectă le-ar fi luat înainte de a se apuca de treabă. Poate că așa ar fi făcut și ea cu câteva săptămâni în urmă, dar nu acum. Nu mai avea răbdare și miza era mult prea mare pentru astfel de formalități inutile. Reuși în cele din urmă să desprindă capacul într-o parte, vârând apoi bara pe dedesubt ca să-l ridice mai mult. Vedea deja marginea casetei, mică și cu incrustații complicate. Ștergându-și sudoarea de pe frunte, se opinti și trase încă o dată bara în sus, folosind-o apoi ca să îndepărteze stratul gros de smoală ce încastra caseta în nișa-i îngustă, reușind într-un final s-o elibereze. Aruncă bara și-și vârî mâinile în scobitură, apucând cutia cu degetele răsfirate și trăgând-o afară cu mare grijă.

O trecu brusc un val de căldură înăbușitoare, căci începea să retrăiască toate acele simptome atât de familiare

înaintea unei descoperiri încă nedezvăluite. Încerca să-şi controleze emoţia, dar îi era aproape imposibil, şi parcă era în transă. Nu-i venea nici acum să creadă că o găsise în sfârşit şi că o ţinea cu adevărat în mâini.

Se duse la adăpostul uneia dintre stâncile colţuroase din apropiere, unde putea s-o studieze în voie. Avea o închizătoare ciudată, prevăzută cu un cerc din fier forjat. Se folosi tot de una dintre pietrele de mai devreme ca să slăbească cârligul, pe care-l lovi până ce-l desprinse de marginea capacului, iar acesta se deschise fără să mai opună rezistenţă.

Cu grijă, Tess scoase obiectul din casetă. Era un pachet învelit într-un material moale ce părea a fi piele tăbăcită de animal şi care semăna bine cu cel în care Aimard înfăşurase astrolabul. Şi acesta avea şireturi de piele la unul dintre capete, care-l făceau să semene mai degrabă cu un săculeţ decât cu un pachet. Tess desfăcu înnăditura cu degete tremurânde, scoţând la iveală o carte, de fapt un codex cu coperţile din piele.

Nu-i trebui mai mult de o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama ce era.

Avea o familiaritate inexplicabilă, simplitatea lui ascunzând conţinutul de valoare inestimabilă. Deschise coperta de piele şi privi înscrisurile de pe prima filă de pergament. Nu toate literele erau vizibile în întregime, unele fiind şterse pe jumătate, altele abia observabile, însă se puteau citi fără prea mare efort. La prima vedere, codexul părea într-o stare destul de bună. Era convinsă că era prima persoană care-l vedea după atât timp, că ea, o străină, o oarecare, descoperise în sfârşit legendara comoară a nu mai puţin legendarilor cavaleri templieri, comoara pe care William de Beaujeu şi Aimard de Villiers o ascunseseră acum mai bine de şapte sute de ani.

Cu singura diferență că acum mitul devenise realitate. *Era adevărat. Era totul adevărat.*

Cu grijă, știind că ar fi trebuit să se afle într-un laborator specializat, sau cel puțin nu în aer liber, însă fără a putea rezista tentației, deschise codexul mai mult și ridică o filă. Recunoscu imediat tipul de cerneală folosit de obicei în acea perioadă, obținut dintr-un amestec de funingine de cărbune, rășină, drojdie de vin și cerneală de sepie. Scrisul era destul de greu de descifrat, însă izbuti să înțeleagă câteva cuvinte, destul ca să-și dea seama că erau în aramaică. O mai întâlnise și cu alte ocazii în trecut, în cercetările ei, astfel încât era relativ familiarizată cu limba, astfel încât s-o poată recunoaște.

Brusc, degetele îi înțepeniră pe manuscris.

Aramaică.

Limba vorbită de Iisus.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare, gata să-i spargă pieptul. Își plimbă iar privirea peste fila firavă ce-i tremura ușor în mână, recunoscând cuvinte răzlețe ici și colo.

Încetul cu încetul, aproape fără a-și da seama, începu să înțeleagă ce ținea în mâini. Și degetele cui atinseseră pergamentul înaintea ei; cine scrisese acele cuvinte.

Erau scrierile lui Iesua din Nazareth.

Scrierile omului pe care lumea întreagă îl cunoștea drept Iisus Hristos.

83

Tess vârî codexul înapoi în sacul de piele, după care o luă din loc de-a lungul plajei, ţinându-l strâns la piept cu amândouă mâinile, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l scape. Soarele era de mult la apus şi ultimele raze străluceau dincolo de pelicula groasă de nori cenuşii care nu vroiau nicicum să părăsească zările.

Hotărâse să nu mai ia şi caseta, aşa că o ascunsese bine după o stâncă masivă, ca să nu atragă atenţia plimbăreţilor ocazionali prin zonă. Avea să vină s-o ia mai târziu, la momentul potrivit. În mintea ei era o învălmăşeală de gânduri legate de implicaţiile descoperirii pe care tocmai o făcuse, căci ceea ce ţinea la piept nu era vreun fragment dintr-un vas vechi, nici vreo rămăşiţă din civilizaţia Troiei sau un obiect preţios din mormântul lui Tutankhamon. Cartea asta putea schimba destinul omenirii şi tocmai de aceea apariţia ei neaşteptată trebuia tratată cu maximă atenţie.

Zări în sfârşit pâlcul de case de la intrarea în Marathounda, îngrămădite una într-alta ca mărgelele pe un şirag. Îşi dădu jos hanoracul şi-l înfăşură în jurul săculeţului de piele, ţinându-l la fel de strâns. Ajungând

la tavernă, constată că pescarii plecaseră deja, însă din fericire mai era acolo un bărbat care o recunoscu şi care se arătă mai mult decât bucuros s-o ducă cu maşina la casa doctorului.

Mavromaras o salută călduros când Tess intră în sfârşit pe uşă.

– Pe unde ai fost? Te-am căutat peste tot şi n-am reuşit să dăm de tine, îi zise el zâmbindu-i amabil.

Înainte să inventeze ea o minciună cât de cât credibilă, doctorul o apucă de braţ, trăgând-o nerăbdător către dormitoare.

– Hai, grăbeşte-te! Cineva vrea să te vadă, adăugă el bucuros.

Când intră în cameră, Reilly o privea. Masca respiratorie dispăruse şi Tess întrezări urma unui zâmbet în colţul buzelor uscate şi crăpate. Eleni îi pusese la spate trei perne mari, aşa încât stătea oarecum ridicat, ceea ce-i îmbunătăţea considerabil imaginea generală. Privindu-l, Tess simţi că se rupe ceva în ea.

– Bună, îi spuse el cu o voce pierită.

– Bună şi ţie, îi răspunse ea uşurată, radiind de fericire. Se întoarse ca din întâmplare, încercând să nu atragă atenţia doctorului şi soţiei sale, şi aşeză hanoracul făcut sul pe un dulăpior de lângă pat. Apoi se apropie de Reilly şi-i mângâie uşor fruntea asudată. Îşi plimbă ochii pe faţa lui rănită şi-şi muşcă până la sânge buza când simţi că o podidesc lacrimile.

– Ce bine că ţi-ai revenit! reuşi să spună în cele din urmă.

– De acum încolo promite-mi că mă laşi pe mine să decid unde mergem în vacanţă! glumi el luminându-se la faţă.

Tess zâmbi şi o lacrimă i se scurse pe obraz.

– Promit, îi zise ea scurt, după care se întoarse către doctor şi soţia sa. Vă mulţumesc din suflet! Cei doi nu ziseră nimic, mulţumindu-se să-i zâmbească deschis şi să dea din cap la unison. Eu... de fapt amândoi vă datorăm viaţa, continuă Tess. Cum am putea să vă răsplătim?

– Ei, prostii! o dojeni Mavromaras. Noi, grecii, avem un proverb. *Den hriazete euharisto, kathikon mou.* Asta înseamnă că, atunci când faci ceea ce trebuie să faci, nu mai e nevoie de mulţumiri. O privi apoi pe Eleni, cu care se înţelese din priviri, aşa cum făceau întotdeauna. Acum noi o să vă lăsăm, zise el şoptit. Sunt sigur că aveţi multe să vă spuneţi.

Tess îi privi pregătindu-se să iasă, după care se repezi spre uşă cu un elan neaşteptat şi-l îmbrăţişă pe doctor, sărutându-l pe obraji. Roşind în ciuda tenului închis, Mavromaras zâmbi încurcat, ieşind apoi şi lăsându-i singuri.

Întorcându-se către Reilly, zări hanoracul împăturit pe dulapul din faţa patului, stând acolo ca o bombă gata să explodeze. Se simţea îngrozitor că trebuie să se ascundă atât de gazdele lor primitoare şi amabile, cât mai ales faţă de Reilly. Ar fi vrut să-i poată spună ce găsise, însă trebuia să aştepte momentul oportun.

Cu inima grea, se aşeză zâmbitoare lângă el, pe marginea patului.

Reilly avea impresia că zăcuse inconştient câteva săptămâni, nu zile. Muşchii abia începeau să i se dezmorţească şi-l chinuiau cu furnicăturile lor agasante, iar senzaţia de ameţeală nu-l slăbea deloc de când îşi revenise, ca şi cum şi-ar fi făcut sălaş permanent undeva în capul lui. Nici de văzut nu vedea prea bine, căci una dintre pleoape era încă tumefiată.

Nu-şi aducea aminte prea multe, cu excepţia faptului că-l împuşcase pe De Angelis şi apoi se aruncase în barca pneumatică, în căutarea lui Tess. Îl întrebase şi pe Mavromaras cum ajunseseră acolo, însă acesta nu-i putu spune prea multe, deoarece nici el nu ştia nimic, în afară de scurta poveste pe care Tess le-o spusese în grabă. Cu toate astea, simplul fapt că-şi revenise din comă şi că ea era acolo, lângă el, vie şi nevătămată, îl mulţumea pentru moment, şi se simţea uşurat.

Încercă să se ridice în capul oaselor, însă mişcarea îl făcu să geamă din pricina unei dureri acute ce-i străbătu faţa tumefiată, aşa că se lăsă înapoi pe pernele moi.

– Cum am ajuns aici ? o întrebă el.

Tess îi povesti tot ce-şi aducea aminte. Ca şi el, nu-şi putea aminti deloc anumite momente, de exemplu perioada dintre momentul în care valul uriaş îi lovise din plin şi până când se trezise pe plaja părăsită. Îi povesti şi despre lovitura care-i brăzdase fruntea şi cum legase apoi curelele vestelor de salvare între ele, ca să fie sigură că rămân împreună. Îi mai spuse şi despre aşa-zisa plută pe care se suise şi-l trăsese pe urmă şi pe el, legându-se apoi cu o frânghie de scândura salvatoare, aceeaşi care-i tăiase braţul până la carne. Aici se opri, ridicând mâneca bluzei şi arătându-i rana ce începea să se cicatrizeze. Veni apoi rândul ei să pună întrebări, şi primul lucru de care se interesă fu de ce vasul Pazei de Coastă trăsese în ei fără niciun avertisment. Reilly îi povesti tot ce se întâmplase după plecarea ei cu Vance în noaptea aceea, începând de la întâlnirea lui cu De Angelis în luminişul dintre munţi şi terminând cu păţaniile de la bordul vasului de patrulă.

– Îmi pare rău, zise ea spăşită, uşurată în acelaşi timp că el fusese primul care adusese vorba despre noaptea cu pricina şi fuga ei ruşinoasă. Nu ştiu ce m-a apucat atunci.

Îmi ieşisem din minţi, nu ştiu... Şi turnura pe care au luat-o apoi lucrurile... E numai vina mea, e...

Se opri, căci i se părea că nu există cuvinte potrivite care să exprime pe de-a-ntregul remuşcarea.

– Tess, e în ordine, o linişti el zâmbindu-i blajin. Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? Am scăpat amândoi cu viaţă şi asta-i tot ce contează, până la urmă.

Ea dădu din cap neconvinsă, privindu-l însă plină de recunoştinţă. Reilly îşi continuă apoi povestea, explicându-i că fusese mâna monseniorului încă de la început, că el îi omorâse pe cei trei călăreţi de la muzeu şi că tot el bombardase traulerul mânuind tunul de pe *Karadeniz* cu o mână de expert. Îi spuse apoi cum trăsese în el de la spate, în toiul furtunii, când De Angelis era pe puntea tunului şi se pregătea să lanseze o nouă ploaie de proiectile asupra *Savaronei*.

Şi apoi îi relată cele spuse de cardinalul Brugnone la Roma.

Tess se simţi profund îndurerată când Reilly îi povesti în amănunt cum decursese conversaţia cu Brugnone. Vorbele crude ale cardinalului îi confirmară autenticitatea manuscrisului pe care tocmai îl găsise şi valoarea sa extraordinară. Ceea ce o uimea totuşi era faptul că Reilly aflase adevărul de la un om al Bisericii, de la unul dintre cei mai importanţi prelaţi ai Cetăţii Sfinte, despre care ar fi crezut că n-ar accepta niciodată aşa ceva cu titlu de adevăr, n-ar fi recunoscut în ruptul capului faţă de un intrus. Revelaţia o puse şi mai mult pe jar şi simţea că toată acea exuberanţă amestecată cu uimire avea să dea pe-afară dintr-o clipă-ntr-alta. Încercă totuşi să se stăpânească, străduindu-se să pară şocată, punând întrebări fără să aştepte răspuns şi detestându-se din ce în ce mai mult cu fiece reacţie

falsă. Ar fi vrut să dea fuga şi să scoată codexul din haină, să i-l arate şi să împărtăşească cu el bucuria descoperirii, însă îşi înfrână pornirea.

În ochii şi pe faţa lui se puteau citi tristeţe şi dezamăgire, iar Tess înţelese că această minciună crudă din inima Bisericii i se fixase în suflet ca o rană vie. Era încă prea devreme ca să-i pună în faţă dovada fizică şi palpabilă a cuvintelor ce-l zguduiseră atât de tare. Avea nevoie de mai mult timp, şi Tess îşi dădu seama că de fapt habar n-are cât trebuie să treacă până ce astfel de răni se vindecă – dacă se vindecă vreodată. Se gândi atunci pentru prima dată că s-ar putea să nu fie niciodată momentul oportun. De altfel, nu numai el avea nevoie de-un răgaz, ci şi ea, ca să hotărască ce-i de făcut.

– Crezi c-o să poţi trece peste asta? îl întrebă ea.

Reilly privi pierdut în tavan câteva momente, după care se încruntă, încercând să găsească cuvintele potrivite.

– E foarte ciudat... Toate lucrurile care s-au întâmplat în ultima vreme, călătoria în Turcia, apoi la Vatican, furtuna... Parcă m-am pierdut într-un vis urât. Nu ştiu, poate că deocamdată sunt eu prea ameţit sau sub influenţa anestezicelor, însă sunt convins că la un moment dat o să ajung să accept adevărul, poate chiar să-l înfrunt. Acum însă mă simt atât de obosit şi sleit de puteri, încât nu-mi dau seama dacă durerea e fizică sau mai degrabă de altă natură.

Tess îi studie trăsăturile preocupate. Nu, nu era nicidecum momentul să-i spună despre manuscris. Poate mai încolo, sau poate niciodată...

– Vance şi De Angelis au primit ce au meritat, spuse ea surâzând, iar tu ai rămas în viaţă. Pentru asta merită să-ţi păstrezi credinţa, nu-i aşa?

– Poate că da, răspunse el deloc convingător, cu un zâmbet şters.

Reilly o privi şi, cu toate că era pe jumătate adormit, gândurile îl purtară către viitor. Nu se gândise niciodată foarte serios la asta, aşa că acum, surprinzându-se meditând la ce avea să fie, rămase întrucâtva derutat de propriile-i gânduri.

Pentru o clipă, se întrebă dacă mai voia să lucreze ca agent FBI. Îi plăcuse dintotdeauna ce face şi preţuia munca din cadrul Biroului, dar ceea ce aflase anchetând jaful de la muzeu depăşise orice închipuire, bulversându-l. Pentru prima dată, se simţea obosit şi sătul de stilul de viaţă pe care şi-l alesese, scârbit să tot scormonească la nesfârşit prin minţile bolnave şi rătăcite ale atâtor nenorociţi, să vadă numai mizeria, scursura şi răul din toţi şi din toate. Începu să se gândească din ce în ce mai serios dacă nu cumva schimbarea carierei l-ar ajuta să-şi recapete încrederea în viaţă şi în oameni, în general.

Îşi simţea pleoapele tot mai grele, ca de plumb, şi renunţă la un moment dat să mai lupte să le ţină deschise.

– Iartă-mă, Tess, îi şopti el. O lăsăm pe mai târziu, bine?

Tess îl privi cum se cufundă într-un somn adânc, simţindu-se şi ea brusc obosită. Îşi rezemă capul de pernele moi şi-n minte îi veni replica lui referitoare la alegerea locului de vacanţă. Zâmbi amuzată, clătinând uşor din cap. Era incorigibil, chiar şi aşa, slăbit. Gândul la vacanţă o făcu să viseze nostalgică, şi ştia deja unde s-ar fi dus, dac-ar fi avut ocazia: în Arizona. Hotărî că, îndată ce-şi vor termina treaba pe insulă, se va duce direct acolo, la mătuşa ei şi la Kim. Nici prin gând nu-i trecea să se oprească pe la birou. Va face o escală scurtă la New York, după care se va duce să-şi vadă fiica fără niciun alt popas, iar dacă

Guiragossian sau altcineva de la institut îndrăznea să spună ceva, atunci la naiba cu toţi.

Se consolă cu gândul că un arheolog îşi putea găsi cu uşurinţă de lucru şi prin statele din sud-vestul Americii, amintindu-şi că la Phoenix exista un muzeu de arheologie de prima mână. Îl privi apoi pe Reilly. Născut şi crescut la Chicago, stabilit ulterior în New York, evident genul de om obişnuit să fie mereu în mijlocul evenimentelor. Se întreba dacă el ar fi în stare să renunţe la tot şi să aleagă o viaţă simplă, departe de tumultul marilor oraşe. Acest lucru devenise dintr-o dată extrem de important pentru ea, poate mai important decât orice altceva. Vroia să ştie în ce măsură era şi el dispus să renunţe, măcar pentru un timp, la toată nebunia citadină.

Se ridică şi se duse pe balcon, privind cerul înstelat, care-i aminti de noaptea petrecută împreună sub cerul liber în inima pădurii, în drumul lor către lac. Insula era liniştită şi-n timpul zilei, însă noaptea se cufunda într-o tăcere pe care aproape c-o simţeai fizic strângându-se în jurul tău. Mai poţi găsi asemenea nopţi în Arizona, însă cu siguranţă nu în New York. Gândurile o purtară iar către Reilly şi se întrebă ce ar face sau ce ar zice el dacă ar pleca definitiv de la Institutul Manoukian şi s-ar muta în Arizona. Poate că-l va întreba la un moment dat.

Îşi coborî privirile înspre marea ce licărea în lumina stelelor, făcând diferitre scenarii în legătură cu codexul. Reprezenta cu siguranţă una dintre cele mai însemnate descoperiri arheologice şi religioase din toate timpurile, dacă nu cumva cea mai importantă, având în vedere consecinţele pe care le va avea asupra întregii omeniri. În condiţiile în care ea ar fi făcut cunoscută descoperirea, existau şanse foarte mari ca numele de Chaykin să devină unul de renume mondial în breaslă,

devansându-l chiar şi pe cel al englezului care descoperise mormântului lui Tutankhamon în faimoasa Vale a Regilor, acum mai bine de optzeci de ani. Dar care va fi oare efectul asupra celorlalţi?

Simţea nevoia să vorbească cu cineva despre asta.

Trebuia neapărat să vorbească cu Reilly despre asta.

Nu-i plăcea deloc, însă ştia că nu are încotro şi că la un moment dat tot va trebui s-o facă. Dar deocamdată o să-l lase în pace, cufundat în somnul lui adânc, şi poate că mâine se va simţi mai bine. Se gândi să-i urmeze exemplul şi să se ducă şi ea la culcare, dar se răzgândi şi se cuibări lângă el, închizând ochii şi alunecând pe tărâmul viselor mai repede decât ar fi crezut.

84

Următoarele zile trecură ca prin ceaţă. Tess îşi petrecea dimineţile cu Reilly, făcându-şi aproape o regulă din lungile plimbări dinainte de prânz, care-i stârneau pofta de mâncare. Ieşea apoi iar după-amiaza târziu, mergând de obicei până la ruinele castelului ioanit din oraşul vechi, de unde privea soarele topindu-se încetişor în licărirea aprinsă a Mării Egee. Pentru ea, era momentul favorit al zilei. Stătea singură, meditând netulburată în adierea vântului molcom ce aducea miresme de salvie şi muşeţel de pe colinele învecinate. Se simţea într-un fel eliberată şi în armonie cu ea însăşi ori de câte ori privea peisajul idilic, care o făcea să uite chiar şi numai pentru o oră sau două de săculeţul de piele din camera ei, din cauza căruia nu-şi mai găsea liniştea.

Întâlnise mulţi oameni în timpul acestor plimbări solitare şi cu toţii îi zâmbeau prietenos şi amabil, niciodată prea grăbiţi ca să nu se oprească şi să schimbe câteva vorbe cu ea în drumul lor. Aşa se face că, după doar trei zile, Tess explorase deja aproape toate străzile oraşului şi colinele către cetatea veche, ba se aventurase

chiar şi mai departe, cercetând colţurile ascunse şi mai puţin umblate ale insulei, acompaniată doar de glasul câte unui măgar sau de sunetul cristalin al tălăngilor de la gâtul caprelor care păşteau pe pajiştile înverzite. Tot hoinărind fără scop ajunsese chiar şi pe mica insulă San Emilianos, unde rătăci o bună bucată de timp printre icoanele vechii biserici cu pereţi văruiţi, şi apoi pe plaja de pietriş, de unde privi iar aricii-de-mare de pe pietrele subacvatice.

Vizitase şi Mănăstirea Panormitis, unde, spre surprinderea ei, întâlnise trei oameni de afaceri veniţi din Atena, toţi cam pe la patruzeci şi ceva de ani, cazaţi chiar acolo, în modestele camere de oaspeţi ale lăcaşului, care-i povestiseră că au venit la Panormitis pentru câteva zile de odihnă şi meditaţie, dar şi pentru „reînnoire", un termen care pe Tess o intrigă întrucâtva. De fapt, era practic imposibil să scapi de prezenţa Bisericii atât timp cât erai pe insulă, şi nu neapărat a unei anume biserici, ci a elementului religios în general. Chiar şi-n cel mai mic cătun, biserica reprezenta punctul focal al comunităţii şi, ca orice altă insulă grecească, Symi nu făcea excepţie de la regulă, având zeci de bisericuţe şi capele răsfirate aproape pe fiecare vârf de deal. Oriunde te aflai, oriunde-ţi întorceai privirea, dădeai inevitabil de ceva care să-ţi amintească de credinţă şi de cele sfinte, şi cu toate astea Tess nu se simţea deloc urmărită în vreun fel de această spiritualitate difuză, dar omniprezentă. Dimpotrivă chiar, considera că se încadrează perfect în viaţa cotidiană a insulei şi a locuitorilor săi, care tocmai datorită acestui magnet invizibil păreau mult mai apropiaţi şi mai deschişi unii faţă de alţii, ducându-şi zilele în linişte şi pace, convinşi că găsiseră credinţa cea adevărată.

Reilly îşi revenea puţin câte puţin, fiece nouă zi aducând o îmbunătăţire. Respira acum mult mai bine,

ochii şi buzele i se mai dezumflaseră, şi căpătase culoare în obraji, ceea ce era cel mai important. Începuse să facă câţiva paşi prin casă şi chiar în dimineaţa aceea îi spusese ceva ce o nedumerise, şi anume că nu se pot ascunde de lume la nesfârşit şi că acum, că şi-a mai revenit, e timpul să se pregătească de plecare. Tess ieşise afară imediat după micul dejun, cu inima grea şi mintea împovărată de gânduri, ştiind în sinea ei că nu mai poate amâna prea mult momentul în care va fi nevoită să-i spună despre manuscris.

Se duse iar pe plaja de la Marathounda, acolo unde găsise caseta, şi hoinărise ceva timp până să se hotărască să se întoarcă. Pe drumul spre casa doctorului se întâlni iar cu femeile care-i aduseseră de mâncare şi haine. Tocmai ieşeau din curtea bisericii şi se bucurară când o văzură venind. O îmbrăţişară apoi cu căldură, încântate să afle de însănătoşirea lui Reilly, vorbind grăbite amândouă deodată şi gesticulând întruna, aşa cum le era obiceiul. Bărbaţii lor le ajunseră din urmă şi o salutară pe Tess cu o simplă mişcare a capului, strângându-i apoi mâna cu putere şi privind-o plini de compasiune şi uşurare. Se despărţiră apoi la fel de zgomotos, grupul celor patru îndepărtându-se alene cu feţele încă întoarse către ea şi făcându-i energic cu mâna, în timp ce Tess rămase locului în mijlocul drumului, privindu-i absentă, preocupată de propriile-i griji şi frământări.

Şi atunci îşi dădu seama. Senzaţia aceea nedefinită şi sâcâitoare ce-i dădea târcoale de câteva zile, răpindu-i liniştea şi somnul, biruise în sfârşit instinctul calculat şi rece al unei vieţi petrecute în cinism şi neîncredere. Încercase din răsputeri s-o ignore, dar acum n-o mai făcu.

Nu pot să le fac aşa ceva.

Nici lor, nici altora ca ei, milioane de oameni de pe Pământ. Îndoiala o măcinase încă de când găsise codexul.

Se gândea la toţi cei pe care-i întâlnise în ultimele zile, la bunătatea şi generozitatea fără margini de care dăduseră dovadă. Despre ei era vorba, la urma urmei. Despre ei şi despre nenumăraţi alţii ca ei, oameni cu suflet mare şi inima curată.

Le-aş distruge viaţa iremediabil.

Îi veni rău numai gândindu-se la asta. Dacă Biserica îi poate inspira pe oameni – măcar pe unii dintre ei – să ducă o astfel de viaţă, să dăruiască atât de mult, mai cu seamă într-o lume în care nimic nu mai era sfânt cu adevărat, ce mai contează de la ce a pornit? Important e ca toate aceste lucruri să dăinuie şi să rămână aşa cum sunt. Şi ce dacă se bazează pe o simplă poveste fantezistă? Există oare posibilitatea să creezi ceva care are o asemenea putere de inspiraţie fără să apelezi puţin şi la fantezie?

Încremenită în mijlocul străzii, Tess privea cele două cupluri depărtându-se agale înapoi, către viaţa lor simplă şi liniştită. Nu-şi putea închipui cum de avusese îndoieli în această privinţă.

Ştia acum că n-o poate face.

Mai ştia însă că sosise vremea să discute cu Reilly. Lui nu putea să-i ascundă adevărul, şi amânase deja mult prea mult.

În seara aceleiaşi zile, după ce evitase să dea ochii cu el toată după-amiaza, Tess îl duse în sfârşit la ruinele castelului ioanit din oraşul vechi. Mergeau ţinându-se de mână, în timp ce cu celălalt braţ Tess ţinea strâns la subsuoară hanoracul în care înfăşurase codexul. Soarele aproape că dispăruse la orizont, lăsând pe cer o strălucire diafană în dâre rozalii spre portocaliu, ultimele rămăşiţe ale zilei ce tocmai se-ncheia.

Când ajunseră la ruine, Tess puse haina pe temelia groasă a unui zid pe jumătate dărâmat şi se întoarse şovăind către Reilly, evitând să-l privească în ochi şi simţind cum i se uscă gura dintr-o dată, chiar înainte s-apuce să zică ceva.

– Eu... începu ea, dar se opri brusc, căci nu mai era sigură dacă face bine că-i spune.

Ce-ar fi dacă nu i-ar spune nimic, dacă pur şi simplu ar ascunde manuscrisul, fără să mai aducă vreodată vorba despre el? Nu i-ar fi oare mai bine să nu ştie, ţinând cont de ce i se întâmplase tatălui său? I-ar face probabil o mare favoare dacă nu i-ar spune că l-a găsit şi că l-a atins cu propriile-i mâini...

Nu, nu asta era soluţia. Oricât de simplu şi de comod i-ar fi fost să tacă, ştia că nu rezolvă nimic aşa. Mai mult, nu vroia să-l mintă iarăşi, aşa cum făcuse în repetate rânduri până acum. Simţea nevoia să fie sinceră cu el şi spera în sinea ei că, în ciuda tuturor celor întâmplate, vor putea avea un viitor împreună. Ştia însă prea bine că aşa ceva ar fi fost imposibil dacă lăsa minciuna şi adevărul nerostit să creeze între ei o prăpastie de netrecut.

Deveni dintr-o dată conştientă de liniştea apăsătoare din jur. Ciripitul vesel şi vioi al vrăbiilor de mai devreme amuţise, de parc-ar fi vrut şi ele să asculte ce avea de zis. Îşi luă aşadar inima-n dinţi şi-ncepu din nou:

– De câteva zile mă tot chinui să-ţi spun ceva, şi am fost foarte nerăbdătoare să vorbesc cu tine, dar am hotărât să aştept până ce te mai întremezi...

– Despre ce e vorba? o întrebă el curios, nedumerit probabil de expresia chinuită de pe faţa ei.

Tess simţi un gol în stomac, după care spuse cu o voce gâtuită:

– Vreau să-ţi arăt ceva.

Se întoarse apoi către zidul pe care lăsase haina, din căptușeala căreia scoase codexul gros cu coperte de piele.

Reilly privi manuscrisul intrigat, cu o expresie de ușoară mirare întipărită pe față, după care își ridică ochii către Tess, fixând-o cu o privire iscoditoare. După câteva minute de tăcere, în care niciunul dintre ei nu îndrăzni să spună ceva, și care lui Tess îi părură o eternitate, Reilly o întrebă în sfârșit:

– Unde l-ai găsit?

Nu știa cum să răspundă mai repede, ca să scape odată de povara mărturisirii.

– Am găsit capul de șoim puțin mai departe de locul unde am naufragiat noi. Avea încă balizele atașate, așa l-am reperat, zise ea dintr-o suflare, după care tăcu și-l observă cum studiază copertele de piele de la distanță, pentru ca apoi să ia codexul în mâini și să-l deschidă, examinând cu interes una dintre paginile subțiri dinăuntru.

– E uimitor, zise el după un timp. Arată atât de... simplu. Se întoarse apoi către Tess, explicându-i: Ce limbă e? O poți descifra?

– Nu, nu prea. Pot doar să spun că e aramaică.

– Ceea ce presupun că era și de așteptat, nu?

– Da, așa e, dădu ea din cap deloc entuziasmată.

Reilly rămase cu manuscrisul în mână, cu gândul parcă în altă parte, în timp ce ochii lui păreau totuși să studieze fiecare părticică a copertelor de piele.

– Și care-i părerea ta? E autentic sau nu?

– Nu știu ce să zic... Pare a fi autentic, însă nu putem ști cu siguranță decât dacă-l trimitem la un laborator, unde să fie analizat, să se facă datarea cu carbon, să se determine compoziția hârtiei și a cernelii, să se verifice consistența caligrafică și așa mai departe... Se opri și trase adânc aer în piept. Doar că... aici e problema,

Sean. Părerea mea e să nu-l trimitem la niciun laborator, să nu-i facem niciun fel de analize.

– Ce vrei să spui?

– Că ar trebui să uităm că l-am găsit şi să ne închipuim că nici măcar nu s-a întâmplat, zise ea pe un ton emfatic. Zic să-l ardem naibii şi să dăm totul...

– Să dăm totul unde? o întrerupse el. Uitării? Să ne prefacem că nu există? Nu putem să facem aşa ceva! Dacă nu-i adevărat, dacă se dovedeşte a fi o făcătură de-a templierilor, atunci foarte bine, n-avem de ce să ne facem griji. Dar dacă e într-adevăr autentic, atunci...

Se opri încruntat, cu glasul înecat de neputinţa de a da glas unui deznodământ pe care nici el nu şi-l putea închipui.

– Atunci nimeni n-ar trebui să ştie de existenţa lui, îl completă ea. Doamne, dac-aş fi putut să nu-ţi spun nimic!

Reilly o privi perplex.

– Stai puţin! Îmi scapă mie ceva? Ce s-a întâmplat cu: „Oamenii au dreptul să ştie"?

– A fost greşeala mea. Mi-am schimbat părerea între timp. Nu cred că e aşa de important să se afle totul. Vezi tu, de când mă ştiu n-am făcut altceva decât să văd doar faţa mai puţin creştinească a Bisericii, istoria ei presărată cu crime sângeroase, lăcomia, dogmatismul arhaic, intoleranţa, scandalurile şi abuzurile din sânul ei... Adevărul e că mare parte dintre preceptele iniţiale au căzut în derizoriu în ultimul timp, şi încă sunt de părere că n-ar strica dacă ar lua-o de la început în multe privinţe, dar la urma urmei nimic şi nimeni nu-i perfect, aşa-i? Pe de altă parte, dacă stai să analizezi minunăţiile pe care le poate înfăptui atunci când într-adevăr credinţa funcţionează aşa cum trebuie, dacă te gândeşti numai la compasiunea

și generozitatea pe care le inspiră în inima oamenilor... Acesta e adevăratul miracol, cred eu.

Nici n-apucă să termine bine că un zgomot ritmic, nedesluşit la început, dar care treptat devenea din ce în ce mai clar se făcu auzit de undeva din apropiere, nişte aplauze sacadate ce răsunau în goliciunea ruinelor dimprejur.

Tess se întoarse nedumerită şi-l văzu pe Vance ieşind de după un zid de piatră aproape dărâmat. Înainta înspre ei, bătând întruna din palme, cu ochii fixaţi pe faţa ei, în timp ce pe a lui se descifra cu uşurinţă un rânjet straniu.

85

– Oo, aşadar ai văzut şi tu lumina în sfârşit! râse Vance batjocoritor. Felicitări, Tess, sunt de-a dreptul impresionat! Se pare că stimabila noastră Biserică a mai câştigat un adept! Bravo ei, ce pot să zic... Aleluia şi Domnul fie lăudat!

Reilly îl privea cum se apropie şi-şi simţi muşchii încordându-i-se aproape involuntar. Arăta ca vai de capul lui, murdar din cap până-n picioare şi părea mult mai slab decât şi-l aducea aminte, ba chiar ceva mai adus de spate. Avea pe el nişte haine simple, cu siguranţă primite de la vreun alt localnic bine intenţionat. Reilly observă uşurat că nu avea nicio armă asupra lui, ceea ce era extrem de important, căci nu s-ar fi încumetat să încerce să-l dezarmeze în starea în care se afla, încă slăbit şi în convalescenţă. Totuşi, neînarmat şi probabil la fel de zguduit în urma furtunii şi a naufragiului pe cât fuseseră şi încă erau şi el şi Tess, profesorul nu reprezenta o ameninţare serioasă.

Înainta nestingherit, din ce în ce mai aproape de Tess, pe care însă n-o mai fixa cu privirea, sorbind acum din ochi codexul din mâinile lui Reilly.

– E extraordinar, parc-ar avea o voinţă proprie, zise el cu ochii pironiţi pe manuscris. E ca şi cum ar fi vrut cu orice preţ să fie găsit. Dac-aş fi un om religios, se amuză el, aş zice că ne-a fost scris să-l găsim, dar mă abţin...

Tess nu-şi putea dezlipi ochii de la el, vădit şocată de apariţia lui subită.

– Dar cum ai..., începu ea, fără să fie în stare să-şi termine întrebarea, căci Vance o anticipă şi-i răspunse grăbit:

– Cum am scăpat? Nu-i niciun mister, exact aşa cum aţi scăpat şi voi. M-am trezit cu faţa în nisip, înconjurat de câţiva raci curioşi, după care am reuşit cu chiu, cu vai să mă urnesc din loc şi m-am târât până la Mănăstirea Panormitis, unde părintele Spiros m-a găsit şi m-a dus la infirmeria lor, ca să-mi îngrijească rănile. Nu mi-a pus niciun fel de întrebări şi nici eu n-am fost prea vorbăreţ, aşa că lucrurile au decurs foarte bine... Te-am văzut nu demult acolo, la mănăstire, şi m-am bucurat nespus că ai scăpat cu viaţă, îi spuse el lui Tess. Era mai mult decât m-aş fi aşteptat, sincer îţi spun, dar asta... Privi din nou codexul, îndelung şi stăruitor, ca în transă. Asta da revelaţie. Un adevărat dar. Pot?... arătă el către manuscris.

Reilly îl opri însă cu un gest ferm al mâinii.

– Cred că te-ai apropiat mai mult decât suficient.

Vance se opri brusc, mirat.

– Zău aşa, Reilly! Uită-te şi tu puţin în jur, uită-te la noi! Am fi putut fi cu toţii morţi. Şi totuşi nu suntem. Asta nu-ţi spune chiar nimic?

Reilly nu păru impresionat, păstrându-şi poziţia fermă.

– Ba-mi spune foarte multe, îi răspunse el. Îmi spune c-o să fii judecat aşa cum meriţi şi-o să petreci

câțiva ani în primitoarea noastră închisoare federală, asta-mi spune.

Vance păru că dă înapoi, cu o figură dezamăgită de om lovit în amorul propriu, dar cu o mișcare total neașteptată se năpusti asupra lui Tess, apucând-o cu o mână de după gât, în timp ce cu cealaltă scoase de undeva de sub cămașa largă un cuțit pe care-l poziționă la doar câțiva centimetri sub brațul cu care-i imobilizase bărbia.

– Îmi pare rău, Tess, dar asta-i între mine și agentul Reilly. Cât timp să mai ignorăm ceea ce soarta se tot chinuie să ne arate? Aveai dreptate când spuneai că lumea trebuie să știe. E dreptul ei. Îi privea cu ochi înflăcărați, din care te așteptai să iasă flăcări mistuitoare dintr-o clipă-ntr-alta, uitându-se când la unul, când la celălalt. Dă-mi-l, se răsti la Reilly pe un ton poruncitor. Hai, repede!

Reilly evaluă rapid situația, însă cuțitul era prea aproape de gâtul lui Tess ca să se încumete să încerce ceva, mai cu seamă în starea în care se afla. Hotărî așadar că e mai înțelept să-i dea codexul și să se ocupe de el odată scăpată Tess de pericol. Încercă să-l liniștească, făcând semne pașnice cu mâna liberă și-ntinzându-i manuscrisul cu cealaltă.

– Uite, ia-l!

– Nu! se împotrivi Tess. Nu i-l da! O să spună tuturor, și nu putem permite una ca asta! E responsabilitatea noastră, a mea!

– Tess, ascultă-mă, nu merită să-ți riști viața pentru asta!

– Sean, te rog!...

– Zău că nu merită! insistă el, privind-o sever.

Vance jubila, zâmbind în colțul gurii.

– Pune-l pe zid și îndepărtează-te încetișor, îi ordonă el scurt.

Reilly făcu întocmai, aşezând codexul pe marginea zidului de piatră, după care se dădu înapoi câţiva paşi. Vance se aplecă în faţă, către zid, silind-o şi pe Tess să-l urmeze.

Rămase nemişcat câteva secunde în acea poziţie incomodă, aplecat deasupra codexului, probabil temându-se să-l atingă, după care îl mângâie uşor şi timid cu degete tremurânde, ridicând în cele din urmă coperta groasă şi studiindu-i fascinat conţinutul într-o tăcere mormântală, răsfoind foile subţiri de pergament una câte una şi mormăind întruna ca pentru sine *Veritas vos liberabit*, trăsăturile fiindu-i iluminate de o linişte interioară ce răzbătea prin fiecare por.

– Mi-ar fi plăcut să iei şi tu parte la asta, Tess, îi spuse cu o voce copleşită de emoţie. O să-ţi pară rău, o să vezi. Va fi ceva cu adevărat grandios.

În acel moment, Tess se hotărî să-şi pună planul în aplicare. Cu o mişcare bruscă îi împinse braţul cât colo, depărtându-se de el. Luat prin surprindere, Vance îşi pierdu echilibrul pentru moment şi, în încercarea de a se agăţa de ceva, scăpă din mână cuţitul, care căzu pe zidul de piatră şi dispăru apoi în iarbă.

Recăpătându-şi echilibrul, se îndreptă de la mijloc şi închise grăbit codexul, apucându-l iute cu ambele mâini şi dând să fugă, moment în care observă că Reilly se postase exact în dreptul potecii care ducea către unica ieşire dintre ruinele vechiului castel, blocându-i astfel drumul. Tess îi stătea alături.

– S-a terminat, Vance, îi spuse Reilly sec.

Vance făcu ochii mari, privind disperat când la dreapta, când la stânga, căutând o altă cale de scăpare. Apoi, după un scurt moment de ezitare, îşi luă avânt şi se aruncă peste zid, plonjând deasupra labirintului de ruine.

Fără să piardă nicio secundă, Reilly escaladă zidul şi o luă după el. Curând, amândoi dispărură printre zidurile vechi.

– Întoarce-te, strigă Tess. La naiba cu el, Sean! Nu te-ai refăcut încă! Vino înapoi!

Deşi îi auzea strigătele, Reilly nu se opri. În fugă, urcă povârnişul răsuflând greu, pe urmele lui Vance.

86

Vance era iute de picior, alergând acum în susul unei pante abrupte ce brăzda muchia colinei. Copacii răzleți și crângurile de măslini dispărură în curând, făcând loc unui teren accidentat, presărat la tot pasul de bolovani și arbuști uscați. Aruncând o privire fugitivă înapoi, îl zări pe Reilly pe urmele lui și înjură în gând. Scană grăbit împrejurimile, dându-și seama că se depărtase de oraș, ale cărui lumini nu se vedeau nicăieri în apropiere. Mai mult, nu mai vedea acum nici măcar ruinele vechiului castel sau morile de vânt de pe dealurile dimprejur. La dreapta lui colina își continua urcușul abrupt către vârf, iar la stânga terenul pietros forma o ușoară ridicătură dincolo de care nu se vedea decât marea. Nu prea avea de ales. Ori îl înfrunta pe Reilly, ori își continua urcușul anevoios. Alese a doua variantă și-o apucă în sus pe povârniș, străduindu-se să mențină aceeași distanță între ei.

Reilly îl urma respirând cu dificultate din pricina efortului mult prea mare. Încercând să țină pasul cu Vance, își simțea picioarele din ce în ce mai moi, iar mușchii coapselor parcă îi luaseră foc, deși alergase

mult mai puţin decât era obişnuit în mod normal. Se poticni la un moment dat în nişte tufişuri, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul, fiind însă la un pas să-şi scrântească glezna. Îndreptându-se de spate, se simţi deodată ameţit şi trase în piept câteva guri sănătoase de aer, închizând ochii pentru câteva secunde şi încercând să-şi recapete puţinul de energie ce-i mai rămăsese. Deschise ochii şi privi înainte către Vance, a cărui siluetă mişcătoare se profila undeva în faţă, destul de departe, încât aproape că nu-l mai vedea. Adunându-şi puterile, se ridică de jos şi cu un efort de voinţă extraordinar porunci picioarelor să-şi reia fuga pe panta abruptă şi alunecoasă.

Vance ajunse în cele din urmă în vârful colinei, dându-şi seama cu disperare că e prins la mijloc, căci de cealaltă parte nu era decât o altă pantă bolovănoasă şi mult mai abruptă decât cea pe care tocmai o escaladase, ce cobora aproape în linie verticală către un pâlc de stânci colţuroase de care marea se izbea înfoiată în valuri ritmice şi spumoase.

Se întoarse încolţit, zărindu-l pe Reilly care-i bloca drumul nu departe în faţă. Acesta înainta hotărât şi, odată ajuns aproape de creastă, se sui pe una din coamele stâncoase, fiind acum la acelaşi nivel cu Vance, la mai puţin de câţiva metri distanţă. Se priveau în tăcere, fiecare pe creasta lui, cântărindu-şi posibilităţile.

Vance răsufla greu, trăgând adânc aer în piept şi privind îngrijorat de jur-împrejur, când la stânga, când la dreapta, căutând o ieşire din impasul în care se afla. Povârnişul din dreapta i se păru ceva mai sigur, cu un teren mai puţin alunecos, aşa încât se hotărî să scape pe acolo, ceea ce şi făcu fără să stea prea mult pe gânduri, luând-o la fugă pe panta abruptă, urmat de Reilly imediat.

N-apucă să facă nici douăzeci de metri în jos pe râpa accidentată, că se împiedică de o crăpătură în peretele stâncos, trezindu-se cu piciorul imobilizat în mica crevasă şi căzu la pământ. Se ridică cu greu în capul oaselor şi-şi trase piciorul din strânsoarea rece a pietrei, încercând să se urnească din loc.

Din ce în ce mai conştient că în curând o să-l lase picioarele de tot, Reilly profită de ocazie şi, luându-şi avânt, se aruncă peste Vance, reuşind să-l prindă de gleznă suficient cât să-l dezechilibreze. Vance se clătină şovăielnic şi căzu iar, în timp ce Reilly se târî anevoie în spatele lui, împingându-se pe braţe şi genunchi, încercând să-l prindă de ambele picioare de data asta, fără să-şi dea seama că mâinile îi erau la fel de slăbite. Vance se rostogoli dând în acelaşi timp energic din picioare, strângând codexul la piept. La un moment dat îl lovi cu bocancul peste faţă, trimiţându-l câţiva metri mai încolo pe panta abruptă, după care se ridică repede în picioare.

Lui Reilly îi vâjâia capul şi-l simţea extrem de greu, ca şi cum ar fi cântărit o tonă. Reuşi cu greu să se dezmeticească şi să ignore ameţeala, ridicându-se gata să se năpustească iar pe urmele lui Vance, când auzi glasul lui Tess de undeva din spate:

– Sean! îl striga ea. Lasă-l în pace! Nu merită să mori pentru el!

Se întoarse şi o zări escaladând costişa, după care privi înainte către Vance, care nu se depărtase chiar atât de tare ca să nu poată fi ajuns. Făcu stânga-mprejur spre Tess, gesticulând agitat şi strigând către ea:

– Nu veni după mine! Întoarce-te! Du-te şi adu ajutoare!

Însă Tess îl ajunsese deja din urmă, cu răsuflarea tăiată de la alergătură, şi se rezemă de el.

– Sean, te rog! Zona asta e periculoasă. Nu merită să ne riscăm viaţa, chiar tu ai spus asta!

Reilly o privi şi-i zâmbi, şi-n acel moment ştiu cu siguranţă că-şi va petrece tot restul vieţii alături de femeia asta. Exact atunci auzi un strigăt sfâşietor din direcţia lui Vance, şi când se întoarse îl văzu cum alunecă de pe creasta pe care se chinuia s-o escaladeze, dând din mâini în gol în încercarea disperată de a se agăţa de ceva, dar în zadar, căci pe stânca stearpă nu exista niciun fel de vegetaţie.

Reilly se repezi în direcţia lui. În cădere, Vance dădu cu piciorul de o mică neregularitate în structura stâncii. Rapid, Reilly ajunse pe muchie şi, privind în jos, îl văzu ţinându-se cu o singură mână de margine, în timp ce cu cealaltă strângea încă vechiul manuscris.

– Ia-mă de mână! îi strigă Reilly, lăsându-se pe vine şi aplecându-se către el cu braţul întins.

Vance îşi ridică privirea şi Reilly văzu teroarea reflectată în ei. Încercă să-şi apropie braţul în care avea codexul de mâna lui Reilly, însă tot nu ajungea.

– Nu pot! Nu pot! zise el pradă celei mai cumplite disperări.

Exact în acel moment, marginea de piatră care-i oprise căderea se surpă sub greutatea corpului său, lăsându-i piciorul stâng în aer. Înspăimântat, îşi încleştă degetele ambelor mâini pe muchia alunecoasă, încercând să-şi menţină poziţia, iar codexul căzu în gol către abisul ce se căsca sub ei, lovindu-se de stâncile din jur. Foile subţiri se desprinseră din legătura de piele şi-ncepură să zboare prin aerul sărat, plutind în spirală către apa învolburată de dedesubt.

– Nu, nu, lasă-le! ţipă Reilly la el, dar înainte s-apuce să-şi ducă la bun sfârşit îndemnul, auzi strigătul sfâşietor

al lui Vance şi-l văzu cum îşi întinde braţele să prindă foile din zbor.

În mai puţin de câteva secunde se alătură pergamentelor zburătoare, plonjând în gol către hăul înspumat, înainte de a se face una cu stâncile de pe ţărm.

Tess veni lângă Reilly, apucându-l strâns de braţ în timp ce privea spectacolul terifiant. După ce totul se linişti, se aplecară împreună peste muchia ascuţită a dealului, privind trupul frânt al lui Vance zăcând inert printre stâncile scăldate de ape, care-l ridicau şi-l învârteau în mişcarea lor nestatornică, de parc-ar fi fost o păpuşă de cârpe. De jur-împrejurul trupului se vedeau paginile îngălbenite ale codexului, acum înmuiate în apa sărată a mării, care le rotea şi le învolbura odată cu corpul neînsufleţit, transformând cerneala cuvintelor în pete negre ce se prelingeau în apa agitată, amestecându-se cu sângele ce şiroia din rănile lui Vance.

Cu inima grea, Reilly o strânse la piept, privind cum dispare şi ultima pagină a codexului, înghiţită pe vecie în adâncurile neştiute.

Se pare că nu vom şti niciodată, îşi zise el, strângând din dinţi cu amărăciune.

Dar tocmai atunci i se păru că zăreşte ceva şi, desprinzându-se din îmbrăţişare, se sui pe creastă şi-şi dădu drumul cu grijă pe costişa de dincolo.

– Ce faci? ţipă Tess îngrozită, aplecându-se peste muchia bolovănoasă să vadă ce are de gând.

După doar câteva secunde, Reilly îşi făcu apariţia de după margine, ţinând ceva între dinţi. Tess îi întinse mâna şi-l ajută să urce înapoi, observând că trofeul era o foaie de pergament.

Tess o privea mută de uimire, nevenindu-şi să-şi creadă ochilor. Reilly i-o întinse şi ea rămase cu ea în mână, mulţumindu-se s-o privească uluită.

– Aşa putem dovedi măcar că nu s-a întâmplat totul doar în imaginaţia noastră, bâigui el cu răsuflarea tăiată.

Tess rămase cu ochii pironiţi pe hârtia subţire. Dintr-o dată în minte i se redeşteptară amintiri dureroase, toată groaza şi panica pe care le trăise în noaptea aceea de la muzeu, toate scenele cu oameni plini de sânge urlând de durere sau zăcând fără suflare la podea, împuşcaţi fără milă. Şi-n acel moment, ştiu ce are de făcut, fără umbră de ezitare. Zâmbindu-i calmă şi împăcată, mototoli pergamentul până ce-l făcu cât un ghemotoc, pe care îl azvârli cu toată puterea către hău, urmărindu-l cum pluteşte uşor prin aer, pentru ca apoi să dispară în mare.

Îl privi apoi senină, împreunându-şi braţele pe după gâtul lui.

– Eu am aici tot ce-mi doresc, îi zise ea mulţumită, după care îl luă de mână şi-l conduse încetişor către poalele dealului.

EPILOG

PARIS – MARTIE 1314

Tribuna fusese înălţată la marginea unui câmp din Île de la Cité şi era somptuos decorată, cu fanioane viu colorate ce tremurau în briza molcomă, în timp ce razele timide ale soarelui se reflectau în fireturile curtenilor adunaţi acolo grupuri-grupuri.

Martin de Carmaux stătea în picioare în spatele unei cete gălăgioase de oameni din popor, adus de spate şi obosit din cale-afară. Purta o haină bisericească zdrenţuită, un dar de la un călugăr pe care-l întâlnise cu câteva săptămâni în urmă.

Deşi nu avea cu mult peste patruzeci de ani, îmbătrânise înainte de vreme. Timp de aproape două decenii muncise din greu la cariera de piatră, sub soarele nemilos al Toscanei şi biciurile necontenite ale supraveghetorilor. Îşi pierduse orice speranţă de salvare, până când avusese loc o altă surpare de teren – cea mai serioasă de până atunci – în urma căreia pieriseră doisprezece sclavi, dar şi câţiva gardieni. Speculând momentul, Martin şi tovarăşul său de care era legat cu

lanţuri profitară de învălmăşeala creată şi, la adăpostul norilor de praf iscaţi, reuşiseră în sfârşit să scape.

Fără ca exilul îndelungat petrecut la muncă silnică să-l oprească, deşi fusese complet rupt de lume în toţi aceşti ani, Martin avusese un singur gând în minte: să recupereze scrisoarea lui Aimard. Se dusese aşadar direct pe culmea muntelui, căutând cascada, căci ştia că pe aproape avea să găsească şi stânca lui cu spărtura în formă de cruce, unde dăduse într-adevăr de scrisoare, după care îşi reluase călătoria începută în urmă cu douăzeci de ani, traversând munţii către Franţa.

Mersese timp de câteva luni cu inima plină de speranţă, însă odată ajuns în ţara lui de obârşie mare îi fusese dezamăgirea să afle de nenorocirile ce se abătuseră asupra fraţilor templieri; apropiindu-se de Paris îşi dăduse seama în cele din urmă că e mult prea târziu să mai schimbe soarta deja pecetluită a ordinului.

Întrebase încoace şi-ncolo, încercând să nu bată la ochi şi să nu trezească suspiciuni, însă nu putuse afla nimic concludent în privinţa sfârşitului templierilor. Nu ştia decât că niciunul dintre fraţi nu mai era de găsit, presupunând fie că muriseră, fie că se ascundeau. În turnul Marelui Templu din Paris fluturau acum fanioanele regelui.

Rămăsese singur.

Tot plimbându-se prin mulţimea vorbăreaţă, Martin studia atent figurile, identificând-o la un moment dat pe cea a papei Clement, pe care îl urmări urcând scările tribunei şi ocupându-şi locul printre curteni.

Martin îi urmări privirea către mijlocul câmpului deschis, unde se puteau vedea două ruguri în jurul cărora fuseseră aranjate stive de lemne. În curând fură aduse două trupuri slăbite şi torturate, pe care Martin le recunoscu imediat: primul era Jacques de Molay,

Marele Maestru al ordinului, iar cel de-al doilea era Geoffroi de Charnay, preceptorul de Normandia. Doi soldaţi îi târau către locul execuţiei, unde fură legaţi de cele două ruguri anume pregătite pentru ei, căci nu mai erau capabili să opună niciun fel de rezistenţă. Odată imobilizaţi deasupra surcelelor uscate, un bărbat solid ieşi din rândurile mulţimii cu o torţă aprinsă în mână, înaintând până în dreptul condamnaţilor, unde se opri brusc uitându-se către rege, aşteptând ordinul acestuia.

Mulţimea se cufundă atunci ca prin minune în tăcere, iar Martin îl văzu pe rege făcând un gest scârbit din mână, moment în care bărbatul apropie torţa de vreascurile uscate, care se aprinseră imediat, trosnind sec când fură înghiţite de flăcările flămânde.

Mai întâi se iscă un fum gros şi înecăcios, dar treptat focul se transformă într-o vâlvătaie din ce în ce mai mare, ce înghiţea totul în cale. Revoltat, dar în acelaşi timp neputincios, primul impuls fu să se întoarcă şi să fugă cât mai departe de acele grozăvii, însă pe urmă se reculese şi hotărî că trebuie să vadă, că e de datoria lui să fie martor la aceste atrocităţi de nedescris. Ca în transă, îşi croi drum către primele rânduri, de unde îl zări printre flăcări pe Marele Maestru ridicându-şi capul semeţ, ca să le arunce o ultimă privire dispreţuitoare papei şi regelui.

Deşi se afla la o distanţă considerabilă, priveliştea îl cutremură pe Martin până în măduva oaselor, căci zări în ochii maestrului un foc mult mai feroce decât cel ce avea să-l mistuie dintr-o clipă într-alta. În ciuda aspectului său deplorabil, cu trupul frânt din cauza torturii, vocea îi răsună peste câmpia înţesată de oameni, mai puternică şi mai sigură ca niciodată:

– În numele Ordinului Cavalerilor Templieri, tună el nestingherit de flăcările muşcătoare, te blestem, Filip

cel Frumos, pe tine şi pe bufonul de papă ce-ţi stă alături, şi-l invoc pe Dumnezeu Atotputernicul să vă ţină socoteala şi să vă alăture mie în decurs de un an, când vă va veni şi vouă rândul la judecată şi la focul etern al iadului...

Atâta spuse de Molay, sau dacă mai adăugă ceva Martin oricum nu auzi, căci vâlvătaia îl învălui cu totul, scrâşnind şi trosnind pe măsură ce mistuia lemnul şi trupurile legate de el, acoperind ţipetele sfâşietoare ale muribunzilor. Vântul îşi schimbă direcţia, împrăştiind fumul gros spre tribună şi către mulţimea mută de uimire, ducând cu sine duhoarea de carne arsă. Regele se precipită în jos pe scări, tuşind anevoie şi scuipând, urmat îndeaproape de papă, cu ochii înlăcrimaţi din cauza fumului înţepător. Trecură nu departe de locul unde se oprise Martin, care îl privi iscoditor pe Clement depărtându-se cu gluga trasă pe ochi, ca un laş. Simţi o furie de mult stinsă şi i se puse un nod în gât, dar în acel moment realiză că nu era chiar totul pierdut. Poate că el nu mai avea ce să facă acum, în viaţa asta, însă cine ştie, poate că la un moment dat, într-o bună zi, peste ani şi ani, lucrurile se vor schimba.

Părăsi Parisul în aceeaşi noapte, îndreptându-se către sud, spre ţinutul străbunilor săi, la Carmaux. Se gândea să se stabilească acolo, sau undeva în Languedoc, şi să ducă un trai liniştit până la sfârşitul zilelor. Însă înainte să-şi dea obştescul sfârşit, avea să se asigure că scrisoarea va ajunge în mâinile cui trebuie. Nu ştia cum, dar îşi jură că va găsi o modalitate de a o ajuta să-şi împlinească destinul.

Trebuia să supravieţuiască.

Le-o datora tuturor acelora care plătiseră pentru asta cu viaţa, lui Hugh, lui William de Beaujeu şi mai cu

seamă prietenului său Aimard de Villiers, pentru ca moartea lor să nu fi fost în zadar.

Totul era acum în mâinile sale. Se gândi pe drum la acea ultimă noapte petrecută cu Aimard la adăpostul vechii biserici dărâmate de lângă fântâna cu salcia plângătoare, şi la dezvăluirea şocantă a acestuia. Gândul îl purtă apoi către predecesorii săi, care fuseseră de fapt adevăraţii artizani ai întregii înşelăciuni. Ei puseseră totul la cale, calculaseră şi socotiseră totul până-n cel mai mic detaliu, în decursul celor nouă ani de trudă ce le puseseră răbdarea şi meticulozitarea la grea încercare. Trebuiseră apoi să treacă mai bine de două sute de ani pentru ca planul lor să dea în sfârşit roade.

Am fost aproape, îşi zise Martin. *Atât de aproape. Iar ţelul a fost mai mult decât nobil. A meritat toată strădania, toate sacrificiile, toate chinurile îndurate, cu vârf şi îndesat.*

Ştia ce are de făcut.

Trebuia să se asigure cu orice preţ că iluzia va rămâne vie. Nu putea s-o lase să se stingă. Lumea trebuia să trăiască în aceeaşi credinţă că secretul încă există undeva acolo, nedescoperit, aşteptând ca cineva să vină să-l dezgroape.

Iluzia că totul e adevărat.

Şi la un moment dat, în viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat – cu siguranţă nu atât timp cât el e încă în viaţă, ci mult după ce se va fi stins – cineva va găsi capodopera lor şi o va folosi ca să ducă la îndeplinire ceea ce ei doar începuseră.

Pelerin stingher în noapte, Martin zâmbi împăcat şi mulţumit cu gândul la noua speranţă ce tocmai îi încolţise în suflet. *Poate că într-o zi*, îşi zise el, *planul nostru va părea depăşit şi prostesc.* Poate că pân-atunci oamenii vor învăţa să-şi depăşească limitele, să treacă peste

toate aceste diferenţe meschine care ne separă acum, să se ridice deasupra neînţelegerilor deşarte în privinţa religiei pentru care acum se omoară.

Dar îndată râse în sinea lui, dojenindu-se pentru naivitatea gândului, şi-şi văzu mai departe de drum.